CARTE DISTINSĂ CU PREMIUL
ALFONSO AL X-LEA CEL ÎNȚELEPT
PENTRU ROMAN ISTORIC

INELUL

MOȘTENIREA ULTIMULUI TEMPLIER

JORGE
MOLIST

JORGE MOLIST

INELUL

MOȘTENIREA
ULTIMULUI TEMPLIER

JORGE
MOLIST

INELUL

MOȘTENIREA
ULTIMULUI TEMPLIER

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MOLIST, JORGE
Inelul / Jorge Molist; trad.: Adriana Steriopol.-
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2006

ISBN (10) 973-576-932-8; ISBN (13) 978-973-576-932-1

I. Steriopol, Adriana (trad.)

821.134.2-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JORGE MOLIST
El anillo. La herencia del último templario

Traducere din limba spaniolă şi note
ADRIANA STERIOPOL

octombrie 2006

ISBN (10) 973-576-932-8
ISBN (13) 978-973-576-932-1

Pentru Jordi, David și Gloria
În amintirea lui Enric Caum

În inelul său papal sălășluiește ascuns un demon.

Acuzația lui Filip al IV-lea al Franței[1], călăul templierilor, împotriva papei Bonifaciu al VIII-lea[2]

---

[1] Filip al IV-lea cel Frumos (1268–1314), din dinastia Capețienilor, rege al Franței între 1285–1314. Domnia lui este marcată de gravul conflict cu papalitatea, în persoana papei Bonifaciu al VIII-lea (între anii 1294–1303). La moartea acestuia, în 1303, în urma unui complot, alegerea papei Clement al V-lea (între anii 1305–1314) și stabilirea Sfîntului Scaun la Avignon, în 1305, marchează victoria deplină a regelui Franței, care se va răsfrînge și asupra destinului cavalerilor templieri.
[2] Pe numele său adevărat Benedetto Caetani (1235–1303), papă între 1294–1303. A dus o politică de impunere a superiorității spirituale a Sfîntului Scaun.

UNU

Nu se întîmplă prea des ca unei femei să i se dăruiască două inele de logodnă în aceeași zi. De aceea a fost atît de deosebită aniversarea celor douăzeci și șapte de ani ai mei.

Primul inel aducea strălucirea unui splendid solitar și mi l-a dăruit Mike, tînărul cu care ieșeam de mai bine de un an. O adevărată perfecțiune.

Mike este băiatul ideal, acela cu care se visează orice fată de măritat. Sau cel puțin ar trebui să se viseze și, dacă nu o face ea, cu siguranță că mama ei chiar năzuiește să se înrudească totuși cu cineva ca el. Agent de bursă, dar, mai ales, fiu al proprietarului agenției, mai presus de un viitor promițător, avea hărăzită încă din leagăn o soartă aurită: averea tatălui și a mamei sale.

Bine, dar poate că vă întrebați despre celălalt inel. Păi și celălalt – surpriză! – reclama de la mine o îndatorire, chiar dacă nu conjugală. Sau poate că da? În realitate, acest al doilea inel mă angaja, dar nu față de un bărbat, ci într-o aventură. Într-o aventură insolită.

Firește că, atunci cînd l-am primit, nu știam că va fi vorba despre așa ceva, nici măcar nu bănuiam cine mi l-a putut trimite. Și chiar dacă mi s-ar fi spus numele expeditorului, tot n-aș fi crezut. Inelul acela de logodnă era darul unui mort.

Și nici nu bănuiam atunci că amîndouă inelele sau, mai bine zis, cele două obligații erau incompatibile. Așa că am

rămas cu cele două bijuterii, obișnuindu-mă cu ideea că va avea loc o nuntă și că numele meu se va schimba în Harding, deși eram intrigată de celălalt straniu inel. Sînt foarte curioasă de felul meu și misterele mă fac să devin agitată. Dar ar fi mai bine să povestesc cum s-a petrecut totul…

Cînd au sunat la ușă, petrecerea era în toi. Jennifer, în rochia ei lungă cu decolteu adînc, și Susan, în pantalonii ei strîmți cu talie joasă, începuseră să danseze sfidînd asistența masculină. Băieților, unii cu mai multe pahare în plus, li se scurgeau ochii. Nerușinatele! Cum le mai place să provoace! Adevărul e că li s-au alăturat doi prostănaci, cu paharul în mînă, și așa a început țopăiala generală.

Mie nu-mi păsa că fetele alea două făceau să le curgă balele tipilor; în acel moment eram deja o femeie logodită și Mike, chipeșul meu logodnic, mă ținea strîns de talie și, între rîsete și înghițituri, printre înghițituri și rîsete, ne sărutam. Pe mîna mea strălucea un frumos inel cu un imens solitar de foarte multe carate. Mike mi-l oferise cu cîteva ore în urmă, în luxosul restaurant din apropierea apartamentului meu de celibatară din Manhattan, unde m-a invitat la prînz ca să sărbătorim ziua mea de naștere.

– Astăzi aleg eu desertul, spuse el.

Și mi-au servit un magnific *soufflé* de ciocolată. Pe mine mă înnebunește ciocolata, și la al treilea sau al patrulea atac asupra acelui deliciu, lingurița a dat peste ceva tare.

– Viața este ca un *soufflé* de ciocolată, spuse Mike imitînd vocea lui Tom Hanks din filmul *Forrest Gump*. Niciodată nu știi ce poți găsi înăuntru – cred că îmi atrăgea atenția, poate se temea că, în lacomul meu entuziasm, aș fi putut să-l înghit.

Și, din savuroasa negreață, mi-a luat ochii o sclipire. Eram de acum încredințată că într-una din acele zile geniul meu de la Bursă se va prezenta cu o mică avere sub

forma unui inel cu diamant și că mi-l va oferi învăluit în promisiuni de iubire veșnică. De iubire și de bogăție, dat fiind faptul că, acceptîndu-l, însemna să-mi asigur un viitor în care munca va înceta să mai fie o necesitate relativă, ca să devină un amuzament absolut.

– La mulți ani, Cristina, spuse el, foarte serios.

– Dar asta e…! am strigat și m-am apucat să ling ciocolata, ca să curăț inelul.

– Vrei să te măriți cu mine? Îngenunchease la picioarele mele. „Ce romantic!“ mi-am spus în gînd.

Chelnerii și clienții de la mesele apropiate, alertați de exclamația mea, ne observau curioși. Am devenit serioasă și, bucurîndu-mă de *show,* am privit de jur împrejur; covorul persan, fastuosul candelabru de cristal ce atîrna din tavan, draperiile… M-am prefăcut că mă gîndesc. Mike mă privea neliniștit.

– Sigur că da! am exclamat, cînd tensiunea ajunsese la culme. Și, ridicîndu-mă atunci dintr-o săritură, m-am aplecat să-l sărut. El zîmbea fericit, și publicul elegant sărbători scena cu aplauze entuziaste.

Dar să revenim la petrecere…

Cu vacarmul muzicii și conversațiile întrecîndu-se în voci ridicate, nu am auzit că sună clopoțelul; John și Linda, da, și, în loc să mă cheme să deschid, au hotărît că asistența trebuie să vadă un tip atît de interesant ca acela. Așa că l-au lăsat să intre și m-am trezit față în față cu un individ înalt, îmbrăcat ca un motociclist, în negru, și care nu catadicsise să-și scoată casca la intrarea în apartament.

– Domnișoara Cristina Wilson? întrebă el. Am simțit un fior, individul ăla avea un aspect sinistru și părea că adusese cu el toată întunecimea nopții de afară. Cineva dăduse muzica mai încet și toți erau atenți la cuvintele bărbatului.

– Eu sînt, am răspuns și, imediat, am zîmbit. Firește, tînărul urma să cînte *La mulți ani!* Și cu siguranță că o să ne facă un striptease ca să ne arate mușchii încordați, ascunși sub haina de piele neagră! Un mic cadou-surpriză al vreuneia dintre prietenele mele, poate Linda sau Jennifer. Ar fi amuzant. Individul făcu o pauză, își deschise fermoarul de la scurtă și, cînd credeam că o să și-o scoată, extrase un pachețel dintr-un buzunar interior. Invitații făcuseră cerc în jurul nostru, cu chipurile euforice și ochii încețoșați de băutură.

– Asta este pentru dumneavoastră, spuse el, dîndu-mi-l. Am rămas în așteptare, privindu-l. Cînd începea *show*-ul? Dar în loc să cînte, desfăcu un alt fermoar și, în loc să-și dezbrace pantalonii de piele, scoase o hîrtie și un pix.

– Pot să văd vreun document cu care să vă legitimați? întrebă el din nou, pe un ton sec.

Asta mi s-a părut prea mult, dar trebuia să dau curs glumei. Așa că i-am oferit carnetul de conducere, ca să-l vadă. A notat cu un gest calm datele pe un formular. Era un actor desăvîrșit, toți eram atenți la vorbele și la mișcările lui. Nu începe odată?

– Semnați aici.

– Bine, începi sau nu? i-am spus, de îndată ce mi-am pus semnătura; tot acel preambul era excesiv.

Privindu-mă într-un fel ciudat, desprinse copia documentului, mi-o dădu și, cu un „la revedere“, se îndreptă spre ușă.

Nu m-am așteptat la asta și m-am uitat întrebător la Mike, care ridica din umeri fără să-mi poată da vreun răspuns. Am privit hîrtia pe care mi-o lăsase – copia era puțin lizibilă – și am putut să văd doar numele meu. Nu exista expeditor.

– Așteaptă! am strigat și am ieșit fugind în urma lui. Nu l-am putut găsi pe casa scării; luase deja liftul.

M-am întors gînditoare acolo unde stătea Mike. Deci nu era un actor-surpriză pentru aniversare; era de-adevăratelea. Eram intrigată. Ce tip misterios! Cine-mi trimitea acel pachețel?

– Deschizi cadoul sau ce faci? spuse Ruth.

– Vrem să vedem ce e! răsună vocea unui tînăr.

Și mi-am dat seama că aveam obiectul în mînă; uitasem complet de el din pricina ciudatului bărbat în negru.

M-am așezat pe o canapea și, sprijinind pachețelul pe masa de cristal din mijloc, am vrut fără succes să-i scot sfoara care lega ambalajul. Toți mă înconjurau, întrebîndu-se ce-o fi asta și cine îl trimite. Cineva îmi aduse cuțitul de prăjituri și, deschizînd pachetul, am dat peste o cutiuță de lemn de culoare închisă, cu o rudimentară închizătoare metalică. Se vedea că e veche.

Și înăuntru, așezat pe o perniță de catifea verde, era un inel de aur cu un cristal de culoare roșu-închis montată în el. Părea foarte vechi.

– Un inel! am exclamat. Și probîndu-l, am văzut că, deși mi-era larg, se potrivea pe degetul meu mijlociu. Și acolo l-am lăsat, lîngă inelul meu de logodnă care strălucea pe inelar.

Toți voiau să-l vadă, motiv pentru care au repetat elogiile asupra mărimii diamantului de la primul inel.

– Este un rubin, spuse Ruth, referindu-se la celălalt inel. Ea era expertă în bijuterii vechi, lucra la Sotheby's[1] și era o bună cunoscătoare într-ale pietrelor prețioase.

– Ce aspect ciudat! comentă Mike.

– Asta, pentru că înainte, cu secole în urmă, nu se tăiau pietrele ca acum, răspunse Ruth. Șlefuirea era rudimentară, iar pietrele prețioase se cizelau în formă rotunjită, așa cum vezi la acest rubin.

---

[1] Celebră casă de licitații de obiecte de artă din New York

– Ce misterios! exclamă Jennifer înainte de a renunța să mai acorde atenție subiectului. Dădu muzica mai tare și începu să danseze. Și, pe ritmul fundului ei, petrecerea se puse din nou în mișcare.

În vreme ce Mike pregătea niște cocteiluri, am început să studiez cutia și inelul. Și am privit cu atenție talonul de predare. Era acolo, pe masa din mijloc. Reexaminîndu-l cu grijă, am putut citi cu dificultate, pentru că indigoul aproape că nu imprimase hîrtia: „Barcelona, Spania“.

Și inima-mi tresări în piept.

– Barcelona! am exclamat. Erau atît de multe amintirile pe care acest cuvînt mi le aducea!

DOI

Turnul, rănit de foc, își prăbușea masa colosală cu un răcnet înspăimîntător peste nenorociții de jos. Lumea fugea. Un nor de praf și de cenușă, precum vîntul din deșert încărcat cu nisip, înainta pe străzi, acoperind totul cu un strat albicios.

M-am răsucit în pat. Dumnezeule, ce zbucium! Iarăși revenea amintirea acelei blestemate dimineți, în care cele mai înalte turnuri au căzut…

„Nu se întîmplă nimic, mi-am spus, asta s-a petrecut acum cîteva luni; sînt la mine în pat. Liniștită, liniștită." După petrecerea de ziua mea de naștere, Mike rămăsese să doarmă la mine, și îi simțeam alături căldura plăcută; respirînd domol, satisfăcut, relaxat. I-am mîngîiat spatele lat, puternic. Și, sărutîndu-l, m-am liniștit. Trupurile noastre se odihneau goale sub cearșafuri; cu toată intensitatea pasiunii, avusese destulă putere ca să-mi spună că încă mă mai iubește, după ce mă iubise, și a fost în stare să mai dea drumul unor vorbe dulci, înainte de a adormi buștean. Și eu la fel, istovită după o zi atît de intensă, am fost cuprinsă de un somn dulce, cred eu, pînă cînd au apărut acele imagini neliniștitoare.

Am privit deșteptătorul. Era ora patru și jumătate din zorii zilei de duminică, mai aveam încă mult timp de dormit.

Am închis ochii, de-acum liniștită, dar m-am regăsit iarăși cu tragica viziune a prăbușirii, a dărîmăturilor, a panicii oamenilor.

Visul se schimbase. Nu se mai petrecea la New York. Nu era prăbușirea Turnurilor Gemene. Era ceva diferit, iar imaginile și sunetele acelea veneau spre mine fără ca eu să mă pot opune.

Oamenii strigau. Prăbușirea turnurilor deschisese o breșă, și bărbați purtînd spade, lănci și arbalete, apărați cu coifuri de fier, cămăși de zale și scuturi se grăbeau, printre norii de praf, spre spărtura din zid, îndemnîndu-se unii pe alții. Se afundară în ceața murdară, în vuietul asurzitor, și nu se mai întoarseră niciodată. Curînd, ceața slobozi o hoardă de războinici scoțînd urlete. Erau musulmani și zăngăneau hangere însîngerate. Avînd încă spada la cingătoare, nu eram în stare să lupt; îmi simțeam puterile scurgîndu-mi-se odată cu sîngele rănilor mele deschise. Nu puteam să mînuiesc armele, nici măcar să-mi înalț brațul, și m-am străduit să caut ocrotire. Mi-am privit mîna și acolo, în acel vis, se afla inelul cu piatră de rubin de un roșu profund.

Femei, copii și bătrîni, cărînd după ei baloturi, unii cu cai, alții cu capre și oi, alergau spre mare. Copilașii plîngeau înspăimîntați și lacrimile le curgeau, lăsînd urme adînci pe fețișoarele lor murdare de praf. Cei mai mari își urmau mamele, iar pe cei mai mici, acestea îi purtau de mînă sau în brațe. Atunci cînd atacatorii se năpustiră asupră-le, înjunghiindu-i pe fugari, se stîrni panica. Mulțimea striga, își părăsea avutul, unii își lăsau copiii, voiau doar să scape. Fără să știe unde. Era groaznic. Mi-era foarte milă de ei, dar nu puteam să le vin în ajutor. Ce o să se aleagă de copiii fără mame? Poate că-și vor salva viața ca sclavi. Niște porți mari de lemn, întărite cu

metal, se închideau una după alta. În spatele lor era adăpostul, iar trupa, cu spadele scoase din teacă, ținea mulțimea la distanță; doar unii erau lăsați să treacă. Cei care se îmbulzeau afară începură să implore, strigînd în gura mare. Erau îmbrînceli, plînsete, rugăminți, înjurături. Gărzile le strigau să se îndepărteze, să plece, să iasă spre port. Și cînd mulțimea îngrămădită voi să forțeze trecerea, cei de la intrare începură să-i spintece pe cei din preajmă. Sărmani nefericiți, cum își mai urlau ei durerea și spaima! Se făcu puțin loc liber și am văzut intrarea aproape închisă. Sîngeram și m-am temut să nu mor acolo, în mulțimea disperată. Împleticindu-mă, m-am avîntat asupra spadelor soldaților. Trebuia să trec de poarta aceea!

M-am ridicat brusc în capul oaselor. Gîfîiam și aveam ochii plini de lacrimi. Ce neliniște! Mai mare decît aceea pe care am simțit-o cînd la atentatul Turnurilor Gemene. Visul era pentru mine chiar mai real decît cele întîmplate la 11 septembrie. Nu sper că ați putea înțelege asta, pentru că eu nu înțeleg pe deplin nici chiar azi.

Dar o imagine finală mi-a rămas întipărită în minte. Bărbatul care-i comanda pe ucigașii de la poartă era îmbrăcat în alb, iar pieptul lui era împodobit cu aceeași cruce roșie care era pictată pe peretele fortăreței. Acea cruce… îmi amintea de ceva.

M-am răsucit spre Mike, căutînd protecție. Acum stătea cu fața în sus și continua să doarmă fericit, cu o figură angelică și un zîmbet în colțul gurii. Cu siguranță că visele lui și ale mele erau foarte diferite. Eu nu puteam să-i împărtășesc pacea; acel inel, nu al lui, ci celălalt, mă neliniștea.

Înainte am spus că eram goală. Dar nu de tot. Pe mîna mea străluceau cele două inele. Nu eram obișnuită să dorm cu bijuterii, dar atunci cînd m-am culcat, nu mi-am

scos inelul cu diamantul pur, simbol al iubirii noastre, al legămîntului meu, al noii mele vieți. Nici acum nu știu de ce stăteam întinsă în pat cu celălalt inel. Cel din coșmarul meu. Atît de mult mă obseda inelul, încît mi se arătase în visul ăsta tragic?

Am dorit să-l văd mai bine, mi l-am scos și l-am pus sub veioză.

Atunci s-a întîmplat, și am rămas cu gura căscată de uimire.

Lumina, căzînd asupra pietrei, montate în așa fel încît metalul o susținea doar pe margini, proiecta o cruce roșie pe cearșafurile albe.

Era frumos, dar neliniștitor. Era o cruce cu totul aparte; avea cele patru brațe egale, dar se deschideau la extremități și formau două mici arce, lățindu-se la capete.

În acel moment mi-am dat seama: Era aceeași cruce din vis! Cea de pe uniforma soldaților care se năpusteau asupra mulțimii, cea pictată pe zidul fortăreței.

Am închis ochii și am respirat adînc. Era cu neputință, oare încă mai visam? Am vrut să mă liniștesc și, stingînd lumina, am căutat refugiu alături de Mike, care, în somn, se răsucise cu spatele. L-am îmbrățișat. Asta m-a mai liniștit puțin, dar gîndurile îmi zburau mai departe.

Tot ceea ce avea legătură cu acel inel era misterios: felul în care ajunsese la mine, apariția lui în visul meu, viziunea acelei cruci înainte de a o fi găsit și în inel...

Mi-am spus că această bijuterie are o istorie de povestit, nu e un dar oarecare, ascunde ceva...

Și am simțit o și mai mare curiozitate. Și teamă. Ceva îmi spunea că acel dar neașteptat nu ajunsese la mine din întîmplare, că era o provocare a destinului: o viață paralelă cu cea pe care o trăiam și care se dezvăluia deodată,

precum o ușă secretă deschizîndu-se în fața mea și ispitindu-mă să trec peste un prag întunecat...

Intuiam că inelul ăsta îmi va da peste cap viața confortabilă, previzibilă, plină de promisiuni de fericire, pe care începeam să o trăiesc. Era o amenințare, dar și o ispită. Blestemat inel! De abia sosise și nu mă lăsa să dorm, în acea noapte care se presupunea că ar trebui să fie una fericită.

Am aprins din nou lumina și mi-am îndreptat atenția asupra pietrei roșii; avea o strălucire stranie, lăuntrică și forma o stea în șase colțuri, ce părea că se mișcă dedesubt, după cum învîrteam inelul, în așa fel încît sclipirea de luceafăr să se afle mereu în fața ochilor mei.

I-am examinat partea interioară. La bază avea o incrustație de fildeș, tăiată în așa fel încît forma un desen gol pe spatele rubinului, făcînd ca lumina, atunci cînd traversa cristalul, să proiecteze din spate acea frumoasă cruce roșie ca sîngele.

Bine, reușisem să înțeleg cum funcționa fizic acea mică minune, dar curiozitatea mea de a ști de unde venea și de ce îmi fusese trimisă creștea cu fiecare clipă.

Deodată, un gînd îmi fulgeră prin minte, făcînd să mi se deschidă larg ochii: Inelul! Cel cu piatră roșie de rubin. Îl mai văzusem înainte!

Era ca o imagine ce revenea din cețurile amintirilor din copilărie; aveam convingerea, eram absolut sigură. Îl puteam vedea într-un anumit loc al trecutului meu, îi împodobea cuiva mîna.

M-am răsucit neliniștită în pat. S-a întîmplat cînd eram mică, la Barcelona. Despre asta nu aveam nici o îndoială. Dar cine îl purta?

M-am străduit, dar nu eram în stare să-mi amintesc.

Eram de-acum sigură că provenea din copilăria mea și, poate, dintr-un trecut încă și mai îndepărtat, dar cine

mi-l trimitea? Din ce motiv? Dacă vrei să-i dăruiești cuiva ceva de ziua lui de naștere, nu umbli cu atîtea mistere, te faci cunoscut. Nu am dreptate?

Și atunci mi-a venit în minte, încă o dată, întrebarea pe care dintotdeauna am vrut să i-o pun mamei mele, dar pe care niciodată n-am ajuns s-o formulez cu voce tare. Era o mică enigmă, una dintre acele curiozități cărora nu le dai importanță, dar care se mențin, bîzîind încetișor într-un anume loc al minții tale, și care deodată, într-o zi, devine un adevărat mister.

„De ce nu ne-am întors niciodată în orașul în care m-am născut?“

Ne-am mutat de la Barcelona la New York cînd aveam treisprezece ani. Tatăl meu este din Michigan și, timp de o groază de ani, a fost responsabilul unei agenții spaniole dintr-o companie americană. Mama mea este fiica unică a unei familii „bune“ din vechea burghezie catalană. Bunicii mei materni au murit și toate rudele mele din Spania sînt îndepărtate, nu întreținem relații.

Părinții mei s-au cunoscut la Barcelona, acolo s-au îndrăgostit la prima vedere, s-au căsătorit și s-a născut cea care vă povestește.

Tatăl meu mi-a vorbit în engleză toată viața, și eu îi spun Daddy, ceea ce înseamnă „tată“, iar el îi spune Maríei del Mar, mama mea, Mary. Așadar, totdeauna am avut de gînd să o întreb pe Mary de ce nu ne-am întors niciodată, dar ea ocolea subiectul. O fi avînd vreun motiv anume? mă întrebam uneori.

Daddy s-a integrat destul de bine în grupul de prieteni al mamei mele, Spania îl încînta, dar se pare că ea a fost aceea care a insistat să venim să trăim în Statele Unite. Și, în final, a reușit prin stăruința ei; tatălui meu i s-a dat un post în sediul central al corporației din Long Island,

New York. Și ne-am mutat. María del Mar și-a lăsat familia, prietenii, orașul și a plecat bucuroasă în America. Nu ne-am mai întors niciodată, nici măcar în vizită. Ce ciudat, nu-i așa?

M-am răsucit în pat și am privit din nou ceasul deșteptător. Era deja duminică în zori și, în ziua aceea, urma să mergem să-i vizităm pe părinții mei în casa lor din Long Island, ca să sărbătorim ziua mea de naștere. M-am gîndit că mama și cu mine vom avea multe de vorbit. Dacă și ea o să vrea, firește.

TREI

– Te iubesc, îmi spuse Mike, abătîndu-și privirea de la șosea pentru o clipă; îmi mîngîia genunchiul.

– Te iubesc, dragul meu, am răspuns și i-am dus mîna la gură ca să i-o sărut.

Era o frumoasă dimineață de iarnă și Mike conducea mașina destins și fericit. Soarele făcea să strălucească trunchiurile și ramurile dezgolite ale copacilor cu frunze căzătoare și se pierdea în verdele brazilor. Transparența și luminozitatea zilei erau înșelătoare; nimeni n-ar fi ghicit din interiorul mașinii, încins de astrul-rege, frigul de afară.

– Trebuie să hotărîm o zi, îmi spuse el.

– O zi?

– Da, firește. Data căsătoriei. Mă privea puțin uimit de deruta mea.

– Da, bineînțeles, am răspuns gînditoare. Unde mi-era capul? „După logodnă, trebuie să te căsătorești, am gîndit în sinea mea. Și dacă Mike mi-a dăruit inelul este pentru că dorește să se căsătorească. Și dacă i-am spus «da», este pentru că și eu mi-o doresc.“

Ar fi trebuit să fiu nerăbdătoare să se celebreze nunta. Dar în loc să-mi ocup neuronii făcînd planuri, pline de iluzii, în legătură cu rochia mea albă, cu cea a domnișoarelor de onoare, cu tortul și toate cele necesare pentru

cea mai fericită zi din viața mea, Mike m-a prins gîndindu-mă la inel. Și nu la al lui, în mod special. Mă gîndeam la celălalt, la cel misterios. Dar, firește, asta nu aveam de gînd să i-o mărturisesc.

– Și cînd vom hotărî data, am adăugat, va trebui să pregătim invitațiile, toaletele, banchetul, biserica...

– Firește.

– Ce bine! am afirmat, surîzătoare. „Ce belea! mi-am spus în gînd. Cum oi fi ajuns oare pînă aici?“ Și mi-am amintit ziua în care a început totul...

Dimineața, au sosit păsările morții, pilotate de morți și, cu focul lor, au secerat mii de vieți, au năruit simbolurile orașului nostru, au așternut doliul în inimile noastre.

Veneau din noaptea întunecată, îndepărtată cu o mie de ani, de acolo de unde doar o semilună de sînge îi luminează pe iluminați. Doare și acum. Ne dor acele turnuri prăbușite. Așa cum se spune că dor membrele amputate care nu mai sînt. Numai durerea rămîne din ele.

Imensa groapă e acolo în continuare și fantomele ei par să sălășluiască în noaptea orașului. Nu mai e același. Niciodată nu va mai fi același. Dar încă este New York. Asta va fi întotdeauna.

Acea zi și acea noapte au schimbat orașul meu, au schimbat lumea, m-au schimbat pe mine, mi-au schimbat viața.

În dimineața aceea, trebuia să merg la tribunal pentru un încîlcit caz de divorț și traversam holul cabinetului meu de avocatură, în apropiere de Rockefeller Center, cînd am simțit ceva. Un impact, o zguduitură fără importanță. „Ciudat, am gîndit, la New York nu sînt cutremure.“ Am urcat la cabinet, tocmai salutam și intram în biroul meu, cînd a sosit știrea. O secretară striga la telefon: *Oh, my God!;* în

jurul fetei s-a format un cerc de persoane cărora nu le venea să creadă și am urcat să verificăm pe terasa clădirii de unde, la fel ca și de pe atîtea altele din New York, se distingeau turnurile. Am văzut fumul și am strigat îngroziți la apariția celui de al doilea avion și a focului provocat de el; din acel moment a început nebunia. Nu era un accident, era un atac, se putea întîmpla orice. Știrile au fost mai întîi confuze, apoi tragice, și pe urmă a venit ordinul să părăsim edificiul și recomandarea să ieșim din Manhattan. Zumzetul palelor de elicopter lovind cerul era în contrapunct cu urletul neliniștitor al sirenelor de pompieri, al ambulanțelor și poliției, care străbăteau străzile precum furnicile într-un furnicar răscolit, în încercarea zadarnică de a face ceva.

Stăteam la îndoială dacă să părăsesc insula mergînd pe unul dintre poduri și să iau un taxi pînă la casa părinților mei, în Long Beach, dar, pînă la urmă, m-am hotărît să merg la apartamentul meu și să văd la televizor ce se întîmplă.

Simțeam o sfîrșeală cumplită. Și am început să-i sun pe cunoscuții cu birouri în Turnurile Gemene sau din apropiere. La mulți suna ocupat, era greu să vorbești cu cineva și, cînd am putut să iau legătura cu Mike, l-am găsit abătut. Lucrînd în Wall Street, avea mulți prieteni în Turnuri și își petrecuse dimineața încercînd, cu foarte puțin succes, să dea de ei. Ne cunoșteam de cîteva luni și eu știam că îi plac. Mult. Recunoșteam că e un tip bine și simpatic, dar lucrurile se opreau aici. Ingredientele existau, dar nu exista un catalizator care să le facă să se închege. El dorea să ne vedem mai des, să fim mai intimi, dar eu puneam frînă. Cîteodată ieșeam numai noi doi, alteori în grup; chiar în sîmbăta dinainte, ne întîlniserăm cu mai mulți prieteni.

– Ești prea exigentă cu bărbații, îmi repeta mama. Le găsești defecte tuturor, insista ea. Să vedem dacă reușești să-l ții pe vreunul mai mult de șase luni… și tot așa, de nenumărate ori. Sînt ocazii cînd biata de ea mă obosește…

– Stai liniștită, Mary, intervenea Daddy. Într-o bună zi, o să apară bărbatul perfect. Nu trebuie să te mulțumești cu primul pe care-l întîlnești. Nu-i așa? și-mi făcea cu ochiul, complice.

Mama mea avea dreptate. Mie îmi face plăcere compania bărbaților, dar nu-i suport atunci cînd au pretenția să-mi controleze viața, cerînd din ce în ce mai mult; atunci mă satur și îmi vine cheful să o rup. Din fericire, mi-e ușor să-mi fac noi prieteni și Daddy al meu avea dreptate: nu-mi găsisem încă bărbatul. Sau dacă îl găsisem, nu o aflasem încă.

Nu știu ce am simțit în dimineața aceea vorbind cu Mike, poate am observat la el aceeași neliniște care-mi apăsa și mie inima, dar i-am spus să vină la mine acasă și să împărțim ce o să găsim în frigider pentru cină. Știam că o să accepte și așa a fost.

L-am așteptat cu o sticlă deschisă de *cabernet-sauvignon* de California și, de cum a intrat, mi-a povestit că prietenul lui cel mai bun lucra în cel de al doilea turn, la unul din etajele de deasupra impactului. Era dat dispărut. Ne-am așezat în fața televizorului bînd vin și murmurînd stupefiați. În acea zi, fără momente de publicitate, televiziunea repeta, cîteodată cu imagini noi, aceleași impacturi, oamenii aruncîndu-se pe fereastră, așteptarea încordată, prăbușirea… tragedia. Eram ca hipnotizați, nu ne puteam lua ochii de la ecran. Deodată, văzînd acele imagini înspăimîntătoare, el a început să plîngă. Asta mi-a luat o piatră de pe inimă, pentru că, în urmă cu puțin timp, și eu am vrut s-o fac, și m-am alăturat lui. Și plîngînd, i-am

mîngîiat obrazul, iar el m-a mîngîiat plîngînd. Și m-a sărutat. Ușor, doar pe buze. Și eu l-am sărutat chiar și în cerul gurii. Era pentru prima dată că ne apropiam atît de mult. Nu știu dacă ați făcut asta vreodată cu cineva în toiul bocetelor; este o îmbăloșare cam jegoasă cu muci de lacrimi. Dar aveam nevoie să uit de toate în brațele lui. Cîteodată îmi spun plină de remușcări că poate aș fi făcut-o și cu altul. Dar, ciudat pentru mine, în acea seară aveam nevoie de protecția unui bărbat, nu așa cum mă amuza uneori să mă prefac, ci cu adevărat. Sau poate că aș fi acceptat-o și din partea unei femei. Nu știu. Și el avea nevoie de ocrotire. Și-a băgat mîna sub bluza mea și mi-a găsit sînul dezgolit. Eu i-am întredeschis nasturii de la cămașă și mîna mi-a alunecat mai întîi pe pieptul lui și apoi în jos. Cînd am hotărît într-o clipă să cobor mai mult, am dat de membrul lui gata să rupă pantalonul. El, între suspine dintr-acelea de după plîns, îmi săruta sfîrcurile. Am făcut dragoste cu disperare pe canapea, ca niște *yonkies*[1] în căutare de droguri ca să uite de lume. Nu am avut timp să închidem televizorul, fereastră deschisă spre ceea ce doream să ignorăm, și astfel, șoaptele noastre erotice s-au amestecat cu exclamațiile de uimire și teroare ale oamenilor. Cînd el ajungea la climax, ceva mi-a distras atenția și, deschizînd ochii, am văzut cîțiva nefericiți aruncîndu-se în gol. L-am închis imediat și am început să mă rog.

În curînd, am repetat-o în dormitor, fără oroarea acelor imagini și sunete apocaliptice. Și deodată, după pasiune, tandrețea izbucni înăuntrul meu. Îi eram recunoscătoare. Cînd a sosit în apartamentul meu, eram cu inima atît de strînsă, încît mă durea și, făcînd dragoste, s-a dilatat la mărimea ei normală, mai mult chiar.

---

[1] În engleză, „consumatori de heroină“

Am petrecut acea noapte oribilă, în care simțeam New York-ul populat de mii de suflete fără trup căutîndu-și confuze, terorizate, disperate drumul în întuneric, pe cînd noi, cei rămași în viață, le plîngeam absența, îmbrățișați în patul meu, reconfortați, cu acea fericire pe care o simți atunci cînd încetezi să mai fii foarte nefericit. Tenebrele, oroarea erau afară, departe. Și eu m-am gîndit că așa ar putea fi pentru totdeauna.

Cînd, a doua zi de dimineață, Mike se pregătea să plece, mi-a cerut să ne vedem pe seară, și i-am spus că da. Și am început să ieșim în mod serios. Și desigur, viața mea de femeie fără un bărbat stabil s-a schimbat pentru totdeauna. În ziua aceea.

PATRU

Casa părinților mei e situată într-o zonă elegantă din Long Island. Nu e una dintre acele vile foarte scumpe din primul rînd de pe plajă, dar este o construcție frumoasă, în stil colonial englezesc, cu parter și etaj, și o grădină întinsă.

Cînd mașina a intrat pe aleea cu pietriș de la poarta principală, am claxonat; îmi place foarte mult să iasă cineva să mă întîmpine.

Primul care a apărut a fost Daddy, cu ziarul de duminică în mînă.

– La mulți ani, Cristina! spuse îmbrățișîndu-mă și ne-am sărutat pe amîndoi obrajii. Chiar atunci a ieșit și mama; șorțul ei însemna că o surprinsesem pregătind unul dintre felurile ei de mîncare.

Mama mea este o bucătăreasă excelentă și a visat, un timp, să deschidă în Manhattan un restaurant în stil mediteraneean. Aproape niciodată nu o lasă pe menajeră să gătească și, după cum am putut să ghicesc după miros, în acel moment pregătea una dintre mîncărurile alea de pește, atît de delicioase, pe care ea o numește *suquet de l'Empordà*[1].

---

[1] În catalană, „sos din l'Empordà", denumirea regiunii Ampordán din provincia Gerona, pe țărmul Mării Mediterane

După săruturi și saluturi, tatăl meu și Mike s-au dus în salon, iar eu am însoțit-o la bucătărie. Trebuie să recunosc că nu e un loc pe care să-l vizitez foarte des, dar voiam să-i dau vestea mai întîi ei.

– Un inel de logodnă! exclamă ea văzîndu-l și bătu din palme sărind în sus de bucurie. Ce frumos! Felicitări! și mă sărută din nou, îmbrățișîndu-mă cu putere. Se vedea că era încîntată; pentru ea, Mike era băiatul ideal. E minunat! Și nunta, pe cînd?

– N-am hotărît încă, mamă, am răspuns, puțin deranjată de insistența ei. Adevărul e că nu mă grăbesc; trăim minunat, îmi merge foarte bine cu serviciul și pentru moment nu vreau să am copii. Poate că o să-i propun să locuim împreună înainte de a ne căsători.

– Dar mai întîi, trebuie să stabilești data nunții!

– Mai vedem – sărmana femeie începea să mă obosească. Era bine să ai un iubit chipeș și bogat. Poate că ar fi fost chiar și mai bine să-l ai drept logodnic și cu siguranță va fi la fel de bun și ca soț, dar eu n-aveam nevoie să mă grăbesc. Am vrut să-i abat atenția de la căsătorie la inel, înainte ca afurisita aia de nuntă cu tămbălău să devină motiv de polemică.

– Dar ai observat cît de mare și de frumos este solitarul? i-am spus, apropiindu-i briliantul de nas. Mamei îi cam slăbise vederea în ultimul timp. Atunci mi-a privit mîna cu atenție și imediat am observat că a avut o tresărire și că se înfioară. Mi s-a părut chiar că a făcut un pas înapoi. Privea speriată cînd la mîna mea, cînd spre mine.

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic, minți ea.

– Parc-ai fi surprinsă.

– Îmi place foarte mult inelul pe care ți l-a dăruit Mike. Este superb, spuse ea după o clipă. Dar celălalt? Nu ți l-am mai văzut.

– Mi-a sosit într-un fel cît se poate de misterios, am răspuns entuziasmată. Dar povestea asta o păstrez ca s-o spun în timpul mesei cu tata.

Și, făcînd o pauză, am adăugat:

– Dar simt ceva ciudat, ca și cum l-aș mai fi văzut. Nu ți se pare cunoscut?

– Nu, nu mi-l amintesc, răspunse ea gînditoare. Dar eu o cunoșteam destul de bine ca să știu că nu spune adevărul; îmi ascundea ceva. Curiozitatea mea a devenit și mai mare.

În timpul prînzului, părinții mei au avut bunăvoința să-și ascundă fericirea pe care le-o producea aspectul foarte scump al diamantului, deși mama mea – cîteodată sînt rea cu ea – ar fi ținut post o săptămînă întreagă numai să-i afle prețul chiar în acel moment. Veni vorba despre celălalt inel atunci cînd conversația, care se învîrtea în jurul celui dintîi, lîncezea, sfîrșindu-se elogiile aduse frumuseții bijuteriei.

Atunci începu Mike să povestească despre apariția misteriosului motociclist la petrecerea mea de aniversare. Lui Mike îi place să exagereze și să pună sare și piper în povestiri. Acum mesagerul avea doi metri și era versiunea newyorkeză a lui Darth Vader, personajul negativ din *Războiul stelelor,* ăla care umbla tot în negru, chiar și casca.

Nu mai lipsea decît să asezoneze povestea cu muzică și efecte speciale: vîjjj! Așa cum fac copiii. Dar adevărul e că bătrînii mei îl ascultau foarte interesați. Băiatul povestește cu haz istoriile, dar cred că pe părinții mei faptul de a-și mărita fiica cu arătosul proprietar al unui teanc de cărți de credit de aur, platină și diamant, dacă o fi existînd așa ceva, toate în perfectă stare de funcționare, îi făcea să se arate în mod special favorabili oricăreia dintre istorisirile lui.

– Ce misterios! exclamă tatăl meu, care părea foarte interesat de poveste. Și n-o fi vorba de o glumă?

– Păi, dacă e o glumă, o să-i iasă pe nas glumețului, am spus. Una dintre prietenele mele lucrează la Sotheby’s și este expertă în bijuterii. Ea spune că inelul este vechi și că piatra e un rubin de o calitate excelentă, doar că e șlefuit ca și cum ar avea sute de ani.

– Ia să văd, dă-mi-l, ceru Daddy, interesat. Și în vreme ce îmi scoteam inelul, am observat-o pe mama. Nu a scos nici o vorbă, se prefăcea, dar se vedea că ascultă o poveste cunoscută.

– Curios este că recipisa de predare indică faptul că pachetul vine de la Barcelona.

– Barcelona! exclamă tatăl meu privind bijuteria pe care o avea deja în mînă. Eu am mai văzut inelul ăsta. Desigur, o fi fost la Barcelona.

– Și eu am aceeași impresie! am răspuns. Tu nu, mamă?

Am văzut-o puțin tulburată cînd a răspuns:

– Poate că da, dar nu-mi amintesc. Eram sigură că ea cunoștea exact proveniența inelului. Atunci, de ce nega? Ce rost avea să se prefacă?

– Gata, știu! exclamă tatăl meu. Mă ținea cu sufletul la gură. Firește că-mi amintesc!

– Spune, i-am cerut eu, nerăbdătoare.

– Inelul ăsta a fost al lui Enric. Mai ții minte, Mary? spuse el.

– Poate, e posibil, răspunse mama, cu îndoială. Da, sigur, m-am gîndit. Ea știa mai mult, ascundea ceva.

– Care Enric? am dorit eu să știu. Nașul meu?

– Da.

– Dar a murit!

– Da, a murit, reafirmă tatăl meu.

– Dar cum poate un mort să trimită un cadou? interveni Mike, mai interesat cu fiecare clipă. Trebuie că-și imagina fabuloasa istorie pe care o va putea povesti prietenilor lui de pe Wall Street.

– Enric a fost nașul meu. Ți-am vorbit despre el de multe ori. Știi, i-am explicat, la catolici, cînd sîntem botezați, două rude sau doi prieteni, un bărbat și o femeie, acceptă responsabilitatea de a avea grijă de tine fizic și spiritual în cazul dispariției părinților tăi. El a fost nașul meu și a murit într-un accident de mașină la un an după ce am sosit noi aici. Nu-i așa? mi-am întrebat eu părinții.

Mama a schimbat o privire ciudată cu Daddy înainte de a răspunde:

– Da, a murit... spuse ea. Și atunci am știut sigur că ascundeau ceva despre Enric. Așa este María del Mar; pentru ea scopul justifică minciuna. Pentru că este corect din punct de vedere social, pentru că se teme să nu jignească pe cineva sau poate pentru că urăște confruntarea directă și fuge de ea.

– Îmi ascundeți ceva, am afirmat. Și deodată mi-a venit o idee: Firește! N-a murit, trebuie că încă mai trăiește pe undeva; de aceea îmi trimite inelul lui.

Daddy o privi pe mama și-i spuse:

– Cristina e mare acum. Expresia lui era gravă. Trebuie să-i spunem adevărul, și ea încuviință din cap.

I-am observat pe amîndoi și apoi pe Mike, la fel de nerăbdător sau chiar și mai mult decît mine. Intrigată, eram pregătită să ascult.

– Enric a murit. Tatăl meu mă privea trist. Nu e nici o îndoială în legătură cu asta, dar nu a murit într-un accident de mașină, așa cum ți-am spus. S-a sinucis. Și-a tras un glonț în gură.

Am rămas stupefiată. Îl adoram pe Enric. Încă de copilă, la Barcelona, era ca un unchi pentru mine, mai mult

decît atît, după părinții mei, era persoana adultă pe care o iubeam cel mai mult. Mi-l amintesc întotdeauna amabil, afectuos, surîzător, inventînd jocuri ca să ne distrăm de minune toți trei: fiul lui, Oriol, nepotul său, Luis, și cu mine.

Îmi amintesc hohotele lui și cum ne mai făcea să rîdem... Niciodată nu mi-aș fi închipuit că cineva atît de plin de viață, cu o personalitate atît de pozitivă, s-ar fi hotărît să-și pună capăt zilelor.

– Nu, nu se poate, am spus.

– Ba da, așa a fost, cu toată certitudinea, afirmă mama mea. Acum mă privea senină, își pierduse acel aer vinovat pe care îl afișa în bucătărie. Știam că vestea sinuciderii te va durea mult. De aceea ți-am ascuns-o.

– Dar nu pot să cred! am șoptit. Mama avea dreptate. După atîția ani, acest fapt încă mă mai durea, îmi producea o mare tristețe. Nu-mi vine să cred asta din partea lui. Nu din partea lui.

Mă priveau în tăcere, fără să răspundă, mîhniți.

– Dar de ce? am deschis eu brațele, adăugînd dramatism lamentării mele. De ce s-a sinucis?

– Nu știu, îmi răspunse mama. Familia lui nu mi-a spus. Nici eu n-am vrut să întreb mai mult decît se cuvenea. Să-i păstrăm amintirea așa cum a fost: plin de viață, cult, pozitiv. Eu încă mă mai rog pentru sufletul lui. Părea tristă, foarte tristă, îl iubea ca pe un frate.

Am așezat tacîmurile pe farfurie. Îmi pierise pofta de mîncare, nici măcar nu doream să mănînc tortul de aniversare. Ar fi mai bine să-l las pentru gustarea de după-amiază.

Tăcerea s-a pogorît asupra mesei și mă priveau cu toții.

– Dar inelul? am întrebat după o clipă. Ce se întîmplă cu inelul? Cum se poate să-mi trimită cineva, acum, inelul lui ca dar de ziua mea?

Am privit-o pe mama, l-am privit pe Daddy și amîndoi au făcut un gest de nepăsare. Cînd privirea mi s-a îndreptat spre Mike, și el a ridicat din umeri, perplex, ca și cum întrebarea i-ar fi fost adresată.

– De cînd a făcut rost de acest inel, Enric l-a purtat întotdeauna, nu și l-a scos niciodată, spuse mama în încheiere.

„Aha! am fost pe punctul să exclam, acuma chiar că-ți aduci aminte, nu-i așa?“ Mi-ar fi plăcut să-i spun: „Te-ai prefăcut de cînd l-ai văzut în bucătărie“, dar am tăcut. O să păstrez reproșurile și întrebările pentru un alt moment, cînd vom fi numai noi două. Acum ar nega totul.

– Niciodată nu l-am văzut cu alt inel, continuă ea, sînt convinsă că-l purta atunci cînd a murit.

Nu m-am putut împiedica să nu mă înfior la această afirmație.

– Și nu e obiceiul ca oamenii să fie îngropați cu bijuteriile lor cele mai dragi? Deja mă căiam de întrebare, înainte chiar de a fi terminat s-o formulez.

Cei trei au rămas cu ochii ațintiți asupra mea și nimeni nu mi-a răspuns. Am privit sigiliul. Piatra lăsa să se vadă, prin transparențele roșiatice, strălucirea ei de stea. „Roșie ca sîngele“, am gîndit în sinea mea.

Eram descumpănită. Ce încurcătură! Am încercat să-mi limpezesc ideile și să rezum misterele pe care acest inel le aducea cu el. De ce oare cineva care iubea atît de mult viața, precum nașul meu, își pusese capăt zilelor? Cine îmi trimitea bijuteria dragă lui? De ce mie și cu ce scop? De ce Enric, în pofida obiceiurilor, n-a fost îngropat cu inelul lui? Pentru o clipă, mi-a trecut prin minte că poate așa a și fost; teama a făcut să mi se facă părul măciucă.

Ceilalți continuau să mă privească.

mater

– Frumos mister, nu-i așa? am spus zîmbind forțat; încercam să fiu pozitivă. Și i-am privit pe rînd. Mike mi-a întors un zîmbet cu gura pînă la urechi; era încîntat. Daddy a făcut o strîmbătură caraghioasă, zicînd parcă „Ce bucluc!“, iar mama era foarte serioasă. Părea cuprinsă de spaimă.

„Continuă să-mi ascundă ceva, mi-am spus, și acest inel o îngrijorează. Chiar mai mult: o înspăimîntă.“

Eram pe picior de plecare cînd, deodată, mi-am amintit de panoul de lemn.

– Ai observat pictura aceea? i-am spus lui Mike.

Întotdeauna se aflase pe unul dintre pereții sufrageriei, niciodată nu-i atrăsese atenția lui Mike cu ocazia vizitelor lui anterioare și nici eu nu i-o arătasem vreodată. Ne-am apropiat ca să o vedem. E un tablou mic, cam de treizeci de centimetri lățime și înalt de patruzeci, pictat în tempera pe o scîndură care se vede că e mîncată de cari pe marginile neacoperite cu ipsos și care, fără îndoială, a fost tratată într-un anume fel pentru a-i înlătura paraziții și a-i împiedica fărîmițarea. Cu toate astea, suprafața pictată se păstrează aproape intactă.

O reprezintă pe Maica Domnului stînd cu Pruncul în poală. Fecioara e acoperită cu un văl și privește înainte într-o poziție maiestuoasă și nemișcată; chipul ei e dulce, dar serios, și un frumos nimb auriu, cu desene florale imprimate, îi înconjoară capul. Ține Pruncul, poate de vreo doi anișori, care se află puțin aplecat, așezat pe piciorul drept al mamei sale, binecuvîntîndu-l pe privitor. Pruncul e împodobit cu o aureolă mai mică, mai puțin elaborată, și are un ușor surîs pe buze.

Întotdeauna m-a izbit contrastul dintre imobilitatea ei și mișcarea copilului. Pe atunci nu o știam, dar Pruncul, noua generație, posedă acel impuls al goticului, în

comparație cu calmul mamei, care continuă să aibă ceva din liniștea romanică.

În partea superioară a panoului sînt două arce ogivale, suprapuse, formate din niște mici reliefuri, aurite la fel ca și fondul picturii, și care par să închidă imaginile într-o capelă străveche. Din nou este goticul cel care, deși tîrziu în pictură în comparație cu arhitectura, se impune pe panou. Iar în partea de jos, la picioarele Fecioarei, apare o inscripție în latină: *Mater*.

Mă rog, am spus mai înainte că tabloul a fost întotdeauna acolo, dar nu e întru totul adevărat. Ci aproape adevărat. Am sosit la New York în ianuarie 1988. Am locuit cîteva luni într-un hotel, pînă cînd părinții mei au găsit această casă, așa că, după ce i s-au făcut niște modificări, ne-am mutat în martie. Așadar, în ziua de luni după Paște, în mod precis, mi-a sosit acest panou, ca dar din partea nașului meu. Și, cum încă lipseau tablouri de atîrnat, i-am găsit loc de îndată. Eu așteptam cadoul lui Enric. Nu și-a neglijat niciodată obligațiile, dar firește, la o asemenea distanță nu-mi putea trimite *maimuța*[1] de Paște, așa cum o făcea întotdeauna. În locul ei, mi-a trimis acea frumoasă pictură.

După cîteva săptămîni, primeam vestea morții lui.

Pentru mine a fost tragic și înțeleg că părinții mei m-au înșelat, ascunzîndu-mi povestea cu sinuciderea. Eu îl adoram pe Enric.

– Este un tablou frumos, comentă Mike, făcîndu-mă să-mi revin din visare. Pare foarte vechi.

– Mi l-a dăruit Enric cu puțin timp înainte de a muri.

– Ai observat? spuse el. Fecioara poartă inelul tău.

– Poftim? și am privit spre mîna stîngă a Fecioarei, aceea care susținea Pruncul. Într-adevăr, acolo era pictat

[1] Prăjitură tipică de Paște, ce se oferă copiilor, în Catalonia.

un inel pe degetul mijlociu. Avea o piatră roșie. Era inelul meu!

Pentru cîteva secunde am amețit, am simțit că leșin.

Un teribil presentiment m-a lovit aproape fizic.

– Dumnezeule! mi-am spus. Totul se leagă. Inelul, panoul și sinuciderea lui Enric.

CINCI

În ciuda surprizei de a fi descoperit, dintr-odată, că inelul acela văzut de atîtea ori în tablou era cel al lui Enric și în pofida convingerii mele că bijuteria ascundea o ciudată poveste, am continuat să-l port alături de solitar, amîndouă pe mînă, unul lîngă celălalt. Am dezvoltat o ciudată afecțiune pentru acele inele; unul reprezenta dragostea logodnicului meu, celălalt, pe aceea a iubitului meu naș. Nu mi le mai scoteam deloc, nici măcar atunci cînd mă culcam.

Dar nu puteam evita ca misterul acela să nu mă asalteze cu întrebări, în momentele cele mai neașteptate, atunci cînd ar fi trebuit să mă gîndesc la alte lucruri. Chiar și la serviciu, cîteodată în plin proces, apărîndu-mi clienții; aveam o ciudată senzație la mînă, priveam piatra cu strălucirea ascunsă a sîngelui și mă gîndeam: „De ce mi-a fost trimis inelul ăsta? De ce s-a împușcat Enric?“

Ah! Am uitat să vă povestesc că sînt avocată. Poate că ați ghicit deja. Adevărul e că sînt foarte bună și sper să devin încă și mai bună. Iar un avocat trebuie să acorde multă atenție fiecărui caz de care se ocupă, detaliile sînt foarte importante; trebuie să te gîndești încontinuu la toate răsturnările și implicațiile posibile ale acțiunii tale, să vezi ce precedente găsești în sentințe date în cazuri

similare… toate astea. Și acestei profesii nu-i folosește la nimic să-ți ocupi mintea cu enigme gotice.

Dar nu-i puteam rezista misterului.

M-am gîndit să sun pe cineva de la Barcelona. Pe prietenii mei din copilărie, pe Oriol, pe Luis, dar le pierdusem urma de cînd am plecat din Spania. Cînd i-am cerut mamei să mă ajute să iau legătura cu cei doi veri, Bonaplata și Casajoana, mi-a spus că își rătăcise agenda veche, că nu a mai păstrat nici o legătură cu acele familii de la moartea lui Enric și că nu știe cum să-i găsească.

Nu am crezut-o. Dar nici nu am vrut să fac presiuni asupra ei, ceva îmi spunea că dorește să păstreze ascuns trecutul, să-l uite.

Așa că, într-o zi, am încercat să sun la informații telefonice în Spania. Nu i-am putut găsi nici pe Oriol, nici pe Luis, în toată Barcelona.

Am hotărît să mă liniștesc și să aștept. Dacă și-a dat cineva osteneala să-mi afle adresa ca să-mi trimită inelul, acel cineva va sfîrși prin a se face cunoscut. Sau, cel puțin, asta era ceea ce doream.

Îmi amintesc acea vară, furtuna și sărutul.

Îmi amintesc marea înfuriată și nisipul, stîncile, ploaia, vîntul și sărutul.

Îmi amintesc ultima vară, o furtună și primul sărut.

Și mi-l amintesc pe el, căldura lui, pudoarea lui, valurile și gustul sărat al gurii lui.

Mi-l amintesc pe el în ultima mea vară în Spania și pe el la primul meu sărut pasionat.

N-am uitat prima mea dragoste, n-am uitat nimic, mi-l amintesc pe el. Pe Oriol.

Descoperirea inelului meu pe panou m-a tulburat. Chiar peste măsură. Mă surprindeam gîndindu-mă în

sinea mea la Oriol, băiețașul acela care a fost prima mea iubire, la copilăria mea, la Enric și la enigmele cărora înainte nu le acordasem destulă atenție.

„De ce nu ne-am întors niciodată în Spania? De ce n-am revenit la Barcelona?“ Aceste întrebări și altele îmi dădeau tîrcoale cu insistență, ajungînd să mă copleșească. I-am cerut de multe ori mamei mele să mergem, dar întotdeauna exista un: „Acum nu e momentul, o să fie la anul; Daddy și cu mine am hotărît să plecăm în vacanță în Hawaii; în Mexic sau la Cayos, în Florida“. Dar niciodată în Spania.

Nici măcar pentru Jocurile Olimpice din ’92. Eu eram pe punctul de a împlini șaptesprezece ani și mama a spus că nu se cuvenea să mergem să sărbătorim atunci, cînd prietenii noștri din Barcelona erau încă în doliu după moartea într-un „accident de mașină“ a lui Enric. Pe atunci, se împlineau deja trei ani de la deces, familia lui Sharon mergea la Olimpiadă și m-au invitat și pe mine. Mama s-a schimbat la față atunci cînd i-am spus. Și a început să inventeze scuze. Pînă la urmă, a reușit să mă convingă. Cu carnetul de conducere și mașina. Iar eu am acceptat schimbul.

Dar am înțeles că aranjase totul astfel încît să mă împiedice să traversez oceanul și să revin la Barcelona. María del Mar e fiică unică, la fel ca și mine. Bunicul meu a murit în anii ’60, iar bunica mea, atunci cînd eu aveam zece ani. Așadar, nu era nici o grabă să mă întorc.

„Trebuie să te adaptezi în țara tatălui tău, spunea ea, ăsta e pămîntul tău acum și nu e loc pentru nostalgii.“

Și am început să-mi țin închise amintirile și să le depozitez în acea bibliotecă de aleanuri care este cîteodată mintea noastră. Amintirea bunicii, a prietenilor mei, a nașului meu Enric și, de asemenea, multe amintiri despre el, despre prima mea iubire, Oriol. Erau evocări

perfecte, ale unei lumi frumoase, pe care le foloseam, atunci cînd mă culcam, ca să creez aventuri imaginare pînă cînd somnul mă dobora. Și în visele mele apărea el, împreună cu marea, cu soarele, furtuna, sarea, cu gura și cu sărutul.

Daddy mi-a vorbit întotdeauna în americana lui de Michigan, școala mea din Barcelona era în patru limbi, iar eu eram prima din clasă la engleză. În plus, sînt convinsă că noi, femeile, îi depășim în medie pe bărbați în exprimarea verbală. N-am avut probleme.

Și adevărul e că m-am adaptat foarte bine la New York. Cu fiecare an care trecea eram din ce în ce mai cunoscută în școală și aveam și mai mulți prieteni. Am sfîrșit prin a renunța încetul cu încetul la acea dorință a mea de a mă reîntoarce la Barcelona și prin a accepta jocul mamei de a o amîna pentru mai tîrziu. Am terminat *The College*, mi-am dat licența în avocatură și am început o carieră profesională, de ce s-o ascund? Strălucită, cel puțin pentru moment.

Între timp, am avut prieteni, iubiți, amanți… Și amintirile mele catalane au rămas acolo, în rafturile bibliotecii mele de aleanuri, de unde scăpau doar din cînd în cînd și din ce în ce mai rar.

Am spus deja că eram convinsă că mama nu dorea să se întoarcă și nici ca eu să călătoresc la Barcelona. Ăsta era un mister și exact al doilea motiv pentru ca eu să-mi doresc să merg. Primul era Oriol. Nu pentru că aș fi fost în continuare îndrăgostită de el; am ieșit cu destul de mulți băieți și acum îl iubesc pe Mike. Dar amintirea dulce a acelor momente, a începutului iubirii mă făcea să vreau să-l văd din nou. Cum o fi arătînd acum?

Păstram totul sub control, bine ascuns pe rafturile memoriei, dar inelul cu piatră roșie ca sîngele a răvășit

totul și mi-a răsturnat biblioteca cu susul în jos. Acum îmi reveneau în minte acele imagini ale furtunii de vară pe sfîrșite și apoi zîmbetul, pe jumătate timid, pe jumătate ironic, al lui Oriol, și apoi prietenele mele din școala de pe versantul muntelui Collcerola[1], asta și altele...

Inelul era un apel la întoarcere. Da, categoric, îi va fi plăcînd sau nu mamei, următoarea mea vacanță va fi la Barcelona.

Deodată, ca o zguduitură, dorința de a mă întoarce devenea presantă. Iar amintirea, obsedantă, insistentă.

Era una dintre ultimele după-amiezi de august sau început de septembrie. Familiile începeau să plece în orașul cel mare și totul era un șir de despărțiri „pînă la vara viitoare“, iar optimiștii spuneau: „Trebuie să ne vedem la Barcelona“.

Noi obișnuiam să rămînem pînă la sfîrșit, întorcîndu-ne exact atunci cînd aveam de pregătit totul pentru începutul școlii. Acele ultime zile aveau un gust dulce-acrișor. Aveam sentimentul că se termina ceva frumos și pe noi punea stăpînire nostalgia prematură pentru ceea ce încă nu se terminase.

Casa noastră de vară, ca și cea a multora dintre prietenii pe care îi frecventam, era pe Costa Brava. Satul e superb, cu o plajă lată, aproape de un golfuleț, mărginit la cele două capete de niște munți acoperiți de pini și care, sub formă de pereți stîncoși, se cufundă în mare. La unul din capetele plajei, niște ziduri jalonate de puternice turnuri rotunde se cațără pe stînci, apărînd încă vechiul burg creștin de atacurile piraților sarazini și, cîteodată, chiar de vreunul de prin partea locului în căutarea prăzii și a fetișcanelor pe care să le înrobească.

[1] Lanț muntos situat pe litoralul catalan. Unul dintre vîrfurile sale este muntele Tibidabo, la poalele căruia se întinde orașul Barcelona.

Stîncile peste care sînt așezate fortificațiile sînt abrupte, dar permit accesul, mai la sud, la un mic golf cu nisip și pietre, care e o frumusețe. Acolo, verdele pinilor, cenușiul stîncilor, cerul albastru-strălucitor de vară și culoarea verde, indigo și albă a apei oferă o imagine idilică, de carte poștală.

Pentru noi, era un paradis și obișnuiam aproape întotdeauna să coborîm la acel golfuleț cu Oriol, vărul său Luis și o *colla*[1] formată din aceiași prieteni și aceleași prietene din fiecare vară. Cu niște simpli ochelari, un tub de scufundat și niște papuci de plastic, ca să nu ne rănim la picioare, exploram natura submarină în jocurile noastre mai mult sau mai puțin nevinovate. Spun asta pentru că, dacă mi-amintesc bine în acea ultimă vară, noi, fetele, trebuie să fi avut doisprezece sau treisprezece ani, iar băieții, paisprezece sau cincisprezece. Dar, fără îndoială, deși erau mai mari, pierdeau în fața noastră la întrecerea în năzbîtii.

În ziua aceea, mamele erau ocupate pregătind închiderea caselor pentru iarnă și făcînd bagajele de plecare. Tații, terminîndu-și de mult concediile, locuiau la Barcelona și apăreau în sat doar la sfîrșit de săptămînă. După-amiaza a adus o căldură înăbușitoare, lipicioasă, care, fără îndoială, prevestea ceea ce urma să se petreacă.

S-a întîmplat că, atunci cînd înotam urmărind niște pești printre stîncile scufundate, marea a devenit întunecată, vîntul bătea spre coastă din ce în ce mai tare și zgomotul tunetelor depășea loviturile valurilor de stînci. În cîteva clipe, nori plumburii încărcați de noapte au acoperit cerul; apa a căpătat un aspect întunecat și a început să picure.

– Să mergem, fuga! îmi spuse Oriol. Am putut s-o văd pe plajă pe fata care avea grijă de noi strigînd să ieșim imediat cu toții din apă. Luis și ceilalți ajunseseră deja la

[1] În catalană, „bandă“

prosoape și le strîngeau în grabă ca să urce în fugă scările spre zid și să se adăpostească în sat.

– Așteaptă-mă, nu mă lăsa! l-am rugat. Marea agitată, negricioasă, amenințătoare oglindea niște nori grei, întunecați. Toți știam de ce trebuia să ajungem cît mai repede pe plajă: un fulger în mare ucide orice ființă vie la mulți metri distanță.

Mie mi-era teamă, dar ceva îmi spunea să nu mă grăbesc, așa că m-am prefăcut că mi-e greu să înaintez. Oriol a venit în ajutorul meu și, cînd am ajuns pe mal, s-a dezlănțuit tipica furtună mediteraneană de vară cu atîta furie, încît părea că norii ar dori să se reverse într-o clipă. Nu rămăsese nimeni pe plajă; ceilalți își strînseseră hainele și, în zăpăceala creată, poate că nici măcar nu ne simțeau lipsa. Perdelele de ploaie te împiedicau să vezi dincolo de cîțiva metri.

Am spus că sînt sfîrșită și m-am îndreptat spre un mic adăpost deschis între stînci. Eram uzi, iar spațiul strîmt ne-a făcut să ne strîngem unul în celălalt.

Am căutat-o. Oriol îmi plăcuse întotdeauna, iar în ultimele săptămîni eram înnebunită după el.

Dar el nu prelua inițiativa. Poate că era timid; poate mă socotea foarte tînără pentru el sau chiar nu-i plăceam... Sau, pur și simplu, nu era destul de copt și o asemenea idee nu-i trecuse încă prin minte.

– Mi-e frig, am șoptit, cuibărindu-mă lîngă el.

Și-a deschis brațele ca să mă cuprindă și am simțit cum tremură. Prin costumele de baie, pe pielea noastră udă, ne bucuram de căldura celuilalt trup și, de-ar fi fost să se năruie lumea în jurul nostru, între furtună și valuri, n-aș mai fi avut simțuri decît pentru a-l simți pe el. M-am răsucit ca să-i văd ochii, atît de albaștri în pofida luminii cenușii, și atunci s-a întîmplat. Gura lui, sărutul, îmbrățișarea. Gustul salivei lui și al sării. Marea urla,

cerul se despica de tunete, ploaia răsuna… încă mă mai înfior gîndindu-mă.

Îmi amintesc ultima mea vară în Spania, furtuna și sărutul.

Îmi amintesc marea înfuriată, nisipul, stîncile, ploaia, vîntul și primul meu sărut din dragoste.

N-am uitat nimic, mi-l amintesc pe el.

ȘASE

Și așa au trecut cîteva săptămîni. Eu purtam cele două inele, relația mea cu Mike era perfectă, dar… iată acel straniu inel cu piatra lui de sînge. Îmi plăcea să proiectez crucea roșie pe o hîrtie, pe un șervețel sau pe cearșafuri. Totul era misterios în legătură cu inelul. Cum și de ce sosise pînă la mine? Intuiam că această enigmă ascundea un mister mai adînc; că nu era vorba de un simplu dar de ziua mea de naștere.

De fiecare dată cînd îl priveam, vedeam imagini din copilărie: nașul meu Enric, fiul său Oriol, Luis și atîtea alte evocări ale unor amănunte, ale unor istorioare păstrate în memorie și a căror prezență o ignorasem atît de mult timp.

Știam că urma să se întîmple ceva, că inelul era doar începutul, dar îmi pierdusem răbdarea; curiozitatea mă rodea. Și ceea ce așteptam eu să se întîmple, ceea ce presimțeam că urma să se întîmple, s-a întîmplat.

– Miss Wilson. Era portarul clădirii sunîndu-mă la interfon. Azi-dimineață a fost adusă o scrisoare recomandată pe numele dumneavoastră.

Prima mea impresie a fost că poate era ceva în legătură cu unul dintre cazurile de care mă ocupam la cabinetul de avocatură, dar apoi m-am gîndit că e absurd.

Niciodată nu mai primisem o citație pe adresa mea. Apoi mi-am spus că ar trebui să fiu prudentă, nu cumva să fie una din acele scrisori ucigașe cu antrax sau cu un alt parazit la modă în acele zile.

– Vreți să v-o aduc acum? continuă bărbatul. E din Spania!

– Da, vă rog. O emoție subită îmi apăsa pieptul. Era aici! Trebuia să fie!

Cînd am luat scrisoarea, mîinile îmi tremurau și, cu un surîs care se dorea amabil, mi-am luat la revedere, nu prea cordial, de la domnul Lee care avea pretenția să profite de ocazie ca să-mi comenteze niște lucruri de mare importanță pentru asociația de proprietari.

Expeditorul era un notar din Barcelona și n-am mai avut timp să caut un coupe-papier, nici măcar un cuțit, așa că am rupt plicul cu mîinile.

> Donei Cristina Wilson
> Stimată doamnă:
> Prin prezenta, am onoarea de a vă convoca la citirea celui de al doilea testament al lui don Enric Bonaplata, dumneavoastră fiind unul dintre beneficiari.
> Citirea va avea loc în biroul nostru în ziua de sîmbătă, întîi iunie 2002, la ora douăsprezece. Vă rugăm să confirmați prezența dumneavoastră.

Și semna notarul.

„Acum, da, mi-am spus. De data asta, mama n-o să mai poată să mă rețină. Voi merge la Barcelona.“

Dar chiar a vrut să mă rețină. I-am comunicat la masă, data următoare cînd am fost la ea acasă, duminică, împreună cu Mike. Ea n-a făcut nici un comentariu, dar tatăl meu s-a arătat surprins. Un testament? Trebuie să se fi citit și împărțit la puțin timp după moartea lui Enric. Adică a lăsat două testamente? Și al doilea, ca să fie deschis la paisprezece ani după primul? Ce ciudat!

Era într-adevăr ciudat, totul era foarte ciudat. Și misterios.

– Nu te duce, Cristina, îmi spuse mama, cînd a putut vorbi singură cu mine. Povestea asta mă pune pe gînduri. E ceva ciudat, ceva sinistru.

– Dar de ce? De ce nu trebuie să merg?

– Nu știu, Cristina. Povestea asta cu cel de al doilea testament e absurdă. Cineva are un anumit motiv să te atragă la Barcelona.

– Mamă, tu-mi ascunzi ceva. Ce este? De unde și pînă unde teama asta? De ce nu ne-am întors niciodată, nici măcar în vizită? De ce n-ai păstrat legătura cu prietenii tăi?

– Nu știu. E un sentiment, o impresie. Dar ceva rău te așteaptă acolo.

– Păi, eu mă gîndesc să merg.

– Nu te duce, Cristina… Era o neliniște în vocea ei. Uită toată povestea asta. Nu te duce. Te rog.

Valurile loveau furioase plaja cu bolovani de la poalele țărmului abrupt. Tîrau după ele pietrele care se rostogoleau odată cu marea agitată, producînd un zgomot profund ce-mi sugera niște oase ciocnindu-se unele de altele. Cerul era plin de norișori, într-o cursă rapidă, ce proiectau jocuri de lumină și umbră peste o scenă teribilă.

Pe plajă, un grup de bărbați, înlănțuiți unii de alții și toți de un trunchi de copac, îmbrăcați în zdrențe, urît mirositori, văicărindu-se, strigînd, implorînd, înjurînd, se zbăteau ca să scape sau ca să se apere. Unii se rugau, așteptîndu-și rîndul, alții priveau indiferenți, fără să reacționeze, cum tovarășii lor erau descăpățînați. Era plin de sînge pe pietre, pe pămînt, pe trupurile ce zăceau, pe cei care se zbăteau disperați… și pe mîinile mele. Iar soarele reflecta strălucirea ucigașă a armelor albe și se

ascundea în nori lăsînd moartea, precum o umbră, întinsă pe pămînt, peste cadavre. Îmi simțeam inima strînsă de o mare durere, dar eu eram cu cei care, îmbrăcați într-o tunică de culoare cenușie, acționau iute și cu îndemînare, trăgînd victimele de păr și tăind grumazurile cu una sau două lovituri pînă să atingă jugulara. Și mai mult sînge. Unul dintre tovarășii mei, cel mai tînăr, ucidea plîngînd. Și pe una dintre tunicile de culoare închisă, brodată pe partea dreaptă, unul dintre călăi purta acea cruce roșie, cea a inelului meu. Bărbatul cu inel era acolo, comandîndu-i pe casapi și tot ceea ce vedeam era prin ochii lui, iar aceștia erau plini de lacrimi. Strigătele se auziră din ce în ce mai înăbușit și mișcarea încetă. După ce ultimul prizonier își dădu cea din urmă suflare, bărbatul acela căzu în genunchi pe pietre, ca să se roage, iar eu i-am simțit durerea. Și am început să plîng fără consolare, nu puteam să-mi opresc suspinele. Era o durere adîncă, infinită, care-mi izbucnea din piept, din măruntaie.

M-am trezit întinsă pe pat, plînsul era de-adevărat și senzația, durerea, atît de reale, încît n-am mai putut să adorm din nou. Din fericire, mai era o jumătate de oră pînă să mă scol și am petrecut-o trează, meditînd la originea acelui coșmar. Ce se întîmplă cu mine? Atît de mult să mă fi afectat cadoul postum al lui Enric? Să aibă oare inelul ăsta vreo legătură cu acele viziuni străvechi încărcate de durere? Privindu-mi mîna, cu amîndouă inelele pe ea, mi s-a părut că piatra de rubin precum sîngele strălucea mult mai tare decît diamantul iubirii. Cînd în cele din urmă a sunat ceasul, am simțit o mare ușurare. Cît de mult doream să revin la realitate!

ȘAPTE

Nu mi-am dat seama, pînă cînd nu s-a terminat înfățișarea de dimineață de la tribunal. Din geanta mea lipseau telefonul și cheile, cu toate că portofelul și toate celelalte lucruri erau acolo.

Cum a fost posibil să le fi pierdut? Nu înțelegeam. Deodată mi-a venit o idee.

– Ray, i-am spus unui coleg, împrumută-mi mobilul tău.

– Domnule Lee, mi-a dispărut lanțul de chei. Vă sun pentru orice eventualitate. Ca să țineți seamă de asta.

Mi-a răspuns printr-o tăcere surprinsă și eu m-am alarmat.

– Ce se întîmplă? am întrebat.

– Dar dumneavoastră le-ați dat cheile electricienilor care au venit de dimineață.

– Care electricieni? Vocea mea a sunat strident. Despre ce vorbiți?

– Da, cei care trebuiau să vă repare echipamentul audio.

– Dar ce spuneți?

– Domnișoară Wilson, răspunse el uimit, nu vă amintiți? Dumneavoastră ați telefonat azi-dimineață ca să mă anunțați că vor veni niște electricieni să vă repare echipamentul audio. Mi-ați spus că le-ați lăsat cheile.

Am simțit un fior.

– Eu nu v-am sunat sub nici o formă.

– Mi-ați spus că, dacă intervine ceva, să vă anunț la telefonul dumneavoastră mobil. Am făcut-o, atunci cînd acei oameni au plecat, și dumneavoastră mi-ați răspuns „bine, mulțumesc“.

– Nu eram eu. Mi s-a furat și telefonul.

Bob Lee păstra un rînd de chei și a venit cu mine să verificăm. Scotociseră în dulapuri, mutaseră oglinzile și tablourile în căutarea unei posibile case de bani. Dar nu lipsea nimic. Ce voiau?

Am reconstituit cele întîmplate. Toată povestea fusese pusă la cale cu grijă. Cineva știa că voi fi la tribunal toată dimineața. Cineva care mă auzise în vreun proces, o femeie în stare să-mi imite vocea. Cineva care știa că eu, fiind în sală, închid telefonul. Cineva care mi-a furat din geantă telefonul și cheile atunci cînd trebuie că-mi pregăteam intervenția sau cînd verificam hîrtiile, și a fost în stare să o facă fără să-mi dau seama.

Mai departe, l-au păcălit pe Bob, imitîndu-mi vocea. Și femeia a păstrat telefonul, în cazul în care portarul m-ar fi sunat. Doi bărbați au fost în apartamentul meu. Unul avea o valiză, asta l-a uimit pe Bob, dar crezînd că știu despre ce e vorba, a stat liniștit.

Și toată această complicată urzeală, ca să nu ia nimic? Erau adevărați profesioniști. Și nu au găsit ce căutau. Au plecat cu valiza goală. Dar, ce căutau?

Viața mea era în schimbare. Și acest lucru se întîmpla într-un ritm alert. Mai întîi acel mister, al celuilalt inel. Apoi aflu că este același care împodobea mîna nașului meu, pe care eu îl iubeam aproape tot atît de mult ca și pe părinții mei. Apoi reiese că nu a murit într-un accident de mașină, cum credeam eu, ci s-a sinucis. În continuare,

Mike descoperă un inel, la fel ca al meu, pe mîna Fecioarei, într-o pictură veche, pe care Enric mi-o dăruise cu puțin timp înainte de a muri. Imediat după aceea, îmi sosește citația pentru acel ciudat testament la paisprezece ani după deces. Și acum, cineva, care nu e un hoț oarecare, intră și-mi răscolește casa.

Nu sînt deloc fricoasă, cîteodată sînt chiar imprudentă, poate pentru că am avut norocul să nu fi pățit niciodată ceva rău. Dar spargerea locuinței mele, faptul că poate cineva să intre atît de ușor în propria casă sau să se afle în preajma mea și să mă fure fără ca eu să-mi fi dat seama, să-mi imite vocea… toate astea mă îngrijorau. Simțeam o neliniște, o teamă pe care nu o cunoscusem înainte. Dintr-odată, îmi dădeam seama că sînt foarte vulnerabilă. Se repeta, doar că pe plan personal, senzația de primejdie pe care o încercasem după tragedia din 11 septembrie.

Dar, în același timp, toate astea mă intrigau, erau palpitante. Ce mister! Asaltul asupra apartamentului meu să fi fost oare în legătură cu inelul?

Ieșeam de sub duș, ștergîndu-mă cu prosopul, cînd a sunat telefonul. Cine sune la șapte și jumătate dimineața?

– Cristina?

– Da. Eu sînt, am răspuns automat în spaniolă. Numele meu nu fusese pronunțat în engleză. E uimitor cum mintea noastră selecționează limbile. Cîteodată, nu-ți dai seama dacă vorbești într-o limbă sau în alta. Dar eu am plasat imediat acea voce de cealaltă parte a oceanului.

– Bună, Cristina! Sînt Luis! Luis Casajoana. Îți amintești?

„Luis?“ Depozitul meu de amintiri a funcționat și, în aceeași clipă, imaginea unui băiat durduliu, bucălat și

zîmbitor mi-a apărut ca și cum ar fi fost vorba de o videoconferință cu trecutul. Luis este vărul lui Oriol.

– Luis! Firește că-mi amintesc de tine! Eram fericită să-l aud. Ce surpriză! Cum mi-ai aflat telefonul? Ce bucurie! Te pomenești că ești aici, la New York!

– Nu. Te sun de la Barcelona. Scuză această oră ciudată, dar voiam să fiu sigur că te găsesc înainte de a pleca la slujbă.

– Păi, sînt aici.

– Notarul ți-a trimis o citație pentru citirea testamentului unchiului meu. Nu-i așa?

– Da. Grozavă surpriză!

– O să vii, sper.

– Da.

– Minunat! Spune-mi cînd sosești. O să te iau de la aeroport.

– Îți mulțumesc. Ești foarte amabil, Luis. Ce mai e cu Oriol? M-am gîndit mult la voi de cînd am primit scrisoarea notarului.

– Oriol e bine. O să-ți povestesc. Dar te sun, ca să te previn de ceva.

– Ce e? m-am arătat alarmată.

– Ți-a trimis Enric un tablou înainte de a muri?

– Da.

– Atunci, pune-l într-un loc sigur. Există persoane foarte interesate de el.

– Ce spui?

– Da. Acest tablou are legătură cu testamentul lui Enric.

– Cum?

– Pentru moment, e doar un zvon, o bănuială a mea. O să știu cu siguranță atunci cînd ni se va citi testamentul.

– Dar, spune-mi ceva! Curiozitatea mă ucidea.

– Cred că tabloul ăsta conține ceva care-l leagă de moștenire. Asta e tot.

Am rămas tăcută. Căutau tabloul! Cei care mi-au spart apartamentul căutau tabloul. Și știau că încape într-o valiză. Dumnezeule! Ce era în spatele acestui mister?

– Dar asta mi-ai mai spus-o. Despre ce e vorba?

– Nu știu. Vino la Barcelona și sper să aflăm totul pe întîi iunie. Am rămas tăcută, gînditoare. Și Luis vorbi din nou.

– Știi? Sînt zvonuri...

– Nu, nu știu nimic. Cum să știu ceva, dacă mă aflu aici?

– Se spune că unchiul meu, înainte de a muri, umbla în căutarea unei comori. Luis își coborîse glasul la nivelul unei șoapte.

– O comoară? Nu puteam crede. Părea una dintre acele povești pe care Enric obișnuia să le născocească și care pe noi, copiii, ne fermecau. Organiza chiar aventuri pentru noi trei, cu căutări de comori, indicii, planuri și întreceri palpitante în vila lui mare de pe bulevardul Tibidabo. Mi-l amintesc pe nașul meu ca pe cineva minunat de creativ. O comoară! Tipic pentru Enric.

– Da, o comoară. Dar asta, de-adevăratelea, afirmă el cu convingere; vorbea atît de încet, încît aproape că nu-l auzeam. Deși n-o să știm nimic pînă în primele zile din iunie.

M-am gîndit cîteva clipe. Comparîndu-l pe interlocutorul meu cu imaginea pe care memoria mea o păstra despre el, am respins imediat povestea asta cu comoara. Întotdeauna a fost un copil credul și plin de fantezie. Dar mi-am dat seama că nu-mi răspunsese la ceva care chiar că mă intriga.

– Luis!

– Poftim? Vocea lui își recăpătase tonul normal.

– Cum ai dat de numărul meu de telefon?

– Ușor, răspunse el rîzînd. Notarul este un prieten de familie. Și adresa ta nu e o chestiune confidențială pe care să nu mi-o poată dezvălui. A angajat un detectiv, ca să te găsească la New York. Părea că pe întreaga familie Wilson o înghițise pămîntul...

De îndată ce am închis telefonul cu Luis, l-am sunat imediat pe tatăl meu.

– Daddy, scuză-mă că te trezesc... da, tabloul pe care mi l-a trimis Enric în dar, de Paște. Da, cel cu Fecioara gotică. Te rog, primul lucru pe care să-l faci azi... Du-l la bancă. Să fie păstrat într-o casă de bani...

„O comoară, am rămas pe gînduri, încă în pielea goală în fața telefonului. Drace, o comoară adevărată!“ Apoi am clătinat din cap neîncrezătoare. „Aiurea! Sîntem oameni în toată firea... deși se pare că Luis nu s-a schimbat prea mult. E încă necopt pentru vîrsta lui. Ce tîmpenie!“

Gătiți în echipament sportiv, al lui mai bărbătesc, și al meu cochet, alergam deja de mai bine de o jumătate de oră, iar mie îmi venea greu să țin ritmul pe care Mike îl impunea. „Sau îi cer s-o lase mai încet, sau o să rămîn în urmă.“ Dar nu voiam să-l rog să facem o pauză; lui îi plăcea să demonstreze că era mai puternic, își scotea pieptul în față și mă privea cu un aer suficient. Mie-mi plăcea să-mi repet că sînt mai deșteaptă, așa că din cînd în cînd mă amuzam stricîndu-i spectacolul și puneam la cale o scenă.

Cea cu glezna răsucită era clasică. Îmi luam o față îndurerată, iar a lui devenea îngrijorată. Mă lamentam, el se întorcea ca și cum ar fi spus: „Iarăși!“, dar apoi îmi venea grijuliu în ajutor. Îmi făcea masaj, mă sprijineam de el și cîteodată nu puteam să nu rîd, cînd îmi freca glezna și nu putea să-mi vadă chipul.

– Te doare? întreba el neliniștit și nu știa că e un rîs de-abia stăpînit.

– Da, puțin, răspundeam cu o voce care stîrnea mila. Dar tu îmi alini durerea. Ești nemaipomenit.

Dacă mă bufnea rîsul, atunci spuneam că mă gîdilă. Cîteodată, cînd îmi recăpătam suflul, o luam la fugă ca din pușcă și el rămînea în urmă.

Atunci mă acuza, amuzat, că-l păcălesc, dar eu negam totul. Cu alte ocazii mă prefăceam că avem palpitații sau că mi-era greu să respir.

În ziua aceea a fost diferit.

– Mike, l-am strigat eu atunci cînd el, nepoliticos, avea cîțiva metri avantaj față de mine. Se scuză spunînd că avea nevoie de un ritm mai rapid decît cel pe care-l imprimam eu.

– Poftim? răspunse fără să se oprească.

– Plec.

– Cum adică pleci? Acum chiar că se opri să mă aștepte și-și privi ceasul. Dar nu alergăm decît de puțin mai mult de o jumătate de oră. De-abia m-am încălzit.

– Plec la Barcelona.

– Da, Barcelona, răspunse el. O să plecăm la Barcelona, dar mai sînt încă niște săptămîni pînă atunci.

– Nu, Mike. *Eu* plec la Barcelona. Singură.

– Singură? se scandaliză el. Dar n-a rămas că eu o să te însoțesc?

– M-am răzgîndit.

– Dar am pregătit totul ca să mergem împreună! Trebuia să fie ca o avanpremieră pentru luna noastră de miere. Și acum îmi spui că vrei să mergi singură?

– Ascultă-mă, l-am rugat. Trebuie să mă înțelegi. Am întors povestea asta pe toate fețele. Este o călătorie în trecutul meu, ca să mă regăsesc pe mine însămi. Trebuie să o fac singură. Sînt lucruri pe care nu le înțeleg: atitudinea

mamei mele, cum a murit unchiul meu. S-ar putea să dau peste niște surprize neplăcute.

– Un motiv în plus ca să vin cu tine.

– Nu, categoric nu, am nevoie să-mi asum singură totul, i-am tăiat-o energic. M-am gîndit mult și m-am hotărît... Dar imediat am revenit pe un ton blînd: Ascultă, Mike, e minunat să fim împreună și, în general, nu există nimic ce pot să-mi doresc mai mult, dar pentru ca dragostea noastră să dureze pentru totdeauna, trebuie să respectăm momentele de intimitate ale celuilalt. Sînt situații cînd avem nevoie să fim singuri.

– Nu te înțeleg, își încruntă el sprîncenele și își încrucișă brațele, înălțîndu-și trupul uriaș ca un zid în fața mea. Nu-i chip să reușesc să te fac să găsești o zi potrivită pentru nunta noastră. Și acum, deodată, îmi spui că vrei să mergi singură la Barcelona, cînd vorbisem altceva. Ce se întîmplă cu tine? Mă mai iubești?

– Sigur că da, iubitule. Nu fi prostuț, i-am pus brațele pe după gît ca să-l sărut. Era încordat, nu-i plăcuse vestea. Dacă te iubesc? Te ador! Dar am nevoie să fac această călătorie singură... L-am sărutat încă o dată. Observam că începea să-i slăbească severitatea. Îți promit că în aceeași zi cînd o să mă întorc, vom hotărî data! De acord?

Mormăi îmbufnat și am știut că încă o dată aveam cîștig de cauză.

OPT

– E un inel frumos, domnișoară, așa a început conversația cu vecinul meu de scaun de la clasa business. Pare foarte vechi.

Îl remarcasem deja înainte; era un tip atrăgător, trecut de treizeci și cinci de ani. Mîinile lui erau lipsite de bijuterii, semn că nu avea nici un angajament sau că dorea să o ascundă, dar cămașa lui albă cu gulerul descheiat era împodobită la manșete cu niște butoni discreți din aur și un ceas clasic. O combinație curioasă de austeritate și lux.

Mi-am dat seama că aștepta momentul potrivit ca să intre în vorbă și nu am vrut să-i dau apă la moară, mai întîi privind pe hublou și apoi concentrîndu-mă asupra unei reviste. Eram sigură că avea să înceapă să vorbească în timpul cinei și am avut dreptate. Am hotărît să termin de mîncat cu o pauză, înghițind ce aveam în gură, înainte de a-i răspunde serioasă în engleză:

– Poftim? deși îl auzisem perfect.

– Vorbiți castiliana? insistă bărbatul în spaniolă.

A trebuit să recunosc că da.

– Spuneam că purtați două inele frumoase. Am observat că schimbase ușor fraza. Și că acela cu piatră de rubin pare foarte vechi.

– Vă mulțumesc. Da, este vechi.

– Medieval, afirmă el.

– Cum de știți? Deodată curiozitatea mi-a învins dorința de a arăta o indiferență proprie unei femei foarte, dar foarte logodite, așa cum o dovedea primul meu inel.

Bărbatul etală un zîmbet fermecător.

– E profesia mea, domnișoară. Sînt negustor de antichități și expert în bijuterii.

– Acest inel mi-a parvenit într-un mod foarte ciudat. Lăsasem garda jos și mă simțeam ca atunci cînd îi povestești medicului toate intimitățile tale, sperînd la un diagnostic benign. Așadar, dumneavoastră sînteți de părere că este într-adevăr vechi?

Bărbatul căută într-o elegantă valijoară de piele pe care o avea la picioare și alese dintr-o cutiuță o lupă dintr-acelea pe care le folosesc ceasornicarii.

– Îmi permiteți? îmi spuse și întinse mîna. M-am grăbit să-mi scot inelul ca să i-l dau. Îl privi pe față și pe spate cu toată atenția și începu să murmure ca pentru sine. Mă ținea ca pe ghimpi. Apoi, a pus piatra contra luminii și, după ce a observat-o, a proiectat crucea roșie pe șervetul de pe masă.

– Uluitor! spuse el la sfîrșit, contemplînd captivat imaginea. Este o piesă unică.

– Da?

– Sînt sigur că această bijuterie este într-adevăr veche, i-aș da cel puțin șapte sute de ani. Vîndută bine, poate valora o avere. Dacă sînteți în stare să-i reconstituiți istoria, valoarea ei va crește și mai mult.

– Nu cunosc istoria acestui inel, dar poate o să aflu cînd voi ajunge la Barcelona. Mi-am amintit de pictura pe lemn și de inelul de pe mîna Fecioarei, dar o prudență subită m-a făcut să trec sub tăcere acest amănunt.

– Știți ce face să fie unic inelul ăsta?

– Ce? am întrebat, bănuind răspunsul.

– Crucea care se reflectă prin rubin.

– E un efect frumos, nu-i așa?

– E mult mai mult decît atît. Este o cruce labată[1].

– Ce? am răspuns, surprinsă.

– Am spus, o cruce labată. A zîmbit și m-a privit îndelung. Era chipeș și mi-am dat seama că era a doua sau a treia oară cînd îl făceam să repete ceva. Probabil că începea să mă suspecteze că aș fi tare de ureche sau prostuță.

– Se numește cruce labată, urmă el, ca răspuns la tăcerea mea surprinsă, cea care are aceeași formă ca și cea din inelul dumneavoastră. Este crucea templierilor.

– Ah, o cruce a templierilor! am spus, în timp ce-mi revizuiam arhivele mentale într-o căutare disperată a oricărei amintiri care să-mi dea un indiciu despre cine erau „templierii“ ăștia. Eram sigură că mai auzisem înainte acest cuvînt, imediat am făcut legătura cu anii de copilărie la Barcelona și cu Enric, dar habar n-aveam ce însemna și refuzam să-mi recunosc ignoranța.

– După cum vă amintiți, templierii erau niște călugări războinici care au apărut la începutul secolului al XII-lea, în timpul cruciadelor de la Locurile Sfinte, și au dispărut la începutul veacului al XIV-lea din pricina unei infame conspirații de stat.

– Da, știu ceva... Amorul propriu mă obliga să mă prefac și el părea destul de cavaler ca să-mi dea informațiile necesare ca și cum eu aș cunoaște multe despre acest subiect. Dar nu-mi amintesc prea bine. Povestiți-mi mai mult despre templieri.

– Au apărut după ce, în urma primei cruciade, Ierusalimul a fost cucerit . Regele Balduin[2] le-a acordat,

---

[1] Termen din heraldică, denumind o cruce în formă de labă, cu brațe egale care se lărgesc spre capetele ușor rotunjite.

[2] Baudouin I de Boulogne (?–1118), rege al Ierusalimului între 1100 și 1118, fratele lui Godefroi de Bouillon – unul dintre conducătorii primei cruciade – și întemeitor, împreună cu acesta din urmă, al regatului Ierusalimului.

ca sediu, parte din străvechiul templu al lui Solomon[1] și, de aceea, au fost numiți „cavaleri ai Templului“ sau „templieri“. Ei au preferat să se numească, măcar la început, Cavalerii Sărmani ai lui Hristos. Misiunea lor era aceea de a-i ocroti pe pelerinii care vizitau Ierusalimul și au sfîrșit prin a deveni o impunătoare mașinărie militară, cea mai bogată și disciplinată din vremea aceea, pe care s-au sprijinit regatele creștine din Orient în fața înaintării implacabile a sarazinilor și turcilor. La începutul existenței lor, erau foarte cunoscuți, iar regii, nobilii și oamenii de rînd le ofereau donații impresionante în beneficiul sublimei lor misiuni și cu scopul de a-și cumpăra un loc în împărăția cerurilor. Acel entuziasm a ajuns pînă într-acolo încît regele Aragonului[2] și-a lăsat regatul moștenire templierilor și încă altor două ordine militare: cavalerilor Sfîntului Mormînt[3] și Ospitalierilor. Și în urma unor anevoioase negocieri, succesorul legitim al tronului[4] a reușit să-l recupereze în schimbul unor întinse concesiuni teritoriale. Așa că acei călugări care făcuseră legămînt de sărăcie, de castitate, de supunere și de a lupta pînă la moarte ca să apere Pămîntul Sfînt, au devenit cea mai mare putere economică europeană din vremea lor, bucurîndu-se în plus și de prestigiul onestității pe care nici un bancher de atunci nu a fost în stare să-l egaleze. Ei au inventat

---

[1] Cel de al treisprezecelea rege al evreilor (970–931 î.Hr.), fiu și succesor al regelui David, întemeietor al Templului de la Ierusalim

[2] Alfonso I cel Dîrz (1073–1134), rege al Aragonului între 1104 și 1134, cel care a cucerit de la mauri provincia Zaragoza în 1118.

[3] Ordinul Cavalerilor Sfîntului Mormînt, congregație religioasă creată în 1099 de Godefroi de Bouillon (1061–1100). Au luptat întotdeauna alături de cavalerii ospitalieri, templieri și teutoni în apărarea regatului latin al Ierusalimului.

[4] De fapt, succesorul lui Alfonso I cel Dîrz a fost fratele său, Ramiro al II-lea Călugărul (1134–1137), dar cel care a rezolvat problema regatului lăsat moștenire a fost ginerele celui din urmă, Ramón Berenguer al IV-lea, conte de Barcelona și principe de Aragón, rege între 1137 și 1162.

cambia, transformîndu-se într-o organizație financiară căreia i se încredințau chiar și tezaurele regilor, cărora le acordau împrumuturi atunci cînd aceștia – tinzînd întotdeauna să cheltuiască mai mult de cît dispuneau pe lux și războaie – aveau nevoie. Tot acest efort economic se realiza pentru a acoperi cheltuielile legate de prezența creștină în Orient; au construit o impresionantă flotă care transporta cai, arme, luptători și bani de-a lungul Mediteranei, angajau mii de *turcomani,* mercenari musulmani care luptau împotriva propriilor coreligionari, au ridicat mari fortărețe... Ca indivizi, erau săraci din pricina legămintelor, dar foarte bogați ca organizație, și acest inel, prin forța lucrurilor, trebuie să fi aparținut unui înalt ierarh templier, ca simbol al poziției sale, dat fiind faptul că un simplu călugăr, fie el sergent, capelan sau cavaler, n-ar fi purtat niciodată o bijuterie.

Și după ce a proiectat din nou crucea pe șervetul de pe masă, a aruncat o altă privire fascinată asupra inelului și mi l-a restituit.

– Felicitări, domnișoară, acest inel este unic.

Mi l-am pus, în vreme ce meditam la povestea pe care bărbatul mi-o istorisise.

– Numele meu e Cristina Wilson, am spus zîmbindu-i, în timp ce îi întindeam mîna.

– Artur Boix, răspunse el strîngîndu-mi-o. Încîntat să te cunosc. Pielea lui avea un contact cald și plăcut. Spuneai că mergi la Barcelona?

– Da.

– Eu locuiesc acolo. Ce te poartă în orașul meu?

Și i-am explicat istoria acelei neașteptate moșteniri.

– Ce mister! comentă el la sfîrșitul povestirii mele. Dar dacă acest inel este un avans la ceea ce ascunde moștenirea, cred că-ți pot fi de mare folos, și-mi dădu o carte de vizită. Asociații mei și cu mine avem afaceri atît

în Statele Unite, cît și în Europa. Nu ne ocupăm doar de antichități și de bijuterii, ci sîntem considerați, în primul rînd, evaluatori de artă veche. Și aici e o mare diferență. O bijuterie poate fi estimată în trei feluri: primul, prin valoarea componentelor ei, cum sînt aurul și pietrele prețioase, alt fel este prin munca pe care o conține și prin calitatea ei artistică, iar al treilea, ca piesă istorică. Trecerea de la un nivel de evaluare la următorul poate însemna înmulțirea prețului cu zece. Cu alte cuvinte, pentru un giuvaier pe care în Spania în mod normal l-ai putea vinde doar cu unu, eu sînt în stare să obțin în Statele Unite valoarea de o sută. Nu ezita să mă chemi, va fi o plăcere să te ajut. Nu contează dacă nu vrei să vinzi bijuteriile, eu le pot autentifica și evalua. Coborî vocea și privirea îi deveni mai intensă. Dar dacă vrei să scoți din țară vreo operă de artă catalogată sau care are nevoie de autorizație și dorești să fii scutită de formalități, eu pot să-ți garantez predarea ei la New York. Am fost mirată să aflu că ar putea exista posibilitatea să fiu împiedicată să călătoresc la întoarcere cu moștenirea pe care Enric mi-a lăsat-o prin testament. Adevărul este că nu mi-a trecut prin minte că legatul ar putea consta în opere de artă și acum îmi dădeam seama că ăsta era lucrul cel mai probabil. Pînă acum, mă gîndisem doar la partea aventuroasă a poveștii, dar Artur Boix mă făcea să văd că poate ar fi vorba de destul de mulți bani în joc.

– În orice caz, de orice ai avea nevoie, chiar și numai de o consultație sau doar ca să-mi povestești cum îți merge, sună-mă.

Auzind că plusează, l-am privit cu mai multă atenție. Prea amabil. Nu mi-a văzut inelul de logodnă? Bărbatul surîdea și era atrăgător. Dacă mă gîndesc bine, niciodată nu e prea mult să ai un prieten într-un loc unde nu știi

peste ce poți da. Mă rog, și dacă e frumos, elegant și plăcut, cu atît mai bine.

– Mulțumesc, am răspuns, întorcîndu-i zîmbetul. O să țin seama de asta. Dar povestește-mi ce s-a întîmplat pînă la urmă cu templierii. Ai spus că au dispărut din pricina unei conspirații infame. Și că erau foarte bogați, nu-i așa?

– Da, răspunse Boix. Și asta a dus la nenorocirea lor.

Am păstrat tăcerea cu speranța că își va relua povestirea.

– În anul 1291, sultanul Egiptului a cucerit ultimele redute creștine de la Locurile Sfinte. În acea ofensivă, au murit mulți templieri, între ei conducătorul lor suprem, Maestrul General, dar cel mai rău pentru Cavalerii Sărmani ai lui Hristos a fost să părăsească frontul, prima linie a luptei împotriva musulmanilor. Într-un fel, căzînd Saint-Jean-d'Acre[1], localitate numită și Acre, a dispărut rațiunea lor de a exista. Era nevoie de ei doar în regatele iberice, unde continua bătălia împotriva maurilor. Și chiar și așa, prezența lor nu mai era primordială, așa cum fusese cu două sute de ani mai înainte, cînd teritoriile creștine erau în permanentă primejdie. În secolul al XIV-lea, Aragonul, Castilia și Portugalia erau monarhii puternice care aveau inițiativa în războiul împotriva arabilor, făcînd frecvente incursiuni în nordul Africii, în vreme ce în Peninsulă rămînea doar regatul musulman al lui Yusuf ben Nazar[2] din Granada, și acesta, atît de slăbit, încît trebuia să plătească tribut creștinilor.

Visul templierilor era să se întoarcă pe Pămîntul Sfînt, dar spiritul cruciadelor murise și regilor creștini nu le mai stătea mintea la asta. Astfel că Filip al IV-lea al Franței, numit cel Frumos, veșnic lipsit de bani, după ce i-a capturat, torturat și

[1] Astăzi Akko, în Israel, port la Marea Mediterană, veche fortăreață a cruciaților aparținînd regatului Ierusalimului între 1104 și 1291

[2] Yusuf al IV-lea (?–1307), suveran al Marocului între 1286 și 1307

jecmănit, mai întîi pe negutătorii lombarzi și apoi pe evreii din regatul său, a pus ochii pe Cavalerii Sărmani ai lui Hristos, care pe atunci erau putred de bogați.

Povestea e foarte lungă, dar rezultatul final a fost că i-a întemnițat pe templieri, acuzîndu-i în mod mincinos de o mulțime de crime, i-a făcut să mărturisească prin cazne ceea ce dorea el, însușindu-și cea mai mare parte a bogățiilor lor din Franța. Și ca să încheie, i-a ars pe rug pe ierarhii superiori ai ordinului, ca și cum ar fi fost vorba de eretici. Papa[1], care și el era francez, devenit practic ostaticul regelui Filip cel Frumos, a încercat să reziste fără prea multă vlagă, dar, intimidat, a terminat prin a-i da dreptate nerușinatului de monarh. Ceilalți regi europeni au fost mai blînzi, dar, la insistențele pontifului, au sprijinit desființarea ordinului. Și, firește, în schimbul ajutorului dat, aproape toți și-au vîrît mîinile în tezaur, însușindu-și avuțiile templierilor. Dar unii n-au reușit să apuce pe cît ar fi poftit… Pentru că nu le-au găsit niciodată.

– Ce nu au găsit? am întrebat.

– Păi, marile comori pe care Cavalerii Sărmani ai lui Hristos din afara Franței, avînd, după cît se pare, mai mult timp de reacție decît colegii lor gali, au fost în stare să le ascundă.

– Aha!

– Asta e una dintre legendele templierilor. Alta spune că Maestrul lor General[2], din flăcările rugului, i-a chemat în fața judecății Domnului pe regele cel Frumos și pe

[1] Clement al V-lea (Bertrand de Got) (?–1314), fost arhiepiscop de Bordeaux, cel care a mutat Sfîntul Scaun la Avignon, unde a fost papă între 1305–1314. El a desființat Ordinul Templierilor în urma conciliului de la Vienne, Franța, din 1311–1312.

[2] Jacques de Molay (1243–1314), ultimul Mare Maestru al Templierilor. Și-a apărat ordinul împotriva lui Filip al IV-lea cel Frumos, care l-a trimis pe rug.

papa cel Fricos. Și adevărul e că amîndoi au murit înainte de sfîrșitul aceluiași an.

– Chiar așa?

– Într-adevăr, răspunse el, foarte serios. Dar sînt și alte lucruri care se spun despre ei fără nici un temei istoric și mult mai fanteziste.

– Ca de pildă?

– Cum că erau în căutarea Chivotului Alianței[1] pe care Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să o construiască, că aveau Sfîntul Graal[2], că ocroteau omenirea de porțile infernului și cîte și mai cîte.

– Și tu ce crezi?

– Nu dau nici o crezare tuturor acestor povești, răspunse el cu convingere.

Poate că nu știam eu prea multe despre templieri, dar mă pricepeam la oameni și am crezut că-i ghicesc gîndurile negustorului de antichități.

– Dar ești sigur că și-au ascuns comorile. Nu-i așa?

– Asta e neîndoielnic.

– Și ai fi încîntat să găsești vreuna dintre ele, e adevărat?

Artur Boix mă privi cu atenție.

– Fără îndoială, spuse el, foarte serios. N-ar exista nimic care să-mi facă o plăcere mai mare. Munca mea, în afară de faptul că-mi permite să trăiesc bine, este marea mea vocație. Mă delectez cu ea. Să găsesc o comoară a templierilor? Mi-aș da ani de viață în schimb. Și, pe deasupra, cine s-ar pricepe mai bine decît mine? Eu aș ști să o prețuiesc din punct de vedere artistic, aș ști să o situez

---

[1] Sipet în care evreii țineau Tablele Legii date de Dumnezeu lui Moise.

[2] Sfîntul Graal, potirul de care s-a servit Isus Hristos la Cina cea de Taină și în care Iosif din Arimateea a strîns sîngele Mîntuitorului scurs în timpul crucificării. În secolele al XII-lea și al XIII-lea, numeroase romane cavalerești relatează „căutarea“ Sfîntului Potir de către Cavalerii Mesei Rotunde ai regelui Arthur.

în contextul ei istoric și, dacă ar fi nevoie, și crede-mă, de multe ori chiar este, aș ști să obțin cel mai mare randament economic de pe urma pieselor pe care cineva s-ar hotărî să le vîndă. Dacă vreodată dai peste ceva asemănător, de pildă în moștenirea ta, te rog, contează pe mine. Și numai dacă ar fi să-mi arăți piesele, ca să mă desfăt contemplîndu-le. Mîna lui se sprijini de a mea. Contactul continua să fie cald, plăcut. Te rog, Cristina, contează pe mine. O vei face?

Trebuie să recunosc că rugămintea lui m-a impresionat și am răspuns politicos:

– Da, firește.

Am schimbat avionul la Madrid și ne-am regăsit din nou ca vecini. Am ațipit pînă cînd, scuturîndu-mă de braț, Artur Boix m-a trezit ca să admir priveliștea. Somnoroasă, am privit în jos. Avionul se rotise deasupra mării căutîndu-și poziția de intrare pe aeroport și oferea o vedere splendidă asupra orașului. Era o dimineață diafană.

– Ia privește! îmi spuse el, arătînd cu mîna. Barcelona este o bătrînă doamnă veșnic tînără. Trăiește pe munte și la mare, și mustește o creativitate prodigioasă. E plină de artă, e plină de viață.

Se vedeau portul și zona veche, cu edificiile bisericilor ieșind în evidență, și un bulevard care o traversa șerpuind.

– E Ramblas[1], îmi spuse Artur.

Mai încolo se vedeau acele blocuri de mărime uniformă, dar toate atît de diferite, tăiate de căi și bulevarde străjuite de copaci, pe care soarele, plutind pe mare și în

[1] Una dintre cele mai cunoscute artere ale orașului Barcelona, construită pe calea deschisă de torente pînă la mare. Se întinde din Piața Cataloniei pînă în port.

drumul lui spre amiază, le scotea în evidență luminînd la sud fațadele, făcînd umbre la nord.

– Este Eixample[1], muzeul viu al modernismului, mă informă el. Asta este doamna; mai bătrînă de două mii de ani, pare că-și face siesta, liniștită, sub căldura astrului rege, nesimțitoare la furnicarul oamenilor, tolănită comod la încrucișarea Mării Mediterane cu munții, între trecut și prezent. Dar, în realitate, dă în clocot pe dinăuntru.

Făcu un gest larg cu mîna, ca și cum ar face prezentările între două persoane.

– Barcelona, ea e domnișoara Cristina Wilson. Cristina, Barcelona e la picioarele tale. Îți doresc o ședere plăcută, bucură-te de ea.

L-am pierdut pe Artur la controlul pașapoartelor și ne-am întîlnit din nou așteptînd bagajele. Una dintre valizele mele întîrzia să apară, iar el, politicos, a spus că o să aștepte cu mine.

– Mulțumesc. Nu e nici o problemă, l-am asigurat. Sînt avocată și vorbesc perfect spaniola și catalana. Dacă mi s-a pierdut o valiză, o să știu să-i tratez cum merită.

Bărbatul rîse și, luîndu-și rămas-bun, insistă să-l sun pentru orice aș fi avut nevoie.

M-am gîndit că nu m-ar deranja să-l reîntîlnesc pe acest încîntător Artur, neștiind că urma să vină un moment cînd mi-aș fi dorit să nu-l fi cunoscut niciodată.

---

[1] Denumirea în catalană a acestei zone a orașului Barcelona, păstrată pînă astăzi

NOUĂ

Detest să reclam bagaje, în special atunci cînd întîrzie, se deteriorează sau se pierd. Cîteodată n-ai încotro, dar, după cîteva minute, ultimul meu geamantan a apărut pe banda mecanică. L-am apucat și mi-am îndreptat căruciorul spre ieșire.

„Cristina Wilson“, era scris pe o pancartă. Eram încîntată să-mi văd numele scris acolo, între cei care așteptau, atît de departe de casă. Am privit în sus, spre figură. Și mi-a fost greu să-l recunosc. Era Luis Casajoana Bonaplata. Trăsăturile i se alungiseră și, deși corpolent, nu mai era grăsunul cu fața îmbujorată pe care mi-l aminteam. Cînd privirile noastre s-au încrucișat, pe chipul lui apăru acel zîmbet atît de propriu lui.

– Cristina! exclamă el. Nu știu dacă a fost în stare să recunoască în mine acea adolescentă de treisprezece primăveri care plecase din Barcelona acum paisprezece ani sau i-a atras atenția expresia de pe chipul meu, atunci cînd am văzut pancarta.

Mă îmbrățișă, mă sărută pe amîndoi obrajii și-mi luă căruciorul.

– Ce mare te-ai făcut! spuse el în drum spre ieșire, aruncîndu-mi o privire apreciativă. Ce frumoasă ești!

– Îți mulțumesc. Mi-l aminteam ca fiind peste măsură de pisălog și am vrut să-i tai excesul de entuziasm. Văd că nici tu nu mai ești atît de grăsuț.

Bufni în rîs și apoi izbucni în hohote.

– Iar tu ești la fel de răutăcioasă.

„Da, poate, am gîndit în sinea mea, dar sper să te fi făcut s-o lași mai moale cu aspirațiile." Sincer, nu doream să-l am pe cap tot timpul.

În acel moment, ieșind din clădire, a fost pentru a doua oară cînd l-am văzut pe acel bărbat ciudat. Fără pic de rușine, nu mă slăbea din priviri. Între oamenii care așteptau, îl observasem pe el, ochii lui, exact cînd s-a deschis ușa automată, cu o secundă înainte de a-l vedea pe Luis cu pancarta. Înfățișarea lui mi-a atras atenția, deși nu i-am acordat prea multă importanță. Dar cu această a doua ocazie, surprinzîndu-l că mă privește, l-am țintuit cu privirea, voind să-l pedepsesc pentru obrăznicie. Dar el a făcut același lucru pînă cînd, foarte jenată, am sfîrșit prin a întoarce eu capul.

Acel tip mi-a dat fiori. Era un bărbat bătrîn a cărui țeastă fusese rasă poate cu o lună în urmă. Avea părul și barba albe, de o jumătate de centimetru lungime. Era îmbrăcat într-o haină neagră și restul îmbrăcămintii, tot de culoare închisă, contrasta cu părul cărunt. Dar lucrul cel mai semnificativ erau ochii de un albastru spălăcit, iscoditori, reci, agresivi.

„Ce față de nebun are ăla", am gîndit în sinea mea; mă căiam că îl sfidasem. Am mai spus înainte că nu sînt fricoasă, dar, hotărît lucru, ăla nu era un individ cu care să te întîlnești între patru ochi.

În acest timp, Luis mă întreba despre călătorie, dacă sînt obosită, dacă am dormit… Ajungînd la mașină, un frumos automobil sport argintiu decapotabil, se interesa deja de sănătatea familiei mele și-mi explica de ce

părinții lui părăsiseră orașul ca să meargă să locuiască într-un încîntător sătuc la nord de Costa Brava.

În drum spre hotel, se interesă de viața mea personală.

– Aha! Ai o legătură.

– Nu, un logodnic, l-am lămurit.

– Păi, eu sînt licențiat în administrarea întreprinderilor, am masteratul în marketing și sînt om de afaceri.

– Ai avut timp pentru multe lucruri, am comentat, ironică.

– După cum vezi. Și, pe deasupra, divorțat.

– Da, da, am spus eu rîzînd, asta chiar că mi-o pot imagina.

A izbucnit și el în rîs. Adevărul este că bunul de Luis avea în continuare o fire foarte plăcută.

– Ești răutăcioasă, repetă el.

– Asta mi-o spuneai și acum paisprezece ani.

Rîse din nou.

– Eram grăsuț, dar înțelept.

Cînd începea Luis să vorbească despre el însuși, putea s-o țină la nesfîrșit, așa că am schimbat vorba.

– Și ce știi de Oriol?

– Oriol? Părea că-l deranjează faptul că-l întrebam de vărul lui și am observat că, fără să-și dea seama, accelera BMW-ul.

– Da. Oriol. Ți-l amintești? Vărul tău.

– Firește că-mi amintesc, răspunse el încruntat. Și nu mă presa, da, șefa, să trăiți!

M-a făcut din nou să rîd. Erau tonul lui și acele cuvinte pe care nu le mai auzisem timp de paisprezece ani. Înainte îmi spunea adeseori așa.

– Bine, continuă el, păi, superdotatul familiei… vreau să spun din punct de vedere intelectual, firește, din celălalt punct de vedere, superdotatul sînt eu… Și mă privi zîmbind cu un aer suficient.

– Hai, încetează!

– Bine, șefa, să trăiți!

Am tăcut, așteptînd să vorbească. Cînd a văzut că n-aveam de gînd să răspund la provocare, a continuat:

– Păi, superdotatul familiei s-a făcut hippy, anarhist și *okupa*[1].

– Ce? am rămas eu împietrită. Oriol, strălucitul Oriol. Calul cîștigător în toate pariurile: un neadaptat?

– După cum vezi, a terminat prin a deveni un marginalizat.

– N-a absolvit universitatea? Eram uluită.

– Ba da, asta da. Are o licență și trei sau patru doctorate. Este un mic geniu.

– Și cu ce se ocupă?

– Ține cursuri de istorie la universitate. Și împreună cu alți drogați cu pantaloni strîmți și păr *rasta*[2], organizează centre de cultură populară și asistență socială în căsoaie nelocuite. Pînă vine poliția și-i dă afară.

– Îmi vine greu să mi-l imaginez.

– Mă rog… A dus multe bătălii. Firește, tu n-ai aflat de asaltul poliției asupra cinematografului Prințesa, nu-i așa? O agitație de doi bani. Ei bine, verișorul meu era acolo.

– A pățit ceva?

– O noapte la comisariat. Familia noastră încă mai are relații în orașul ăsta și el nu e dintre cei violenți… Și Luis făcu un gest echivoc cu mîna.

Ajunseserăm la hotel și un portar tînăr și zîmbitor îmi deschise ușa. Altul venea după bagaje, în timp ce Luis îi înmîna unui al treilea cheile mașinii lui decapotabile.

---

[1] În limbaj familiar, persoană care a ocupat ilegal o locuință.

[2] Coafură tipică pentru persoanele de culoare din Jamaica și Antilele britanice, denumire derivată de la o mișcare mistică, politică și culturală a acestei populații

„Ce-o fi vrut să spună cu acel gest? M-a pus pe gînduri. Ce naiba insinua Luis despre Oriol?“

– Vino, recepția e la primul etaj. Și, apucîndu-mă de cot, mă conduse la lift.

– Ți-am rezervat o cameră la etajul douăzeci și opt cu vedere spre sud. O priveliște de necrezut. Și îți atrag atenția că, în mod normal, nu se acceptă rezervări la etajele superioare. Știu că pentru New York această clădire este mică de înălțime, dar aici este ceva excepțional. Și se opri să mă privească. Nu cumva te temi de înălțime după...?

– Nu, n-are importanță, am răspuns. Am fost în birouri mult mai sus de cînd s-a întîmplat povestea aceea.

Și într-adevăr, recepționerul mi-a dat o cameră la etajul douăzeci și opt.

– Urc un moment cu tine să văd priveliștea și să verific dacă totul e în ordine.

– Nu, mulțumesc, i-am spus eu, zîmbind. Te cunosc. Întotdeauna spionai fetele cînd ne schimbam costumul de baie.

– Da, sigur. De acord, răspunse el, cu o mutră de copil rău. Dar m-am schimbat. Și tu... acum trebuie că arăți și mai bine, și aruncă o privire spre pieptul meu.

În mod normal, dacă ar fi fost altcineva, m-aș fi simțit ofensată. Dar el m-a făcut să rîd încă o dată.

– La revedere. Îți mulțumesc că m-ai primit.

– Hai, lasă-mă să văd dacă e totul în ordine, privea el, șmecherește.

– Totul e în ordine. Totul e foarte bine, i-am dat eu asigurări. Crede-mă. Și acum, la revedere, am spus ridicînd tonul vocii, și sunetul se răspîndi în marea sală între ascensoare și peretele de sticlă. Cîteva persoane așezate la măsuțele de răchită din apropierea geamurilor se întoarseră să mă privească.

– Bine. Dă-mi cel puțin un pupic de despărțire... șefa! se tîrgui el.

Luis avea dreptate. Camera dădea spre sud și vederea era splendidă. La stînga, marea și plajele care ajungeau pînă în vechiul port al orașului, devenit acum zonă de agrement. Puteam vedea locurile de acostare a iahturilor de la clubul nautic, o zonă largă cu magazine și locuri de distracție și, mai departe, două vapoare mari părînd transatlantice, așteptîndu-și turiștii pentru o călătorie de plăcere.

Pe fundal, se înălța muntele Montjuïc[1], cu castelul[2] de la marginea povîrnișului spre mare, grădini străjuite de copaci de-a lungul întregii creste și, în celălalt capăt, impunătoarea clădire cu o arhitectură pompoasă, de la începutul secolului trecut, a Palatului Național[3]. Faleza și statuia lui Columb marcau începutul unui mare oraș ce se întindea spre dealurile pline de vegetație.

Barcelona, ăsta e orașul în care m-am născut. Am privit spre cartierul Bonanova, unde locuiam cu familia mea, dar n-am fost în stare să-l disting, nici măcar să-i ghicesc prezența în depărtare, din pricina acelui ocean de locuințe cu forme și mărimi diferite care păreau să posede, în dezordinea lor, o ciudată armonie.

Dar un gînd nu-mi dădea pace. Ce insinuase Luis despre Oriol?

Hamalii au urcat bagajele și eu m-am apucat să le desfac, gîndindu-mă la asta. „Bine, am hotărît, va trebui să accept o masă cu Luis.“ Aveam prea multe întrebări de pus și speram ca el să aibă răspunsurile. Dar pe cine voiam eu să văd era Oriol, băiatul care mă făcuse să

---

[1] Colină cu versanți abrupți de unde se deschide o frumoasă perspectivă asupra orașului Barcelona.

[2] Bastion construit în secolul al XVII-lea, azi Muzeul Armatei

[3] Astăzi, sediul Muzeului de Artă al Cataloniei

descopăr iubirea. „Astăzi e miercuri, mi-am spus în sinea mea. O să mănînc ceva și, la culcare! Cu siguranță că o să-l văd pe Oriol sîmbătă la citirea testamentului.“ Voi putea oare să mă abțin pînă atunci, fără să încerc să-l găsesc? Speranța mea era ca el să ia legătura cu mine. Ce a vrut să spună Luis despre Oriol? Oare Oriol o fi știind că sînt în oraș? Și dacă l-aș suna eu pe el? Nu aveam numărul lui de telefon. Cum să-l găsesc aici, dacă de la New York nu putusem? Ar fi trebuit să i-l cer lui Luis.

I-am sunat pe părinții mei și pe Mike ca să le spun că totul e bine și, cu toate că mi-era somn, mi-am omorît timpul răsfoind niște cărți cu fotografii mari ale orașului pe care le-am găsit deasupra unei măsuțe. Nu voiam să mă culc înainte de zece, pentru ca trupul meu să se adapteze la noul fus orar.

Am cerut apoi o cină ușoară și am mîncat observînd cum, la căderea nopții, orașul se umple de lumini, umbre și întunecimi. Eram pătrunsă de o senzație de mister pe măsură ce întunericul punea stăpînire peste oraș. Intuiam că între acele edificii, înghesuite acolo jos, în depărtare, se ascundeau răspunsurile la întrebările mele. Ce era cu această ciudată moștenire? De ce s-a sinucis Enric? De ce nu voia mama ca eu să mă întorc la Barcelona? Ce secret tăinuia? Ce ascundea acel inel pe care îl purtam pe mînă? Am privit rubinul. Strălucirea lui, enigmatică, forma acea surprinzătoare stea în șase colțuri înăuntrul pietrei. Mi s-a părut că scînteierea ei, aici în acest oraș, este mai intensă, că vine și mai din adînc, că se dovedește și mai misterioasă. Prea multe întrebări. Muream de curiozitate și tînjeam după toate cîte mi-ar putea povesti Luis.

Am format numărul lui de telefon și mi-a răspuns robotul.

– Luis, am spus eu, sînt Cristina. Te invit mîine la prînz. Poți?

Mi-am pus pijamaua și am stins luminile. Am hotărît să nu trag perdeaua. Luminile orașului cu greu ajungeau atît de sus și doar cea din exteriorul clădirii străbătea ușor încăperea. N-am cerut să fiu trezită la nici o oră, soarele va fi deșteptătorul meu.

M-am întins în pat și mi-am lăsat gîndurile să hoinărească… să fiu în Barcelona, după atîta timp… ce sentiment ciudat…

Atunci începu să sune telefonul.

– Cristina!

– Salut, Luis.

– Știam eu că nu vei putea trăi fără mine…

Am fost pe punctul de a mă răzgîndi și a închide. Tipul mă hărțuia. În glumă, într-adevăr, dar era o hărțuială.

– Te invit mîine la prînz, i-am spus eu, trecînd peste neghiobia lui.

– Nu. Eu te invit să luăm cina împreună.

– Ah! Nu, am răspuns eu, fără drept de apel. Îmi pare rău. Nu iau cina singură cu nici un bărbat care nu e logodnicul meu. Nici măcar în probleme de serviciu, e o chestiune de principiu. Și am adăugat cu emfază: Doar cu logodnicul meu.

Am auzit un zgomot ciudat pe care îl făcea cu gura, ceva în genul ăsta: Țțț!… Țțț!… Țțț!… Suna ca un refuz caraghios.

– Bine. Ai cîștigat, spuse el în sfîrșit. Ce trebuie să promit?

Mi-am astupat gura ca să nu izbucnesc în rîs. Adevărul e că Luis era uneori simpatic.

– Prînzul sau nimic, i-am spus eu, energică.

– Am o adunare a acționarilor la una din firmele mele exact mîine la amiază.

– Mă rog, ghinionul tău, am spus eu pe un ton resemnat. Atunci o să ne vedem la citirea testamentului. Îți mulțumesc pentru telefon.

Era o cacealma. Nu credeam povestea asta și speram că va ceda. Dacă nu, curiozitatea, acele întrebări fără răspuns mă vor obliga să accept cina.

– Te invit la cină, repetă el, în mod agasant.

– Am spus că nu! i-am strigat eu în telefon.

Se auzi o tăcere la celălalt capăt al firului.

– De acord, ai cîștigat, spuse el în sfîrșit. La naiba cu toți acționarii! Compania e în faliment și o să le trimit o telegramă, spunîndu-le că am fugit cu banii în Brazilia. Te iau de la hotel la ora două.

– Așa de tîrziu?

– Aici sîntem în Spania, ți-amintești, șefa?

ZECE

În familia mea, a existat întotdeauna o reținere destul de mare față de Enric – Luis își umpluse gura cu salată de homar și mă privea liniștit, în timp ce mesteca. Știa că sînt nerăbdătoare să-i ascult vorbele și îi făcea plăcere să mă țină ca pe ghimpi. Dat fiind misterul cu care-și asezona conversația, intuiam că urma să-mi dezvăluie ceva surprinzător, dar nu aveam de gînd să-i dau satisfacție arătîndu-mi nerăbdarea. Așa că am făcut și eu la fel; am luat o lingură din supa mea rece de migdale și m-am pus pe privit tavanul înalt, mobilele și podoabele care formau un armonios ansamblu în stil modernist, din acel restaurant plasat la primul etaj al unei clădiri centenare de pe bulevardul Diagonal.

– Faptul că Enric a fost *gay* era ceva care cu greu se potrivea cu familia Bonaplata. Am rămas privindu-l cu gura căscată. Enric, *gay!* El observă cu plăcere efectul dezvăluirii sale.

– Mama mea știa, continuă el, dar Enric a ascuns asta întotdeauna față de restul familiei, se prefăcea foarte bine; nu arăta nici un fel de afectare. Doar atunci cînd o făcea intenționat, firește.

– *Gay?!* am exclamat eu. Cum putea Enric să fie homosexual? Doar s-a însurat cu Alicia și e tatăl lui Oriol!

– Trezește-te, fetițo, viața nu e doar în alb și negru, există multe culori. Luis zîmbea cu un aer suficient. Marele cowboy nu mai este totdeauna cel bun, iar cei buni doar cîteodată mai cîștigă.

Ei nu s-au căsătorit niciodată, continuă Luis, cel puțin nu a fost o căsătorie religioasă. Deși părinții noștri s-au străduit ca noi, copiii, să o credem. Formau un cuplu cînd le convenea, mai ales ca să aibă o justificare din punct de vedere social. Dar amîndoi aveau amanți de același sex; ceea ce nu știu este dacă se și distrau atunci cînd se regăseau în același pat.

Lui Luis i se aprinseră ochii și un zîmbet lasciv îi juca pe buze.

– Poate că organizau petreceri orgiastice, îți imaginezi? făcu el o pauză.

Îmi imaginam. Dar nu una dintre acele pretinse orgii, ci pe Luis în chip de faun cu niște cornițe și o bărbuță de țap. Mi-a venit să rîd de expresia de pe chipul lui. Am regretat în clipa următoare.

– Nu, nu-mi imaginez, am spus eu, foarte demnă.

– Haide, dragă... Ba da, sigur că-ți imaginezi...

– Ba nu!

– Hai, Ally McBeal, sigur că da.

Bine. Asta, chiar nu! Urăsc să mi se spună Ally McBeal. E o glumă destul de facilă să-i aplici numele acestui personaj nevrotic, un avocățel cu fustă prea scurtă și cam sărită de pe fix din punct de vedere sentimental, din acel vechi serial de televiziune, unei tinere avocate de succes cum e cazul meu.

– Cît de puțin original ești, Luis! Povestea asta cu Ally McBeal e demult răsuflată. Și eu n-am nici o legătură cu ea.

I-am văzut zîmbetul și mi-am amintit cum ne certam cînd eram copii. Întotdeauna i-a plăcut să mă provoace.

Începea prin a mă trage de codițe sau cu orice măruntă agresiune fizică sau verbală.

Eu am avut întotdeauna un vocabular bogat, așa că-i aruncam cîte un „grăsan scîrbos“ sau „sac de grăsime și rahat“, sau altă observație la fel de ascuțită și de delicată despre fizicul lui. El nu se supăra și, băgîndu-și degetele în nas, își umfla obrăjorii, ceea ce făcea ca înfățișarea lui să semene și mai mult cu cea a unui purceluș. De la acest punct încolo, normal era ca eu să izbucnesc în rîs. Și e foarte greu să fii supărat mai departe pe cineva care te face să rîzi.

– Și de ce zîmbești?

– De-aia. Îmi aminteam cum ne certam, cînd eram copii. Nu te-ai schimbat prea mult.

– Nici tu. Încă mai reușesc să te înțep.

„Măi, să fie, am gîndit în sinea mea, grăsanul e la fel de provocator. Deși a slăbit.“ Deodată, mi-am amintit începutul conversației și am devenit serioasă.

– Bietul Oriol, am spus. Trebuie să-i fie greu.

– Te referi la gusturile lui sexuale? Zîmbetul îi pierise de pe chip. Mă rog… avînd în vedere tendința lui… doar știi, a crescut înconjurat de femei avînd rol de bărbați. Ce vrei? E normal. Și pe deasupra, genetic… cum amîndoi părinții erau, deci...

– Poftim? m-am alarmat eu. Mă gîndeam la situația lui familială, dar Luis se referea la Oriol însuși. Ce insinuezi? Nu, eu nu știu nimic. Spune ce ai de spus.

– Păi, asta. Că lucrurile nu sînt limpezi nici cu vărul meu.

– Dar, de ce? Pe ce te bazezi? Ți-a spus el ceva?

– Nu. El nu-și dezvăluie secretele. Dar lucrurile astea le vezi. Nu cunoaștem nici o logodnică a lui, nici nu știu să fi avut vreuna. Și felul ăsta ciudat de viață...

L-am scrutat pe prietenul meu. Nu era nici urmă de umor în ochii lui. Părea că vorbește serios. Povestea cu Alicia nu mă surprindea și puțin mă interesa, cea cu Enric, mă uimea; dar ca Oriol să fie homosexual, asta a fost o palmă neașteptată.

Visurile mele de adolescentă, acele frumoase amintiri despre mare, furtună și sărut, s-au prefăcut în scrum. Mi-l închipuisem pe Oriol drept logodnic, amant, soț...

Am evocat acele vremuri și adevărul e că eu eram aceea care aveam întotdeauna inițiativa, el nu o făcea niciodată. Oriol se lăsa dus, iar eu o puneam pe seama timidității lui. Sfîrșită vacanța, ne vedeam în acea școală de elită care, fiind situată la poalele munților Collcerola, privea orașul la picioarele sale, și în care burghezia progresistă și liber-cugetătoare își ducea odraslele ca să se formeze *în spirit catalan* cu ingrediente europene. El era într-o clasă mai mare, așa că de abia de ne vedeam pe culoare și eu am început să-i trimit bilețele.

Ne nimeream de asemenea la reuniunile pe care prietenii părinților noștri le organizau cîteodată la sfîrșit de săptămînă. Mi-o amintesc pe ultima, înainte de a pleca la New York. Oriol părea trist, iar eu eram dezolată. S-a organizat o petrecere de rămas-bun în casa lui Enric și a Aliciei din bulevardul Tibidabo. Ne-a fost greu să-l păcălim pe Luis ca să rămînem singuri, dar grădina era mare și am reușit să avem cîteva minute de intimitate. Ne-am sărutat din nou. Eu am plîns și ochii lui s-au înroșit. Mereu am crezut că și el plînsese.

– Vrei să fim iubiți? l-am întrebat.

– De acord, a spus Oriol.

L-am făcut să promită că n-o să mă uite, că o să-mi scrie și că o să ne întîlnim cît de repede vom putea.

Dar n-a scris niciodată, nu mi-a răspuns niciodată la scrisori, n-am mai știut nimic de el.

Mi-am dat seama că Luis îmi vorbea și că eu nu-l ascultam. Am fost atentă la ce-mi spunea:

– Oriol nu are încă un apartament al lui și locuiește cu mama. Mă rog, în Spania asta nu înseamnă că ești anormal, așa cum se consideră în Statele Unite. Cîteodată își petrece noaptea cu prietenii lui *okupas* într-una din acele proprietăți străine. Și cînd are chef, doarme în vila aceea mare de pe versantul Tibidabo. Are camera întotdeauna curată, i se dă de mîncare, i se spală rufele și mama lui e mulțumită.

– Bine, dar or fi existînd și niște fete *okupas,* nu-i așa? Vreau să spun că poate avea prietene.

– Da, firește că există, zîmbi el. La naiba, se pare că te preocupă cu cine se culcă vărul meu.

– Vorbești bazîndu-te doar pe presupuneri, pe probe circumstanțiale. Nu ai nici un argument solid care să demonstreze faptul că Oriol ar fi homosexual.

– Asta nu e o judecată care să-ți aparțină. Luis zîmbea amuzat. Nu e nimic de demonstrat, eu doar te informez.

M-am gîndit că tot ce făcea Luis era mai rău decît să judece, condamna bazîndu-se pe insinuări rău intenționate. Am hotărît că era momentul să schimb subiectul.

– Ce crezi că o să se întîmple sîmbătă? l-am întrebat eu. Despre ce e vorba în această misterioasă moștenire? Nu e deloc normal ca un testament să fie citit la paisprezece ani de la decesul unei persoane.

– Mă rog, testamentul lui Enric a fost citit la puțin timp după moartea lui, Oriol și Alicia au fost principalii lui beneficiari. Asta e altceva.

– Altceva? Mă deranja felul în care Luis își doza informațiile. Îi făcea plăcere să mă țină pe jar.

– Da. Altceva.

Am hotărît să tac și să aștept să-și continue povestirea fără să mai pun alte întrebări.

– E o comoară, spuse el, după cîteva minute de tăcere. Sînt sigur că e vorba de o fabuloasă comoară a templierilor.

Asta mi-o spusese deja mai înainte, atunci cînd m-a sunat la New York, și îmi veni în minte conversația cu Artur Boix în avion, cu o zi înainte.

– Știi cine au fost templierii? continuă el.

– Bineînțeles. Și acum a fost Luis cel care părea să fie uimit.

– Nu-mi închipuiam să cunoașteți atîta istorie medievală în Statele Unite.

– Prejudecăți. Vezi bine că știm, am răspuns, plină de satisfacție.

– Atunci vei fi știind că majoritatea suveranilor europeni, cu toată puternica bănuială că era nedrept ceea ce se făcea în Franța, au urmat poruncile papei, dar au profitat să-și mărească propriile venituri cît mai mult cu putință.

Deși se povestește că, în regatul Aragonului, unde acțiunile împotriva călugărilor au întîrziat o vreme, aceștia au putut să-și ascundă o parte din bogățiile mobiliare. Și acestea însemnau mari cantități de aur, argint și pietre prețioase – lui Luis îi străluceau ochii. Mi se părea că-l văd din nou cu fața lui bucălată de acum paisprezece ani, cînd Enric ne propunea unul dintre jocurile lui de căutări de comori în casa lui mare de pe bulevardul Tibidabo. Îți imaginezi ce valoare poate avea pe piața neagră un imens lot de orfevrărie din secolele al XII-lea și al XIII-lea? Crucifixe de aur, argint și smaralde incrustate cu safire, rubine și turcoaze? Mici sipete de fildeș sculptat, potire acoperite cu pietre prețioase, coroane de regi și conți... diademe de prințese... spade de ceremonie...

Închise ochii. Strălucirea aurului îi lua vederea.

– Așadar, tu crezi că sîmbăta asta vom primi o comoară? am întrebat, pe un ton neîncrezător.

– Nu, o comoară nu. Dar indiciile ca să o găsim, da, ca atunci cînd Enric se juca împreună cu noi, copii fiind. Doar că acum va fi de-adevăratelea.

– Și cum de știi tu toate astea? Bănuiam că Luis trăia unul din visurile lui nebunești, dar n-aveam nimic de cîștigat începînd o discuție care i-ar pune fantezia sub semnul îndoielii.

– Mă rog, comentarii în familie. Se pare că atunci cînd a murit, se ocupa cu asta.

– Și ce treabă are pictura mea gotică cu toată povestea asta?

– Deocamdată, nu știu. Dar pe vremea cînd Enric s-a împușcat, umbla după picturi gotice. Și, dacă nu mă înșel, cea pe care o ai tu este exact de pe vremea templierilor, secolul al XIII-lea sau începutul celui de al XIV-lea.

Am rămas privindu-l o clipă, fără să spun vreun cuvînt. Părea foarte convins.

– Și de ce și-a luat viața? am întrebat în sfîrșit.

– Nu știu. Poliția crede că e în legătură cu o reglare de conturi între traficanții de obiecte de artă. Dar nu s-a putut dovedi nimic. Asta e tot ce știu.

– Atunci, de ce m-ai sunat ca să mă previi?

– Pentru că, aparent, acea pictură ascunde indicii pentru localizarea comorii.

Am rămas cu gura căscată.

– Știi că au încercat s-o fure? l-am întrebat.

Luis clătină din cap și a trebuit să-i povestesc istoria. Mi-a spus că făcuse cercetări de cînd a primit convocarea pentru cea de a doua citire a testamentului. Nu, nu-mi va dezvălui sursele, dar era sigur că tabloul meu era cheia pentru găsirea comorii.

– Unde s-a sinucis? am vrut să știu, cînd mi-am dat seama că nu puteam scoate de la el mai multe informații.

– În apartamentul lui de pe calea Gracia.

– Și ce spune Alicia despre asta? Se presupune că e soția lui.

– Nu am încredere în ce ar putea spune ea.

– De ce?

– Nu-mi place femeia asta. Tot timpul ascunde ceva. Vrea să controleze tot, să-i domine pe toți. Ai grijă cu ea. Mare grijă. Cred că aparține unei secte.

M-am întrebat dacă nu cumva era o întîmplare că mama îmi atrăsese atenția aproape în aceiași termeni în legătură cu Alicia înainte de a pleca de acasă. Mi-a cerut s-o evit.

Asta mă făcea cu atît mai mult să doresc să mă întîlnesc cu ea.

UNSPREZECE

Am hotărît că biroul comisariatului local ar fi un loc numai bun ca să-mi încep investigația asupra morții lui Enric. M-am întors la hotel să-mi schimb hainele; un pantalon cu talie joasă, dintre cei care lasă să se vadă șoldurile și burticica, și un maiou scurt. Dezvelirea buricului ar fi cea mai bună carte de vizită și, după cum spuneam, majoritatea polițiștilor erau bărbați. Nu era cochetărie, era eficiență. Mă rog, poate și cochetărie. Mi-am amintit de Ally McBeal.

– N-are nici o legătură, mi-am spus, zîmbind. Ea e avocată; eu fac acum pe detectivul. Ea își arată picioarele, eu, abdomenul.

În cameră mă aștepta un mesaj clipind în beculețul telefonului.

– A sunat doña Alicia Núñez, îmi spuse telefonista. Vă roagă să luați legătura cu ea de îndată ce puteți.

„Măi, să fie, am gîndit în sinea mea, iat-o și pe femeia de care se teme mama și care-l sperie, deși încearcă s-o ascundă, și pe iubitul meu grăsun! Îl cunosc foarte bine!“

Ardeam de curiozitate. Mi-am reamintit înfățișarea mamei lui Oriol... Mamă și fiu aveau aceiași ochi de un albastru profund, puțin migdalați. Acei ochi pe care îi iubeam atît de mult cînd eram mică...

Alicia nu frecventa grupul nostru din timpul vacanțelor de vară. În realitate, Oriol își petrecea vara în casa bunicilor Bonaplata, cu mama lui Luis, mătușa lui. Enric venea la cîte un sfîrșit de săptămînă și rămînea vreo cincisprezece zile din sezon, dar Alicia și el nu se nimereau niciodată împreună. Ea, atunci cînd nu călătorea în afara Spaniei sau cînd nu era ocupată cu alte treburi, pe vremea aceea improprii sexului ei, îl vizita pe Oriol în zilele lucrătoare și nu rămînea în sat niciodată peste noapte. Deși foarte mică, intuiam deja că Alicia nu era o „mămică“ precum celelalte.

Dar nu mă mai gîndisem la asta pînă cînd Luis nu mi-a dat, la masă, cheia comportamentului atipic al mamei lui Oriol.

Alicia mă atrăgea exact pentru că lucrul interzis atrage, dar și din pricina temerilor mamei mele și a avertismentelor lui Luis. Ce voia de la mine?

Mi-am spus că nu era nici o grabă să răspund la apelul ei. Cel puțin pentru moment.

M-am prezentat la comisariat povestind adevărul; că am venit în vizită după paisprezece ani și că voiam să aflu cele întîmplate cu nașul meu.

Nimeni dintre cei de acolo nu-și amintea incidentul legat de sinucigașul din calea Gracia. Poate a fost zîmbetul meu, poate istoria unei emigrante în căutarea rădăcinilor ei. Sau poate o fi fost buricul meu feciorelnic. Adevărul e că agenții de poliție au fost cît se poate de amabili. Unul a spus că López trebuie să-și amintească, el era pe vremea aceea. Era în patrulare, așa că l-au chemat prin radio.

– Sigur că-mi amintesc de un caz ca ăla. Au dat mai tare volumul receptorului ca eu să pot auzi. Dar cel care

a lucrat la el a fost Castillo. Individul ăla a sunat și, în timp ce vorbea la telefon, și-a zburat creierii cu un glonț.

– Castillo nu mai lucrează aici, îmi spuse agentul. A fost avansat comisar și l-au mutat la alt comisariat. Mergeți să-l vedeți acolo.

Cînd m-am prezentat la noul loc de muncă al comisarului, mi s-a spus că nu va fi acolo pînă a doua zi de dimineață. Mi-am revenit imediat din situația neplăcută și mi-am spus că măcar voi profita de o plimbare și, strîngînd bine geanta, așa cum mă prevenise Luis, m-am întors pe Ramblas și m-am pierdut în rîul de oameni care curgea pe mijlocul șoselei.

O *rambla* este o albie de rîu, și același lucru este și calea Ramblas din Barcelona. Înainte purtau ape, acum, oameni. Doar că oamenii, pe Ramblas, nu se sfîrșesc niciodată, deși își reduc debitul în orele tîrzii din zorii zilei, spre deosebire de apa rîului ce curgea cîndva paralel cu străvechile ziduri medievale. Cum de poate această cale să-și păstreze farmecul, spiritul, avînd o faună umană mereu schimbătoare? Cum de poate un mozaic să formeze un tot, dacă plăcuțele sînt diferite? O fi pentru că nu privim fiecare element, ci ansamblul, spiritul. Anumite locuri au suflet și cîteodată acesta e atît de mare, încît ajunge să absoarbă mica noastră energie, convertind-o în parte a marelui întreg. Așa este pe Ramblas din Barcelona.

Se aseamănă cu aleile din localitățile mici; lumea merge ca să vadă și să fie văzută, toți sînt actori și spectatori, doar că în mare, într-un fel cosmopolit.

Acolo trece o doamnă în rochie lungă de seară și cavalerul ei în smoching îndreptîndu-se spre opera de la marele teatru El Liceo[1], mai încolo, travestitul sulimenit, concurînd cu prostituatele în vînzarea de plăceri, dincolo, marinari de toate naționalitățile și culorile, în uniformele

---

[1] Clădirea Operei din Barcelona, inaugurată în 1840

lor militare, turistul blond, emigrantul brunet, peștele, polițistul, femeile frumoase, bătrînii vagabonzi, curioșii care privesc totul, grăbiții care nu văd nimic…

Așa îmi aminteam eu calea Ramblas de cînd eram mică, mai mult din auzite decît din văzute, și așa am regăsit-o în dimineața aceea luminoasă de primăvară. Hoinărind printre tarabele cu flori, părea că prin piele, prin aerul respirat, absorbeam explozia de culoare, de frumusețe, de miresme.

Mă opream lîngă micile grupuri care priveau la artiștii de stradă, muzicanți, jongleri, statui însuflețite pudrate cu alb sau purpuriu; prințese, războinici cu mișcări rigide care, cu un gest grațios sau neașteptat, mulțumeau pentru monedele privitorilor.

Am văzut un băiat așteptînd, sprijinit de trunchiul gros și plin de proeminențe al platanului secular. Și o fată, cu un larg surîs sprințar, care se apropia pe ascuns de el, prin spate, ca să-i ofere, spărgînd tiparele, un trandafir. Am văzut uimirea, fericirea, sărutul și îmbrățișarea între cel căruia i se făcea curte și curtezana lui. Totul se potrivea, strălucitoarea dimineață de primăvară, freamătul vital al oamenilor și ei, ca adevărați artiști *rambleros,* prezentînd spectacolul iubirii lor, dar nu pentru niște bănuți, ci din dragoste curată. Mă încerca dorul, invidia.

Am căutat consolare privind diamantul, constantă a propriei iubiri, strălucindu-mi pe mînă. Dar alături de el, ca un intrus, cu o lăuntrică sclipire roșie, strălucea ironic, de parcă și-ar fi bătut joc, rubinul misterios. O fi fost imaginația mea, dar acel straniu inel părea să aibă viață proprie și, în acel moment, am simțit că vrea să-mi spună ceva. Am scuturat capul, alungînd o asemenea tîmpenie, și i-am privit pe tinerii îndrăgostiți ținîndu-se de mînă și pierzîndu-se în mulțime. Și atunci mi s-a părut că-l văd. Era tipul din aeroport, bătrînul cu păr cărunt și veșminte

de culoare închisă. Era în picioare într-unul din chioșcurile care-și etalează marfa de hîrtie pe o tejghea frontală. Se prefăcea că răsfoiește o revistă, dar mă privea pe mine. Cînd ochii ni s-au întîlnit, întoarse privirea spre publicație și, lăsînd-o deasupra teancului, se îndepărtă. Am tresărit și mi-am continuat plimbarea, întrebîndu-mă dacă o fi una și aceeași persoană.

DOISPREZECE

– Bineînțeles că mi-l amintesc pe bărbatul ăla! – Alberto Castillo o fi avut vreo treizeci și cinci de ani și un zîmbet plăcut. Și încă ce impresie mi-a făcut! N-o să uit niciodată!

– Ce s-a întîmplat?

– A sunat să spună că urmează să se sinucidă. Comisarul deveni serios. Eu eram începător și nu mai văzusem niciodată așa ceva. Am încercat să-l conving, să-l fac să se liniștească. Dar el părea mai liniștit decît mine. Nu-mi amintesc ce i-am putut spune, dar n-a fost de nici un folos; am făcut puțină conversație și apoi și-a pus pistolul în cerul gurii și și-a zburat creierii. S-a auzit „poc!“ Iar eu am sărit de pe scaun cînd am auzit împușcătura. Doar atunci m-am convins că omul ăla vorbea serios.

Cînd am putut să dăm de el, era așezat pe o canapea, cu picioarele pe o măsuță, și cu balconul deschis spre calea Gracia. Băuse liniștit un coniac franțuzesc și fumase un trabuc de marcă. Purta un costum impecabil și cravată. Glonțul i-a ieșit prin creștetul capului. Era o casă veche foarte luxoasă, cu tavane înalte, și acolo sus, lîngă niște minunate chenare cu flori și frunze, am văzut sîngele lipit și părți din moalele capului. Avea un pick-up din cele vechi, cu discuri de vinil și pe platan

am găsit o înregistrare a lui Jacques Brel[1]; mi-am dat seama că era muzica pe care o auzeam în timp ce vorbeam la telefon. Înainte, ascultase *Viatge a Itaca*[2] de Lluís Llach[3].

Am închis ochii. Nu voiam să-mi imaginez scena. Ce oribil!

Și mi l-am amintit pe Enric, în zilele de luni după Paște, prezentîndu-se la noi acasă, cu Oriol și o enormă *maimuță,* prăjitura tipică pe care nașii le-o dăruiesc finilor în acea zi în Catalonia, în mijloc cu o sculptură din ciocolată tare, neagră. Odată, a adus una reprezentînd un castel de prințesă cu figurine colorate de zahăr. Era enormă și eu n-am îngăduit să se atingă cineva de ciocolată. Voiam să păstrez castelul, ca și cum ar fi fost o casă de păpuși. El se bucura tot atît de mult ca și noi, cei mici. Încă îi mai pot vedea zîmbetul plin de speranțe. Eu îl iubeam pe Enric aproape tot atît de mult ca și pe tatăl meu.

Am simțit un nod în gît și ochii îmi erau umezi.

– Dar, de ce? am îngăimat. De ce s-a omorît?

Castillo ridică din umeri. Stăteam așezați într-un birou auster și foarte polițienesc. Îmi schimbasem îmbrăcămintea, în ziua aceea purtam o fustă scurtă și m-am așezat picior peste picior. Am observat că bărbatului îi fug privirile din cînd în cînd și eu mă prefăceam că nu-mi dau seama.

Pe un dulap de fișiere era o ramă cu fotografia unei familii zîmbitoare. Soție, băiat, fată. Compania mea se părea că îi place comisarului și că-mi va povesti totul.

– Nu știu de ce s-a omorît, dar am o teorie.

---

[1] Cîntăreț, textier și compozitor belgian, adevărat poet al șansonetei (1929–1978)

[2] În catalană, *Călătorie spre Itaca*

[3] Cantautor spaniol de limbă catalană (n.1948), unul dintre principalii reprezentanți ai „muzicii noi“, remarcîndu-se prin temele lirice inspirate din lucrări literare cu problematică socială

– Și anume? am vrut să știu.

– După cum puteți să vă imaginați, avînd eu vreo douăzeci și ceva de ani, am fost foarte impresionat. Așa că am cerut să iau parte la cercetări. Îmi aminteam că, în timpul conversației, mi-a spus că făcuse cuiva de petrecanie. Cu cîteva săptămîni înainte, cineva își încărcase sufletul omorînd patru tipi într-un turn din piața Sarriá, n-am putut dovedi, dar sînt sigur că el a fost acela.

– Adică a ucis patru persoane? Nu mi-l puteam imagina pe Enric, mereu amabil și liniștit, asasinînd pe cineva.

– Da. Erau indivizi ce se ocupau cu antichitățile, ca și el. Doar că doi dintre ei aveau antecedente pentru furt și trafic ilicit cu opere de artă. Iar ceilalți doi erau simpli bătăuși, un fel de gărzi de corp. Tipi periculoși. În schimb, cînd am verificat afacerile nașului dumneavoastră, ni s-au părut cinstite. Mai mult, a moștenit atît de mulți bani, încît, în ciuda faptului că se ocupa cu cheltuirea lor, azvîrlindu-i cu amîndouă mîinile pe tot felul de extravaganțe, chefuri și excese, încă îi mai rămîneau destui ca să o țină în același ritm pînă se prăpădea.

– De unde știți că a făcut-o el singur?

– Pentru că i-a ucis pe toți cu același pistol.

– Asta nu înseamnă că n-a fost ajutat.

– Păi, eu cred că a făcut-o singur. Și o să vă spun de ce, domnișoară. Casa aia era ca un buncăr și oamenii ăia, o bandă de criminali. Aveau sisteme de siguranță cu alarme și camere video conectate la un monitor central. Lucrurile astea încep să fie obișnuite acuma, dar nu în anii aceia. Din nefericire, erau doar de supraveghere periferică și nu erau conectate pentru înregistrare. Trebuie că a reușit să-i înșele într-un fel oarecare. El singur. Niciodată nu ar fi îngăduit să intre acolo două persoane în același timp și nici nu s-ar fi lăsat surprinși, dacă ar fi bănuit ceva. A sosit la poartă, așa că ei i-au deschis și, înainte de a-l conduce

în salonul unde erau șefii, cu siguranță că l-au percheziționat. Erau profesioniști și cei doi tineri purtau arme, deși n-au avut timp să tragă. Pe unul din ei l-am găsit cu revolverul în mînă. Iar cel mai în vîrstă a încercat să folosească alt pistol pe care trebuie că-l păstra într-unul din sertarele biroului pe care se aflau o groază de bancnote împrăștiate. Și asta dovedește că asasinul nu dorea bani; se potrivește cu Bonaplata; mobilul lui a fost răzbunarea.

– Atunci, cum de a putut cineva singur să omoare patru bărbați, dintre care trei înarmați? De unde a scos revolverul? El nu era agresiv...

– Nu știu nici de unde l-a scos, nici unde l-a pus.

– Nu s-a sinucis împușcîndu-se? Nu s-a găsit un pistol lîngă corp?

– Ba da, bineînțeles.

– Atunci?

– Era un altul. Balistica a dovedit că gloanțele care i-au ucis pe traficanți nu erau din arma aia.

– Atunci, n-o fi fost el asasinul.

– Ba da, el a fost. Mă privea în ochi, convins. Pun rămășag pe ce vreți că el a fost.

– De ce și-ar fi dat osteneala să ascundă o armă și să se omoare cu alta? E absurd.

– Nu, nu este. Enric Bonaplata era un tip deștept. Dacă s-ar fi sinucis cu același pistol, am fi avut probe să-l inculpăm.

Am izbucnit în rîs. Ce prostie!

– Dar ce-i mai putea păsa lui că ar fi fost inculpat, odată ce era mort? i-am spus, ironică.

– Moștenirea lui. A prevăzut totul. Moștenitorii lui ar fi trebuit să-i despăgubească pe moștenitorii victimelor.

Asta m-a lăsat mută. Într-adevăr, comisarul avea dreptate. Ăsta era un motiv serios. Dacă Enric îi ura atît

de mult pe acei indivizi încît i-a ucis, de ce să le lase moștenirea familiilor dușmanilor lui?

Castillo a rămas privindu-mă cu un zîmbet în colțul gurii, pe sub mustață; avea un aer simpatic. S-a mai uitat încă o dată la picioarele mele cu o anumită nerușinare și apoi mi-a trîntit-o, tutuindu-mă:

– Știai că nașul tău era poponar?

– Poponar?

– Nu; poponar, nu. Mai mult decît atît, era foarte poponar.

L-am privit, prefăcîndu-mă scandalizată.

– Dar, ce spuneți? Deși Luis mă prevenise cu o zi înainte, am preferat să profit de limbuția lui Castillo ca să-i smulg tot ce știa.

– Asta, făcu el o pauză, căutînd, dată fiind reacția mea, un cuvînt mai potrivit. Că era homosexual.

– Dar avea un fiu!

– Asta nu spune nimic.

– Ce motive aveți ca să spuneți asta? l-am interogat, serioasă, așa cum aș face-o cu un martor la proces. Explicați-vă.

– Cînd a sunat la telefon, după ce mi-a spus că urma să se omoare, a început să mă întrebe cîți ani și ce culoare de ochi am. Ca și cum ar fi vrut să mă agațe. Îți vine să crezi? Din partea unui individ care e hotărît să-și zboare creierii?

– Asta e ceva foarte ciudat din partea cuiva care vrea să se omoare, am răspuns, gînditoare. Oricît de homosexual ar fi. Nu credeți?

– Nu din partea lui, afirmă Castillo emfatic. Da; era foarte poponar, deși tipul chiar avea o pereche de boașe.

În sinea mea i-am mulțumit comisarului că, în pofida limbajului său, i-a închinat lui Enric ceea ce trebuia să fi fost cel mai mare elogiu din repertoriul lui. Vocea sa avea un ton admirativ.

Am așteptat în tăcere să-și reia povestirea.

– Am reconstituit cele întîmplate, a continuat Castillo. Socotesc că le-a făcut de petrecanie traficanților între șase și șapte seara, la opt și jumătate ne-a sunat soția celui mai în vîrstă, foarte tulburată, denunțînd crimele. Ea tocmai sosise.

Sînt sigur că acest Bonaplata avea totul plănuit și a hotărît să-și ia rămas-bun de la lume în stil mare. Apoi i-am pierdut urma timp de cîteva săptămîni, cît a călătorit de colo pînă colo, și nu părea să-i pese că niște colegi care cercetau cazul l-au interogat de mai multe ori, aici, în Barcelona. Strîngeau probe ca să-l inculpe.

Dar el știa și le-a scăpat pentru totdeauna. Într-o zi, cum obișnuia adeseori, a fost să ia masa la restaurantul lui preferat. Singur. S-a îmbuibat cu felurile lui favorite și a băut o sticlă întreagă dintr-una din cele mai scumpe colecții de vinuri. Băutură și trabuc.

Apoi s-a dus la apartamentul lui din calea Gracia, a pus muzică, a ales un alt trabuc, un coniac și, ca un cetățean de ispravă ce era, a hotărît să informeze poliția. Și, firește, chiar și în această situație, nu putea evita să nu pună ochii pe un tinerel ca mine. După ce a ascuns toată viața că e poponar din pricina poveștilor despre ce-o să spună lumea și ce-o să gîndească familia, de ce să și-o reteze singur în ultimul moment? Îi plăceau băieții tineri. Știți?

– Ce, era pedofil? Acum chiar că m-am scandalizat.

– Nu, răspunse Castillo, surîzător față de tonul meu iritat. N-avem nici o dovadă și nici bănuiala că l-ar fi interesat copiii, ci băieți mai măricei, mai mici cu zece sau douăzeci de ani decît el.

Mi s-a luat o piatră de pe inimă și m-am gîndit un moment, înainte de a-l întreba din nou pe comisar.

– Dar, de ce s-a omorît? Doream să evit ca el să mai relateze amănunte din viața sexuală a lui Enric. După

cum mi-ați povestit, nu părea să fi fost deprimat și profita de viață la maximum. În plus, dacă a făcut totul atît de bine, dat fiind că dumneavoastră n-ați reușit să-i dovediți vinovăția, nu l-ați fi putut prinde niciodată.

– Eram pe punctul de a pune mîna pe el; dacă s-ar mai fi continuat interogatoriile, ar fi trebuit să explice o mulțime de lucruri. Dar am rămas cu buzele umflate, pentru că și-a scos bilet la clasa întîi pentru lumea cealaltă. Castillo se arăta necăjit, părea că nu putuse să se împace cu ultima fugă a lui Enric. Poate că totul avea legătură cu moartea, cu cîteva săptămîni mai înainte, a unui tînăr în jur de douăzeci de ani, adăugă el după o pauză. Se pare că trăiau împreună.

– Da?

– Da. Băiatul se ocupa de magazinul de antichități pe care Bonaplata îl ținea în cartierul vechi.

– Toate astea sînt foarte complicate. Nu credeți?

– Nu, nu cred. Mă gîndesc că s-a întîmplat așa: Bonaplata și traficanții își disputau ceva. Trebuie că era ceva foarte valoros. I-au tras o bătaie zdravănă puștiului ca să vorbească, s-au întrecut cu gluma și l-au ucis. Asta trebuie că l-a durut pe Bonaplata. Le-a întins o cursă, a reușit să escamoteze un pistol și, cînd se așteptau mai puțin… Pim! Pam! Pum! Cu două boașe, i-a expediat pe cei patru direct la morga din Can Tunis. Ei îl omorîseră pe băiat, iar el s-a răzbunat. Simplu ca bună ziua!

– Dar asta nu se potrivește cu cel pe care l-am cunoscut eu; cineva care iubea viața, o persoană minunată. Am observat că, aducîndu-mi aminte, îmi reveneau lacrimile în ochi. Mi-e greu să cred că era homosexual, dar nu contează, asta nu-i scade din merite. Refuz să cred că s-a sinucis ca să scape de justiție. Să fim serioși, nu pot să cred că s-a sinucis. Și să-i omoare pe indivizii ăia? Nici nu-l văd să fie un asasin cu sînge rece. Întotdeauna a fost un

om pașnic. Și cum a putut s-o facă? Vocea mea era mai tare cu fiecare întrebare. Cum i-a putut înșela, cînd ceilalți știau că îi urăște? N-ați spus că erau mafioți profesioniști?

– Nu știu. Eu nu știu totul, strigă Castillo pe un ton disperat. Își deschidea brațele, iar palmele îi erau îndreptate spre tavan ca și cum ar fi implorat pe cineva. De treisprezece ani nu mă gîndesc decît la asta și nu știu. Asta e teoria mea, mai sînt lacune pe care trebuie să le acopăr, dar sînt sigur că el a fost. El i-a ucis. Și a făcut-o singur.

TREISPREZECE

Simțeam nevoia să-mi limpezesc ideile; în taxi am întors pe toate fețele ceea ce îmi povestise Castillo și, sosind la hotel, am vrut să dau o raită prin zona cu grădină și piscină, situată la primul nivel. Mă îndreptam într-acolo, cînd l-am văzut.

Era așezat la una din mesele din apropierea peretelui de sticlă și mă privea. Acum chiar că eram sigură; era bărbatul din aeroport. Același păr, aceeași barbă albă, îmbrăcat la fel de închis la culoare, poate că era și aceeași îmbrăcăminte. Iar ochii lui albaștri erau amenințători. Mă privea așa cum făcuse în aeroport, iar eu, tresărind, mi-am întors, de data asta, imediat privirea de la el. Ce făcea individul ăsta la mine la hotel? M-am răzgîndit și, întorcîndu-mă, m-am îndreptat spre lifturi, situate în direcția opusă, după ce am trecut de recepție. Pe coridor, am privit în spate. Nu voi permite sub nici o formă ca acest individ să mă urmeze; mă îngrozea ideea de a mă afla cu el singură în ascensor. În timpul ăsta, cugetam. Era prea mare coincidența de a da încă o dată peste el, într-o Barcelonă atît de mare. Și pe deasupra, nu avea absolut deloc înfățișarea unui client de hotel.

Urcam cu ascensorul alături de cu un cuplu liniștit de vîrstnici, fără îndoială americani de pe coasta de Vest, cînd mi-a trecut prin minte o explicație logică.

La urma urmei, nu era atît de improbabil să mă întîlnesc mai des cu acel tip; o fi așteptat pe cineva la aeroport care sosea cu același zbor. Poate că o fi șofer la un serviciu de automobile și în acel moment își aștepta clientul. La fel ca și acum, în hotel. Firește, asta trebuie să fie... Dar, ce făcea pe Ramblas? Însoțea vreun turist?

Oricine ar fi fost acel bărbat, odată ce am intrat în cameră și am închis ușa cu zăvorul, m-am simțit mai liniștită. Ceea ce mă deranja era înfățișarea feroce a individului și felul lui de a privi. „N-am alte motive", mi-am spus.

M-am dus drept spre fereastră să văd din nou orașul din acea privilegiată perspectivă panoramică. Acolo jos, la dreapta mării întinse, stătea tolănită bătrîna doamnă, lenevind sub soarele după-amiezii. Am localizat capătul căii Ramblas după monumentul lui Columb și am traversat cu privirea calea în sus, invers decît în ziua precedentă. Mi-a fost greu să urmez traseul, fiindcă, de la acea distanță și înălțime, clădirile ascund străzile, și doar din forma edificiilor se pot ghici bulevardele ce se întind jos. Chiar și așa, ochii îmi hoinăreau peste tronsoanele aeriene ale celei mai speciale căi din Barcelona.

Răsucindu-mă, am privit spre telefon; pîlpîia o luminiță roșie. Aveam mesaje pe robot. Unul era de la Luis, la ora zece dimineața. Insista să mă invite la cină. Că să-l sun în orice caz. Era interesat de descoperirile mele și să stăm de vorbă. În celălalt mesaj, s-a auzit o voce de femeie, pe care la început n-am putut s-o recunosc.

„Bună, Cristina, spunea ea. Bine ai venit la Barcelona! Sper că-ți amintești de mine. Sînt Alicia. Sună-mă. Avem multe de vorbit și, ca nașă a ta, ești invitata mea atît timp cît stai în oraș." Vocea suna caldă, domoală, sigură pe ea. Apoi repeta de două ori un număr de telefon. L-am notat în carnețelul de pe noptieră. „Aștept apelul tău, draga mea."

Măi să fie, iată și coșmarul mamei mele. Femeia de care ea pare să se teamă. Adevărul e că monstrul avea o voce profundă, dar catifelată și plăcută. Am luat în considerare ideea de a-i răspunde la apel, dar doream să mă gîndesc puțin înainte de asta. Ce implica s-o văd? S-o necăjesc pe mama, firește. Dar mai făcusem asta de multe ori înainte. Nu era un factor hotărîtor în această ecuație. Și Luis îmi atrăsese atenția în legătură cu ea. Dar nici acestui fapt nu-i acordam prea multă importanță. În schimb, acea femeie trebuie că știe o mulțime de lucruri care m-ar ajuta în investigația mea asupra morții lui Enric. Dacă ea ar dori să mi le povestească, bineînțeles…

Cum m-a găsit? Ușor, îmi spuse: fiul ei era chemat a doua zi pentru citirea testamentului, deci eu trebuie că eram deja în Barcelona și logic era să te gîndești că o americancă se va instala într-un hotel aparținînd unei rețele americane. Nu mai rămînea decît să sune la telefon și să întrebe de mine. Evident.

Adevărul e că muream de curiozitate. Mama lui Oriol. De ce se arăta atît de afectuoasă cu mine? Eu sperasem să mă sune fiul, nu ea. O fi păstrînd el oare o tandră amintire acelei ultime veri, mării, furtunii, primului sărut? De ce nu mă suna? Poate că din același motiv pentru care n-a vrut să-mi răspundă la nici una dintre scrisori; poate că din pricina celor pe care Luis le povestea despre el. Era homosexual?

Ea spunea că era nașa mea. Nu e adevărat. Deși ar fi corect s-o numești nașă pe soția nașului tău. Dar, la botez, copilașul are doi nași și aceștia n-au legătură unul cu celălalt. În realitate, nu-mi amintesc cine a fost adevărata mea nașă; cu siguranță, vreo prietenă sau rudă a mamei mele. Dar nu ea, nu Alicia. Ea nici măcar nu se măritase cu nașul meu la biserică.

În afară de asta, deși cîteodată îi însoțea pe Oriol și pe Enric cînd veneau la noi în vizită, aproape întotdeauna apăreau ei singuri. De mică, mereu mi s-a părut că Enric și Alicia formau o pereche ciudată. Aveau case separate, Oriol locuia cu mama lui în casa de pe bulevardul Tibidabo, iar Enric dormea uneori acolo și, alteori, în apartamentul lui. Da, cel din calea Gracia, acolo unde s-a sinucis.

Relația cu ei provenea de la familia mamei mele, familia Coll. Bunicul meu matern și bunicul patern al lui Oriol, tatăl lui Enric, erau ca frații. Părinții lor, adică străbunicii noștri, au legat o strînsă prietenie în acei ani de la sfîrșitul secolului al XIX-lea, cînd o Barcelonă impertinentă avea pretenția să se ia la întrecere cu Parisul, capitala artelor. Frecventau Els Quatre Gats[1], întîlnindu-se acolo cu Nonell[2], Picasso, Rusiñol[3] sau Casas[4]. Erau fiii unor familii din înalta burghezie catalană; dar s-au dovedit a fi niște tinerei rebeli care, înainte de a se fi înrolat în rîndurile admiratorilor fără rezerve ai teatrului El Liceo, așa cum s-ar fi cuvenit prin tradiție și familie, frecventaseră cenaclurile artistice din epocă. Aici au parcurs pe scurt aproape toate ismele acelei lumi în schimbare de la sfîrșitul secolului al XIX-lea, fără să neglijeze anarhismul, comunismul, cubismul, existențialismul și, într-o formă permanentă, lupanarismul din

---

[1] În catalană, Cele Patru Pisici. Celebră berărie, înființată în 1897, loc de întîlnire a principalilor artiști avangardiști din Barcelona

[2] Isidre Nonell i Monturiol (1872–1911), pictor catalan expresionist cu studii la Barcelona și Paris. A expus la Salonul Independenților al pictorilor impresioniști și simboliști, apoi la Barcelona, la berăria menționată în nota anterioară. Tema lui predilectă sînt țigăncile.

[3] Santiago Rusiñol (1861–1931), pictor și scriitor spaniol, de origine catalană, reprezentant al impresionismului. A scris în catalană și în spaniolă romane și piese de teatru.

[4] Ramón Casas (în catalană, Cases) i Carbó (1866–1932), pictor și desenator, unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai modernisului în Catalonia. A fost unul dintre proprietarii berăriei Els Quatre Gats.

străzile Aviñó și Robador, unde obișnuiau să invite artiști fără parale, dar avînd toți același apetit sexual și același nemăsurat talent, precum tînărul pe nume Picasso.

De atunci existau colecțiile de tablouri – cumpărate pe nimic și ca să li se facă o favoare prietenilor, artiști nevoiași, care acum valorează o avere, moștenite de bunici și pe care aceștia le-au împărțit progeniturilor.

Am revenit la fereastră ca să contemplu acea urbe căreia arta continua să-i vibreze în respirație. De ce a lăsat în urmă mama mea toată acea tradiție, toată acea istorie legendară? De ce a sfîrșit prin a se căsători cu un american, evadînd practic din oraș? Da, firește, s-a îndrăgostit de tatăl meu. Descendenta unor averi din trecut – create pe seama războaielor de țesut și a velierelor străbătînd oceanele ca să facă negoț în Indii, averi înnobilate prin operă la teatrul El Liceo și apoi, odată cu următoarea generație de feciori de bani gata, ilustrate prin mișcările artistice de avangardă, pe care le susțineau în calitatea lor de mecena boemi bine situați – s-a lăsat cucerită de un inginer american.

Da, firește. Trebuie că a fost amorul… asta o fi fost. Dragostea. Dar mai era ceva în toată povestea asta. Ceva pe care mi-l tăinuia, dar pe care îl intuiam că e acolo, undeva, ascuns.

Atunci a sunat telefonul.

– Alo! am răspuns.

– Bună, Cristina! Am recunoscut-o imediat pe interlocutoarea mea. Sînt Alicia, nașa ta.

– Bună, Alicia! Ce mai faci?

– Foarte bine, draga mea. Ți-am lăsat două mesaje să mă suni. În vocea ei caldă, profundă, se simțea o nuanță de reproș.

– Aveam de gînd s-o fac, Alicia. „De ce tonul ăsta de scuză?“ m-am întrebat. De-abia am sosit. Am privit

ceasul, observînd că nu era adevărat, eram deja în hotel de mai bine de o oră.

– Atunci, bine. Am făcut eu primul pas, conchise ea. Sînt aici și aștept la recepție.

– Unde? Aici? am întrebat, ca o prostănacă.

– Unde să fiu, draga mea? La hotel.

Am rămas mută. „La hotel? Ce făcea Alicia la hotel?“

– Hai, nu mă face să te-aștept. Coboară, conchise ea la tăcerea mea.

– Bine, vin acum, am răspuns eu, ascultătoare.

– Pe curînd, draga mea.

– Pe curînd.

„Așadar, în sfîrșit mă întîlnesc cu Alicia“, mi-am spus.

Am recunoscut-o imediat. Alicia o fi fost trecută de șaizeci de ani, dar femeia care s-a ridicat zîmbitoare de la una din mesele de la barul din apropierea recepției arăta mult mai puțin de atît.

Era grasă, mi-o aminteam ca pe o femeie lată în șolduri, cam ca o matroană, și acea caracteristică i se accentuase odată cu trecerea timpului.

– Draga mea! Ce plăcere să te văd! exclamă ea cu acea voce profundă, în vreme ce își întindea brațele spre mine. Mă cuprinse între ele și, după o îmbrățișare puternică, îmi dădu două sărutări sonore. Mirosea a parfum pătrunzător și brățările ei de aur zornăiră.

– Bună, Alicia! Puternica personalitate a acelei femei, charisma pe care o iradia mă făceau, într-un anumit fel, să mă simt din nou copila de treisprezece ani. Și ochii ei. Acei ochi de un albastru profund, puțin migdalați, ca și ochii fiului ei Oriol. Văzîndu-i din nou, m-am înfiorat.

– Ce frumoasă te-ai făcut! exclamă ea, lăsînd o anumită distanță între noi ca să mă privească. Ai devenit o

femeie splendidă. Vreau să-i văd chipul lui Oriol cînd o să vă întîlniți.

M-a scrutat cu privirea cînd l-a menționat pe fiul ei, iar eu am încercat să-mi păstrez zîmbetul neschimbat și n-am spus nimic.

– Dar, ia loc, mă invită ea, fără să-mi ia în seamă tăcerea. Povestește-mi despre familia ta. Cum vă merge în Statele Unite?

Am fost ascultătoare, dar întîi m-am uitat spre locul unde bărbatul acela ciudat stătuse puțin mai înainte. Nu l-am văzut și m-am simțit ușurată.

Alicia purta o conversație plăcută și am petrecut un moment agreabil, pălăvrăgind banalități. Aveam multe lucruri s-o întreb, dar n-am știut să leg nici unul în conversație. Simțeam că nu există încă destulă încredere între noi. Deodată, spuse:

– Am venit să te iau la mine acasă.

– Poftim?

– Da, să vii cu mine.

– Dar...

– Fără discuție, draga mea... Vorbea cu acea voce profundă și catifelată, dar plină de autoritate. Am o casă enormă cu mai multe camere de oaspeți și n-o să îngădui ca fina mea să stea singură într-un hotel.

– Sub nici o formă, am rezistat, în vreme ce mă gîndeam în grabă. Alicia, cea de care se teme mama mea, femeia periculoasă, după părerea lui Luis, mă invita la ea acasă; casa în care locuia Oriol. Cîte istorii despre Enric va dezvălui? Nu vreau să deranjez.

– Ar fi un deranj să rămîi aici! spuse ea, pe un ton categoric. Aproape o jignire. Rămîne hotărît, mergem la mine acasă și mîine te însoțesc, împreună cu Oriol, la citirea testamentului.

– Dar... Nu m-a auzit și s-a îndreptat spre recepție, unde a început să dea instrucțiuni. M-am dus după ea ca s-o opresc, deși presimțeam că e în zadar. În realitate, voiam să merg. Am observat cum acționează. Acea femeie avea o autoritate uimitoare. Vorbea aproape în șoaptă și ceilalți se aplecau ca s-o audă mai bine. Își lăsă cartea de credit la recepție și spuse că putem pleca.

– Nici să nu te gîndești să-mi plătești nota.

– S-a făcut deja, spuse ea.

– Refuz.

– Ai ajuns tîrziu. Directorul hotelului îmi este prieten și nu-ți va accepta banii. Pe fina mea, eu o invit.

În pofida acestor cuvinte, i-am atras energic atenția funcționarului de la recepție că eu sînt cea care plătește, dar el răspunse că doamna a cerut nota înainte ca eu să fi coborît din cameră, că a plătit tot și că e imposibil să anuleze tranzacția.

– Trebuie să-mi strîng lucrurile, i-am spus eu în încheiere. Eram supărată pe ea, nu atît pentru că îmi achitase cheltuielile, cît mai ales pentru autoritatea pe care părea că o exercită asupra tuturor celor din jur, inclusiv asupra mea.

– Nu-ți face griji pentru asta, draga mea, răspunse ea cu un gest de „nu contează". Camerista și subreta mea, care e deja pe drum, se va ocupa de bagajele tale. Într-o clipă, vei avea totul bine pus la punct în camera ta de la mine de acasă. Și, apucîndu-mă braț la braț, mă conduse spre ieșire.

– Ai lăsat cartea de credit.

– O s-o ia subreta mea.

– Doar n-oi fi semnat nota mea în alb. Nu-i așa?

Alicia izbucni în rîs.

– Și ce contează? răspunse ea, veselă. Ăsta e un hotel american. Și voi, americanii, sînteți toți cinstiți, nu-i adevărat? Era un ton glumeț în vocea ei catifelată.

„Dacă ți-aș povesti“, m-am gîndit eu.

– Ce picioare frumoase ai, draga mea! Mașina Aliciei se oprise la unul din semafoarele de pe Ramblas; neașteptata apariție a femeii la hotel nu mi-a dat ocazia să mă schimb de îmbrăcăminte și, așezată pe acel loc jos, fusta mini, pe care o purtasem la comisariat, urca pînă mai sus de jumătatea coapselor. Ea îmi mîngîie genunchiul, iar eu am început să fiu cu băgare de seamă. Pentru o clipă, mi-a părut rău că i-am acceptat ospitalitatea.

– Îți mulțumesc, am răspuns, prudent.

– Am dat instrucțiuni la hotel să ia notă de apelurile pentru tine ca și cum ai fi în continuare clienta lor, îmi spuse zîmbind. În acest fel, nu are de ce să se afle în America faptul că ai venit la mine.

„Știe că nu e pe placul mamei mele“, m-am gîndit.

Am traversat orașul pe axa verticală care pleacă de la vechiul port pînă la munții Collserola. Ramblas, calea Gracia, Mayor de Gracia, ca să ajungem pe bulevardul Tibidabo, unde Alicia locuia în vila modernistă a familiei Bonaplata cu o vedere privilegiată asupra urbei. Pe drum, femeia povestea istorioare despre oraș și în calea Gracia mi-a arătat unde încă mai locuiau prietenii comuni ai familiilor noastre, povestindu-mi pe scurt bîrfe picante despre unii dintre ei. Folosea același ton complice cu care o prietenă îi povestește secrete celeilalte; Alicia mă făcea să simt pentru ea o ciudată camaraderie.

PAISPREZECE

Orașul se schimbase în multe privințe, dar casa aceea era la fel cum mi-o aminteam. Doar că totul se cam micșorase față de acele vremuri îndepărtate. Ultima dată cînd am fost aici, atunci cînd ne-am despărțit de Barcelona, trebuie că eram mai mică de statură și faptul că am crescut în înălțime mă făcea acum să le văd pe toate reduse în comparație cu amintirile mele. Cele care păstrau sunetul vesel al clopoțelului de la tramvaiul albastru, singurul care încă mai funcționa în oraș și care zdrăngănea prin fața casei Aliciei, urcînd și coborînd colina. Era unul dintre cele mai vechi modele care circulau și transportau vizitatorii de la Căile Ferate Catalane pînă la funicularul care îi lăsa în vîrf, lîngă templul Inimii Sacre și parcul de atracții de pe Tibidabo. Bulevardul, tramvaiul, funicularul, vechiul parc, mereu vechi în pofida renovărilor, cu minunatele lui mașini automate din secolul al XIX-lea încă în funcțiune, falsul avion, labirintul și castelul vrăjitoarei; totul avea pentru mine, copilă, și mai are încă și astăzi, un farmec special.

– Hotelul tău nu e singurul cu vedere panoramică asupra Barcelonei, spuse Alicia după ce mi-a arătat partea dinspre marea scară centrală, dependințele bucătăriei și salonul care dă în grădina îngrijită, loc al memorabilelor aventuri din copilărie. Vino!

Și am urcat direct la etajul al treilea, unde ea își avea biroul. Nu fusesem niciodată în acea încăpere și de acolo se putea contempla orașul din perspectivă panoramică opusă. Pe fundal era marea, de culoare albastru intens, luminată de soarele care ne venea din spate, și muntele Montjuïc cu castelul lui. Și acolo, în mijloc, se întindea orașul, acoperindu-se încetul cu încetul de umbrele serii.

– Așadar, tu ai fost moștenitoarea inelului lui Enric, spuse Alicia deodată. Parcă i se schimbase tonul vocii sau a fost expresia chipului ei de pisică, sau parcă vorbise cu o anume intenție. Și adevărul e că am tresărit.

În biroul ei de la ultimul etaj, Alicia a comandat cina. Cerul încă își mai etala, în niște norișori roz plutind deasupra mării, reflexele unui soare de-acum ascuns, în vreme ce jos, crepusculul pusese stăpînire pe oraș și luminile se aprindeau pe rînd la picioarele noastre. Avusesem timp să supraveghez ca lucrurile mele, sosite cu o uluitoare viteză, să fie aranjate în cameră după gustul meu, precum și să străbat acea iubită grădină.

Dar, spre deziluzia mea, el n-a apărut.

Singura referire la fiul ei pe care Alicia a făcut-o a fost să-mi atragă atenția: „Asta e camera lui Oriol"; era lîngă a mea, dar nu mi-a arătat-o, ca și cum el ar fi ținut-o închisă cu cheia. Eu mi-am stăpînit întrebările, dar, în fond, așteptam să-l întîlnesc pe scări sau în vreun ascunziș din grădină. M-am gîndit că nu putea fi acasă.

Am vorbit despre părinții mei, de cît de diferită e viața la New York și deodată mi-a observat mîna.

– Și inelul ăla e de logodnă?

– Da.

– Trebuie că e un băiat grozav, spuse ea, surîzînd.

– Da, este într-adevăr. Lucrează la Bursă.

– Tipii ăștia de pe Wall Street sînt obișnuiți să aibă ce e mai bun. Era o strălucire șugubeață în ochii ei albaștri.

Am zîmbit fără să răspund și atunci a fost momentul cînd ea, scăpă, deodată, povestea cu:

– Așadar, tu ai fost moștenitoarea inelului lui Enric. Iar eu am așteptat să-mi revin din tresărire înainte de a răspunde:

– L-am primit pe neașteptate la ultima mea aniversare, cu cîteva luni înainte de a primi scrisoarea notarului citîndu-mă pentru mîine.

– Nașul tău te iubea mult, spuse ea rar. Privirea îi deveni tristă, ca și cum ar fi fost geloasă. Te adora, insistă ea.

– Întotdeauna a fost foarte afectuos cu mine, am răspuns eu. Parcă ar fi fost unchiul meu.

– Și a iubit-o mult și pe mama ta. Mult.

La asta n-am știut ce să-i răspund. Nu-mi plăcea că aduce vorba despre mama în conversație. Avea de gînd să insinueze ceva?

– Ar fi trebuit s-o presupun, urmă ea. Vorbea de parcă ar fi gîndit cu voce tare, ca și cum ar fi chibzuit la o veche jignire. Inelul. Nu a fost pentru mine. Nici nu l-a păstrat pentru fiul lui. A făcut să-ți parvină ție drept cadou de aniversare...

Acea femeie mă făcea să mă simt vinovată că purtam inelul cu piatră de rubin, era jenant și mi-ar fi plăcut să mă aflu la hotel. Singură. Sau chiar cinînd cu Luis. Acum îmi lipsea acel pisălog haios. Dar, de parcă Alicia mi-ar fi citit gîndurile, chipul ei lătăreț de felină se lumină cu un surîs cordial.

– Dar mă bucur atît de mult că îl ai tu, draga mea! A trecut cu mîna peste un spațiu al mesei fără veselă și a mîngîiat-o pe a mea. Îmi dai voie să-l văd?

Eu mi-am scos inelul și i l-am întins. Ea l-a luat în mînă, cu respect, și l-a privit contra luminii.

– E frumos, spuse ea. Este o capodoperă de orfevrărie din vremea aceea, din secolul al XIII-lea. Fii atentă! S-a ridicat să stingă lumina electrică și, apropiind inelul de flacăra unei lumînări, a proiectat-o pe fața de masă. Crucea roșie era acolo, estompată din pricina distanței, palpitînd după mișcarea flăcării. Neliniștitoare, misterioasă. Nu e fabulos?

– Da, într-adevăr, am răspuns eu. E de necrezut cum de au fost în stare să monteze rubinul, cu baza tăiată în fildeș, în inelul de aur.

– Fildeș, care fildeș?

– Păi… al inelului, baza care susține piatra și lasă să se vadă crucea roșie datorită marginilor albe. De fildeș…

Pe Alicia o pufni rîsul.

– Nu e fildeș, draga mea.

– Ce este?

– Este os.

– Os?

– Da. Os omenesc.

– Poftim?

Rîse din nou.

– Nu te speria. Piesa albă tăiată la baza inelului este o parte dintr-un os omenesc.

Am privit inelul cu teamă. Nu-mi făcea nici o plăcere să port pe deget o bucățică de cadavru. M-am gîndit că poate acea femeie își bate joc de mine, rîzînd de o credulă turistă americană și povestindu-i vechi istorii cu fantome.

– Este o relicvă, adăugă ea. Ai auzit vorbindu-se de relicve?

– Mă rog, am auzit ceva, dar eu niciodată…

– În zilele noastre, și-au mai pierdut din popularitate. Dar au fost de o importanță capitală în Evul Mediu și, practic, pînă acum cîțiva ani. Sînt rămășițe pămîntești ale sfinților. Înainte, se montau chiar și în spade și se creau

fabuloase piese de orfevrărie pentru ca aceste sfinte moaște să fie păstrate mai bine. Chiar și astăzi, în multe biserici, se venerează relicvele. Nu știu cărui sfînt i-a aparținut relicva din inel. Poate că a fost a unui erou templier care a murit ca un martir apărînd credința.

– Templieri?

– N-ai auzit vorbindu-se nici de templieri? Alicia își deschise ochii uimită. În ei se reflecta licărirea lumînărilor de pe masă care-i dădeau o înfățișare misterioasă, de vrăjitoare.

– Mă rog, eu… am auzit ceva. M-am gîndit că față de ea nu pot face pe deșteapta cum făcusem cu Luis și că ar fi mai bine să ascult ceea ce urma să-mi spună.

– Așadar, erau niște călugări care, în afară de legămintele de supunere, castitate și sărăcie, l-au mai făcut și pe acela de a apăra credința creștină prin forța armelor. Se grupau în ordine și fiecare ordin avea mai multe ierarhii și un șef suprem: Marele Maestru. În afara templierilor, mai erau Ordinele Spitalului, ale Sfîntului Mormînt, Teutonii[1] și apoi, desființîndu-se templierii, au apărut o mulțime. N-o să-ți povestesc mai mult, pentru că presimt că peste cîteva zile vei deveni o expertă. Acesta e unul dintre simbolurile templierilor. Proiectă din nou crucea pe fața de masă. Se spune că inelul tău a aparținut Marelui Maestru. A-l poseda înseamnă să ai o mare responsabilitate, draga mea.

– De ce?

[1] Ordin militar și religios înființat pe Pămîntul Sfînt. A fost constituit mai întîi ca Ordin Ospitalier de către o colonie de negustori din Bremen și Lübeck și apoi ca ordin militar de către principi germani, cu sprijinul papei Inocențiu al III-lea. Administrația centralizată și regulile erau inspirate de la templieri. Membrii ordinului purtau peste armură o tunică albă cu o cruce neagră.

– Pentru că trebuie să fii demnă de el. Conferă o mare autoritate morală, iar tu ești prima posesoare femeie din istorie.

Am rămas privind-o fără să știu ce să răspund; acel inel mă purta din surpriză în surpriză. Alicia mi-a apucat mîna și mi-a mîngîiat-o. Am simțit un ciudat amestec de atracție și repulsie, și că mi se făcea părul măciucă; alarmată, mi-am spus că acea femeie e o maestră a seducției. Apoi, cu blîndețe, încetișor, mi-a pus inelul pe deget. Mi-a mîngîiat din nou mîna, în timp ce-mi spunea cu vocea ei profundă:

– Dacă este al tău, probabil că îl meriți, făcu ea o pauză. Nu știi cît de mult te invidiez, draga mea.

În acea noapte mi-a fost greu să adorm. Era o cameră plăcută, cu o fereastră largă spre oraș și decorată cu frumoase mobile de epocă. Deși mi-a făcut plăcere conversația cu amfitrioana mea, am vrut să încheiem devreme seara și, ajungînd în camera mea, am închis-o cu zăvorul. Am fost recunoscătoare că există. Ce femeie stranie e Alicia! Eram neliniștită. Unde o fi Oriol? Îmi priveam inelul cu teamă. Ce mai poveste și cu relicva asta! Nu-mi făcea deloc plăcere. Piatra strălucea slab în lumina lămpii, de parcă ar fi dormit. Oare ce mi-o rezerva ziua de mîine? O să-l văd pe el. La notar. Și moștenirea? O ultimă glumă a lui Enric? Mi-am pus pijamaua, dar eram prea agitată ca să mă culc. Am stins luminile și am deschis fereastra. M-a întîmpinat o briză răcoroasă, dar plăcută. Noaptea. Încă o dată noaptea și orașul. Îl vedeam de departe și auzeam zgomotele unui automobil pe bulevardul din apropiere și scîrțîitul vreunei mașini cu viteză prea mare, acolo jos, între străzi. Apoi, tăcere.

CINCISPREZECE

Nu există neliniște care să grăbească evenimentele dorite, nici nerăbdare care să facă timpul s-o ia înainte mai repede, ci dimpotrivă, te face să crezi uneori că acesta stă pe loc sau rămîne în urmă. Adevărul e că orice moment vine la timpul lui și ceea ce trebuie să se coacă se coace sau rămîne verde… pentru totdeauna, sau așa și pe dincolo și bla, bla, bla… și cîteodată, cînd sînt nervoasă, tind să mă întind la vorbă. Dată fiind profesia mea de avocat, încerc să mă controlez, dar într-o zi ca aceea, instalată în taxi, nu puteam evita ca o jumătate din mine să nu stea involuntar la taifas cu cealaltă jumătate, care nici ea nu înceta să sporovăiască și care nu știu de unde naiba apare atunci cînd sînt încordată.

De fapt, urma să-l întîlnesc pe el.

Nu am reușit să dorm bine în noaptea aceea. Mă gîndeam cînd la ce trebuie să fi simțit Enric în ultimele lui ore de viață, cînd la ce o mai fi făcut el în acele zile pe care comisarul Castillo nu reușise să le reconstituie, cînd la faptul că Alicia a fost prea afectuoasă, cu acele mîngîieri ale cuiva care știe bine cum să trezească plăcerea, cînd la fiorul pe care mi-l provoca aflarea faptului că în inelul meu erau rămășițe omenești, cînd la ce

îmi va rezerva acea misterioasă moștenire în dimineața următoare și, în sfîrșit, că îl voi vedea pe Oriol.

Și o luam de la capăt. Mă întrebam cum va reacționa Oriol atunci cînd ne vom întîlni, ce legătură are acest testament, citit la treisprezece ani după decesul lui Enric, cu asasinarea acelor oameni în Sarriá; îmi spuneam că poate a fost o greșeală să accept invitația Aliciei și vedeam strălucind rubinul de culoarea sîngelui. Dormitînd pe jumătate, ca prin vis, a ajuns să mă obsedeze gîndul că piatra voia să mă prevină de ceva.

Și în clipa următoare, caruselul imaginilor și al gîndurilor începea din nou să se învîrtească.

Am putut dormi ceva, dar e greu să precizez cît timp, adevărul e că dimineața am avut nevoie să recurg la machiaj ca să-mi ascund puțin cearcănele.

Am ajuns cu taxiul la adresa notarului. Alicia mi-a spus: „Te-aș însoți cu plăcere, dar nu cred că sînt așteptată“. Și așa, cu ușurință, s-a eliberat de oferta făcută cu o zi înainte.

Cînd am sosit la ușă, mai erau încă douăzeci de minute pînă la ora întîlnirii și mi-am spus că, decît o cafea, mi-ar face mai bine un ceai de tei, dar chiar și așa, am intrat într-un bar și am cerut o cafea espresso și un croasant. Cafeaua mirosea nemaipomenit de bine, iar croasantul nu era dintre cei glazurați, ci avea capetele rumenite și asta îmi amintea, cu o plăcere nostalgică, de acele așa-numite lăptării, acele cafenele pentru mic dejun și gustări, de un stil pe care nu l-am văzut decît la Barcelona, și de ciocolata la ceașcă, groasă și amară.

Atunci cînd am urcat la biroul situat la etajul imobilului, mai erau încă cinci minute pînă la ora fixată.

Edificiul era dintre cele vechi, plin cu flori și splendide volute sculptate în piatră și cu pereți interiori decorați cu

motive vegetale. Ușa notariatului, dintr-un lemn prețios lucrat cu dalta și împodobită cu o frumoasă ferestruică și alte ornamente din metal lustruit, nu era cu nimic mai prejos de arta prezentă în restul imobilului.

– Domnul notar vă așteaptă, spuse secretara avînd vreo cincizeci și ceva de ani care a venit să deschidă, și am fost surprinsă. Notarii se lasă așteptați aproape întotdeauna.

Femeia m-a condus pînă într-un birou luminos, cu tavanul înalt, cu două ferestre mari care dădeau în stradă. Lemnul de stejar acoperea podeaua și jumătate din perete.

– Domnișoară Wilson! Un bărbat în jur de șaizeci de ani s-a ridicat din spatele unui birou mare ca să mă salute. S-a prezentat ca fiind Juan Marimón și a făcut gestul de a-mi săruta mîna. Așezat în fața biroului aștepta și Luis, care s-a ridicat zîmbitor ca să mă sărute pe amîndoi obrajii.

– Luați loc, domnișoară, spuse bărbatul, arătîndu-mi un scaun alături de Luis. Domnul Oriol Bonaplata va sosi peste cîteva clipe.

– Să sperăm… adăugă Luis, cu un zîmbet șugubăț.

– Domnul Enric Bonaplata mi-a fost bun prieten, continuă bărbatul, neluînd în seamă comentariul, și moartea lui ne-a afectat mult pe toți.

– V-ar deranja, domnișoară, să-mi arătați pașaportul? întrebă el apoi. Trebuie să îndeplinim formalitățile legale. Pe domnii Bonaplata și Casajoana îi cunosc de mulți ani.

Mi-am scos pașaportul, el și-a făcut însemnările și apoi a început să țină o disertație despre virtuțile lui Enric. Mi-am încrucișat privirile cu Luis și acesta a profitat ca să-mi facă un semn simpatic cu ochiul. Purta un elegant costum gri, cămașă de culoare somon foarte pal, aproape albă, și cravată. Apoi, m-am uitat la ceas: era deja ora zece și două minute. Ochii mi s-au îndreptat spre

notar, care, calm și pe un ton amabil, nu încetase să vorbească de cînd ne așezaserăm. „Unde naiba o fi Oriol? N-are de gînd să vină la citirea testamentului tatălui său?“

– ... Chiar în dimineața zilei cînd a murit, domnul Bonaplata a fost în acest birou. Această frază mă scoase din gîndurile mele. Pe neașteptate, se ivea aici ocazia de a reconstitui ultimele ore ale lui Enric. Dar pălăvrăgeala bărbatului continuă în altă direcție.

– Ați spus că în acea dimineață a fost aici? l-am întrerupt.

– Da. Asta am spus.

– Pe la ce oră?

– Nu aș putea să vă spun cu exactitate.

– Măcar aproximativ.

– Domnul Bonaplata m-a sunat de dimineață și mi-a cerut o întrevedere pentru aceeași zi. Eu aveam agenda completă, dar fiind vorba despre el… mă rog, tatăl meu a fost notarul tatălui său, iar bunicul meu, al bunicului său. Și străbunicii noștri, la fel. Firește, nu-i puteam refuza o favoare cerută cu atîta insistență… pentru că…

– Așa că i-ați acordat întrevederea. Nu m-am putut împiedica să nu i-o retez.

El a tăcut și m-a privit îndurerat, iar eu m-am simțit vinovată. Bărbatul acela nu funcționa în ritmul de la New York. Luis mă privea cu un zîmbet amuzat.

– Da. I-am acordat întîlnirea, spuse el în sfîrșit. Am lăsat o fereastră la sfîrșitul dimineții, aproape spre ora prînzului.

– Și cum era? Vi s-a părut tulburat?

– Nu. Nu-mi amintesc nimic deosebit. Dar m-a mirat faptul că dorea să facă un al doilea testament, fără să-l schimbe pe primul.

Chiar în acel moment, niște bătăi ușoare în ușă m-au întrerupt din gînduri.

– Intră! spuse notarul.

– Domnul Oriol Bonaplata, anunță secretara.

Și a apărut el.

Primul lucru pe care l-am văzut au fost ochii lui albaștri puțin migdalați. Aceia pe care mi-i aminteam. Și zîmbetul lui, același zîmbet cald și cu gura pînă la urechi. În ciuda trecerii timpului, l-aș fi recunoscut dintr-un milion. Pe el și, împreună cu el, ultima vară, furtuna, stîncile, marea și primul sărut.

– Cristina! exclamă el și veni spre mine. M-am ridicat, ne-am dat două săruturi pe obraz și el m-a strîns într-o îmbrățișare care m-a lăsat fără respirație, nu din pricina tăriei, ci a gustului amar al sentimentelor răscolite în sufletul meu.

– Ce mai faci, Oriol? am întrebat. Dar dacă i-aș fi spus ceea ce îmi dicta în acel moment inima palpitîndă, mi-ar fi ieșit un: „Să te ia naiba, de ce nu ți-ai ținut promisiunea? De ce nu mi-ai răspuns la nici o scrisoare?“

Luis și el s-au salutat cu o altă îmbrățișare și apoi i-a strîns mîna notarului.

Nu mai era acel băiat înalt, cu coșuri pe față, subțirel și timid, care nu știa ce să facă cu niște picioare care-i crescuseră atît de lungi. Era într-adevăr înalt, dar acum avea un aspect atletic și gesturi sigure. S-a așezat pe scaunul liber de la dreapta mea și cu un gest afectuos mi-a pus mîna pe genunchi, spunînd:

– Cînd ai sosit? Și, fără să aștepte răspunsul, adăugă: Ești foarte frumoasă.

Mie aproape că mi s-a făcut rău. Am simțit scurta atingere a mîinii lui calde pe piciorul meu ca pe o descărcare de o mie de volți.

– Mulțumesc, Oriol, am îngăimat. Am sosit miercuri.

– Și ce mai fac bătrînii tăi? Îi neglijase complet pe ceilalți doi, ca și cum am fi fost singuri în birou. Asta mă flata. Privindu-l cu mai multă atenție, mi-a părut destul de prezentabil, nu cum mă temeam eu după cele spuse mai înainte de către Luis. Purta niște pantaloni strîmți, un jerseu pe gît și o haină asortată, închisă la culoare. Avea părul strîns în coadă și cu siguranță că făcuse duș și se bărbierise în dimineața aceea. Am răsuflat ușurată. Nu mirosea a nimic. Nu speram să se fi parfumat, iar cît despre mirosuri, *no news, good news.*

Într-unul din gîndurile din timpul zbuciumatei mele nopți, văzînd că nu apare în luxoasa vilă a mamei lui, mi l-am imaginat culcat într-un sac de dormit pe podeaua vreunei căsoaie părăsite, rămase fără apă curentă, și avînd un păr răvășit de tip *rasta,* plin de scrum de la țigările cu marijuana.

– Dacă nu aveți nimic împotrivă, domnule Bonaplata, întrerupse notarul cu un zîmbet amabil, voi proceda la citirea testamentului tatălui dumneavoastră. Sînt sigur că, după aceea, veți avea mult timp de vorbit.

Oriol a fost de acord și notarul, după ce și-a pus niște ochelari și și-a dres puțin vocea, începu să citească pe un ton solemn.

Bărbatul spunea că în ziua de 1 iunie 1989 a compărut în fața lui, notar al ilustrului colegiu bla, bla, bla, și că a considerat că Enric era în deplinătatea facultăților sale fizice și mentale și, încheind toată această prea bine cunoscută retorică, spuse:

> Domnișoarei Cristina Wilson, fina mea, îi las moștenire partea din mijloc a unui triptic de la sfîrșitul veacului al XIII-lea sau începutul celui de al XIV-lea care o reprezintă pe Fecioara Maria cu Pruncul. Este pictată cu tempera pe un panou de lemn și măsoară treizeci pe patruzeci și cinci de centimetri.

Am fost uimită. Așadar, tabloul meu e o parte dintr-un grup de trei?

Și, de asemenea, un inel din același secol cu un rubin în montură rotundă de aur. Tabloul în chestiune se află deja în posesia ei, fiindu-i trimis de Paște, în acest an, iar inelul îl încredințez prin acest act notarului, ca să i-l trimită Cristinei la cea de a douăzeci și șaptea ei aniversare, cu cîteva luni înainte de citirea acestui testament.

Nepotului meu, Luis Casajoana Bonaplata, îi las moștenire partea din dreapta a tripticului, un panou de cincisprezece centimetri pe patruzeci și cinci, și care, în registrul lui superior, îl reprezintă pe Isus Hristos pe Cruce, și pe Sfîntul Gheorghe, jos, panou ce se află în casa de bani a unei bănci.

Iar fiului meu, Oriol, îi las moștenire partea din stînga a tripticului menționat, de aceleași dimensiuni, și care reprezintă Sfîntul Mormînt și Învierea, sus, și pe Sfîntul Ioan Botezătorul, jos.

Notarul făcu o paranteză ca să noteze că textul următor era o scrisoare a lui Enric Bonaplata însuși, pe care el o autentificase, și își continuă lectura:

Dragii mei:

Conform tradiției, tripticul conține indiciile care permit găsirea locului unei averi fabuloase. Este vorba despre comoara templierilor din regatele Aragonului, Valenciei și al insulei Mallorca pe care regele Iacob al II-lea[1] nu a putut să o găsească niciodată. Există persoane care pretind că această comoară ascunde nici mai mult, nici mai puțin decît Sfîntul Graal, potirul cu adevăratul sînge închegat al lui Hristos, pe care Iosif din Arimateea[2] l-a strîns la piciorul Crucii. Dacă acest lucru este adevărat, puterea spirituală pe care o conține această Sfîntă Cupă este incomensurabilă.

---

[1] Iacob al II-lea cel Drept (1267–1327), rege al Aragonului între 1291–1327, al Siciliei între 1286–1296 și al Sardiniei între 1324–1327

[2] Discipol al lui Hristos, și-a oferit propria criptă săpată în munte pentru înmormîntarea Mîntuitorului.

Legenda se confirmă prin supunerea celor trei panouri la raze X, dat fiind faptul că sub pictură sînt ascunse cîteva fraze care vorbesc despre comoară. Am avut puțin timp să le studiez, dar suficient ca să știu că lipsește ceva, că nu există toate informațiile. Voi va trebui să găsiți indiciile lipsă, pentru că mie nu îmi mai rămîne mult timp de trăit și nici energie să le caut.

Trebuie să vă previn că nu sînteți singurii interesați de comoară. Sper că dușmanii mei, cu trecerea timpului, i-au pierdut urma sau speranța de a o găsi. Dacă nu e așa, vreau să știți că sînt foarte periculoși și că, dacă eu am cîștigat ieri o bătălie împotriva lor, victoria este încă departe. Fiți discreți și aveți grijă.

Din motive diferite, vă iubesc pe toți trei ca pe copiii mei. Viața îi desparte pe oameni și voința mea este ca toți trei să vă uniți din nou, așa cum, adolescenți fiind, erați în ’88.

Din moștenirea mea, cea mai mică valoare o au picturile și inelul. Pentru mine, acum, nici această comoară legendară care este averea unui rege, nu mai are nici o valoare. Moștenirea pe care doresc să v-o las este aventura vieții voastre și ocazia de a face să renască, în voi, prietenia care a unit familiile noastre de generații întregi. Bucurați-vă de timpul petrecut împreună, bucurați-vă de aventură. Să dea Domnul să reușiți! Am scris cîte o scrisoare separată pentru fiecare dintre voi. Dumnezeu să vă dăruiască fericire!

Marimón rămase privindu-ne pe deasupra ochelarilor, cu un aer profesional, serios; ne studia chipurile. Apoi, un zîmbet aproape copilăresc îi apăru pe față și spuse:

– Ce emoționant! Nu-i așa?

ȘAISPREZECE

I-am cerut notarului să ne lase undeva unde am putea fi singuri. Eu mă simțeam tulburată; nu știam ce e mai palpitant: confirmarea existenței comorii sau reîntîlnirea mea cu Oriol. Muream de nerăbdare să vorbesc cu el între patru ochi, dar nu era momentul potrivit; trebuia să știu să aștept.

– E adevărat! Există o comoară! exclamă Luis, cum ne-am așezat într-o cămăruță pe care ne-o cedase notarul. Una adevărată, nu ca în jocurile noastre de copii cu Enric!

– Mama mă prevenise, interveni Oriol, liniștit, de-abia ascunzîndu-și entuziasmul. Nu mă surprinde, mă el privi zîmbind. Și tu, Cristina, ce părere ai?

– Pe mine, deși Luis mi-o spusese dinainte, mă ia prin surprindere. Nu pot să cred că e adevărat.

– Nici eu, afirmă Oriol. Deși mama e convinsă de asta. Pînă unde e realitate? Tatăl meu avea o fantezie destul de bogată. Dar, dacă a existat într-adevăr o asemenea comoară? N-o fi găsit-o cineva cu sute de ani în urmă? Și dacă încă mai există, vom fi noi în stare s-o găsim?

– Păi, bineînțeles că există, afirmă Luis. Și voi face tot ce se cuvine ca s-o găsesc. Vă imaginați deschizînd sipete pline cu aur și cu pietre prețioase care-ți iau ochii? Uau! Apoi deveni serios și, privindu-l pe vărul său, spuse:

– Hai, Oriol, nu ne strica cheful. Gologanii ăștia mi-ar pica la țanc. Și dacă tu n-ai interese materiale, ne lași comoara nouă, săracilor.

Oriol își dădu acordul. Firește că ar face tot posibilul ca să găsească această comoară. La urma urmelor, este ultima dorință a tatălui său. Nu?

– Și mie mi-ar plăcea să particip la căutare, le-am spus eu. Chiar dacă există sau nu comoara. Este ultimul dintre atîtea jocuri pe care de copii le jucam cu Enric. În onoarea lui și de dragul aventurii.

Atunci, am început să mă gîndesc. Cerusem de la biroul de avocatură un concediu de o săptămînă. Am sosit miercuri, azi e sîmbătă și ar trebui să iau avionul marțea următoare. N-aveam nici cea mai mică idee de cît timp e nevoie ca să găsești o comoară, dar eram sigură că trei zile nu erau bune de nimic.

Trebuie că au văzut ceva pe chipul meu, pentru că verii Bonaplata se priveau întrebători.

– Ce se întîmplă? se interesă Luis.

– Trebuie să mă întorc marți la New York.

– Ah, nu! spuse Oriol, punîndu-și mîna peste cea pe care o sprijineam de brațul fotoliului. Tu rămîi cu noi. Pînă om găsi ce-o fi acolo. Atingerea lui, privirea lui, zîmbetul lui, acel miros de mare, vară și sărut, m-au făcut să mă înfior.

– Trebuie să mă întorc la slujbă!

– Cere un an sabatic, spuse Luis. Imaginează-ți cît de bine ar da în curriculum găsirea tuturor acelor bogății medievale! „Strălucită avocată expertă în testamente cu comori“; succes garantat. Toate birourile de avocatură din New York s-ar bate pe tine!

Prostia asta m-a făcut să rîd.

– Rămîi cu noi, mă întrerupse Oriol cu o voce profundă care mi-o aminti pe cea a mamei lui. Își ținea în continuare mîna peste a mea.

Nu le-am dat un răspuns afirmativ. Știu să rezist presiunilor. Dar doream din tot sufletul să rămîn. Am căzut de acord ca ei să meargă la bancă înainte de a se închide, ca să recupereze celelalte două piese ale tripticului. Eu am propus să ne vedem după masa de prînz în apartamentul lui Luis; aveam nevoie de timp să mă gîndesc și doream să citesc singură scrisoarea lui Enric.

Am luat-o pe jos spre port și, după puțin timp, mă cufundam în ambianța colorată de pe Ramblas; acea mulțime multicoloră, acea vibrație vitală mă atrăgeau ca un magnet.

Îmi amintesc că într-o zi, mică fiind, Enric ne ducea pe toți trei la tîrgul de Crăciun, cînd am trecut prin fața acestei fîntîni, încununată cu felinare, numită Canaletas[1].

– Știți? spunea Enric. Dacă bei din apa asta, oricît de departe ai merge, te întorci mereu la Barcelona.

Și am băut toți trei. Ani de zile mi-am spus că probabil eu nu înghițisem deloc.

Niște artiști ai străzii dansau energic tangou, invitînd la mișcare în ritmul unui radiocasetofon dat la maximum. El purta un costum și pălărie negre, ea era îmbrăcată într-o fustă strîmtă cu o lungă despicătură ce-i dezvelea un picior și avea părul dat cu briantină. Musteau de erotism. Un cerc de gură-cască îi înconjura; lăsau să cadă monede, unii în mod spontan, alții, atunci cînd o altă dansatoare de tangou le-o cerea, apropiind șapca de ei cu un zîmbet. M-am oprit să-i văd, dansau foarte bine.

[1] În spaniolă, mic făgaș de ape, șuvoaie de apă pe stradă. Aici, denumire a unui tronson al căii Ramblas

Am intrat într-o cafenea ale cărei vitrine largi lăsau să se vadă hoinăreala oamenilor de pe trotuar și m-am așezat la o masă de la care puteam observa spectacolul. Am cerut ceva de mîncare și am scos din geantă scrisoarea de la Enric.

Am zăbovit privind plicul cu numele meu scris cu stiloul într-o caligrafie îngrijită. Observam la mine o reverențioasă teamă față de acel plic închis timp de treisprezece ani și care începuse să se îngălbenească. Îmi simțeam inima cît un purice.

În sfîrșit, cu mare grijă și ajutată de un cuțit, am desfăcut una dintre laturile plicului.

> Draga mea. Te-am iubit întotdeauna ca pe o fiică. Ce păcat că nu am putut să te văd crescînd, că ai plecat atît de departe!

Și acolo, în fața salatei de pui și a băuturii mele răcoritoare, cola light, m-au podidit lacrimile. Și eu l-am iubit! Mult!

> Dacă se va împlini ceea ce cred eu că se va întîmpla, azi vei fi trăind o viață foarte diferită, departe de prietenii tăi din copilărie. Cu siguranță că nu i-ai văzut pe Oriol și nici pe Luis timp de mulți ani. De aceea, pentru că ești atît de departe de ceilalți, am vrut ca tu să fii posesoarea inelului. Inelul te va obliga să te întorci. Are putere. Acest inel nu poate aparține oricui și îi conferă proprietarului o autoritate ieșită din comun. Dar în același timp cere, cîteodată, prea mult, mai mult decît i se poate da.
>
> Prezintă-te cu el la librăria Del Grial[1], situată în cartierul vechi, și arată-i-l proprietarului. Sînt sigur că peste treisprezece ani această prăvălie va continua să funcționeze. Dar dacă, din orice alt motiv, nu va fi așa, domnul Marimón, notarul, posedă lista și adresele, pe

[1] În spaniolă, „A Graalului“

care i le încredințez într-un plic închis, ale persoanelor la care trebuie să apelezi.

Acest inel simbolizează misiunea ta. Va trebui să-l păstrezi pînă cînd veți găsi comoara. Dacă la sfîrșit vei triumfa în această acțiune sau dacă hotărăști să renunți la ea, dar numai în aceste cazuri, vei putea să te desparți de el. Atunci, îl vei dărui persoanei pe care o socotești cea mai potrivită. Trebuie să fie cineva cu un spirit foarte puternic, pentru că acest inel are viață și voință proprii. Poate că acea persoană vei fi chiar tu.

Bucură-te de acest ultim joc cu mine. Găsește această comoară pe care eu nu am putut, nu am meritat sau nu am vrut să o găsesc. Să fii fericită împreună cu Luis și cu Oriol!

Te iubesc nespus de mult, încă dinainte de a te fi născut.

Nașul tău.

Enric.

Lacrimile îmi alunecau pe obraji, amenințînd să cadă pe masă. Mi-am acoperit fața cu mîinile. „Enric, dragul meu Enric.“ Dumnezeule, și eu l-am iubit nespus de mult! Ce-a vrut să spună în scrisoare că m-a iubit încă dinainte de a mă fi născut? Cu siguranță că nu o voi ști niciodată. Se referea la mama mea? Am observat că am degetele umede și am vrut să mă prefac privind strada, luminoasă, aglomerată, plină de culori. Geamul îmi întorcea imaginea mea reflectată cu contururile voalate, impresioniste. O coamă scurtă de păr blond, niște buze care încă mai păstrau carminul de dimineață și aproape că nu-mi puteam vedea ochii. Eu sînt asta? Sau doar fantoma acelei fete care aș fi putut fi dacă n-aș fi părăsit niciodată Barcelona? Acea femeie care nu va mai fi niciodată. Un suspin îmi agită pieptul și lacrimile au revenit în clocote.

Dumnezeule! Cît de mult mă durea acum dorul de copilăria mea. Și amintirea lui Enric. Și nostalgia după

acel adolescent deșirat pe care l-am sărutat în furtună și care cu siguranță că nu era bărbatul pe care îl salutasem azi drept Oriol.

Tristețea pentru Enric a devenit autocompasiune și lacrimile mele de durere aveau un gust dulceag. Mi-a fost milă de acea fetiță pierdută în timp și de acea tînără femeie sleită de puteri din pricina emoțiilor din ultimele ore, a sentimentelor care nu o lăsau să doarmă.

L-am chemat pe chelner și am cerut un pahar cu vin, apoi m-am gîndit că ar fi mai potrivită o jumătate de sticlă. Nu obișnuiesc să beau alcool la masa de prînz, dar hotărîsem să-mi ofer plăcerea unei bune rememorări lacrimogene. Și asta nu se potrivește deloc cu o cola light.

ȘAPTESPREZECE

Luis locuiește într-un atic în Pedralbes, care privește spre mănăstirea ce dă numele cartierului, un armonios ansamblu mănăstiresc format din biserică, claustru și alte dependințe din secolul al XIV-lea, cu frumoase turnuri și acoperișuri, apărat în întregime de ziduri. Acum, Pedralbes a fost înghițit de marele oraș, dar Luis mi-a povestit că atunci cînd doña Elisenda de Montcada[1], soția regelui, le-a întemeiat, toate acele edificii se aflau pierdute la poalele muntelui, departe de oraș; erau mulți tîlhari de drumul mare și călugărițele trebuiau să se apere, în spatele zidurilor și cu oameni înarmați, de vizitele nedorite. Apartamentul are vedere și spre cealaltă parte: orașul și, în fundal, linia mării. Locuința e pe numele mamei lui Luis, Dumnezeu știe de ce. Dar m-am gîndit că poate e o tactică de apărare, în stilul călugărițelor franciscane și al zidurilor lor. Doar că în manieră modernă. De aceea, la informațiile telefonice, nu a fost posibil să fiu pusă la curent cu numerele nici unuia dintre verii Bonaplata și Casajoana în Barcelona. Amîndoi, într-un fel sau altul, se ascund în spatele mamelor lor. Or fi avînd ei motivele lor.

---

[1] Regină a Aragonului între 1322 și 1327, soția regelui Iacob al II-lea de Aragón, întemeietoarea mănăstirii Pedralbes, în 1326

Speram să-i găsesc binedispuși. Dar n-a fost așa. Luis a deschis ușa cu o mutră tristă și mi-a arătat cu degetul o lacrimă închipuită curgînd pe obraz. L-am înțeles imediat; îmi spunea că Oriol plînsese și, apoi, a făcut un gest echivoc referitor la tendința sexuală a vărului său, știind că acesta nu-l vede. Mimica lui m-a dezgustat. Mă saluta de bun venit cu voce tare, dar în tăcere îmi spunea altceva. Oriol era înăuntru, în salon, și Luis nu voia ca el să vadă acea gesticulație care îmi amintea atît de mult de vremea cînd eram copii. Dar de data asta, nu m-a amuzat deloc.

– Bună, Cristina, spuse Oriol, fără să se ridice din fotoliu, cu o înfățișare abătută. Ochii lui albaștri erau înroșiți. Da, plînsese. Dar asta nu înseamnă că ar fi homosexual sau afectat, cum tocmai insinuase Luis cu parodia lui. Eu îi înțelegeam plînsetul. Biletul lui Enric mă făcuse să izbucnesc de-a binelea în plîns. Cîte lacrimi n-aș fi vărsat dacă ar fi fost propriul tată? Un tată dispărut în copilărie, acel tată după care tînjise atîta timp și care îi vorbea acum într-o scrisoare postumă. O misivă care, după treisprezece ani de așteptare, aducea ultimele lui gînduri. Cine n-ar fi fost emoționat?

Aș fi dat orice să citesc scrisoarea adresată lui. Dar era ceva foarte intim și n-am îndrăznit să i-o cer. Cel puțin, nu în momentul acela.

– Privește-le, spuse Luis, arătînd două mici panouri sprijinite pe înălțimea unei comode. Măsurau ceva mai puțin de o palmă lățime pe două înălțime și împreună erau cît cel pe care îl aveam în casa părinților mei. Erau identice ca stil și culoare.

– Așadar, acestea formează un triptic cu panoul meu. Nu-i așa?

– Așa e, confirmă Oriol. Lemnul, deși a fost tratat pentru conservare, e destul de deteriorat de cari, dar încă se mai pot vedea pe margini urmele balamalelor. Din

fericire, pictura se făcea în tempera, adică pe un strat de ipsos, indigest pentru cari.

– Balamale? am întrebat.

– Da, șarniere, mă lămuri Oriol. După mărimea lui, acest triptic era un mic altar portabil. Aceste două piese funcționau în chip de uși care se închideau peste a ta, cea mai mare. Trebuie că avea un anumit tip de mîner și, cu această mărime redusă, era ușor de transportat. Templierii îl vor fi folosit în slujbele de campanie.

– Templierii? vru să știe Luis. De unde știi că a aparținut templierilor?

– Din pricina sfinților.

– Ce sfinți sînt ăștia? am întrebat.

– Pe panoul lui Luis, cel care era montat la stînga celui din mijloc, sub scena cu Hristos răstignit pe Cruce, este Sfîntul Gheorghe stînd în picioare peste balaurul din legendă.

Am privit tabloul așezat la dreapta mea, care ar corespunde părții din stînga a ansamblului. Așa cum spunea Oriol, era împărțit în două registre, în cel de jos, un războinic în picioare, peste o dihanie în formă de șopîrlă și nu mai mare decît blana unui cîine, purta zale sub o tunică scurtă, capă, coif, nimb de sfînt și ținea o lance.

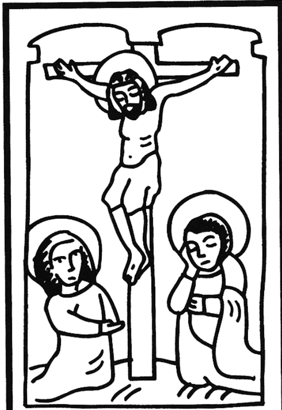
– Ce porcărie de balaur! am spus.

Au rîs amîndoi.

– Păi, da, spuse Luis. Și ce dihanie de tot rîsul! În loc să-l ucidă, ar fi putut să-l alunge cu lovituri de picior.

– Pictura gotică, cel puțin cea din secolul al XIII-lea și de la începutul celui de al XIV-lea, nu se îngrijește de proporții, nici de perspectivă, ne-a lămurit Oriol. Important este ca sfîntul să fie identificat. Dacă se pictează un războinic călcînd peste vreo reptilă, acela e Sfîntul Gheorghe. Doar că ăsta e destul de deosebit.

– De ce? am întrebat.

– Pentru că, în general, e reprezentat cu o cruce roșie, dar fină și alungită, cea a unui cruciat obișnuit. Nu ca asta. Asta este o explicită cruce labată, crucea templierilor. Originile sfîntului îl situează în Asia Mică, a fost ofițer în armata romană și, fiind convertit la creștinism, a suferit tot felul de suplicii care s-au încheiat prin decapitare. Nu există referințe istorice asupra personajului, dar legenda povestește că a salvat o prințesă din ghearele unui balaur cumplit. Cruciații l-au făcut cavaler și a devenit un simbol foarte puternic: victoria binelui asupra răului. Se spune că a apărut în două bătălii, una în Aragón și alta în Catalonia, hotărînd prin lovituri de spadă victoria creștinilor asupra musulmanilor.

– Și de aceea este patronul Cataloniei și al Aragonului, afirmă Luis.

– Într-adevăr, dar este și al Angliei, al Rusiei și al altor cîtorva țări; a fost foarte la modă în Evul Mediu. În orice caz, țineți seama de faptul că a murit decapitat. În registrul superior, în ceea ce pare a fi o capelă, veți fi recunoscut scena, este Hristos răstignit pe cruce. E clasică. Alături, se află Fecioara, sleită de puteri, și Sfîntul Apostol Ioan, îndurerat, cu mîna pe obraz în semn de consternare. Această imagine e atît de repetată în stilul gotic, în pictură ca și în sculptură, încît vînzătorii de antichități l-au poreclit pe sfînt „cel cu dureri de măsele“.

– Cît despre panoul meu care, după urmele balamalelor, era așezat la dreapta ansamblului, la stînga noastră cum privim noi, prezintă în partea de sus, tot într-o capelă, un Hrist triumfător, înviat din morți, ridicîndu-se din Sfîntul Mormînt.

Am privit registrul superior, terminat într-un arc ușor ascuțit, în stilul picturii mele cu Fecioara, și mi-am dat seama că acest element era diferit în tabloul lui Luis. Arcul lui avea un lob central care îl împărțea în două.

– Iar în partea de jos, îl avem pe Sfîntul Ioan Botezătorul, precursorul lui Hristos, continua Oriol, cel care L-a botezat în rîul Iordan. Era sfîntul patron prin excelență al Cavalerilor Sărmani, așa cum își spuneau templierii.

– Da. Are într-adevăr înfățișare de om sărman, am afirmat eu. Era un bărbat cu barbă și păr lung, cu un fel de pergament în mîna dreaptă și era acoperit cu un șorț din piele de oaie.

– A murit decapitat, ca și Sfîntul Gheorghe, ne lămuri Oriol.

– Îți mulțumesc pentru detalii. Dar ai fi putut să ne scutești, am glumit eu, prefăcîndu-mă supărată.

– Salomea[1], țiitoarea regelui, i-a cerut să-i îndeplinească o dorință. Acesta i-a acordat-o, și era capul Botezătorului pe o tipsie.

– Ce scîrboșenie! spuse Luis.

– Așadar, templierilor le plăceau sfinții care-și pierdeau capul, am conchis eu, privindu-l pe Oriol cu subînțeles.

– Cu siguranță, răspunse el, susținîndu-mi privirea și zîmbind în colțul gurii. Mă îndoiam că a deslușit tonul afirmației mele.

– Asta are nevoie de o explicație, domnule istoric. Acum era Luis cel care dorea să știe. Acești templieri par să fi fost o sectă foarte ciudată.

– Povestea este lungă. A început atunci cînd principii creștini, cei mai mulți dintre ei burgunzi, franci, teutoni și englezi, înflăcărați de chemările diferiților călugări care predicau de-a lungul și de-a latul Europei, s-au năpustit asupra Locurilor Sfinte precum o invazie de lăcuste. Chiar mai rău decît atît. Chiar și bizantinii – creștini, dar ortodocși – și capitala lor, Constantinopol,

[1] Prințesă evreică (?–72 d.Hr.), fiica Irodiadei care a îndemnat-o să obțină de la tatăl ei vitreg, tetrarhul Irod Antipas, capul Sfîntului Ioan Botezătorul în schimbul unui dans seducător.

au avut de suferit de pe urma acelei bande de sălbatici. Au avut loc băi de sînge de nedescris. Regatele iberice de-abia de au trimis cîteva contingente, destulă bătaie de cap aveam cu Reconquista[1] noastră; vorbim despre un secol înainte de bătălia de la Navas de Tolosa[2]. Pe atunci, musulmanii controlau cea mai mare parte a Peninsulei și regatele creștine stăteau sub o amenințare continuă.

– Bine, și ce legătură are asta cu capetele? am întrebat nerăbdătoare.

– Cu timpul și din pricina uzurii, avîntul nobililor creștini în Țara Sfîntă s-a moderat și au început să cadă la învoială. Astfel, cînd un cavaler era luat prizonier în luptă, se obișnuia să se negocieze o răscumpărare pentru eliberarea lui. Dacă era vorba de un plebeu, fără mijloace de plată, devenea sclav. Asta nu se întîmpla cu Cavalerii Sărmani ai lui Hristos. Făcuseră legăminte de sărăcie și de a muri luptînd pentru credință; erau niște mașinării de război. Așadar, musulmanii știau că nu avea nici o importanță cît de înalt era rangul unui templier capturat, nici cît de mari erau averile pe care le tezauriza ordinul; n-ar fi obținut niciodată o răscumpărare pentru vreunul dintre ei. Și nici nu erau de vreun folos ca sclavi; ar fi fost ca și cum și-ar fi adus în casă o bombă cu explozie întîrziată. De aceea, cu mare respect și admirație, asta da, într-adevăr, cînd reușeau să prindă viu vreun cavaler cu cruce roșie labată, îi tăiau gîtul cît mai repede cu putință. Din acest motiv, templierii luptau pînă la moarte, nu se predau, nu cereau armistițiu, nici nu așteptau îndurare.

---

[1] Perioadă din istoria Peninsulei Iberice care durează de la bătălia de la Covadonga (718) pînă la cucerirea Granadei (1492), timp în care s-au succedat nenumărate bătălii de recucerire a teritoriilor creștine de sub dominația maurilor.

[2] Considerat unul dintre cele mai importante momente ale Reconquistei prin ocuparea zonei strategice a lanțului muntos Sierra Morena și oprirea înaintării Islamului în Peninsula Iberică

– Acum, înțeleg, spuse Luis, zîmbind cu un aer mucalit. De aceea templierii simțeau camaraderia asta față de sfinții decapitați; erau colegi.

Oriol afirmă cu un gest.

– Aha! am exclamat, alăturîndu-mă ironiei lui Luis, asta explică totul. Și faptul că păstrau moaște în inelele lor. Ce oameni ciudați!

– Bine, ce facem acum? continuă Luis. Avem aici tablourile sfinților descăpățînați înainte de a li se fi tăiat țeasta și, la New York, piesa din mijloc. După cum spunea Enric, acest triptic ascunde secretul unei fabuloase comori. Mă privi pe mine. Trebuie să faci în așa fel încît să ni se trimită piesa care lipsește, nu-i așa?

– Așteaptă un moment, i-o tăie Oriol. Nimeni nu e obligat să accepte o moștenire. Cristina n-a vrut să ne dea un răspuns înainte și acum trebuie să hotărască dacă vrea să caute comoara sau nu. Dacă se hotărăște să o facă, își va lua un angajament și asta va produce schimbări în viața ei, poate chiar importante. Începînd cu a petrece un sezon aici. Aruncă o privire spre inelul meu de logodnă. Și cu siguranță că are angajamente în America.

– Ce se întîmplă cu tine, Oriol? întrebă Luis. Ce rost are întrebarea asta? Bineînțeles că vrea să găsească această comoară!

– Las-o pe ea s-o spună singură, de la ea. Și eu am sentimente legate de povestea asta. Cred că uneori există lucruri care n-ar trebui să fie răscolite. Nu trebuie să învii morții.

În vocea lui era un ton trist care m-a mișcat.

– Ce vrei să spui cu asta? Luis începea să se supere. Iarăși povestea asta, Oriol? Pentru Dumnezeu! Vorbim de ultima dorință a tatălui tău!

– Sînt pentru căutarea comorii, am spus, într-un impuls, punînd capăt polemicii care se iscase și, conștien-

tă de încurcătura pe care hotărîrea mea urma să o producă la New York.

– Și eu, spuse Luis și amîndoi eram în așteptarea lui Oriol.

El privea tavanul și părea că se gîndește. Apoi, chipul i s-a luminat cu un zîmbet, cel de pe vremea cînd era copil, cel de care m-am îndrăgostit. Părea că soarele a ieșit dintre nori de vijelie.

– N-o să vă las să vă distrați singuri, și ridică bărbia cu o aroganță poznașă. În plus, n-ați reuși niciodată fără mine. Intru și eu în joc.

Eu aproape că am sărit în sus de bucurie, l-am privit pe Luis, îi trecuse supărarea și zîmbea și el. Să ne jucăm din nou cu Enric era ca și cum ne-am întoarce în copilărie. Doar că el nu mai era cu noi. Sau poate că da?

– Bravo! exclamă Luis, ridicînd mîna ca s-o lovească de palmele noastre. Pentru această avere!

Deodată, expresia lui Oriol se posomorî atunci cînd spuse:

– Nu știu, dar simt ceva ciudat, își înghiți saliva. Poate că nu e o idee atît de bună.

A făcut ca zîmbetele să dispară și eu m-am gîndit că poate știe ceva ce noi ignorăm. Ce motive ar avea ca să fie atît de rezervat? Ce i-o fi spus tatăl lui în scrisoarea postumă?

OPTSPREZECE

În noaptea aceea, am adormit din nou cu greu, tot întorcînd pe toate fețele acea situație confuză. M-am așezat în întuneric să privesc luminile unei Barcelone care, deși era trecut de ora patru în zori, părea încă și mai puțin adormită decît cu o noapte înainte. Firește, era vineri. Am ieșit toți trei să cinăm și apoi am mers să bem un păhărel într-un local la modă. Luis mă provoca, se cocoșea. Iar eu se presupunea că sînt găina. Îmi făcea complimente, folosind un limbaj cu dublu înțeles, a cărui conotație sexuală creștea pe măsură ce se goleau paharele. Laudele lui nu mă deranjau, mă făceau să rîd. N-am vrut să-l pun la punct, ca să văd cum reacționează Oriol. Acesta îl privea amuzat pe vărul său și, din cînd în cînd, adăuga cîte o observație pozitivă despre persoana mea. De ce aceleași cuvinte în gura lui sunau mult mai bine decît atunci cînd le pronunța Luis? Și ochii lui. Ochii lui albaștri străluceau în penumbra localului. Nu ridica vocea ca vărul lui, așa că de fiecare dată cînd spunea ceva, ca să-l pot auzi pe deasupra hărmălaiei, mă apropiam de el încetînd chiar și să respir. La început m-a distrat acest mic joc, dar am rămas cu impresia că Luis făcea pe cocoșelul, eu, pe găina… iar Oriol, pe claponul. Și asta mă deprima, așa că n-am vrut să prelungesc prea mult petrecerea, ca să sun la New York la o oră rezonabilă.

Mama a sărit în sus de supărare. Că ea îmi spusese că asta e o cursă, că sigur povestea cu acea comoară e o invenție a cuiva ca să mă atragă la Barcelona. Cum puteam să dau cu piciorul carierei mele excepționale de avocat luîndu-mi acum un an sabatic! Era același lucru și dacă ar fi vorba de o lună sau două. Zădărniceam totul.

Alicia! Cu siguranță că vrăjitoarea aia e de vină! Îmi spunea să nici nu mă apropii de ea! Categoric, nu! Puteam să dau totul uitării; sub nici un motiv, ea nu-mi va trimite tabloul cu Fecioara, cum îi ceream eu. Insista să mă întorc, mă ruga ea, că povestea asta nu-i place deloc. Ah! Și Mike? Ce-o să se întîmple cu Mike?

Eu îi argumentam că e o aventură minunată, dintr-acelea pe care majoritatea oamenilor le dorește, dar de care nu apucă să se bucure vreodată în viața lor, îi spuneam să se calmeze, că Mike o să înțeleagă, ca și cei de la biroul de avocatură. Și că, dacă nu o vor accepta, eu eram în stare să găsesc o slujbă mai bună la întoarcerea mea.

– Dar, chiar nu înțelegi, Cristina? îmi spuse ea. Dacă rămîi acum, nu te vei mai întoarce niciodată, suspina ea.

Am făcut tot ce-am putut ca s-o liniștesc. În general, mama mea este o persoană foarte cumpătată. De ce aceste excese? Ce se întîmpla cu ea?

Mike a fost mult mai rezonabil.

– De acord, recunosc că sună ca o aventură de-a lui Indiana Jones, argumenta el, dar oare n-o fi cineva care nu e în toate mințile? O comoară? Asta e foarte palpitant, dar descoperirile de comori nu fac parte din viața reală. Mă rog, poate la bursă și în cazinouri… dar asta e doar pentru profesioniști.

Dacă vrei să mai rămîi cîteva zile, fă-o, dar să fie un număr asupra căruia să cădem de acord de la început. Cît vrei? Două săptămîni, o lună… dar apoi s-a terminat.

Amintește-ți că sîntem logodiți și că nu am stabilit încă data nunții.

– Da, să trăiți! Cînd Mike începea să argumenteze, alegînd cu grijă termenii adecvați, era o mașinărie de logică irefutabilă. Ne-am înțeles. Afacere încheiată. Cum mă întorc, vom hotărî data. De acord?

– Da, de acord, răspunse el, prudent. Dar nu mi-ai spus cît timp rămîi.

– Pentru că nu pot încă preciza… mai puțin de o lună. Cu siguranță, am afirmat eu cu emfază.

– Dar nu stabilisem să fixăm un timp precis? părea că se supără.

– Da, sigur că da, m-am grăbit eu să-i dau dreptate. Dar, ca să știu de cît timp am nevoie, am nevoie de timp…

Linia telefonică rămase în tăcere. Mă întrebam dacă Mike nu o fi avînd cumva dificultăți să înghită jocul de cuvinte care îmi ieșise din gură, el se pricepea la socoteli sau poate pur și simplu începea să se înfurie.

– Dragul meu? am întrebat eu după o clipă. Mai ești acolo?

– Da, dar nu-mi place deloc, mormăi el. Vreau să știu cît naiba va rămîne logodnica mea de cealaltă parte a oceanului. *Capici?*[1] Cîteodată Mike încearcă să scoată o vorbă în spaniolă și îi iese în italiană de Bronx.

La asta și la alte lucruri meditam eu la ora patru dimineața, privind luminile îndepărtate ale orașului prin întunecimea grădinii și simțind că doar un perete mă desparte de el, de Oriol.

Înțelegeam că lui Mike îi displăcea faptul că nu am stabilit o dată pentru întoarcerea mea. Dar mă gîndeam că aș putea să-l țin în mod rezonabil sub control. Iar luni

[1] În italiană, incorect, „Înțelegi?“

urma să vorbesc cu șeful meu de la biroul de avocatură. Îi voi cere concediu fără plată. Poate că nu-mi vor garanta postul la întoarcerea mea, dar aveam deja o anumită reputație și, la vîrsta mea, slujba n-ar fi o problemă. Nu-mi făceam griji pentru asta.

María del Mar. Ea era într-adevăr o problemă. Mama refuza să-mi trimită tabloul și eu știam că n-o va face, chiar de-ar fi să se prăbușească lumea și pămîntul; în anumite privințe ne asemănăm. Va trebui să mă duc eu personal la New York în căutarea lui. La dracu'! Tabloul este al meu! Nu-i ceream să-mi lase nimic din averea ei.

Dar era atitudinea ei cea care mă neliniștea. Nu că ea ar fi o persoană excesiv de echilibrată; deși ascunse, puternicele ei emoții o împiedică să fie așa, dar de mult timp nu mi-o mai aminteam atît de tulburată ca atunci cînd i-am spus că rămîn.

Alicia. Era ceva foarte personal între ea și Alicia. Și eu care o făcusem să creadă că o sun de la hotel! Nu voiam să-mi imaginez ce va face cînd va afla că locuiesc în casa mamei lui Oriol. Cu siguranță că se întîmplase ceva între ele, ceva ce mama nu mi-a povestit niciodată și pe care n-avea intenția s-o facă. Bineînțeles, asta era înainte, dar acum poate că nu-i rămîne altceva de făcut decît să deschidă sipetul ei cu secrete. Trebuia să găsesc un bun argument ca să-mi trimită tabloul. Dacă nu, voi merge pe neașteptate să-l aduc, fără să-i dau timp să-l ascundă... Tot gîndindu-mă la asta, probabil că am adormit.

Cînd m-am trezit, soarele se strecura ca un intrus prin crăpăturile jaluzelelor pe care nu le acoperea perdeaua, desenînd mici puncte de lumină.

Mi-a luat un timp să mă dumiresc unde mă aflu, acela nu era apartamentul meu din New York, nici căminul părinților mei din Long Island. Eram la Barcelona, în

casa lui Oriol! Era duminică, a cincea mea zi în oraș, dar mă simțeam de parcă aș fi stat aici de mult mai mult timp.

Două gînduri nu-mi dădeau pace în același timp: mi-era foame și doream să-l văd pe băiatul cu ochi albaștri.

Stomacul meu a trebuit să aștepte pînă cînd am făcut un duș și m-am aranjat puțin. Apoi am coborît la bucătărie cu speranța să-l găsesc pe Oriol, dar în locul lui am dat peste Alicia.

– Bună dimineața, draga mea, spuse ea cu un zîmbet și m-a sărutat pe amîndoi obrajii. Ai ajuns tîrziu aseară, nu-i așa?

Mă ținea de mîini și, deodată, ca și cum ar fi fost un impuls subit, privirea ei căută inelul. Am putut doar să-i întorc salutul; Alicia a început să vorbească din nou, privindu-mă acum în ochi:

– Alchimiștii catalogau rubinul ca fiind o piatră arzătoare, un carbuncul. Da, e același nume care se dă acelui flagel al terorismului biologic care e la modă în ultimul timp la tine în țară și pe care îl numiți antrax. Carbuncul, referitor la nestemate, este un cuvînt pierdut și nu-l vei găsi în dicționar cu acest sens – torcea ca o pisică cu vocea ei profundă. Era folosit în cunoașterea ocultă, vine de la *carbunculus,* care înseamnă cărbune arzător și se referă la focul lăuntric al acestei pietre.

M-a apucat de mînă și, mîngîind-o, și-a apropiat inelele ca le să vadă mai bine, acordînd atenție celui al templierilor, căutîndu-i strălucirea interioară. Piatra părea s-o fascineze, făcea să i se aprindă ochii, îi atrăgea privirea ca un magnet.

– Rubinul e stăpînit de Venus și de Marte. Dragostea și războiul, violența și pasiunea. Roșu ca sîngele. De la această culoare îi vine și numele. Știi că există rubine-masculi și rubine-femele?

Am privit-o fără să-mi pot ascunde uimirea, deși începeam să mă vindec de temeri. Pietre cu sex? Ce poate să-i treacă prin minte!

– Da, așa spun științele oculte, continuă ea coborînd tonul puțin mai mult, de parcă mi-ar fi destăinuit un secret. Se deosebesc prin strălucire. Al tău este mascul. Fii atentă; strălucirea lui este lăuntrică. Vezi steaua în șase colțuri care se deplasează înăuntrul cristalului atunci cînd învîrți inelul?

Am încuviințat din cap, remarcasem deja înainte acea strălucire adîncă în luceafărul închis în piatră. Dar, în acel moment, nu aveam nimic de spus, femeia mă luase prin surprindere, poate că îmi mai era încă somn și-mi venea greu să asimilez o informație pe cît de neașteptată, pe atît de extraordinară.

– Rubinele-femele strălucesc spre exterior, sînt stăpînite de Venus. Al tău, nu. Al tău are culoarea sîngelui de porumbel, este mascul, ascultă de Marte, zeul războiului, al violenței...

Atunci, ochii ei albaștri s-au întors în căutarea alor mei, părea că se trezește din transă. Îmi lăsă mîna cu blîndețe și un zîmbet cald îi lumină chipul.

– E pîine prăjită în cuptor pentru micul dejun. Dar să nu mîncați prea mult; în cîteva ore o să fie prînzul. Acea femeie cameleonică era din nou schimbată, acum părea o matroană afectuoasă și prevenitoare. Femeia aceea seducătoare pe care, cu povestea ei de alchimistă, tocmai o intuisem pentru cîteva clipe, era încîntătoare; nici o legătură cu descrierile de vrăjitoare în sabat pe care le insinuau Luis și mama mea. L-am invitat la masă și pe Luis. Acum, ieși pe terasă, Oriol ia micul dejun acolo.

Mi s-a părut o idee excelentă. Am făcut-o în mare grabă. Mă temeam să nu se repete exaltarea Aliciei din pricina inelului, producîndu-mi și mai multă neliniște.

NOUĂSPREZECE

Acolo afară, la o masă așezată într-o colorată grădină de trandafiri în plină înflorire, stătea Oriol sorbindu-și cafeaua, cu un ziar în față. Soarele se alătura exploziei de culori pe verdele strălucitor al frunzelor, risipindu-se în pete sclipitoare printre umbrele pe care le proiectau copacii. O briză suavă adăuga mișcare scenei și-mi mîngîia pielea.

M-am oprit să-l privesc și mi s-a părut o scenă scoasă dintr-unul din tablourile cu grădini pictate de Santiago Rusiñol și care atîrnau pe pereții vilei; eram sigură că vreuna dintre acele pînze reproducea această grădină. Am respirat adînc și mi-am dat seama că dispăruse toată teama provocată de povestea alchimistă a Aliciei. M-am concentrat asupra lui Oriol, care continua să citească fără să-mi observe prezența și mi-am spus că, deși se schimbase, rămăsese același băiat de care m-am îndrăgostit copilă fiind.

– Bună dimineața, l-am salutat, zîmbind.

– Bună dimineața.

– Mă bucur că ești aici, am spus, ca să-l tatonez, și că nu ți-ai petrecut noaptea ocupînd vreo proprietate.

M-a privit șmecherește, invitîndu-mă cu un gest să iau loc.

Am făcut-o și, începînd să ronțăi o felie de pîine prăjită, am insistat asupra subiectului:

– Mi s-a spus că atunci cînd nu ții cursuri la universitate, te îndeletnicești cu ocuparea proprietăților străine.

Îmi aruncă din nou acea privire ca și cum ar fi spus: „Vrei război, nu-i așa?“ Și, în sfîrșit, răspunse:

– Proprietăți părăsite. Și luă încă o sorbitură de cafea. Există oameni care nu au un cămin și copii săraci care au nevoie de educație și de distracție atunci cînd nu sînt la școală. Să folosești o proprietate de care nu profită nimeni, goală în așteptarea speculei care face să crească prețurile pe piața imobiliară, să-ți ajuți aproapele este un act de caritate. Nu un delict.

– Ai fi putut să-i aduci aici; e mult spațiu pe care nu-l folosiți.

Izbucni în rîs, era încîntător. Cu calm, întinse untul și dulceața de portocale pe felia de pîine prăjită. Își încruntă fruntea, prefăcîndu-se că se gîndește, apoi începu să mănînce mișcînd din cap cu un gest afirmativ, ca și cum mi-ar fi dat dreptate.

– Nu e o idee rea. Dar nu o fac din două motive.

– Care anume?

– În primul rînd, pentru că mama m-ar asasina, am rîs eu.

– Și al doilea, pentru că nu e părăsită.

– Dar e spațiu pentru mai mulți oameni, de ce nu adăpostești pe cineva? voiam eu să-l încolțesc.

– Hai, avocățico! Ochii lui albaștri se ațintiră într-ai mei cu o privire amuzată. Lasă-mă să fiu puțin inconsecvent în principiile mele. În plus, mama deja adăpostește o sărmană fată americancă, nu-i așa?

N-am răspuns și, zîmbind, m-am concentrat asupra aromei cafelei, a plăcerii dimineții însorite, străbătînd cu privirea arborii, trandafirii în floare, gazonul bine îngrijit,

și admirîndu-l, fără să mă prefac, pe el. Mă bucuram de acest moment.

– Ai crescut, băiețandre, i-am spus. Nu mai ai coșuri și ești foarte chipeș.

El rîse.

– În țara asta e obiceiul ca bărbatul să fie acela care face complimente fetei, și nu invers.

– Bine, atunci fă-o, și mi-am ridicat bărbia cu un aer sfidător. Dar fă-o într-un stil mai frumos decît cel de aseară, te rog.

Mi-am spus: „Cristina, cochetezi, fii atentă, că e prea devreme. Nu întrece măsura“. Dar eram deja pornită și nu aveam chef să-mi înfrînez pornirile.

Încă o dată privirea lui amuzată. A zăbovit cu cafeaua, pîinea prăjită și celelalte… mă făcea să aștept. Mi-am spus că știe să controleze bine răgazurile, că nu se grăbea și eschiva bine atacurile, așa cum a făcut-o atunci cînd i-am pus la îndoială principiile. Ar fi fost un bun avocat.

– Și tu ai crescut, șefa! „Asta era o lovitură sub centură“, mi-am spus eu. Cu această poreclă nu foarte măgulitoare mă denumea Luis și nu era bine s-o facă el. Aproape că nu aveai sîni și ia te uită ce frumos promontoriu te împodobește acuma! Dacă nu e un fals, firește.

– Nu e un fals, m-am grăbit eu să lămuresc lucrurile.

Nu mă așteptam la acest gen de răspuns. El făcu din nou o pauză, ca și cum m-ar fi evaluat. Dacă n-aș avea o părere bună despre mine, aș fi foarte, chiar peste măsură de jenată. M-am gîndit că o face înadins, că dintr-un anumit motiv voia să mă pedepsească.

– Și fundul tău. Ce rotunjimi plăcute!

– Insinuezi că îl am mare?

– Nu, aș spune că e aproape perfect. Scaunele trebuie să fie bucuroase cînd te așezi pe ele.

– Foarte nostim! am răspuns eu. El mă privea amuzat, cu un aer obraznic. „Nu, mi-am spus, nu poate fi homosexual, așa cum pretinde Luis. Nici claponul pe care mi-l închipuiam aseară. Dar poate la fel de bine să se prefacă, și probabil chiar este, de aceea folosește acest limbaj pe jumătate vulgar, pe jumătate usturător, ca să mă facă să-mi piară cheful și să mă țină departe de el.“ Poate că mă arătasem prea îndrăzneață.

– Ești foarte frumoasă, conchise el.

– Mulțumesc. Ți-a fost greu s-o spui. Deși n-ai învățat prea multe de aseară. Și după ce ne-am privit zîmbind, am revenit la micul dejun. În ciuda foarte puțin rafinatelor laude ale lui Oriol și a agresivității lui prefăcute, mă simțeam fericită și savuram clipa. Dar deodată, ca într-o răbufnire, mi-a venit gîndul pe care-l păstrasem de atît de mult timp.

– De ce nu mi-ai scris niciodată? i-am reproșat eu dintr-o suflare. De ce nu mi-ai răspuns niciodată la scrisori?

A rămas privindu-mă serios. Ca și cum n-ar fi știut despre ce vorbesc.

– Tu și cu mine ziceam că sîntem logodnici. Nu-ți amintești? Ne-am înțeles să ne scriem. Observam că dinăuntrul meu ieșea la suprafață o decepție, o durere amară, un vechi resentiment. Ai mințit.

Continua să mă privească cu ochii lui albaștri mari, deschiși, plini de uimire.

– Nu, nu e adevărat, spuse în sfîrșit.

– Ba da, sigur că da, am afirmat eu. Eram indignată. Cum putea să spună asta? E un mizerabil! M-am străduit să evit ca ochii să mi se umple de lacrimi.

– Nu, nu e adevărat, repetă el.

– Cum poți să negi? Am făcut o pauză ca să respir adînc. Neagă că ne-am sărutat în timpul acelei furtuni din

ultima vacanță pe Costa Brava! Și că apoi am mai făcut-o pe ascuns. Chiar aici, în grădina asta, sub copacul ăla – și am tăcut. Eram furioasă și tristă. Oriol încerca să-mi răpească astfel cea mai frumoasă dintre amintirile adolescenței mele. Am fost pe punctul să-i spun: „Dacă ești *gay* și te căiești pentru povestea aia, spune-mi-o acum. Dar nu mă minți". Mă simțeam foarte jignită. Neobrăzatul ăsta nu mi-a răspuns la scrisori și face acuma pe niznaiul. Neagă totul, dacă ai curaj s-o faci! am insistat eu. Pentru o clipă, era să spun testicule, dar în sfîrșit am putut să mă controlez și am folosit cel mai apropiat lucru care mi-a trecut prin cap. Traducerea în versiune blîndă a expresiei americane.

– Firește că-mi amintesc. Ne-am sărutat și eram logodnici. Sau cel puțin asta spuneam. Și am promis să ne scriem. Dar eu n-am primit nici o scrisoare de la tine și cele pe care ți le-am trimis n-au avut vreodată un răspuns.

Am rămas privindu-l cu gura căscată.

– Mi-ai scris?

Dar în acel moment a apărut Luis, zîmbitor, și l-am urît fiindcă ne-a întrerupt. Cînd cineva are priceperea să te calce pe nervi, se folosește de ea chiar și fără să o știe.

A început să pălăvrăgească și eu am rămas cu bănuiala că Oriol m-a mințit spunînd că mi-a scris.

La masă, am vorbit deschis despre testament, despre comoară, Alicia ne încuraja s-o facem. Părea foarte entuziasmată, chiar mai mult decît noi. A fost limpede din primul moment că ar fi greu s-o excludem. Nu-mi dădusem seama, acceptîndu-i invitația, că ăsta era prețul pe care-l aveam de plătit… Sau cel puțin, o parte din el. Iar noi eram prea excitați ca să tăcem sau să vorbim despre altceva. Nici Luis nu era mai rezervat, cu toate avertismentele în legătură cu mama lui Oriol pe care el însuși mi le făcuse. Am avut impresia că Alicia plănuise

totul. Că a știut de comoară înaintea noastră, că avea cunoștință despre niște lucruri pe care noi încă le ignoram. Nu vorbea prea mult, asculta ca să formuleze o întrebare pertinentă și apoi cîntărea răspunsul, observîndu-ne cu atenție. Amintirea transei în care căzuse contemplîndu-mi inelul, a referirilor ei de alchimistă, mă îngrijora. Ce știa femeia asta și trecea sub tăcere?

DOUĂZECI

Nu-mi aminteam bulevardul catedralei atît de larg, nici spațiul dintre clădiri, atît de amplu și de degajat. Imaginile pe care le-am păstrat erau de cînd mergeam la tîrgul de Crăciun ca să cumpărăm cele necesare pentru iesle[1] și pentru pom. Era frig și eram îmbrăcați în paltoane, se făcea întuneric devreme și toate tonetele erau înțesate de lumini, unele cu șiraguri de beculețe colorate ce se aprindeau intermitent. Ca fond muzical, răsunau întotdeauna *Al vinticinc de decembre, fum, fum fum*[2] și alte *nadalas*[3] cîntate de voci veșnic infantile. Era o lume a iluziilor, a istoriei sacre devenite basm pentru copii, a figurinelor din lut ars, mușchi de pădure și plută. Zile fermecate care precedau noaptea cînd *El Tió*[4] ne răsfăța cu cofeturi și Moș Crăciun și Regii Magi[5] se luau la întrecere care să aducă cele mai frumoase jucării. Mirosurile

[1] În tradiția spaniolă și latinoamericană specifică pentru Crăciun, mică reprezentare din carton pictat și argilă a ieslei în care S-a născut Mîntuitorul, conținînd, pe lîngă animale, și personajele celor trei Magi de la Răsărit veniți să I se închine.

[2] În catalană, „La douăzeci și cinci decembrie, tra-la-la“

[3] În catalană, colinde de Crăciun

[4] În catalană, denumire familiară pentru bradul de Crăciun

[5] Importantă sărbătoare religioasă în toate țările catolice, respectată în ziua de 6 ianuarie, care celebrează închinarea celor trei Magi de la Răsărit, Melchior, Gaspar și Baltazar, în ieslea de la Bethlehem unde S-a născut Mîntuitorul.

de mușchi umed, de brad, eucalipt și vîsc ne umpleau nările. Amintirea acelor peisaje cu păstori mititei și turmele lor, cu îngeri, *caganés*[1], case, munți, rîuri, copaci, poduri... totul mic și nevinovat, e ceva extraordinar pe care încă îl mai păstrez ca pe una dintre comorile copilăriei mele. Și Enric. Enric se bucura de toate astea de parcă ar fi fost copil ca și noi și majoritatea amintirilor mele din timpul acelor vizite legendare la tîrg erau cu el. Întotdeauna se oferea voluntar să ne ducă. Magazinul lui era foarte aproape de catedrală și nu accepta scuze; așa că mergeam cu el, mama mea, cea a lui Luis și noi trei, și apoi ne invita să gustăm o ceașcă de ciocolată într-una din lăptăriile de pe strada Petrichol.

– Ți-amintești cînd mergeam la tîrgul de Crăciun? l-am întrebat pe Luis.

– Poftim? răspunse el mirat. El s-o fi gîndind la comori cu aur și pietre nestemate, iar eu, la amintiri tezaurizate. Era mijlocul dimineții cînd Luis a lăsat mașina într-o parcare subterană în apropierea catedralei. Stabilisem cu Oriol ca noi să mergem la Del Grial, în vreme ce el se angaja, cu ajutorul unor prieteni restauratori, să verifice panourile la razele X.

– Te întrebam dacă mai ții minte cum veneam aici să cumpărăm figurine și mușchi pentru ieslea noastră, am repetat eu.

– Ah, da. Sigur că da, zîmbi el. Ne distram de minune. Tîrgul încă se mai instalează de Crăciun, dar acum toată zona asta e pietonală.

Am traversat bulevardul, în vreme ce eu redescopeream minunata fațadă a catedralei, acoperită cu filigrane cioplite în piatră.

– Vreau să intru, am spus eu.

---

[1] De Crăciun, în Catalonia există obiceiul reprezentării ieslei, unde apare acest personaj care defechează.

Cu o zi înainte, menționînd librăria, Alicia a afirmat că încă mai funcționează, iar eu nu mă grăbeam nicăieri. Eram în așteptarea celor ce s-ar putea întîmpla acolo, dar în același timp, eram neliniștită și mă temeam că nu se va întîmpla nimic și că toată povestea, că tot acel frumos joc de-a comoara se va termina curînd, scăpîndu-mi printre degete, fără să mai rămînă nimic din el, ca atunci cînd, mică fiind, strîngeam în pumn nisipul fin de pe plajă. Așa că, asemenea unui copil care-și rezervă plăcerea dulciurilor amînîndu-și plăcerea de a le savura, am vrut să ne întîrziem și noi cîteva clipe sosirea.

– Vrei să faci o vizită turistică? Acum? se plînse Luis.

– Doar cîteva minute, am răspuns eu. Vreau să văd dacă e așa cum mi-o amintesc.

El acceptă scrîșnind din dinți.

Cu o zi înainte, Oriol a explicat la masă că acea formidabilă structură a fost construită în secolele al XIII-lea și al XIV-lea, cînd templierii erau la apogeu și că ei au dispărut înainte ca edificiul să fi fost terminat. Acei călugări au fost importanți propagatori ai stilului gotic.

Micul vestibul de lemn de la intrare face trecerea spre un enorm spațiu interior din piatră cioplită, în care stîlpii se înalță zvelți în coloane și colonete, formînd arce ascuțite ce se încrucișează între ele, creînd bolți ogivale. Și în centrul fiecărei cupole, închizînd-o, un bolțar, marea cheie de boltă; sprijin pentru tot, medalion gigantic ce pare că plutește în aer, rotund și sculptat, cu blazoane și chipuri de sfinți, de cavaleri și de regi. În părțile laterale, deasupra capelelor, mari ferestre ogivale cu frumoase vitralii colorate luminează suprafețele de piatră.

Interiorul templului nu mi-a înșelat amintirile, dar claustrul[1] a fost cel care m-a fermecat. Respira pace, distanță,

[1] Galerie situată în curtea interioară a unei mănăstiri sau a unei catedrale

izolare de lumea materială; mi-era greu să cred că mă aflu în inima forfotei orașului. Grădina centrală era populată de palmieri și magnolii care se înălțau, ca și cum ar fi dorit să evadeze spre cer ridicîndu-se peste arcele gotice, deasupra unui bazin cu gîște albe. Părea că ne aflăm la mulți kilometri distanță, cu sute de ani în urmă, în plin Ev Mediu.

Atunci l-am văzut pe acel bărbat. Stătea sprijinit de unul dintre piloni, lîngă fîntîna acoperită de mușchi deasupra căreia stă călare Sant Jordi[1]. Se prefăcea că privește păsările.

Am simțit un fior. Era bărbatul din aeroport, cel care aștepta la mine la hotel, același pe care mi s-a părut că-l văd în mulțimea de pe Ramblas. Aceeași îmbrăcăminte de culoare închisă; barba și părul alb. Înfățișarea lui de dement. De data asta, ochii lui de un albastru rece nu i-au mai întîlnit pe ai mei. M-am gîndit că se preface.

– Să mergem, i-am spus lui Luis, trăgîndu-l de haină. M-a urmat surprins și am ieșit pe una din porțile care dau în stradă, peste drum de un vechi palat.

– Ce-ai pățit acum? vru să știe Luis. De ce te grăbești...?

– Se face tîrziu, am șoptit eu. Nu voiam să-i dau explicații.

Am traversat piața înspre librăria Del Grial, situată pe o străduță din apropiere; speram că această plecare bruscă îl va deruta pe individul cu părul cărunt: eram convinsă că mă urmărește.

Del Grial era o librărie într-adevăr veche și chiar cu asta se îndeletnicea, cu cărțile vechi. Am găsit-o într-o casă cu un aspect și mai vetust, căreia n-aș îndrăzni să-i ghicesc vîrsta sau epoca. Ușa și vitrinele joase aveau pervaz de

---

[1] În catalană, „Sfîntul Gheorghe“

lemn și, privit prin geamuri, totul părea așezat claie peste grămadă; dulapurile cu pereți de sticlă ticsite cu cărți, colecții vechi de stampe, teancuri de cărți poștale, ilustrate, afișe, calendare, vechi de mulți, foarte mulți ani, și, deasupra, un venerabil strat de praf. La intrare, a sunat un clopoțel. Nu se vedea nimeni și Luis și cu mine ne priveam întrebîndu-ne ce să facem. Dezordinea pe care, din afară, o prevestea acel loc, era cu mult depășită de realitatea dinăuntru. Localul se prelungea de-a lungul unui culoar pe laturile căruia se ridicau două șiruri de rafturi ajungînd pînă în tavan, cu volume de mărimi și cu legături diferite; în mijloc, niște mese cu reviste vechi formau o insuliță care împărțea coridorul în alte două mai înguste. Pe copertele lor se vedeau desene cu fete zîmbitoare la modă prin anii douăzeci. Ochii mi s-au îndreptat imediat spre o colecție de păpuși de toate culorile decupate în carton și cu frumoase rochii de epocă.

– Ce loc! am exclamat, în vreme ce priveam în jur. Mă ispitea gîndul să rămîn ore întregi scotocind prin acea lume de vechituri fascinante. Păpușile desenate pe carton, armatele de soldați decupați și ei în carton, planșele pictate cu animale. Amintiri ale unor copilării trăite și lăsate în urmă cu poate o sută de ani. Dar noi am venit să căutăm ceva foarte concret și, după întîlnirea mea în catedrală cu bărbatul acela, mă simțeam neliniștită, așa că l-am împins pe Luis în interiorul prăvăliei.

– Bună! strigă el, văzînd că nu apărea nimeni la sunetul clopoțelului.

Și atunci am observat o mișcare în fundul culoarului. Un tînăr de vreo douăzeci de ani ne contempla pe deasupra unor ochelari cu sticle groase, ușor deranjat, privindu-ne ca pe niște intruși gălăgioși care-i profanaseră liniștea de cititor solitar într-o bibliotecă. Fără îndoială că-l făcuserăm să revină, într-un moment nepotrivit,

dintr-o lume sigură de vechi plăsmuiri, în această realitate modernă, prozaică și periculoasă din care se refugia ocrotit de barierele literelor, de zidurile cuvintelor, de tranșeele frazelor, capitolelor și cărților.

– Ce doriți? se rățoi el la noi.

– Bună! am repetat eu, trecînd de partea lui Luis; mă întrebam cum să-i povestim acestui copil acea istorie ciudată.

– Am venit după ceva pe care domnul Enric Bonaplata l-a lăsat aici pentru noi, îi spuse Luis, luînd-o înainte.

Puștiul își arătă surprinderea pe față înainte de a răspunde:

– Nu-l cunosc.

– Fapt este că de-atunci au trecut mulți ani, insistă Luis. Treisprezece.

– Nu știu despre ce vorbiți.

Atunci i-am arătat mîna cu inele.

– Despre asta, i-am spus.

M-a privit tresărind, de parcă l-aș fi amenințat.

– Ce-i asta? În spatele sticlelor groase, ochii lui semănau cu ai unui pește. Îmi priveam unghiile. Mi-am spus că, dacă le-aș fi avut date cu roșu, băiatul ar fi avut o criză de panică.

– Inelul! am exclamat eu cu nerăbdare. Și ochii lui se îndreptară spre inelele de pe degetele mele. Le-a privit cîteva clipe, fără să reacționeze.

– Inelul ăsta! îl lămuri Luis, apucîndu-mi degetul și apropiindu-l de băiat. Acesta rămase privindu-mă cu o expresie de uimire înainte de a exclama:

– Inelul!

– Da. Inelul, reafirmă Luis.

Puștiul ne întoarse spatele și înaintă cîțiva pași spre interiorul prăvăliei, strigînd:

– Domnule Andreu! Domnule Andreu!

Spre surprinderea mea, librăria se prelungea dincolo de culoar și, dintr-un anumit loc ascuns, cineva răspunse alarmat de tonul din vocea tînărului:

– Ce se întîmplă?

– Inelul!

Și apăru un bărbat slab, cu înfățișarea cuiva care a depășit cu mai mulți ani vîrsta legală de pensionare.

Plicticoasa conversație despre inel, care inel? se repetă și, în sfîrșit, i-am băgat sub nas domnului Andreu sigiliul templierilor.

Îmi îndepărtă mîna pînă la o distanță potrivită pentru ochii și ochelarii lui, și exclamă la rîndul lui:

– Inelul! Nu-și luă ochii de la bijuterie nici măcar ca să întrebe: Pot să-l văd?

Și îl examină sub toate unghiurile și contra luminii, și în sfîrșit se pronunță:

– Ăsta e inelul! Nu e nici o îndoială!

„Da, bineînțeles, am gîndit eu în sinea mea, asta am spus și eu tot timpul.“ Atunci, bătrînul sfrijit își scoase ochelarii și începu să mă măsoare din priviri.

– O femeie! spuse el. „Evident, am gîndit eu. O femeie și inelul. Acum ai înțeles?“ Toate acele gesturi și exclamații începeau să mă obosească, dar am rămas într-o prudentă tăcere. Să vedem ce o să facă mai departe.

– Cum e posibil ca o femeie să aibă inelul? Tonul lui era indignat. Să aștept atîția ani ca să vină o femeie! Cum e posibil?

– Sîmbătă s-a citit testamentul domnului Enric Bonaplata, interveni Luis, și domnișoara Wilson împreună cu Oriol, fiul lui, și cu mine în persoană sîntem moștenitori ai…

– Pe mine nu mă interesează asta, răspunse bătrînul arțăgos, retezîndu-i-o. Eu o să fac ce am de făcut și cu asta, basta.

Și bodogănind ceva de genul „cum de i-a dat prin minte lui Bonaplata ăla... altă femeie...“, se întoarse în bîrlogul lui, pe care eu mi-l imaginam ca pe un labirint din hîrtie veche pe care el o rodea atunci cînd îi era foame și pe care, judecînd după înfățișarea și proasta lui dispoziție, nu era în stare să o digere cum se cuvine.

Puștiul ridică din umeri de parcă ar fi vrut să se scuze pentru firea nesuferită a moșului, iar eu m-am întors să-l văd pe Luis, care ridică dintr-o sprînceană spunînd fără să vorbească: „Și acum, ce-o să se întîmple?“

Deodată, îmi trecu un fier roșu prin inimă. Luis era cu spatele la ușă și, în clipa cînd l-am privit, am văzut pe cineva care privea pe geam din afară. Era tipul de la aeroport! Cel de la hotel, cel pe care tocmai îl văzusem în claustrul catedralei. M-am înfiorat.

Bărbatul m-a fixat pentru o clipă cu privirea și apoi a dispărut. „Asta deja nu mai e o întîmplare!“, mi-am spus eu în gînd. Observîndu-mi tresărirea, Luis se întoarse spre ușă, dar era prea tîrziu.

– Ce se întîmplă? vru el să știe.

– Tocmai l-am văzut pe bărbatul ăla, cel de la catedrală, am șoptit eu.

– Care bărbat? și mi-am amintit că nu-i spusesem nimic.

– Astea sînt. Bătrînul apăru cu un teanc de hîrtii, fără să-mi lase timp să-i răspund însoțitorului meu. Era legat cu panglici, iar acestea, pecetluite cu ceară roșie. Mapa exterioară îngălbenită prezenta niște litere scrise cu penița, pe care n-am fost în stare să le descifrez. Bărbatul îmi puse pachetul în mîini și pufni din nou privindu-l pe Luis și căutînd în el solidaritate.

– Altă femeie! repetă el.

Am fost tentată să-i reproșez bătrînului misoginismul lui. Dar n-am făcut-o; aveam ceea ce venisem să caut și

apariția bărbatului cu barbă albă mă îngrijora. Așa că i-am pasat lui Luis teancul de hîrtii și i-am mulțumit morocănosului librar, îndreptîndu-mă imediat spre ușă. Mi-am scos trupul afară pe jumătate, privind cu prudență. Nu, bărbatul ăla nu mai era. Două doamne în vîrstă se deplasau pe străduță, dar nu era nici urmă de acel personaj sinistru.

Dar mie mi-era teamă, eram neliniștită; presimțeam ceva.

DOUĂZECI ȘI UNU

Mergeam pe străduțele aproape pustii în drum spre parcare și am văzut apropiindu-se doi tineri bine îmbrăcați. Nu semănau deloc cu bătrînul acela ciudat și m-am simțit mai liniștită. Dar, atunci cînd ne-am încrucișat, unul din ei m-a abordat, împingîndu-mă spre o poartă mare de lemn închisă.

– Dacă tăceți din gură și sînteți ascultători, n-o să pățiți nimic, ne-a atras atenția tipul. M-am speriat văzîndu-i briceagul din mînă pe care mi-l agita în față, amenințîndu-mă. Cu coada ochiului, mi s-a părut că observ că și Luis se afla în aceeași încurcătură.

– Ce vreți? spuse el.

– Dă-mi asta.

– Nici să nu-ți treacă prin minte, răspunse Luis.

– Dă-mi-le sau îți iau gîtul, strigă cel care îl amenința. Și bărbatul începu să tragă de documentele pe care Luis refuza să i le cedeze. „Vor înscrisurile!“ m-am gîndit, surprinsă. Mi l-am imaginat pe prietenul meu muribund, întins plin de sînge pe jos și eu încercînd să-i vin în ajutor. Nici teancul de înscrisuri, nici comoara, dacă ea într-adevăr exista, nu meritau ca el să moară. Nimic nu merita moartea, ăsta e un lucru la care meditasem mult de la prăbușirea Turnurilor Gemene.

– Dă-i-le, Luis! am strigat eu.

Dar Luis continua să se împotrivească și individul care se lupta cu el lansă o lovitură de briceag spre mîinile prietenului meu. Din fericire, Luis s-a smucit și nu l-a nimerit. Eu mă sprijineam cu spatele de poartă și celălalt tîlhar, înțepîndu-mi gîtul cu briceagul, strigă:

– Dă drumul la hîrtii sau o ucid!

Atunci, totul s-a întîmplat în același timp. Am văzut că din spatele atacatorilor noștri, ca ivit de nicăieri, venea bătrînul cu părul și barba albă. Era cu ochii holbați. Eu eram deja înspăimîntată, dar văzîndu-l pe acel bărbat, am simțit în mod ciudat că mi se taie picioarele. Mai aveam puțin și făceam pe mine. Panică în toată regula. Se abătea asupra noastră, prevestind moarte. Agita amenințător un cuțit cu lamă lată, cu o sclipire sinistră, și avea haina neagră înfășurată pe brațul stîng. Luis scoase o tînguire; briceagul banditului i-a atins mîna cu care strîngea pachetul. Urmă un urlet de surpriză și de durere, atunci cînd bătrînul își împlîntă pumnalul în partea dreaptă a tipului care mă amenința. Acesta lăsă să-i cadă briceagul și eu am simțit o mare ușurare atunci cînd tăișul s-a îndepărtat de gîtul meu. În acel moment, Luis, rănit la mînă, dădu drumul mapei, dar agresorul lui, ocupat să-i dea o lovitură de cuțit bătrînului care se năpustise asupra lui, n-a reușit să pună mîna pe ea. Nou-venitul, cu o agilitate și o furie surprinzătoare pentru vîrsta lui, devie lovitura de briceag cu brațul apărat de haină și imediat întoarse atacul, lansîndu-i individului o lovitură cu acel enorm cuțit ce părea o spadă scurtă. Celălalt, mai tînăr, a eschivat-o printr-o săritură. Eu eram în continuare cu spatele rezemat de poarta mare de lemn și am văzut cum tîlharul rănit o lua la fugă șchiopătînd. Celălalt, care rămăsese față în față cu bătrînul și cu spatele la Luis, încercă încă o dată să-l rănească pe neașteptatul lui oponent, care opri, cu brațul protejat, lovitura de cuțit, așa cum făcuse cu cea dinainte.

Atacatorul n-a mai așteptat și, profitînd de moment, înainte ca bătrînul să reacționeze, o luă la fugă în urma complicelui său.

Nu m-am simțit liniștită; bătrînul acela mă îngrozea și mai mult decît cei doi pungași pe care-i izgonise. Fără să aibă grijă să-l șteargă de sînge, vîrî pumnalul într-o teacă de piele care-i atîrna la șold și, liniștit, privindu-ne pe rînd cu acei ochi puțin cam rătăciți, își puse haina mototolită, la fel de neagră ca și restul îmbrăcămintii. Am constatat că astfel arma era ascunsă perfect. „Ce-o fi vrînd nebunul ăsta?" m-am întrebat eu. Nici Luis, nici eu nu ne mișcaserăm, eram în stare de șoc, observîndu-l cu neîncredere pe salvatorul nostru; prietenul meu, acoperindu-și mîna rănită cu cealaltă, iar eu, apărîndu-mi spatele sprijinit de poartă.

Liniștit, bătrînul culese de pe jos mapa cu înscrisuri și, dîndu-mi-o, spuse:

– Data viitoare să aveți mai multă grijă. Vocea lui era răgușită și mă fixă cu privirea.

Se întoarse cu spatele și, fără să-l bage în seamă pe Luis, plecă.

– Individul ăla ar fi ucis fără să clipească! exclamă Luis, agitîndu-și în aer mîna bandajată. Eram în apartamentul lui din Pedralbes și pachetul zăcea în mijloc pe o măsuță, înconjurată de niște perne mari pe care ne odihneam toți trei.

– Au avut noroc tipii ăia că au putut să fugă, intervenii eu. Bătrînul ăla nu arăta nici o emoție, n-avea pic de milă în el.

– Dar a sărit în ajutorul vostru, spuse Oriol. Cum vă explicați faptul că v-a apărat, dacă pare atît de fioros?

Zîmbea ușor și ochii lui de un albastru profund, atît de diferiți de cei ai bătrînului de dimineață, străluceau cu o

lumină jucăușă. Nu părea ca relatarea noastră înflăcărată să-i fi produs cine știe ce impresie. Dumnezeule! Cît e de frumos!

– Nu știu, am răspuns. Nu înțeleg ce se întîmplă. Cineva a vrut să ne fure această mapă, al cărei conținut îl ignorăm, dar care se presupune că are legătură cu o comoară fabuloasă. Atunci apare bărbatul ăsta sinistru, care mă urmărește peste tot de cînd am sosit la Barcelona, și ne scapă de bandiți. Tipii ăia știau ce caută, nu încercau să fure nici bani, nici bijuterii. Nici nu i-a interesat geanta mea. Umblau după ceea ce conține pachetul cu înscrisuri. Ei știu de comoară!

– Și ce-i cu bărbatul ăla în toată povestea asta? interveni Oriol. E posibil oare să te urmărească doar ca să te protejeze?

– Nu știu, a trebuit să recunosc. Sînt prea multe mistere, am impresia că toți știți mai bine decît mine ce se întîmplă. Și că treceți sub tăcere niște lucruri. I-am privit pe amîndoi.

Oriol, adresîndu-se vărului său, zîmbi:

– Ce zici, Luis? Ne ascunzi lucruri pe care ar trebui să le știm?

– Nu. Nu cred, verișorule. Și tu? Tu ce ne ascunzi?

– Nimic important, răspunse Oriol, zîmbind și mai mult. Dar nu vă faceți griji, dacă va fi ceva ce-mi vine în minte și pe care să-l consider relevant, o să vi-l povestesc la timpul potrivit.

Această ambiguitate m-a indignat.

– Spui și da, și nu, în același timp! am exclamat. Dacă știi ceva, spune-o! Azi am fost pe punctul de a fi uciși, fir-ar să fie!

Oriol mă privi.

– Bineînțeles că știu mai multe decît tine, spuse el, serios. Și Luis știe mai multe decît tine. Toți știm mai

mult decît tine. Ai stat departe paisprezece ani, îți amintești? Și în tot acest timp, s-au petrecut niște fapte. O să le afli încetul cu încetul.

– Dar, pe-aici, pe-afară, există oameni care umblă cu cuțitul, am răspuns, arătînd mîna bandajată a lui Luis. Există întrebări care nu mai îngăduie amînare. Cine sînt oamenii ăștia?

– Nu știu, și ridică din umeri. Dar bănuiesc că ar putea fi aceiași cu care s-a înfruntat tatăl meu atunci cînd căuta această comoară a templierilor. Tu ce părere ai, Luis?

– Da, ar putea fi ei, și se mai află încă pe urmele comorii. Dar nici eu nu sînt absolut sigur.

Mi-am amintit de spargerea apartamentului meu și mi-am dat seama că avem adversari și că ne urmăresc îndeaproape. Dar bătrînul nu făcea parte dintre ei.

– Și nebunul? am întrebat. Și bărbatul cu părul și barba albă?

Luis clătină din cap, negînd.

– N-am nici cea mai vagă idee, spuse el.

Oriol ridică din umeri, arătîndu-și ignoranța.

– Bine. Gata cu pălăvrăgeala, spuse Luis nerăbdător. Deschidem pachetul ăsta sau ce facem?

Pe coperta de carton a mapei se putea citi cu o anume dificultate „Arnau d’Estopinyá“ și era legată cu panglici de un roșu spălăcit care, la rîndul lor, erau prinse cu mai multe peceți de ceară. Imediat, am recunoscut în ele crucea labată a Ordinului Templierilor, la fel cu aceea de pe inelul meu. Luis s-a dus după foarfeci și cu multă grijă a procedat la tăierea doar a panglicilor absolut necesare ca să extragă documentele din interiorul mapei. Erau niște foi îngălbenite scrise cu litere neregulate și cu cerneală sinilie. Erau numerotate și Luis a trecut la citirea primei dintre ele.

DOUĂZECI ȘI DOI

Eu, Arnau d'Estopinyá, călugăr sergent din Ordinul Templierilor, simțind că puterile-mi slăbesc și că sînt aproape de a-mi încredința sufletul Domnului, istorisesc faptele mele, în mănăstirea din Poblet[1] în luna ianuarie din anul Domnului o mie trei sute douăzeci și opt.

Nici caznele inchizitorilor dominicani, nici amenințările slujitorilor regelui din Aragón, nici celelalte violențe la care m-au supus sau beteșugurile pe care mi le-au pricinuit lacomii și mizerabilii care bănuiau ce știam eu, nu au putut să-mi smulgă taina pe care moartea vrea să o ducă odată cu mine.

Am împlinit pînă azi făgăduiala făcută bunului maestru al Ordinului Templierilor din regatele din Aragón, Valencia și Mallorca, călugărul Jimeno de Lenda, și locțiitorului său, cuviosul Ramón Saguardia. Dar, dacă murind, taina moare odată cu mine, făgăduiala va rămîne neîmplinită. Din pricina acestei frămîntări, și nu ca să istorisesc peripețiile vieții mele, i-am cerut călugărului Joan Amanuense, sub solemn legămînt de tăcere, să adune în scris povestea mea.

Deodată Luis își întrerupse lectura, dar privirea-i continua să cerceteze foaia de hîrtie.

---

[1] Abația Santa María de Poblet, situată în împrejurimile orașului Tarragona, mănăstire cisterciană și panteon al regilor Aragonului

– Ăsta e un fals! spuse el după o clipă, privindu-ne cu o expresie alarmată. Se citește cu prea mare ușurință, ca să fie un text medieval. Ce părere ai, Oriol?

Vărul lui, luînd una dintre foi, o observă în tăcere. Apoi dădu sentința:

– Această scriere nu e anterioară secolului al XIX-lea.

– Cum știi asta? am întrebat eu, decepționată.

– Este în catalana veche, dar nici vorbă să fie din secolul al XIII-lea, textul este relativ modern. În plus, este scris pe un tip de hîrtie care nu poate avea mai mult de două sute de ani, iar literele au fost trasate cu o peniță dintr-un metal destul de prelucrat.

– Cum poți să fii atît de sigur?

– Pentru că sînt istoric și m-am săturat să citesc documente vechi, zîmbea. Îți ajunge?

– Da, am răspuns eu, abătută. Și nu știu de ce rîzi. Ce decepție!

– Nu rîd, dar nici nu sînt prea alarmat; e ceva obișnuit în munca mea să citesc transcrieri de texte mai vechi. Faptul că documentul nu e cel original nu înseamnă în mod obligatoriu că relatarea este falsă. E nevoie să avansăm mai mult, înainte de a trage concluziile. Și există și pecețile de ceară cu crucea templierilor care ocrotea pachetul.

– Ce e cu voi? întrebă Luis.

– Amprenta este la fel cu cea pe care ar lăsa-o o pecete pe care am găsit-o între lucrurile tatălui meu.

– Insinuezi că el a falsificat pachetul cu înscrisuri? am vrut eu să lămuresc lucrurile.

– Nu. Poate fi un document într-adevăr vechi, dar nu mai vechi de două secole, deși sînt sigur că el l-a împodobit, ca să-l facă mai solemn.

– Cred că iar ne jucăm de-a comoara, afirmă Luis. Ca atunci cînd eram mici.

– Atunci, totul nu e decît o glumă postumă?

– Nu. Eu cred că e cît se poate de serios, răspunse Oriol. Știu că el căuta comoara cu toată convingerea.

– Dar există o comoară? am insistat.

– Cu siguranță. Sau cel puțin a existat. Dar, cine știe? Poate că ne-a luat-o cineva înainte. Vă amintiți cînd eram pe urmele comorilor pe care el le ascundea. Nu-i așa?

Am afirmat din cap.

– Ascundea bănuți de ciocolată înveliți în staniol și care semănau cu aurul și argintul. Cînd vă bucurați mai mult? Căutînd comoara sau mîncînd dulciurile?

– Căutînd, am spus eu.

– Dar acum e diferit, afirmă Luis. Nu mai sîntem copii și sînt multe parale în joc.

– Eu cred că e vorba de căutare, spuse Oriol. Tatăl meu a spus-o limpede în testamentul lui: comoara există, dar adevărata moștenire este aventura de a o găsi. El adora opera și muzica clasică. Dar știți care a fost ultimul lucru pe care l-a ascultat? A fost Jacques Brel și, mai precis, *Le mouribond,* un cîntec de despărțire de cineva care moare iubind viața. Dar, înainte, a fost *Viatge a Itaca* de Lluís Llach, inspirată de un poem al grecului Constantin Kavafis; se referă la *Odiseea,* relatarea aventurilor lui Ulise căutînd drumul de întoarcere în patria lui, Itaca. Enric credea că viața trece călătorind spre Itaca, Itaca fiecăruia; că viața înseamnă drumul, nu sosirea la destinație. Ultimul port este moartea. Și în acea după-amiază de primăvară de acum treisprezece ani, corabia lui Enric a ajuns pentru ultima dată în Itaca lui.

Ne lăsă într-o tăcere gînditoare, cam tristă.

– Dragii mei, adăugă Oriol după un moment de meditație, nu am moștenit o comoară. Am moștenit o căutare. Ca în jocul de cînd eram copii.

– Ce să fac? întrebă Luis după cîteva clipe. Citesc în continuare? M-am gîndit că lui nu-i păsa de căutare; voia comoara.

M-am născut departe de coastă, dar destinul meu a fost maritim, continuă Luis. Nu sînt nobil, dar tatăl meu era om liber și bun creștin. Nu am fost numit cavaler, cu toate meritele mele, pentru că și înăuntrul Ordinului Templierilor, cu toată smerenia la care ne sileau legămintele, se păstra rangul de la naștere.

Cînd aveam zece ani, a fost o secetă și o mare foamete pe pămînturile tatălui meu și acesta m-a trimis la un frate al lui, negutător la Barcelona.

Și ce pot să vă spun? Cînd am văzut marea, am rămas fermecat, chiar mai mult decît atunci cînd priveam mulțimea de oameni care populau mereu străzile acelui enorm oraș, pălăvrăgind într-o hărmălaie necontenită. Comerțul maritim cu orașul Perpignan și noile regate, cucerite de la sarazini de către regele Iacob I în Mallorca, Valencia și Murcia, era neîncetat și corăbii, și negutători catalani străbăteau toată Mediterana pînă în Tunis, Sicilia, Egipt, Constantinopol și Țara Sfîntă.

Dar eu visam la gloria armelor și la serviciul pus în slujba creștinătății, și îmi plăceau mai mult navele decît comerțul. Doream să trec marea și să ajung la necunoscutele orașe din Orient și, cînd unchiul meu mă trimitea în port cu vreo însărcinare, rămîneam năuc privind corăbiile și făceam tot ce mi-era cu putință ca să-l conving pe vreun marinar să-mi spună cum i-a mers în ultima lui călătorie sau cum se mînuia vreuna dintre ciudatele mașinării de la bord.

Cheiurile erau o lume foarte diferită de cea de departe de coastă, de unde veneam eu; era exotică, fascinantă. Erau negutători bogați din Genova și Veneția cu splendide veșminte încărcate cu nestemate, vedeai normanzi foarte blonzi și înalți sosiți din Sicilia, cavaleri catalani și aragonezi cu bidivii, arme, slugi și trupe de mercenari îmbarcîndu-se pentru războaiele de peste mări, soldați încercați în luptă, înveșmîntați în piele, cu o înfățișare grosolană și fioroasă, care azi plecau să lupte pentru stăpînul nostru, regele Petru al III-lea[1], cu sarazinii răsculați din Montesa[2], iar mîine se îmbarcau să se

[1] Petru al III-lea cel Mare (1239–1285), rege al Aragonului și al Valenciei din 1276, fiul lui Iacob I Cuceritorul

[2] Oraș în Spania în provincia Valencia, sediul ordinului militar cavaleresc cu același nume

războiască în nordul Africii în solda regelui din Tremancén[1]. Mai erau negri veniți din sud, hamali de pe țărm încărcați cu baloturi și sclavi arapi acoperiți cu zdrențe. Se vorbeau limbi ciudate, iar noaptea, în jurul focurilor de tabără și în hanuri, ascultam cîntece noi și povești uimitoare despre războaie și iubiri. Munca era avîntată și dulgherii, ori în arsenale, ori pe țărmul mării, nu conteneau să taie cu fierăstrăul, să ciocănească și să călăfătuiască. Durau o flotă menită să stăpînească peste Mediterana. Cît de mult tînjesc după acele vremuri! Nările mele încă mai păstrează amintirea mirosurilor de pin, de smoală, de sudoare și de sardine prăjite la ora mesei.

Dar cei care îl fascinau pe copilul acela erau călugării din Miliție[2]. Niciodată nu puneau piciorul în taverne și oamenii le făceau loc să treacă, plini de respect. Între toți aceia, ieșeau mai la vedere cei ai Ordinului Templierilor, mult mai presus decît cei ai Sfîntului Ioan Ospitalierul. Totdeauna austeri, cu părul scurt, bine hrăniți și îmbrăcați. Tunicile lor păreau cusute pe măsură, nici urmă de zdrențe, ca la franciscani, nici de haine părînd furate de la alții, ca la soldații regelui. Călugării templieri, deși bogați, niciodată nu-și permiteau vreun lux, precum acela de care se bucurau alte fețe bisericești, și rînduiala lor era foarte strictă. Cele mai mari corăbii din port erau ale lor și maestrul lor provincial era în slujba regatelor regelui nostru don Pedro și a fratelui său, care-i era și vasal, regele Iacob al II-lea de Mallorca.

Eu încercam întotdeauna să discut cu ei și, tot vorbind cu unii și cu alții, m-au mișcat credința, dîrzenia și absoluta lor încredere în triumful final al creștinismului împotriva dușmanilor acestuia. Aveau răspuns la orice și erau gata în orice clipă să-și dea viața în luptă. Am mai aflat și că acești cavaleri ai Ordinului Templierilor preferau să lupte pe armăsarii lor și rareori

---

[1] Sau Tremercén. Azi, orașul Tilimsen din vestul Algeriei

[2] În Evul Mediu, acest termen generic desemna ordinele religioase avînd organizare militară, precum cel al Templierilor, al Sfîntului Mormînt și al Ospitalierilor.

aveau comanda pe corăbii. Asta era o treabă pentru călugări de neam mai umil. Ca mine.

De cum am împlinit cincisprezece ani, am căpătat încuviințarea tatălui meu să intru în ordin. Voiam să ajung la comanda unei corăbii de război și să lupt cu turcii și cu sarazinii, să văd Constantinopolul, Ierusalimul, Locurile Sfinte. Băieții nobili puteau să își facă legămintele la treisprezece ani, dar eu nu veneam cu danii, ci doar cu credința, înflăcărarea și cu mîinile mele.

Prietenii mei templieri de pe cheiuri au pus o vorbă bună pentru mine la cavalerul comandor al Barcelonei și acesta s-a îndurat să mă primească, dar cu toată înflăcărarea mea, bătrînul călugăr mi-a spus să mă rog mult și să stărui. M-a făcut să aștept un an, ca să îmi pună credința la încercare.

Acela a fost un an foarte încărcat. Eu îl ajutam mai departe pe unchiul meu, și afacerile lui, cu preparativele de război, creșteau pe zi ce trecea. Atunci s-a întîmplat că escadra aragoneză, în frunte cu regele nostru Petru cel Mare, a plecat să cucerească Tunisul. Acela a fost într-adevăr un mare rege! Domnul să-l odihnească în pace!

Pe noi, copiii de vîrsta mea, ne încînta să vedem îmbarcîndu-se trupele, cavalerii și armăsarii lor. I-am văzut pe rege, pe Roger de Lauria[1], amiralul flotei, pe conți și pe ceilalți nobili. Era un spectacol și nu ne mai săturam să aclamăm pe străzi și să urmăm alaiul pînă în port.

Și Ordinul Templierilor a trimis cîteva corăbii și trupe ca să sprijine strădania monarhului, dar numai din obligație și fără entuziasm. Mi s-a spus că acest fapt nu era pe placul călugărului Pere de Montcada[2], pe atunci maestrul nostru provincial. Sfîntul Părinte[3], care era francez, rezervase acele regate din nordul Africii pentru Carol de Anjou, regele Siciliei, fratele regelui Franței.

Așa că, atunci cînd regele don Pedro, aflat deja în fortăreața Tunisului ca să înceapă cucerirea, i-a cerut ajutor

---

[1] Ruggero de Lauria (1250–1305), amiralul italian al flotei aragoneze, în slujba regilor Petru al III-lea cel Mare și Iacob al II-lea, cel care a învins flota franceză în golful Napoli în 1284.
[2] Numele în catalană al Marelui Maestru al templierilor Pedro de Moncada
[3] Simon de Brion, devenit papa Martin al IV-lea între 1281–1285

papei Martin al IV-lea, acesta l-a refuzat. Și fiind el acolo în nordul Africii și stînd în cumpănă dacă să poarte mai departe războiul împotriva dorințelor Pontifului, a venit la el o solie de sicilieni care se ridicaseră împotriva lui Carol de Anjou din pricina silniciilor pe care le sufereau din partea francezilor. Monarhul nostru, supărat de purtarea papei, care se dovedea a fi un aliat al francezilor, a debarcat în Sicilia, i-a alungat pe francezi și s-a încoronat rege. Acest lucru l-a supărat atît de tare pe Martin al IV-lea, încît a sfîrșit prin a-l excomunica.

Așa a trecut anul și, în sfîrșit, am fost admis, doar ca mirean ucenic de marinar, pe vasul comandat de călugărul sergent Berenguer d'Alió. În acel an, amiralul Roger de Lauria a învins în Malta escadra franceză a lui Carol de Anjou și, în anul următor, l-a învins din nou la Napoli.

Papa, indignat că regele nostru îi învingea pe protejații săi, a chemat la o cruciadă împotriva lui, oferind regatele lui don Pedro oricărui principe creștin care ar fi putut să le revendice. Firește, candidatul ales a fost Carol de Valois, fiul regelui Franței și al Isabelei de Aragón. Armatele franceze au trecut Pirineii și au asediat Girona[1]. Noi, templierii catalani și aragonezi, deși datoram ascultare directă papei prin Marele nostru Maestru, am găsit scuze ca să nu intervenim și așa, pe ascuns, l-am sprijinit pe regele nostru.

Sosirea escadrei Amiralului a fost începutul sfîrșitului acestei dezonorante cruciade. Roger de Lauria nu numai că a distrus flota franceză în golful León, dar trupele de soldați căliți în lupte pe care le transporta s-au aruncat pe uscat asupra dușmanului cu o asemenea ferocitate, încît acesta a fost nevoit să fugă, suferind mari pierderi. Dumnezeu nu-l îngăduia pe francez în Catalonia și nici pe acel papă căzut în greșeală.

Eu aveam optsprezece ani, devenisem de-acum un bun marinar, iar amiralul catalano-aragonez era eroul meu. Visul meu era să comand o galeră și să iau parte în marile bătălii, precum cele purtate de Roger de Lauria.

---

[1] Denumirea în catalană a orașului Gerona din Catalonia

Și ce pot să vă mai spun? După veștile bune, au sosit cele rele. Doi ani mai tîrziu, Tripoli cădea în mîinile sarazinilor, murind în apărarea cetății mulți templieri catalani, iluștri cavaleri, între care doi din familia Montcada și fiii contelui de Ampurias. Era semnul prevestitor al nenorocirii care urma să vină. În acel tragic an, mi-am făcut legămintele și am devenit călugăr templier.

Următorul mare dezastru a fost la San Juan de Arce. Aveam de-acum douăzeci și patru de ani și eram secundul de la bordul vasului *Na Santa Coloma*[1], o frumoasă galeră din acelea numite bastarde, cu douăzeci și nouă de rînduri de bănci cu vîslași și două catarge; cea mai rapidă navă a flotei templierilor catalani. Era în continuare sub comanda călugărului Berenguer d'Alió. Misiunea noastră era aceea de a proteja navele Ordinului Templierilor din regatele de Aragón, Valencia și Mallorca, dar, deși am participat la nenumărate ciocniri și abordaje cu berberii, niciodată nu mai văzusem ceva ca la Arce.

Niciodată înainte *Na Santa Coloma* nu fusese dincolo de Sicilia, iar eu eram entuziasmat. În sfîrșit, voi vedea Locurile Sfinte! Noi, templierii din regatele iberice, aveam propria cruciadă acasă și, de aceea, foarte rareori luptam în Orient. Dar situația era disperată; sultanul Egiptului, Al-Ashraf Khalil îi arunca pe creștini în mare, după mai bine de o sută cincizeci de ani de prezență în Orient. Arce era asediată, dar, din fericire, flota noastră stăpînea peste ape, singura intrare și ieșire cu putință din oraș. La sosirea noastră, situația era critică și am trimis un grup de arbaletieri să apere zidurile în zonele controlate de templieri.

Orașul era acoperit de fumul focurilor pe care le pricinuia pe acoperișuri și pe ziduri ploaia de butoaie cu naftă aprinsă, pe care o sută de catapulte le aruncau necontenit. Mirosea a carne arsă. Flăcările păreau să aprindă pînă și pietrele și nu erau brațe de-ajuns ca să care apă și să stingă incendiile.

[1] În catalană, textual, *Porumbelul Sfînt.* Dar traducerea mai apropiată de tradiția templieră ar fi „Sfîntul Duh".

Din cînd în cînd, se auzeau bubuind stîncile de cîteva tone lansate de uriașele mașinării construite din porunca sultanului. Cu asemenea lovituri, orice zid, casă sau turn se prăbușea în nori de praf.

Totul prevestea un sfîrșit tragic și am acceptat să îmbarcăm cîteva femei, copii și bărbați creștini neputincioși să lupte pe ziduri și să-i ducem în Cipru. Dar trebuia să fi rezervat spațiu. Eu aveam ordin să-i salvez mai întîi pe frații noștri templieri, apoi pe călugării Sfîntului Mormînt, pe cei ai Spitalului și pe teutoni, mai apoi, pe domnii și doamnele mai însemnate. Și, în sfîrșit, pe orice creștin. Într-o zi, am auzit un zgomot adînc, ca de cutremur, pe cînd unul dintre cele mai înalte turnuri și parte din zid, minate de musulmani și lovite fără încetare de proiectile, se prăbușeau. Un nor de praf și de fum acoperea pămîntul. Apoi am auzit urletul mamelucilor[1] care atacau orașul și strigătele oamenilor fugind pe străzi. Unii căutau o ultimă corabie în port, alții încercau să se refugieze în fortăreața noastră care, situată înăuntrul orașului, dar înconjurată de ziduri, avea ieșire spre mare și un debarcader propriu. Dar mijloacele și spațiul erau limitate și a trebuit să-i lăsăm pe mulți afară. Ți se rupea inima să-i alungi pe creștini, femei, copii și bătrîni, cu lovituri de spadă, lăsîndu-i în mîinile acelor păgîni însetați de sînge, știind că nu vor găsi adăpost în nici un alt loc din orașul cuprins de haos...

– Un moment, am rugat. Oprește-te, te rog. Luis încetă să mai citească, și el, și Oriol au rămas privindu-mă curioși. Mă treceau fiorii, aveam părul măciucă și, năucită, mi-am ascuns fața în mîini. Dumnezeule! Tocmai ascultasem relatarea visului pe care l-am avut în apartamentul meu de la New York cu doar cîteva săptămîni în urmă! Cineva a descris viziunea mea cu sute de ani înainte ca eu s-o fi avut. Turnul care cădea, norul de

---

[1] Dinastie care a domnit în Egipt și în Siria între 1250 și 1517, ai cărei sultani erau aleși din rîndurile soldaților sclavi, numiți mameluci. Aici este vorba chiar despre acești soldați, învingători la Acre.

praf, oamenii fugind, loviturile de spadă – acum o știam – ale templierilor, împiedicîndu-i pe oamenii simpli din popor să se refugieze în fortăreața lor prea aglomerată... Nu era cu putință, era absurd.

– Ce se întîmplă? întrebă Oriol atingîndu-mi brațul.

– Nimic! M-am ridicat în picioare. Trebuie să merg la baie.

M-am așezat pe toaletă; eram atît de impresionată, încît nu mă mai țineam pe picioare. Am vrut să mă gîndesc, să găsesc o logică în toate astea. Dar nu era nici una. Nu era o chestiune de rațiune, ci de simțire, iar ceea ce simțisem acum cîteva luni și ceea ce simțeam acum depășeau orice logică. Eram speriată. Mă zbăteam între a tăcea și a vorbi. Mă temeam că aveau să rîdă de mine, mai ales Oriol. Luis o va face, fără îndoială. Și nu mi-a plăcut niciodată să fiu pusă într-o situație în care să nu mă pot apăra. Dar toată povestea cu templierii și comoara era ciudată, foarte ciudată; ce mai, era ceva ce nu ți se întîmplă în fiecare zi. M-am gîndit că era mai bine să-mi asum aspectul supranatural al poveștii și m-am hotărît să o spun. În realitate, ardeam de nerăbdare să împărtășesc cuiva acea stranie viziune.

Lui Luis îi rămase un mic surîs batjocoritor și neîncrezător pe fața care-mi amintea de acel adolescent grăsuț ca un bursuc, dar nu spuse nimic. Oriol se scărpina în cap, dus pe gînduri.

– Ce coincidență ciudată! spuse el.

– Coincidență?! am exclamat.

– Crezi că poate fi ceva mai mult decît o coincidență? mă privea el curios.

– Nu știu ce să cred. Îi eram recunoscătoare că nu mă ia peste picior. E foarte ciudat.

El făcu un gest ambiguu și rămase tăcut.

– Dacă ne povestești visele tale, nu mai e nevoie să citesc, interveni Luis ironic. Să continui?

– Nu, am răspuns cu fermitate. Sînt sfîrșită. Vreau să mă odihnesc. Doream să știu cum continua povestea lui Arnau d'Estopinyá, dar emoțiile din ziua aceea mă lăsaseră sleită de puteri.

– Vorbește cu mama mea, îmi recomandă Oriol.

– Poftim? am răspuns, surprinsă.

– Să vorbești cu Alicia Méndez despre visul tău la Acre.

– Ai grijă să nu-ți facă vrăji, îmi atrase Luis atenția, glumind. Ce neobrăzare! Mi-am spus că întrece orice măsură; una era să o numești pe ascuns vrăjitoare și altceva s-o spui față de fiul ei.

– Poate că asta e. Oriol nu s-a schimbat la față. Poate că vrăjile ei sau, mai bine zis, viziunea ei asupra altor dimensiuni ale realității te pot ajuta.

– Îți mulțumesc, o să mă mai gîndesc, am spus.

DOUĂZECI ȘI TREI

Luis l-a condus pe Oriol care și-a luat rămas-bun motivînd că se înțelesese cu un grup care organiza o întîlnire de binefacere pentru marginalizați, iar eu a trebuit să mă întorc cu taxiul, singură, acasă la Alicia. Trebuie să recunosc că m-am simțit decepționată. Luis m-a invitat la cină, dar am refuzat. Apoi, pe drum, în noaptea mohorîtă, m-am gîndit că poate mi-ar fi prins bine să iau cina cu el, să-i suport insinuările și să rîd la prostiile lui. Mă simțeam singură, lipsită de apărare în acest oraș cu vibrații stranii și care devenise deodată întunecat și ostil. Aveam nevoie de căldura unor rîsete care să-mi umple sufletul și tînjeam după tîmpeniile lui Luis.

– Psihometrie.

– Poftim?

– Psihometrie, repetă Alicia.

Același cuvînt; auzisem bine. Dar era pentru prima dată că auzeam acest cuvînt și nu bănuiam nici măcar pe departe ce ar fi putut să însemne. Am așteptat să continue.

– Se numește psihometrie fenomenul prin care o persoană este în stare să perceapă sentimente, emoții, fapte petrecute și impregnate într-un obiect. Alicia îmi apucase mîinile în ale ei și mă privea în ochi. Ție ți s-a întîmplat asta cu inelul.

O spunea serios, cu fermitate, părea convinsă.

– Vrei să spui că...

– Că visul tău cu prăbușirea turnului, cu asediul cetății Acre, mă întrerupse ea energic, cu războinicul rănit care, clătinîndu-se, izbutește să ajungă la fortăreața templierilor, este ceva care s-a petrecut în realitate. Tulburarea, emoția celui care a purtat inelul l-a impregnat. Tu ai fost în stare să o percepi.

– Dar, cum? Vrei să spui că visul meu a fost ceea ce a trăit cineva, într-adevăr, la Acre acum șapte sute de ani?

– Da. Asta spun.

Am rămas privind acei ochi albaștri, în vreme ce mîinile ei mari și calde îmi transmiteau o liniște ciudată. Alicia îmi explica acum ceea ce era de neexplicat. Nu avea nici un sens, nici chiar eu n-aș fi crezut în împrejurări normale; dar, dacă vreodată vi s-a întîmplat ceva straniu, ceva care vă depășește logica, veți ști cît de recunoscător poți fi dacă ți se oferă un argument care să justifice acel ceva inexplicabil.

– În viața mea n-am auzit ceva asemănător.

– Este o formă de clarviziune.

– Dar, cum se poate întîmpla așa ceva?

– Sincer, nu știu. Era un surîs dulce pe chipul ei. Ocultiștii spun că există niște registre numite *akasice*[1] și care conțin memoria a tot ceea ce s-a petrecut. În anumite împrejurări, putem ajunge la ele. Inelul ăsta pare să fie un vehicul de acces. Lui Enric i se întîmpla același lucru.

– Asta i se întîmpla și lui Enric?

– Da, îmi comenta că uneori îi apăreau imagini ale unor întîmplări din vechime, aproape întotdeauna tragice. Întîmplări care produseseră emoții foarte puternice

---

[1] Derivat de la *Akasa*, cuvînt sanscrit care desemnează unul dintre cele cinci elemente materiale, dar subtile, din cosmologia hindusă.

asupra persoanelor care le-au trăit. Atribuia acest fapt inelului, credea că este un depozit de trăiri.

Am privit rubinul care strălucea în mod ciudat sub lumina din cabinetul Aliciei. M-am gîndit la visele bizare care mă asaltaseră de cînd îl aveam. Mi-aminteam neclar doar unele dintre ele, dar acum aveam explicația pentru această neobișnuită activitate onirică din ultimele luni. Dar oricît de mult m-aș fi străduit, în afară de vreo două cazuri concrete, cînd mi-au rămas niște secvențe foarte clare, nu eram în stare să-mi amintesc nimic semnificativ, nici să discern între puținele imagini pe care le păstram în memorie.

Prin fereastra largă se vedeau, acolo jos, învăluite de noapte, luminile orașului estompate de ceața deasă asemenea picăturilor de ploaie.

O colecție de splendide statuete criselefantine[1], trupuri de fildeș și veșminte de bronz, unele acoperite cu pietre prețioase, toate femei tinere, unele în pași de dans și altele ciupind coardele instrumentelor, ne ținea companie din înaltul mai multor mobile, între care se remarca o comodă mare.

Altă balerină goală, un bronz modernist în mărime naturală, încremenită într-un etern pas de dans, susținea în partea de sus o lampă cu motive florale și cristaluri în rame de plumb. Sub lumina ei, vinul din cupe strălucea într-un roșu catifelat cu nuanțe întunecate și profunde. Cinam singure, la nivelul de sus al casei, în acea încăpere privată a Aliciei, un loc cald și primitor, turn de veghe asupra unui oraș fermecat. Compania ei mă relaxa. Era nerăbdătoare să afle cele întîmplate peste zi și nu aveam nici un motiv să-i ascund ceva. Ajungînd la povestea cu San Juan de Acre, trebuie că mi-a simțit tulburarea și,

[1] Executate din aur și din fildeș

atunci, apropiindu-și scaunul, a fost momentul cînd mi-a luat mîinile într-ale ei.

– Dar niciodată nu mi s-a mai întîmplat așa ceva înainte. Mi-am dat seama că mă văicăream ca o fetiță care a căzut și și-a julit genunchii.

– Dar nu ești tu de vină, mă consolă ea. E inelul.

Acum ea mîngîia rubinul misterios care strălucea intens cu steaua lăuntrică în șase colțuri, de parcă ar fi avut viață proprie, și apoi îmi mîngîia mîinile. Eu mă simțeam bine. Era o toropeală blîndă; după tensiunea și stresul acelei zile, observam cum trupul mi se destinde, se lasă în voie. Ce zi! A început cu explorarea librăriei Del Grial. Mai tîrziu, a venit atacul și apariția acelui bărbat straniu cu violența lui. Apoi, emoția citirii manuscrisului și șocul de a recunoaște în el visul meu neverosimil.

– E ceva cu această bijuterie, nu e ușor să fii stăpînul ei, spuse ea dintr-odată. Are putere.

Comentariul ei m-a făcut să tresar. Mi-a venit în minte testamentul. Ultimele întîmplări aproape că mă făcuseră să-l uit.

„Acest inel nu poate fi al oricui și îi conferă proprietarului o autoritate ieșită din comun“, se spunea în scrisoarea pentru mine, și încă ceva, că trebuie să-l păstrez pînă găsim comoara. Acum, aceste cuvinte sunau ca o amenințare. Mi-am promis s-o citesc din nou de cum mă voi întoarce în camera mea.

– Acest inel stabilește o relație specială cu posesorii lui, o relație de vampirism, adăugă ea peste cîteva clipe. Îți ia energia, ca să activeze ceea ce poartă cu sine, și ți-o înapoiază sub forma unor vise despre persoane decedate.

Mi-am privit inelul cu teamă. Rubinul strălucea în roșu și l-am simțit ca pe o lipitoare pe degetul meu. Dacă

nu m-ar fi legat angajamentul față de Enric, mi l-aș fi scos imediat.

– Nu-ți face griji, draga mea, afirmă Alicia, care părea că-mi citește gîndurile. Eu te voi ajuta.

Era o nuanță deosebită în vocea ei profundă, ceea ce m-a făcut să-i privesc ochii albaștri atît de asemănători cu cei ai fiului ei. Vorbele ei îmi aduceau alinare și mi-am dat seama că ea era singura persoană care putea să mă înțeleagă. Gura ei ascundea un zîmbet și m-a mîngîiat pe păr. Apoi, m-a sărutat pe obraz. Al doilea sărut a fost aproape de gura mea. Acest contact m-a tulburat. Și cînd, la al treilea sărut, buzele noastre s-au atins, mi-a sunat alarma. Mi-am dat seama că mă aflam în brațele ei și m-am ridicat dintr-o săritură.

– Noapte bună, Alicia, am spus eu. Mă duc să mă culc.

– Noapte bună, draga mea. Zîmbea cu gura pînă la urechi. Să dormi bine. Anunță-mă dacă ai nevoie de ceva. N-a făcut nimic să mă rețină, ca și cum ar fi așteptat reacția mea și ar fi privit-o amuzată.

Cînd am ajuns la mine în cameră, am închis ușa cu zăvorul.

Fusese o zi cu emoții peste măsură, mă simțeam epuizată, dar și neliniștită, și înainte de a adormi, între somn și trezie, m-a asaltat acea stranie trăire. Vedeam totul ca și cum aș fi fost acolo:

Un urlet tăie ca un cuțit aerul dens și răsună în acel beci mizerabil, izbindu-se de blocurile mari de piatră, lăsate la vedere, ale zidurilor. Ceața care intra prin ferestruicile cu gratii se amesteca apoi cu fumul de la grătarele cu jăratic, unde fiarele se înroșeau, și de la torțele care luminau acel infern. Călugărul Roger rezistase bine la prima oră de cazne, dar acum începuse să se frîngă.

Cînd ecoul strigătului încetă, continuă cu o înjositoare smiorcăială.

Eu tremuram. Acoperit cu un șorț zdrențuit, nu știam dacă ceea ce mă făcea să dîrdîi era frica sau ceața înghețată care-mi pătrundea pînă la oase. Tot trupul era numai o durere, întins pe banca de tortură, cu picioarele și mîinile încătușate, simțeam că la următoarea învîrtire a șurubului mă voi rupe. Și mi-am continuat rugăciunea: „Doamne Isuse Hristoase, Doamne Dumnezeul meu, ajutați-mă în această clipă de grea cumpănă. Ajutați-l pe călugărul Roger, ajutați-i pe frații mei să îndure cu toții, ca nici unul să nu dea înapoi, ca nici unul să nu mintă“.

Am auzit glasul inchizitorului interpelîndu-l pe tovarășul meu:

– Mărturisiți că îl adorați pe Necuratul, că scuipați pe Cruce, că preacurveați cu frații voștri!

– Nu, nu e adevărat, bolborosi călugărul Roger cu o voce stinsă.

Apoi, tăcere. Am așteptat cu emoție următorul strigăt care nu întîrzie să sosească.

Călugărul dominican care mă interoga a tăcut cîteva clipe, poate ca să privească supliciul fratelui meu, dar reveni curînd la aceleași întrebări:

– Vă lepădați de Hristos, e adevărat?

– Nu! N-am făcut-o niciodată.

– Adorați acel chip al Necuratului? Am deschis ochii, am văzut nedeslușit din pricina lacrimilor tavanul plin de ceață și de fum, unde cu greu se zăreau grinzile. Am văzut trăsăturile dure ale inchizitorului, care se acoperea cu gluga de la rasa lui dominicană. Mărturisiți și vă voi elibera, spuse el.

– Nu, nu este adevărat, am răspuns.

– Pune-l la fiare! porunci călăul. Și după o clipă, am simțit pe pielea pîntecelui, întinsă precum cea de pe tobă, arsura fierului încins.

Strigătul meu umplu încăperea.

M-am trezit întinsă pe pat, senzația de durere era atît de reală, încît în noaptea aceea n-am mai putut închide ochii, decît la mici intervale de sfîrșeală.

DOUĂZECI ȘI PATRU

> Ți se rupea inima să-i alungi pe creștini, femei, copii și bătrîni, cu lovituri de spadă, știind că nu vor găsi adăpost din calea păgînilor însetați de sînge în nici un alt loc din orașul cuprins de haos.

Luis reluase lectura, repetînd ultimele fraze citite înainte de a-l fi întrerupt eu cu o zi înainte.

> Acolo a murit maestrul nostru general, templierul Guillaume de Beaujeu, din pricina rănilor primite în apărarea zidurilor, cînd mamelucii au intrat în oraș vărsînd sînge și foc.

Soarele părăsise apartamentul lui Luis ca să se ascundă în spatele muntelui Collcerola. Se întuneca și toți trei ne aflam din nou împreună ca să continuăm lectura teancului de înscrisuri ale lui Arnau d'Estopinyá. Oriol a fost ocupat dimineață la universitate și, cu toată nerăbdarea și tulburarea mea din pricina sîngerosului vis de peste noapte, am hotărît să aștept să ne adunăm toți trei. Bineînțeles că Luis a mărturisit că nu a putut să aștepte și că citise deja documentul de cîteva ori. Acum, o făcea din nou cu voce tare, așezați toți trei pe tot atîtea perne mari deasupra unui frumos covor persan și bînd cafea.

Am mai rezistat încă zece zile, cu toate că atît sarazinii, cît și noi știam că în ciuda zidurilor de trei și de patru metri grosime, fortăreața va cădea peste puțin timp. Tocmai cît le-a luat musulmanilor să reașeze mașinăriile lor de asediu cele mai mari. În ultima zi, a trebuit să acoperim îmbarcarea șalupelor spre galeră cu puținii arbaletieri care ne mai rămăseseră. În acel moment, primejdia imediată nu mai venea de la păgîni, ci de la cei refugiați în fortăreață, care, cuprinși de panică, doreau cu orice preț să ajungă pe corăbii; plăteau oricît, își ofereau toate bunurile. Au fost unii care au făcut o avere pe seama acestei nenorociri. Se spune că a fost și cazul celui care era pe atunci călugărul templier Roger de Flor[1], cel care apoi, părăsind ordinul ca să fugă de pedeapsa acestuia, va deveni marele căpitan al Almogavarilor, biciul musulmanilor și al ortodocșilor, și care, în acele zile, a strîns mari bogății grație galerei pe care o comanda și nenorocirii refugiaților.

Cînd vasul nostru, încărcat cu răniți văicărindu-se la fiecare tangaj, se îndepărta de-acum în drum spre Cipru, cu greu am putut vedea, prin norii de fum și de praf, însemnele Islamului fluturînd deasupra ruinelor cetății Saint-Jean. Am simțit o adîncă tristețe. Nu numai pentru pierderea ultimului mare bastion de pe Pămîntul Sfînt. Am avut premoniția apropiatului sfîrșit al Ordinului Cavalerilor Sărmani ai lui Hristos, al templierilor.

Între răniți, se aflau doi tineri și aprigi călugări, cavalerii Jimeno de Lenda și Ramón Saguardia. Saguardia fusese cu maestrul general Guillaume de Beaujeu cînd acesta căzuse rănit de moarte, a încercat să-i vină în ajutor, iar el, agonizînd, i-a încredințat inelul lui cu piatră de rubin. A reușit să-și salveze viața printr-o minune, putînd să ajungă, grav rănit, pe propriile picioare, la porțile fortăreței Ordinului Templierilor, situată în incinta înconjurată cu ziduri de la Saint-Jean d’Acre, în plin asediu al mamelucilor. A fost cît pe-aci să piară în

---

[1] Războinic spaniol, de origine germană (1266–1307), conducătorul expediției mercenarilor catalano-aragonezi numiți *almogavari,* care au luptat alături de împăratul bizantin Andronic al II-lea Paleologul (1282–1328).

mijlocul gloatei la cîțiva metri de la intrare. În lungul drum de întoarcere la Barcelona, am avut prilejul să leg prietenie cu amîndoi.

„Saguardia, am gîndit eu în sinea mea, el trebuie că era cavalerul care în visul meu purta inelul“.

La întoarcerea pe țărmul catalan, *Na Santa Coloma* a revenit la operațiunile de escortare a navelor și la incursiunile împotriva maurilor.

Luis citea cu siguranța cuiva care cunoaște bine textul.

După cîțiva ani, regele Iacob al II-lea și maestrul nostru provincial Berenguer de Cardona au convenit schimbul întinselor posesiuni templiere din apropierea orașului Valencia, pe care bunicul lui, Iacob I, ni le dăduse pentru ajutorul nostru în cucerirea regatului, cu orașul Peñíscola, fortăreața acestuia, portul, mai multe castele din împrejurimi, păduri și multe ogoare. Cu puțin timp înainte, eu fusesem avansat sergent și atunci maestrul nostru a binevoit să-mi încredințeze comanda unui vas cu pînze, o navă de mărfuri care avea drum la Barcelona, Valencia și Mallorca.

Nu era ceea ce doream eu, dar m-am străduit în această însărcinare, după cum o cereau legămintele mele de supunere, ceea ce nu mă împiedica să vorbesc cu superiorii și cu prietenii mei, cavalerii de Lenda și Saguardia, ca să-i conving că iscusința mea era mai mare în război decît în transport.

După cîțiva ani, mi s-a dat comanda unei galere de douăzeci și șase de bănci cu vîslași și un catarg. Domnul Dumnezeul nostru a vrut să-mi acorde victoria în mai multe ciocniri și am capturat multe corăbii dușmane. Totul părea să meargă bine, dar călugărul Jimeno de Lenda își făcea griji. Într-o zi, mi-a spus că un anume Esquius de Floryan, un bătrîn comandor templier, izgonit ca păcătos, s-a înfățișat înaintea regelui nostru Iacob al II-lea cu acuzații cumplite împotriva noastră. Monarhul i-a făgăduit o mare recompensă dacă

era în stare să aducă dovezi. Esquius nu a putut și regelui i-a ieșit din minte toată povestea.

În acel an, am pierdut insula Raud[1], ultima posesiune templieră din Țara Sfîntă. Jimeno a devenit și mai încordat, spunea că forțe obscure urzesc să ne ducă la pierzanie și că, dacă nu vom redobîndi curînd parte din ceea ce pierdusem în Orient, misiunea noastră sacră va fi umbrită și spiritul nostru va slăbi.

Doi ani mai tîrziu, Iacob al II-lea a semnat la Elche pacea cu castilienii, alipind regatului Valenciei o parte a celui din Murcia, cuprinzînd toată coasta pînă la Guardamar. Zona ce trebuia păzită era acum mult mai întinsă, ajungea departe spre sud și era foarte expusă atacurilor maure. În vremea aceea, vechiul meu superior Berenguer d'Alió, din motive de vîrstă, a predat comanda vasului *Na Santa Coloma.* Eu am devenit căpitanul acestuia.

Și ce pot să vă mai spun? Puțin mai tîrziu, a sosit nefastul an 1307. Atunci a fost momentul cînd călugărul Jimeno de Lenda a ajuns maestru de Catalonia, Aragón, Valencia și al regatului de Mallorca, iar călugărul Saguardia, pe atunci comandor al principalei enclave a templierilor în regatul de Mallorca – Masdeu, în Roussillon – a devenit locțiitorul lui. S-a întîmplat că trădătorul de Filip al IV-lea al Franței l-a atras la Paris, cu onoruri și înșelăciuni, pe maestrul nostru general Jacques de Molay și, în dimineața zilei de 13 octombrie, trupele regelui au atacat prin surprindere fortăreața templierilor și acolo l-au prins pe maestru, care nu a opus rezistență. În același timp și în același fel, au fost luate castelele și domeniile templierilor în toată Franța. Acel rege nelegiuit, prin calomnii, minciuni și acuzațiile cele mai oribile, a căutat și a obținut pierzania ordinului nostru. A făcut-o oare din dragoste de dreptate, din dragoste de Dumnezeu? Nu! Nu dorea decît să fure bogățiile pe care Ordinul Templierilor le păstra ca să finanțeze misiunea sacră de a redobîndi Țara Sfîntă. Filip al IV-lea, numit „cel Frumos“, știa ce face și cum

---

[1] Ruwad sau Arwad, insulă siriană în Mediterana, antica insulă feniciană Arados

să o facă; nu era pentru prima dată că întemnița, supunea la cazne și ucidea pentru bani. Cu ani înainte, i-a urmărit pe bancherii lombarzi ca să le fure bunurile din Franța și la fel a făcut apoi cu evreii.

Dar nu numai că i-a acuzat pe călugării francezi, ci, ca să-și ascundă crima, calomnia întregul ordin și pe fiecare templier în parte, trimițînd scrisori regilor creștini, inclusiv contelui de Barcelona, stăpînul nostru, Iacob al II-lea rege al Aragonului, Valenciei, Corsicăi și Sardiniei, cum îi plăcea lui să fie numit. Adăugase la titlurile lui și insulele pe care papa i le-a oferit în schimbul războiului purtat împotriva propriului frate mai mic, Federico[1], rege al Siciliei. Asta dovedește ce fel de individ era monarhul nostru.

Veștile despre cele întîmplate în Franța au sosit curînd pe domeniul din Masdeu; călugărul Ramón Saguardia nu a pierdut nici o clipă și, cu doi cavaleri și un servitor, a galopat fără odihnă pînă la cartierul nostru general de la castelul din Miravet. Ramón nu avea încredere în regi, gîndea că sînt hrăpăreți, că sînt păsări de pradă și ducea cu el, ca să le salveze, cele mai prețioase bunuri de pe domeniul său. Pînă să plece, a trimis solie la celelalte lăcașuri ale templierilor din Roussillon, Sardinia, Mallorca și Montpellier ca să-și pună la adăpost bunurile cele mai de preț, trimițîndu-le la Miravet. Călugărul Jimeno de Lenda, aflînd veștile, a poruncit adunarea canonicilor ordinului. Între cei convocați, ne aflam prelatul de la Peñíscola și cu mine. S-a hotărît să se ceară ajutorul și protecția regelui nostru Iacob al II-lea, deși în secret am început să întărim și să înzestrăm fortărețele care puteau să reziste unui îndelungat asediu.

Dar mie călugării Jimeno și Ramón îmi rezervau o onoare foarte specială. Voiau să protejeze ceea ce fiecare domeniu avea mai de preț. Odată adunat totul la Miravet, dacă situația s-ar fi înrăutățit, aș fi plecat spre Peñíscola cu acea comoară, ca să o îmbarc pe *Na Santa Coloma,* o navă pe care nici o galeră regală nu era în stare să o ajungă din urmă, și să o ascund într-un loc

[1] Federico al II-lea (1272–1337), rege al Siciliei între 1296–1337

sigur, pentru cît timp vor dura vremurile tulburi. Am făcut legămînt, pe mîntuirea sufletului meu, să nu îngădui nimănui care nu este un bun templier să posede vreodată asemenea giuvaiere. Și Ramón Saguardia mi-a dăruit inelul lui, cel cu crucea labată în rubin, ca aducere-aminte a legămîntului și a misiunii mele. Eu eram mișcat de încrederea pe care acei înalți călugări mi-o arătau și mi-am petrecut zilele de așteptare, pînă la sosirea comorii, în post și rugăciune către Domnul Nostru, ca să fiu demn de o lucrare atît de mare.

Mi-aș da viața, aș da totul, numai să izbîndesc în străduința mea.

DOUĂZECI ȘI CINCI

– S-a terminat, spuse Luis. Nu mai sînt alte foi.

– Cum? am întrebat, surprinsă. Povestea nu s-a încheiat.

– Dar teancul de înscrisuri, da. Asta e tot.

L-am privit pe Oriol. Stătea pe gînduri.

– Comoara nu e o legendă, spuse el în sfîrșit. Cel puțin acum știm sigur că a existat. Poate că nu a fost găsită și ne așteaptă pe noi.

– Și mai știu că inelul Cristinei este autentic, afirmă Luis. Și că i-a aparținut, mai întîi, Marelui Maestru și, apoi, lui Ramón Saguardia și lui Arnau d'Estopinyá.

Eu eram în continuare impresionată de coincidența visului meu cu relatarea din teancul de înscrisuri și am acceptat concluziile lui Luis, fără să le pun sub semnul întrebării; în realitate, aș fi dat crezare oricărui lucru care mi s-ar fi povestit, oricît de neobișnuit ar fi fost.

Era evident că în timpul căderii cetății Acre, cel care a purtat inelul a fost călugărul Saguardia. Același care, rănit fiind, a reușit să ajungă pînă la fortăreața Templului, în plin asediu al mamelucilor. Și asta a fost tocmai viziunea mea. Am văzut ceea ce călugărul Ramón Saguardia a văzut pe străzile din Acre, printre oamenii fugind disperați căutînd adăpost.

Am privit inelul cu piatra lui strălucind roșie ca sîngele în lumina lămpii. Cîtă violență? Cîtă durere poartă înăuntrul ei?

– Dar textul nu menționează tabloul pe lemn, își continuă Luis analiza. Este singurul element despre care nu deținem dovezi că ar avea legătură cu istoria.

– Ba are legătură, am intervenit. Cei doi veri tăcură, așteptînd ca eu să continui. Fecioara de pe tabloul meu poartă inelul pe mîna ei stîngă. Același inel.

Amîndoi rămaseră o clipă tăcuți, privindu-mă năuciți, nemișcați.

– E adevărat asta? întrebă în sfîrșit Oriol, încă uluit. Eu am afirmat fără cuvinte, încuviințînd din cap.

– Atunci, se leagă totul, interveni Luis.

– Da, spuse Oriol gînditor. Dar e foarte ciudat. Ești sigură de asta?

– Bineînțeles că sînt. Ce e ciudat? am vrut să știu.

– Faptul că madonele gotice nu poartă inele și, cu atît mai puțin, cele din secolul al XIII-lea sau de la începutul celui de al XIV-lea. Mă pricep la arta medievală și am văzut sute de reprezentări ale Mariei și ale Pruncului. Sfinții din vechime nu etalau bijuterii și, doar Fecioara, cînd era reprezentată ca regină, purta o coroană regală. Numai episcopii și înalții demnitari ai Bisericii sînt înfățișați cu inele, unele cu pietre de rubin și, de obicei, peste mănuși albe. Începe să apară cîte un inel în pictura flamandă și germană pe la mijlocul secolului al XV-lea și se înmulțesc în al XVI-lea. Asta s-a întîmplat mult după ce aceste tablouri au fost pictate. În realitate, o persoană particulară care etala odoare era foarte rău văzută de catolicii din acea epocă în regatul de Aragón.

– Atunci, ce sens are inelul pe panoul Cristinei? întrebă Luis.

– E foarte ciudat, răspunse Oriol. Și nu numai ciudat; ar fi fost de-a dreptul scandalos pentru acele vremuri. În scrierile epocii, li se atrăgea atenția soților să nu cumpere bijuterii și să nu le permită soțiilor etalarea lor în public – și apoi adăugă ca și cum i-ar fi venit deodată în minte: Mă rog, îmi amintesc că am văzut totuși o Fecioară cu un inel corespunzînd epocii tablourilor noastre. Dar este vorba de o pictură falsă, imitînd un panou gotic din secolul al XIII-lea.

– Te gîndești că pictura mea nu este autentică? am întrebat decepționată. Crezi că tatăl tău mi-ar fi dăruit ceva fals?

– Nu, răspunse Oriol tăios. Să-ți fi trimis ție un fals? E absurd. Cîteodată mă gîndesc că pe tine te iubea mai mult decît pe mine. Enric avea bani să cumpere orice pictură ar fi dorit și renume de mînă spartă. Sînt sigur că e autentică.

– Atunci, cum de Fecioara de pe panoul meu are totuși un inel?

– Trebuie să fie un semn.

– Un semn? interveni Luis. Cum adică un semn? O fi pentru tine, care te pricepi la arta veche, dar pentru Cristina și pentru mine nu are nici o semnificație. Pentru noi, ar fi trecut neobservat.

– Cine crezi că a pus acest semn pe tablou? A fost pictorul original sau cineva ulterior?

– Sînt sigur că a fost același care a ascuns un mesaj în picturi.

– Așadar, există într-adevăr un mesaj pe panouri? întrebă Luis.

– Da. Cu agitația în jurul teancului de înscrisuri, ați uitat să mă întrebați de examinarea pe care am făcut-o cu raze X. Azi-dimineață mi s-a dat răspunsul.

– Ce-ai găsit? am întrebat, moartă de curiozitate.

– Pe amîndouă panourile, în partea de jos, la picioarele sfinților, așa cum tatăl meu ne-a lăsat scris în testament, e o inscripție care a fost acoperită ulterior cu vopsea.

– Ce zice? vru să știe Luis.

– Pe una, „comoara“, iar pe cealaltă, „peșteră marină“.

– Comoara e într-o peșteră marină! am exclamat.

– Da. Așa se pare, admise Oriol. Și se potrivește perfect cu istoria. Lenda și Saguardia i-au cerut unui marinar să ascundă comoara.

– Așadar, avem deja un element-cheie, spuse Luis.

– Da, e important, răspunse vărul lui, dar nu e de-ajuns. Cine știe cît de multe peșteri sînt pe țărmurile noastre. Avem de căutat prin toată Mediterana occidentală și, limitîndu-ne doar la zonele provinciei templiere de sub responsabilitatea maestrului călugăr de Lenda, ne rămîne coasta catalană, incluzînd și zonele franceze de la Perpignan și Montpellier, coasta valenciană, parte din Murcia și insulele Baleare. Dacă a fost mai departe și excludem teritoriile maure, mai rămîn Corsica, Sardinia și Sicilia. Fără mai multe date, ne-am petrece toată viața în această căutare.

– Deci, va trebui să găsim mai multe indicii, am spus.

– Avem nevoie de piesa ta din triptic, îmi aminti Luis.

– O să fac în așa fel încît să-mi fie trimisă, am afirmat eu, întrebîndu-mă cum s-o conving pe mama.

– Voi veni la Barcelona, spuse ea, de cum mi-a auzit vocea la telefon.

– Tu? nu m-am putut împiedica să nu răspund. Pentru ce?

– Uite ce e, Cristina, aici se întîmplă ceva ciudat, răspunse María del Mar. Nu te găsesc niciodată la hotel. Chiar și la ore cînd ar trebui să fii în pat. Crezi că sînt

proastă? Tu nu stai în hotelul ăla. Ți se păstrează mesajele și mă suni mai tîrziu, naiba știe de unde.

„Fir-ar să fie! am gîndit eu în sinea mea. Mama, înainte să fie mamă, a fost fiică.“

– Cred că ai intrat în niște încurcături, continuă ea. Lasă baltă moștenirile lui Enric, poveștile și comorile lui. Întotdeauna a fost foarte fantezist. Viața ta e aici, la New York, întoarce-te.

– Mamă. Ți-am mai spus că vreau să merg pînă la capăt cu povestea asta. Fie că e basm, fie că nu e. Și tu rămîi acasă. Nu te-ai întors la Barcelona timp de paisprezece ani și acum te-a găsit graba. Lasă-mă să-mi văd de treabă și întoarce-te atunci, și fă ce-ți place.

– Ah! Dar te încurc?

„Acum s-a supărat, mi-am spus. De ce relația noastră e întotdeauna atît de dificilă?“

– Nu mă încurci, mamă, am vrut să fiu amabilă. Dar asta e o poveste care mă privește pe mine.

– Bine, deci, dacă nu te încurc, voi sosi poimîine. Tonul ei era hotărît. Am consultat deja orarele. O să mă aștepți la aeroport, nu-i așa?

Oh, nu! M-am alarmat. Mă imaginam împreună cu mama și cu cei doi veri discutînd despre comoară. E ridicol! Sau încercînd să-l tragă de limbă pe comisarul Castillo. Amîndouă arătîndu-ne picioarele. Halal pereche de detectivi! Sau cu Alicia. Era evident că n-o înghițea pe Alicia sub nici un chip. Bineînțeles că, după ce am cunoscut-o personal, am început să cred că poate mama mea o fi avînd motivele ei…

– Sigur că da, am spus imediat. Sincer, aici mă încurci, mamă.

Nu se mai auzi nimic pe fir și eu m-am simțit vinovată. Biata femeie! Am cam sărit calul față de ea.

– Stai la ea acasă, nu-i așa? mă întrebă în sfîrșit.

– Poftim? Nu mă așteptam la asta.

– Locuiești acasă la Alicia. Greșesc?

– Și dacă ar fi așa, care e problema? m-am apărat. Nu mai sînt o fetiță, mamă. Iau hotărîri de mult timp singură.

– Ți-am spus să nu te apropii de ea.

M-am simțit ca atunci cînd, mică fiind, mă prindea cu vreo năzbîtie. Numai că acum aveam douăzeci și ceva de ani și nu eram obligată să-i dau ascultare. Am păstrat tăcerea fără să știu prea bine ce să-i răspund.

– Sînt lucruri pe care nu le știi. Tonul ei încetase să mai fie acuzator. Mă ruga. Femeia aia e periculoasă, pleacă de acolo. Te rog!

Am tăcut în continuare. Schimbarea ei de registru, de la autoritar la rugăminte, mă descumpănise.

– O să vin la Barcelona, iar tu o să te întorci cu mine la New York.

– Iarăși, mamă! Insistența ei m-a enervat.

– Crede-mă. Știu ce e mai bine pentru tine.

– Scutește-ți călătoria. N-o să mă găsești.

Ea rămase din nou tăcută. Iar eu m-am simțit prost încă o dată că i-am vorbit așa, dar nu eram dispusă să-i fac jocul. Da, să trăiești implică niște riscuri și mama mea e plină de afecțiune și de bune intenții față de mine, dar nu aveam de gînd să îngădui ca María del Mar să mă închidă într-o cutiuță ca nu cumva fetița ei să se spargă. Însemna să pun pe un talger al balanței temerile ei și, pe celălalt, libertatea mea. Iar libertatea mea cîntărește mai mult.

– Îmi pare rău, mamă, am spus eu încercînd să o împac. Nu interveni. Eu voi face ceea ce cred că trebuie să fac. „Cine a zis că e ușor să fii copil singur la părinți?“ am gîndit în sinea mea.

– O să vin, fie că-ți place sau nu.

– Ești liberă să faci orice poftești și să mergi oriunde dorești. „Acuma mama o să înceapă să joace tare, mi-am

spus eu, și trebuie să evit să prindă curaj“. Dar nu conta pe mine.

Răspunsul ei a fost tăcerea.

– Mai ești acolo, mamă? am întrebat după o clipă.

– Da, draga mea.

– M-ai înțeles?

– Uite ce e, să schimbăm subiectul, azi nu se poate vorbi cu tine, răspunse pe un ton pe jumătate iritat, pe jumătate resemnat. M-am mirat că mama renunță la luptă cu atîta ușurință. Dar apoi spuse: Apropo, ai sunat pentru ceva?

Vestea posibilei ei călătorii la Barcelona mă făcuse să uit scopul apelului meu: voiam s-o conving să-mi trimită tabloul. Atunci, am văzut totul limpede. Aici mă aștepta ea la cotitură.

– Ah! Da, mamă, uitasem, m-am prefăcut. Am nevoie să-mi trimiți tabloul.

– Este un obiect de preț. Ar fi mai bine să-l aduc personal.

– Dar, mamă! Iar începi? Am mai vorbit despre asta.

– Tabloul și cu mine vom veni cu același transport. Puteam să-i aud zîmbetul triumfător prin voce.

Am rămas fără cuvinte. Știam amîndouă că ea a cîștigat, eram la mîna ei.

– Nu ai dreptul să reții pictura, m-am plîns. Este a mea.

– Și tu ești fiica mea și faci ce vrei.

Altă tăcere.

– Uite ce e, draga mea, adăugă ea la tăcerea mea, tonul ei era acum duios, o să te bucuri că vin. Sînt niște lucruri pe care trebuie să le afli.

Fraza aceea m-a făcut să văd limpede. Sigur că da! Ea îmi ascunsese niște fapte din viața noastră la Barcelona. O fi avînd vreun indiciu în legătură cu comoara? Sau cu moartea lui Enric? Categoric, aveam o

mulțime de întrebări pentru ea. Ar fi minunat dacă reușeam s-o fac să răspundă cu sinceritate.

– De acord, am acceptat. O să vă rezerv o cameră.

– Da, una dublă. Pentru tine și pentru mine.

– Și Daddy?

– Tata rămîne la New York.

„Vine fără tata! mi-am spus, poate are mai multe de povestit decît cred eu.“

DOUĂZECI ȘI ȘASE

– Vrei să vezi tabloul de care ți-am vorbit? mă invită Oriol. Pictura aceea falsă a unei Fecioare cu inel.

Eu mă trezisem destul de mahmură; din fericire era cafea pregătită la bucătărie și, cînd îmi turnam o ceașcă, a apărut și el. În dimineața aceea nu avea ore la universitate și era foarte binedispus. Eu am acceptat încîntată, dar mai întîi am reușit să-l fac să-mi țină companie la micul dejun.

– Fecioarei n-o să-i cadă inelul dacă va aștepta puțin, am spus, pastișînd expresia populară. El rîse cu discreție și eu m-am gîndit că replica mea fusese mai degrabă deșteaptă decît amuzantă.

Casa are o mansardă încăpătoare care folosește ca debara în care se păstrează o mulțime de vechituri peste care timpul a așternut un strat de praf. Sînt mobile și obiecte vechi aparținînd familiei Bonaplata, unele, de cîteva generații. A căutat printre niște tablouri fără rame sprijinite în picioare într-un colț și scoase unul mic.

– Ăsta e, spuse, iar eu am rămas privindu-l cu gura căscată.

– Oriol, i-am spus, cînd mi-am revenit din uimire. Acest tablou este identic cu al meu!

– Poftim? E ca al tău? întrebă el nedumerit. Ești sigură?

– Cît se poate de sigură! El își duse mîna la bărbie într-un gest gînditor, iar eu am ridicat tabloul ca să-l

cercetez. Greutatea era aceeași, dar ăsta era mai gros și găurelele mîncate de cari de pe margini păreau pictate.

– Este o copie, afirmă Oriol. Am cercetat-o de mai multe ori, fiind atras de misteriosul inel pe care-l poartă Fecioara, și am dovada că, deși la prima vedere pare originală, este un fals modern. Dar inelul nu este singurul lucru ciudat al tabloului.

– Ce altceva e ciudat?

– Așezarea Pruncului. La sculpturile în lemn, la statuile și tablourile din epocă, apare aproape întotdeauna așezat în partea stîngă a Fecioarei, cel puțin în reprezentările de pe vremea și din zona în care este localizată pictura. Cîțiva ani mai tîrziu, artiștii au început să spargă monotonia compoziției și Pruncul apare jucîndu-se, cu păsări, chiar și cu coroana Fecioarei, în cazurile în care e reprezentată ca regină. Dar aproape întotdeauna în partea stîngă, foarte rar în dreapta.

Am rămas dusă pe gînduri în tăcere. Niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte că s-ar putea găsi atîtea ciudățenii într-o pictură. Se presupune că artistul e liber, nu?

– Este surprinzător, spuse el cu privirea ațintită asupra Madonei.

– Ce este surprinzător? am întrebat, dispusă să mă minunez de niște lucruri la care niciodată nu m-aș fi gîndit că ar putea fi motiv de uimire.

– Faptul că Enric avea o copie falsă. Trebuie că a comandat-o înainte de a-ți trimite ție originalul.

– Dar, de ce dorea o imitație? Îi plăcea atît de mult pictura? Am sprijinit tabloul pe o masă veche de toaletă și am așezat inelul meu lîngă Fecioară. Se deosebeau doar prin mărime, în rest, erau identice. Și dacă-i plăcea atît de mult, de ce nu l-a atîrnat într-una din multele încăperi ale casei? De ce l-a ascuns?

– Pe mine m-a atras întotdeauna tot ceea ce este vechi, spuse Oriol fără să-mi răspundă la întrebare; poate că nici măcar n-o auzise. Părea cufundat în propriile gînduri, în enigmele pe care le conținea tabloul. Și de mic copil mă fascina să urc în acest loc, să mă umplu de praf, să scotocesc printre lucruri; cunoșteam toate catrafusele cu ochii închiși. Sînt vechituri de familie pe care tatăl meu le-ar fi putut vinde în magazinul lui, dar n-a vrut niciodată s-o facă. Și acum îmi vine în minte ceva în legătură cu tabloul, căruia nu i-am dat înainte nici o importanță, dar care poate că e semnificativ.

– Despre ce e vorba?

– L-am descoperit, aici, exact în perioada decesului tatălui meu. Înainte, nu era. Mi-l amintesc perfect, aici, aruncat împreună cu celelalte picturi, dar fără praf.

– Crezi că are vreo legătură cu moartea lui?

– Mama mi-a povestit istoria panourilor, despre un posibil al doilea testament și despre comoară, dar niciodată nu m-am gîndit că această pictură ar putea avea vreo legătură cu toate astea – făcu o pauză ca pentru a-și limpezi ideile și apoi își aținti privirea albastră în ochii mei –, dar sînt prea multe coincidențe și am din ce în ce mai mult convingerea că totul se leagă: tabloul, inelul, comoara și moartea lui.

Am văzut că Oriol vrea să vorbească și i-am propus să mai bem o cafea, de data asta la masa din grădină, acolo, la umbra copacilor, înconjurați de spaliere cu trandafiri înfloriți.

– De ce s-a omorît? cum ne-am așezat, i-am și trîntit întrebarea pe neașteptate.

– Nu știu încă. Privirea lui se pierdu înspre orașul care, printre chiparoși, se zărea la orizontul din vest, sub linia albastră a mării. Mi-am dat seama că el își pusese și

înainte această întrebare, de nenumărate ori, și că îl mai rănea încă. Mama mi-a povestit că avea probleme cu rivalii lui în afaceri, membri ai unei mafii internaționale de traficanți de opere vechi de artă. Cîteodată vreau să cred că nu s-a sinucis, că a fost asasinat. Sufăr cînd mă gîndesc că a ales să părăsească lupta, să plece, să mă abandoneze. Ochii lui se încețoșară cu niște lacrimi care n-au ajuns să-i curgă. Sînt sigur că orice problemă ar fi avut o soluție mai bună decît aceea de a-și trage un glonț în cerul gurii. Asta a creat un mare pustiu în viața mea, încă îl mai simt, încă mă mai doare.

– Îmi pare foarte rău. Și am păstrat tăcerea în semn de respect pentru mîhnirea lui.

– Se spune că i-a ucis pe patru dintre acei mafioți, comentă el după cîteva clipe. Dar nu s-a putut dovedi niciodată.

– Crezi că el a făcut-o?

– Da.

– Dar, de ce? De ce o persoană atît de amabilă ar comite asemenea crime?

– Pot să-ți povestesc doar ce mi-a spus mama. Își disputau tablourile, bănuiau că ascund un mesaj, cheia pentru ceva mult mai de preț: comoara templierilor. Scrierile lui Arnau d'Estopinyá, chiar dacă sînt o traducere a altora mai vechi sau transcrierea tradiției orale, o confirmă. Și este adevărat că acolo există un mesaj, deși incomplet sau de neînțeles pentru noi, ascuns sub pictură. Cu siguranță că traficanții ăia știau de existența lui, au vrut să cumpere tablourile de la tatăl meu, el a refuzat, iar ei au recurs la intimidare. Tatăl meu avea un asociat sau prieten. Aici Oriol a făcut o pauză semnificativă. Poate că era amantul lui. Ceilalți i-au tras o bătaie zdravănă, îmi închipui că încercau să-l sperie pe Enric, dar cert este că, dinadins sau printr-un accident, l-au ucis. Mama spune că

atunci au început acele apeluri telefonice în toiul nopții. Amenințau. Dar nu numai pe el, ci pe noi toți.

– Și tatăl tău i-a ucis.

– Așa se pare. N-a vrut să le dea tablourile. Nu știu nici dacă voia să-și protejeze familia sau să-și răzbune prietenul. Ai auzit vorbindu-se de Epaminondas[1]?

– Gușopol[2]? am glumit, încercînd să atenuez dramatismul conversației. Numele îmi amintea de un erou grec, dar nu știam mai mult.

– Epaminondas, principele teban, răspunse el cu un zîmbet.

Am apucat ceașca de cafea și am făcut gestul de a acorda atenție la ceea urma să relateze.

– Această poveste și protagonistul ei îl obsedau pe tatăl meu, era modelul lui, mi-a istorisit-o de nenumărate ori. Epaminondas a fost un conducător militar excepțional care s-a distins, pe deasupra, și prin marea lui cultură; era întotdeauna înconjurat de filozofi, poeți, muzicieni și oameni de știință. Asta îl făcea în ochii tatălui meu mult mai demn de admirație. În secolul al IV-lea î.Hr., Sparta domina Grecia, războinicii ei erau renumiți ca fiind cei mai buni din Antichitate; nici Atena, nici altul dintre orașele-state nu îndrăznea să-i înfrunte. Dar Teba s-a răsculat, și atunci cînd puternica armată spartană, mult superioară, s-a năpustit asupra orașului, Epaminondas și venerata lui falangă i-a bătut de mai multe ori la rînd.

– Ce e falanga asta venerată?

– Falanga venerată era nucleul central al armatei tebane, un corp de elită de vreo trei sute de tineri nobili care, grupați doi cîte doi, jurau mai bine să moară decît să-și părăsească partenerul. Și ceea ce îi făcea de neîn-

---

[1] General și om politic teban (418–362 î.Hr.), unul dintre conducătorii partidului democrat din Teba. A impus hegemonia Tebei în Beoția și Peloponez, învingînd Sparta în bătălia de la Leuctra (371 î.Hr.)

[2] Joc de cuvinte. În original, *paperas* înseamnă „gușă“.

vins era această luptă disperată pentru un prieten, acea pasiune dusă pînă la capăt.

– Aha! am exclamat. Asta mă lămurea ceva mai mult, știam că în standardele morale ale Greciei antice se admitea homo și bisexualitatea la bărbați.

– Același lucru s-a petrecut și între cavalerii templieri. Cînd era o situație limită, cînd erau depășiți în număr, luptau în pereche și nu-și abandonau niciodată tovarășul. Nici viu, nici mort. Templierii nu se predau. Unul dintre sigiliile templierilor o dovedește: se văd doi luptători călărind pe același armăsar. Acea imagine nu corespunde realității, e un simbol. Templierii nu duceau lipsă de cabaline, fiecare cavaler, conform regulamentului ordinului, dispunea de doi cai buni... Sigiliul e simbolul perechii legate prin jurămînt.

– Așadar, tu crezi că în realitate Enric n-a ucis ca să-și apere familia, că n-a făcut-o pentru tine, ci ca să-și răzbune prietenul, am vrut să închei gîndul pe care Oriol îl contura, că-i făcuse o promisiune partenerului său precum cei din falanga venerată, ca templierii de pe sigiliu.

Nu răspunse, lăsîndu-și privirea să se piardă, din nou, dincolo de chiparoși, spre mare. M-am uitat și eu în aceeași direcție și ochii mi s-au umplut de lumina acelei dimineți diafane și de o Mediterană albastră strălucind pe fundal. Am luat o sorbitură de cafea, de-acum rece, și am rămas contemplîndu-l pe băiatul pe care-l adoram cînd eram o copilă. În sfîrșit, privirea lui, strălucitoare din pricina lacrimilor stăpînite, a căutat-o pe a mea și era atît de intensă, încît am simțit un fel de gîdilătură pe ceafă. Atunci, făcînd un gest pe care Luis l-ar fi descris ca afectat, spuse:

– Nu e frumos?

– Ce anume?

– Să iubești atît de mult pe cineva încît să-ți dai viața.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Privirea lui și fraza: „Să iubești atît de mult pe cineva încît să-ți dai viața“ m-au străpuns pînă în adîncul sufletului. Nu puteam să încetez să mă gîndesc la asta, să-i văd ochii albaștri umezi de emoție. „Nu e frumos?“ spuse el. Da, îmi spuneam eu, era frumos, poetic, mișcător. Dar acea lirică tragică ascundea indicii, sentimente care mă făceau să-mi pierd cumpătul. Era evident că Oriol credea că Enric a asasinat patru persoane, ca să se sinucidă apoi din dragoste pentru un bărbat. Și că el s-a simțit părăsit de un tată, pe care l-a admirat pentru eroismul lui, dar căruia nu-i putea ierta faptul că în mod intenționat l-a lăsat orfan. Amintindu-mi de copilăria mea, rememoram afecțiunea, adorația lui Oriol pentru Enric; cum îl apuca de mînă și-l privea, în sus, cu un zîmbet naiv, cînd acesta organiza unul dintre jocurile lui magice. Și apoi își lua acel aer țanțoș, cu pieptul umflat de orgoliu, care voia să spună: „Ăsta este tatăl meu“.

Și mai era și povestea cu pasiunea homosexuală declarată a lui Enric. O iubire fără margini, tragică, pentru care, în mod evident, Oriol nu era scandalizat, ci părea căzut în admirație. Alt indiciu în favoarea faptului că Oriol este *gay*.

Astăzi, meditam din nou la sexualitatea lui și mi-era teamă. Teamă de a mă îndrăgosti din nou de el ca o

proastă... precum fata care a vărsat atîtea lacrimi din iubire pentru el.

În după-amiaza aceea, nu aveam nimic de făcut și eram nervoasă. Căutarea comorii se împotmolise și însuflețirea de acum cîteva ore slăbise. Poate că totul nu e decît o ultimă fantezie a lui Enric, poate că ar trebui să mă întorc la New York, așa cum îmi cerea mama, poate că intrasem deja, fără să o știu, într-una dintre acele nedeslușite situații periculoase pe care ea le prevestea. Și poate că primejdia cea mai mare era Oriol și sentimentele mele pe care nu știam să le controlez. Date fiind toate astea, am hotărît să părăsesc observatorul de deasupra orașului pe care casa Aliciei mi-l oferea, ca să mă cufund în mulțimea de oameni care mergeau pe jos pe Ramblas. Și acolo, plimbîndu-mă, am lăsat culorile mulțimii, sunetul muzicanților de stradă cerșetori de monede și parfumul florilor din chioșcuri să-mi pătrundă simțurile. Voiam să simt, să încetez să mă mai gîndesc.

Aproape fără să-mi dau seama, am traversat *Plaza del Pi*[1] și, îndreptîndu-mă spre catedrală, am observat că mă aflam în fața unui magazin cu antichități. Era cel care fusese al lui Enric! Eram sigură! Fără să o știu, picioarele mă purtaseră spre copilăria mea. Am privit prin vitrină, dar nu am îndrăznit să intru. Deși eram sigură că erau altele, mie mi s-a părut că văd obiectele dintotdeauna. Mai multe pistoale *cu încărcare pe gura țevii,* o pereche de statuete criselefantine, ca acelea pe care le colecționa Alicia, o comodă în stil franțuzesc din lemn de palisandru și de trandafir, niște picturi baroce în clarobscur... M-am făcut mică de tot, de înălțimea copilei care fusesem, și cu inima strînsă și bătînd să-mi sară din piept, am rămas într-o așteptare naivă ca Enric să apară în spatele geamului.

[1] În catalană, „Piața Pinului“

Zîmbitor, cu părul rar pieptănat pe spate, puțin cam plinuț și cu acea privire ghidușă pe care, din cînd în cînd, o arunca și fiul lui. Și pe mîna mea dreaptă simțeam, palpitînd în așteptare, enigmaticul lui inel cu piatră de rubin.

Dar mi-am dat seama curînd că, oricît de mult aș aștepta, oricît mi-aș freca amintirile din trecut, ca pe o lampă fermecată, nu voi reuși să fac ca fantoma nașului meu să treacă prin ușă. Atunci, m-a apucat graba și am mărit pasul spre catedrală și, cînd am traversat în dreptul unui alt magazin cu antichități de pe stradă, am văzut imprimat cu litere aurii pe geamul vitrinei: „Artur Boix". Unde auzisem numele ăsta? Artur Boix... Artur Boix... Sigur că da, tovarășul meu de călătorie!

Am rămas din nou năucită în fața vitrinei, dar de data asta jur că n-am privit nici un obiect din spatele geamului. Cred că nici măcar nu le-am văzut. Nu mă puteam concentra decît asupra numelui scris pe sticlă: „Artur Boix anticar".

Nu știu dacă am luat-o la fugă, la trap sau ca o nălucă, adevărul e că următoarea imagine pe care mi-o amintesc sînt eu însămi la un telefon public din piața catedralei sunîndu-l pe comisarul Castillo. Am avut norocul să răspundă imediat la telefon; dacă nu, aș fi murit de nerăbdare.

– Domnule comisar, încercam eu să fac în așa fel încît vocea să nu pară tulburată, vă amintiți numele de familie ale tipilor pe care se presupune că i-ar fi asasinat nașul meu?

– Cum să nu mi le amintesc, răspunse el binedispus. Este misterul meu favorit, păstrez o copie a dosarului în dulapul din biroul meu și o alta într-o servietă sub pat. Mă va ajuta domnișoara americancă să rezolv această intrigă de roman polițist în stilul detectivului Marlowe[1]?

---

[1] Philip Marlowe, eroul romanelor polițiste ale scriitorului american Raymond Thornton Chandler (1888–1959)

făcea pe mucalitul. Trebuie doar să aflu cum a făcut nașul dumneavoastră ca să-i căsăpească pe ăia patru dintr-o lovitură…

I-am promis că îl voi ajuta în tot ce-ar dori, numai să-mi dezvăluie numele. Și le-a lăsat să cadă precum cineva care recită versuri învățate de copil pentru sărbătorile de familie. Două dintre ele nu-mi spuneau nimic, dar celelalte două, da: Arturo și Iacob Boix.

Tocmai îmi confirma ceea ce instinctul îmi spusese cu cîteva minute înainte. Bărbatul acela atrăgător care s-a așezat lîngă mine în călătoria de la New York a știut întotdeauna cine sînt eu și de ce veneam în Spania. Era fiul unuia dintre cei cărora unchiul meu le făcuse de petrecanie. Mafia traficanților de opere de artă supraviețuise și, judecînd după impresia pe care mi-o făcuse Artur, erau sănătoși și arătau bine.

În vreme ce ne așezam la masa din cafenea, conversația s-a învîrtit în jurul calităților turistice banale ale orașului, dar cum ni s-au adus băuturile, i-am trîntit-o pe neașteptate:

– Ai pus la cale întîlnirea noastră din avion. Nu-i așa?

– N-a fost greu să găsesc loc lîngă tine. Artur își arăta zîmbetul de bărbat frumos. Doar bacșișul potrivit persoanei potrivite. În activitatea mea, o fac frecvent.

Eu îl observam prin paharul de cola light. Nici mie nu mi-a fost greu să-mi dau întîlnire cu el.

– Chiar că ți-a luat mult timp să mă suni, îmi reproșă el, ca și cum întîlnirea s-ar datora unui interes al meu personal, și nu unei presupuse probleme de afaceri. Cel puțin, pentru el. Vorbea ca și cum ar fi fost sigur că impresia pe care mi-a produs-o în avion mă va face să mă folosesc de cartea lui de vizită. Era un tip închipuit, dar trebuie să mărturisesc că era interesant.

– Și tot tu ai fost acela care mi-a spart apartamentul la New York.

El nici nu s-a schimbat la față, nici nu și-a pierdut zîmbetul.

– N-am fost eu personal. S-a ocupat un asociat al meu.

– Și o mărturisești așa? Cu nerușinare?

– Și de ce nu? răspunse el acum perfect serios. Am tot atîtea drepturi sau chiar mai multe asupra acelor tablouri și a posibilei comori, ca și voi trei.

Vorbea convins, iar eu am rămas mută de uimire. Cu ce temei se considera Artur ca avînd drepturi? Am așteptat să vorbească.

– Trebuie că știi deja că nașul tău l-a asasinat pe tatăl meu, pe unchiul meu și pe încă doi asociați ai lor.

– Asociați? Credeam că erau gărzi de corp.

– N-are importanță ce erau. El i-a ucis.

– Nu s-a putut demonstra, nu sînt dovezi.

– Dovezi? Acum Artur rîse. De ce să am nevoie de dovezi? Știu că el a fost. Știu că se puseseră de acord pentru o tranzacție. Că nașul tău nu numai că nu a predat tabloul cu Fecioara, așa cum se stabilise, ci și că, după ce i-a asasinat, le-a furat pe celelalte două, cel cu Sfîntul Gheorghe și cel cu Ioan Botezătorul.

– Vrei să spui că a furat cele două panouri mici?

– Da, le-a furat. Artur mă observa atent; îmi citea uimirea pe față.

– Dar, cum…?

– Nașul tău și familia mea aparțineau unui anumit club secret, au aflat despre comoară în același timp și au mers pe urmele tablourilor pînă într-un loc din apropierea mănăstirii Poblet, unde se pare că își avuseseră originea. Profesioniști ai afacerilor cu antichități, s-au mobilizat rapid să le obțină, dar dintr-o stupidă problemă de moștenire de familie, panoul din mijloc avea un proprietar

diferit de cele laterale. Cineva le împărțise acum vreo două generații și a luat ceva timp să fie găsite, pe lîngă nefericita împrejurare că, în vreme ce familia mea le-a găsit și achiziționat pe cele mici, nașul tău făcuse același lucru cu cel mai mare.

– Și n-au căzut de acord, l-am întrerupt.

– Exact. Bonaplata și nepotul lui s-au dovedit a fi foarte puțin rezonabili, aveau pretenția să cumpere tablourile noastre, doreau comoara numai pentru ei.

– Și familia ta? Voia să vîndă?

– Nici ea. Dar erau dispuși să negocieze...

– Și ce s-a întîmplat cu asociatul unchiului meu?

– Mă rog... să spunem că a părăsit negocierile prematur. O scînteie ironică îi juca în ochi.

– L-ați ucis!

– A fost un accident.

– Sau o încercare de intimidare...

– Adevărul e că se ajunsese la un acord...

– Cum de știi asta?

– Mi-a povestit mama. Am rămas tăcută, nu voiam să pun întrebări în legătură cu asta. Bonaplata urma să predea panoul lui în schimbul unei anumite sume. Dar n-a făcut-o. În loc de asta, i-a ucis și le-a furat pe ale noastre.

– Nu mi se pare logic. Cum ar fi putut nașul meu să-i înșele și să-i asasineze pe pistolarii ăia?

– Nu știu. Dar a făcut-o. Artur își încruntase sprîncenele. El e de vină că sînt orfan.

– Dar voi ați început primii, asasinîndu-l pe bărbatul pe care el îl iubea. Artur putea să aibă motive să-l urască pe Enric, dar eu trebuia să-l apăr.

– N-are importanță cine a început. Bărbatul din avion, amabil și frumos, lăsa să i se vadă un suflet dur și plin de resentimente. S-a comportat ca o canalie, ca un degenerat, a încălcat un pact, nu și-a ținut cuvîntul.

Am strîns din buze și l-am privit fix, înainte de a-i răspunde:

– Enric doar îi proteja pe ai lui. I-ați amenințat familia.

Nu cred că-mi auzea vorbele. Privirea lui s-a pierdut în spatele localului pentru un timp, ca și cum ar fi rumegat ceva ce-i venea greu să digere, a întîrziat cu răspunsul și, cînd a făcut-o, și-a ațintit privirea asupra mea și a spus cu o voce joasă și răgușită:

– Între familia mea și familia Bonaplata există o datorie de sînge. Și am văzut culoarea roșie a sîngelui în ochii lui.

DOUĂZECI ȘI OPT

– Enric a fost prima mea dragoste, marea mea dragoste. Am rămas privind-o pe mama fără să pot crede ceea ce tocmai auzeam. Ea a spus că vrea să vorbească cu mine. Și a vorbit, Doamne, cît a mai vorbit! Mai avea puțin și se îneca din pricină că nici nu respira. Eu o ascultam stupefiată. Tăcea de ani de zile, secretul ei era ca un zid invizibil ce ne despărțea; era între noi, se interpunea, iar eu, fără să o știu, îl observam uneori. Și, deodată, digul s-a rupt și a dat drumul la tot.

Ascultătoare, mă dusesem s-o iau de la aeroport și, văzîndu-i bagajele, m-am întrebat de ce se încărcase cu atît de multe. Pentru un moment m-am temut că dorește să rămînă cu mine la Barcelona un sezon mai lung. „Ah, nu!" mi-am spus eu. Apoi m-am gîndit că una dintre valize ar putea conține tabloul ambalat cum se cuvine. Chiar și așa, bagajele erau numeroase. Mamei mele i-a plăcut întotdeauna să călătorească bine echipată. S-a instalat în același hotel în care am stat și eu la început; rezervase o cameră dublă încăpătoare la unul dintre etajele cele mai de sus cu gîndul că eu mă voi muta să locuiesc acolo.

Observam atentă cum se amesteca în toate, lăsînd-o în pace. Aveam o înțelegere și prețul acesteia era tabloul și transportul lui de la New York. Eu trebuia să îndeplinesc

partea mea; și primul lucru a fost să părăsesc casa Aliciei, ca să mă instalez cu ea.

– Azi sosește mama, i-am spus. Mă duc la hotel.

– De acord, șopti ea, strîngînd din buze aproape ca într-un surîs. Știa mai bine decît mine care e părerea mamei mele despre ea. Vei fi bine-venită, atunci cînd o să plece.

Mama vorbea fără încetare de călătoria mea, de a ei, despre cum l-a lăsat pe Daddy la New York, dar a rezervat surpriza pentru cină.

Cînd a spus: „Enric a fost prima mea dragoste, marea mea dragoste“, ochii ei îi căutau pe ai mei.

Și am rămas stupefiată. N-am știut ce să cred, nici ce să spun; prima mea reacție a fost de neîncredere, asta trebuie să fie o glumă. Dar nu era nici un amuzament în privirea ei, nici buzele nu voiau să rîdă. Acel chip cu riduri pe frunte și labă de gîscă, acea față pe care o recunosc drept mama, stătea dinaintea mea și avea expresia unui acuzat care-și așteaptă verdictul. Am lăsat tacîmurile pe masă și am bîiguit:

– Dar… tata?

– Povestea cu tatăl tău a fost după aceea…

– Dar dacă Enric, Enric era…

– Homosexual, dădu ea definiția.

– Da, așa, am adăugat, dar nu trebuia să fie atît de mult, pentru că altfel…

– Altfel, n-ar fi avut un fiu…

Am tăcut, încercînd să asimilez toată povestea, și ea păstră tăcerea cîteva clipe, ca și cum ar fi luat o gură de aer, apoi își începu relatarea:

– După cum știi, noi, cei din familiile Bonaplata și Coll, eram legați printr-o relație foarte strînsă care s-a menținut timp de cîteva generații. Bunicul meu frecventa la sfîrșitul secolului al XIX-lea Els Quatre Gats cu

bunicul lui Enric și prietenia a continuat între părinții noștri.

De copii, ne jucam împreună cînd familiile se întîlneau, amîndoi ne-am făcut educația la Liceul Francez și, ca adolescenți, cînd am început să ieșim în lume, făceam parte din același grup mic, atît în oraș, cît și verile, pe Costa Brava.

Eu am simțit întotdeauna o mare atracție pentru Enric. Era deștept, simpatic, plin de imaginație, avea răspunsuri prompte și ingenioase la orice. Eram convinsă că și eu îi plăceam și, cînd au început să se formeze perechile în epoca noastră preuniversitară, eu m-am păstrat pentru el și în mod firesc am devenit unul dintre cupluri. Eram îndrăgostită nebunește. Părinții noștri se arătau încîntați că ieșim împreună; în realitate, această legătură ar fi unit două familii ale căror relații de prietenie erau cum nu se poate mai strînse, era ceva ce speram de generații. Părinții mei nu m-au certat niciodată dacă, ieșind cu el, ajungeam tîrziu acasă.

– Vă sărutați? am întrebat curioasă și am observat că mama se mișca jenată pe scaun.

A rămas tăcută cîteva momente, era evident că Maríei del Mar îi era greu să poarte această conversație.

– Da, răspunse ea în sfîrșit. Dar ține seamă de faptul că asta se petrecea acum mai bine de patruzeci de ani și în mediul nostru social se obișnuia să ajungi virgină în ziua căsătoriei. Chiar și avînd stabilită data nunții, și noi n-am ajuns niciodată s-o avem, păstrai frîiele. Săruturile și mîngîierile noastre erau destul de rezervate.

– Poate că nici el nu a făcut prea multe presiuni, am insistat eu malițioasă. Nu-i așa?

– Da, e adevărat; cînd am reflectat la asta, mi-am dat seama că eu eram aceea care aveam inițiativa, suspină ea. Mă gîndeam că firea mea e tandră și a lui, nu.

– Dar, cum de nu i-ai atras atenția?

– Și pe asta am întors-o pe toate fețele, suspină din nou, clătinînd din cap cu o expresie de neîncredere. Pe atunci, nimeni nu știa de tendințele lui. Dar, firește, eu eram logodnica lui și nu am nici o scuză. El se prefăcea, nu voia ca familia lui să afle; în acea epocă, să ai un fiu ca el ar fi fost o rușine socială, o umilință pentru familia Bonaplata. Iar eu, îndrăgostită de el, eram alibiul perfect. Îmi imaginez că Enric trebuie să fi trecut printr-o perioadă de autodefinire și îi era comod să mă aibă alături și să-și sondeze sentimentele. Am început să observ că nu se folosea de privilegiul de a putea sta cu mine pînă foarte tîrziu fără ca familia mea să fi protestat. Mă aducea acasă din ce în ce mai devreme și, în anumite zile, căuta pretexte ca să nu ne vedem. Primele mele bănuieli au apărut atunci cînd, de mai multe ori, dîndu-i telefon, la cîteva ore după ce el mă lăsase la mine acasă, nu sosise încă. Atunci profita să bîntuie prin baruri deocheate ca să-și facă prieteni.

– Și ce s-a întîmplat? Cum v-ați despărțit?

– Într-o bună zi, trăgînd concluzia că Enric duce o viață dublă, l-am întrebat unde fusese în noaptea dinainte și atunci el mi-a spus că mă iubește mult, dar numai ca pe o prietenă. Am înghețat. M-a rugat să-i fac favoarea să păstrez secretul și mi-a mărturisit că este homosexual. A insistat asupra iubirii lui pentru mine, dar nu ca soție, și a spus că e foarte egoist din partea lui să mă facă să pierd timpul. Enric era ceva mai mare decît mine, iar eu trebuie că eram foarte naivă, pentru că prima întrebare care mi-a venit în minte a fost de unde știe că este, dacă nu făcuserăm încă niciodată dragoste. El a rîs. Ți-am mai zis că îl iubeam la nebunie și atunci i-am spus că nu-mi păsa de timp, că nu-mi păsa de nimic, dar că îl rog să nu ne despărțim. L-am implorat. Eu. Imaginează-ți, eu implorîndu-l pe el. În primul

moment a consimțit, dar a spus că trebuie să mă obișnuiesc cu ideea că povestea noastră trebuie să se termine și că eu să mă gîndesc să-mi găsesc un băiat bun cu care să mă mărit. Că trebuia să-l uit ca logodnic, că nu putea să-mi dea ceea ce aveam eu nevoie și că relația noastră ne va distruge viața. Și a început să-mi povestească una dintre aventurile după care alerga noaptea, de cum mă lăsa acasă. Dar eu nu voiam să renunț la el și chiar am ajuns să-l însoțesc prin barurile deocheate pe care le frecventa și am acceptat pînă și avansurile vreunei femei, numai să nu fac notă discordantă.

Eram disperată, nu-mi mai păsa de nimic, nu doream un alt viitor care să nu fie alături de el. I-aș fi acceptat homosexualitatea, să mă mărit cu el și ca el să umble în continuare cu bărbați, numai să rămînă cu mine. I-am propus-o și cred că pentru un timp a luat în considerare această soluție.

El încă îmi accepta mîngîierile, acum cred că poate o făcea din obligație și ca să nu mă jignească, și mi-am luat inima în dinți să-i întind o cursă. Întotdeauna m-am căit pentru asta.

Într-o seară, cînd eram singură acasă, i-am cerut să vină să mă ia și am găsit un pretext să-l fac să intre la mine în cameră. Acolo, mă rog, acolo am făcut dragoste.

– Ați făcut dragoste?! am exclamat. Dar nu era homosexual?

– Ba da, răspunse ea, puțin jenată. Dar el putea s-o facă și cu o femeie, dacă o dorea.

– A opus rezistență?

– Da, a opus rezistență, dar eu m-am străduit din răsputeri. Voiam să-i dăruiesc plăcere. Eram nebună. Aș fi dorit să rămîn însărcinată. Orice, numai să nu-l pierd.

– Dar mi-ai spus că erai virgină. Nu-i așa?

– Bineînțeles că eram. Și în acea seară, într-un act disperat, am încetat să mai fiu.

– Și ce s-a întîmplat?

– El n-a mai vrut să iasă cu mine. Tonul ei era trist. Mi-a spus că-mi face rău, dar că vom fi întotdeauna prieteni. Că mă iubește, dar numai ca pe o prietenă sau ca pe o soră. Eu m-am simțit îngrozitor, îmi reproșam că l-am violat și m-am gîndit că de aceea l-am pierdut.

– Ai făcut dragoste cu bărbatul pe care-l iubeai, am încercat eu s-o consolez. Ce e rău în asta?

– Nu, nu trebuia s-o fac, nu trebuia să-l forțez.

– E o prostie să te învinovățești în continuare. Dacă, după cum se pare, ați ajuns pînă la capăt, el nu s-o fi simțit chiar rău. Dar povestește-mi. Ce s-a întîmplat după aceea?

– Vestea rupturii dintre noi le-a căzut foarte prost familiilor Coll și Bonaplata, dar Enric și cu mine ne vedeam în continuare la reuniunile periodice ale celor două familii. El se arăta întotdeauna afectuos cu mine. A trecut timpul, eu ieșeam cu prietene și prieteni, încercînd să-mi revin, pînă cînd a venit ziua în care am aflat că el trăiește cu o femeie.

– Alicia!

– Da, Alicia. Enric mi-a dat întîlnire ca să-mi povestească. Mi-a spus că Alicia și el duc același fel de viață și că ajunseseră la un acord.

– Un acord?

– Da. În felul ăsta se prefăceau că duc o viață convențională și părinții lui vor fi fericiți.

– Dar au avut un fiu.

– Făcea parte din înțelegere. Amîndoi o doreau. Dar mie mi-a făcut rău. Totul m-a durut, ruptura noastră, faptul că s-a unit cu Alicia, că au avut un fiu… a fost o experiență foarte dură. El mă consola și se justifica spunînd că

eu sînt o tînără mic-burgheză, că nu eram pregătită pentru viața ambiguă pe care mi-o putea oferi, că n-aș fi suportat. Că aș fi foarte nefericită. Și că Alicia e ca el.

– Iar tu l-ai cunoscut pe Daddy și te-ai îndrăgostit din nou. Voiam s-o îmbărbătez.

– Da.

– Și puțin timp mai tîrziu m-ai avut pe mine.

– Da, draga mea. Am putut să-mi refac viața.

– Dar continuai să-l vezi pe Enric.

– Prietenia noastră, deși puțin deteriorată, s-a menținut, și așa am urmat tradiția familiilor, și, ca să demonstrez că nu-i purtam ranchiună, am vrut ca el să fie nașul tău. A acceptat plin de iluzii și te-a iubit întotdeauna ca pe o fiică.

– Dar, dacă totul mergea atît de bine, am profitat că María del Mar se destăinuia, ca s-o întreb ceva care mă intriga de mult timp, de ce n-ai vrut să te întorci la Barcelona?

Ea m-a privit cîteva clipe în tăcere. Părea că meditează la întrebarea mea. În vreme ce eu, observîndu-i chipul, m-am gîndit la acea fată de acum treizeci de ani. Probabil că semăna mult cu mine. Altă generație, considerente sociale diferite, dar era tînără. Ca mine, acum. Simțea, suferea, căuta iubirea, dar iubirea îi scăpa printre degete…

– Toată lumea, inclusiv Enric, credea că ruptura noastră a fost de bunăvoie și fără ranchiună. Dar, în ceea ce mă privea, totul nu era decît o farsă dureroasă. Îl iubeam în continuare și am urît-o pe Alicia din prima zi cînd am aflat de existența ei. Mă durea să-i văd împreună, bufoneria aparentei lor iubiri, faptul că ea domina întotdeauna în relația dintre ei, că se arăta atît de sclipitoare… Mă făcea să mă gîndesc că Enric pur și simplu a preferat-o pe ea. În noaptea în care am aflat de sarcina ei, n-am putut

dormi. Cam pe atunci l-am cunoscut pe tatăl tău și m-am măritat cu el.

Ne întîlneam în continuare la reuniunile de familie, cîteodată, din fericire, el venea doar cu Oriol, alteori, cu Alicia. Pe mine mă durea prezența lui, dar o suportam, poate pentru că nu mă resemnam să-l pierd de tot ca prieten, poate pentru că, deși îl iubeam pe Daddy, încă mai simțeam ceva pentru el. Dar nu m-am obișnuit și, cu trecerea anilor, totul a devenit insuportabil. Eu înduram, dar a apărut un motiv mult mai puternic ca să părăsesc Barcelona și să nu mă mai întorc niciodată.

– Care?

A rămas privindu-mă în ochi, în tăcere, înainte de a răspunde:

– Tu.

– Eu? am întrebat uimită.

– Da.

Am tăcut. Am așteptat să vorbească. Știam că venise la New York ca s-o facă.

– Erau primele zile din septembrie. Tu erai încă aproape o fetiță, și eu, împreună cu bona, strîngeam casa de vară ca să ne întoarcem la Barcelona, și după-amiaza era înăbușitoare. Deodată, o rafală de vînt a făcut să se zbată parasolarele de la ferestre și am văzut nori plumburii venind în goană dinspre mare, anunțînd furtuna. Știam că ești pe plajă și, luînd două prosoape și o umbrelă, am fost să te caut. Ajungînd aproape de mal, a început să plouă cu găleata și am văzut cum fata care vă supraveghea și prietenii tăi alergau spre sat să caute adăpost. Tu nu te aflai printre ei și, cînd am întrebat de tine, nu știau unde ești. M-am speriat, înaintînd mai mult pe plajă. Aversa nu-mi permitea să văd bine, dar am continuat să te caut și, în sfîrșit, am descoperit, ascunsă într-un

adăpost între stînci, o pereche sărutîndu-se. Am putut să vă recunosc; erați Oriol și cu tine.

Făcu o pauză, eu trebuie că eram cu gura căscată. Nu puteam să cred că acea amintire atît de intimă era împărtășită într-un anume fel de mama. De aș fi știut-o atunci, aș fi fost moartă de frică!

– Am fost atît de surprinsă, încît n-am știut să reacționez în alt fel decît întorcîndu-mă în grabă acasă. Am ajuns udă leoarcă. Simțeam panică, teroare.

– Dar, de ce?

– Observasem cum creștea Oriol. Ochii sînt ai mamei lui. Dumnezeule, cît o urăsc! Dar aproape tot restul îi vine de la tatăl lui. Încă mă mai doare să mă gîndesc!

Se opri și privirea ei se pierdu undeva în spatele localului. O lacrimă îi alunecă pe obraz. Rușinată, își ascunse fața între mîini.

Am mîngîiat-o pe braț în încercarea de a o consola. Și m-am gîndit că, într-adevăr, poate acum treizeci de ani era ca mine. Dar nu voiam să ajung să fiu ca ea acum.

– Oriol îți amintea eșecul tău, am spus cu blîndețe.

Nu răspunse cîteva minute și i-am respectat tăcerea.

– Da. Dar eram deja obișnuită cu acea înfrîngere. Mă privi din nou în ochi. Era eșecul tău cel care mă teroriza. Crezi că înainte să vă văd pe plajă nu observasem că îți plăcea?

– Dar ce era rău în faptul că ne plăceam?

– Am spus că observasem că el îți plăcea, nu că vă plăceați.

– Ce insinuezi?

– Oriol nu era un băiat dintre aceia care aleargă trăgînd șuturi în minge și ți-am spus că mi-l amintea mult pe tatăl lui… Făcu o pauză și adăugă cu o anume intenție: În asta.

– În ce? mă temeam eu de răspuns.

– În orientarea lui sexuală.

– Asta e o afirmație a ta cu totul gratuită, m-am apărat eu.

– Nu, nu este, răspunse ea cu fermitate. E ca tatăl lui, ca mama lui. Sînt de aceeași teapă. Nu-ți dai seama? Este amabil, te va iubi ca pe o prietenă, ca pe o soră. Poate că, dacă îl violezi, se va lăsa, ca să nu te jignească. Dar pînă la urmă, va pleca și, cînd va pleca, tu vei rămîne cu inima zdrobită. Este natura lui. Chiar dacă aș fi vrut, n-aș fi putut face altceva.

– Greșești.

– Nu, nu greșesc. Nu greșeam. Am văzut îngrozită că urma să se repete cu tine ceea ce se întîmplase cu mine. Mi-am dat seama că timp de ani de zile, fără să o știu, mă temusem că asta se va întîmpla. Cînd am descoperit povestea ta cu Oriol, am început să fac presiuni asupra tatălui tău ca să ceară transferul la New York. Sau în America Latină. Voiam să mergem departe. Voiam să te îndepărtez. Să nu suferi cum am suferit eu. Și de asta am plecat, ca să nu ne mai întoarcem niciodată.

– Dar n-aveai dreptul…

– Și scrisorile, continuă ea însuflețită, și scrisorile pe care i le scriai. Și cele pe care el ți le scria. Le-am făcut să dispară…

– Poftim! aproape că am sărit de pe scaun.

– Da, mă privea sfidătoare. Le-am făcut să dispară, una după alta… pînă cînd au încetat să mai plece și au încetat să mai sosească.

– Dar, cum ai îndrăznit! De data asta uimirea se adăuga indignării. N-aveai nici un drept să intervii în felul ăsta în viața mea.

– Bineînțeles că aveam dreptul! Tot dreptul! Sînt mama ta, trăisem și eu înainte aceeași poveste și era obligația mea să te ocrotesc… În același fel cum aveam

dreptul să mă mut în America, să te iau cu mine și ca asta să-ți schimbe radical viața și destinul. Era responsabilitatea mea să te feresc de suferințe, și mai este încă.

Atunci a pornit din nou la atac; că să-l dau uitării pe Oriol și acele povești fantastice cu comori și să mă întorc cu ea. Și, gata cu aventurile, Mike e viitorul meu și comoara mea, nu pot să distrug toate astea pentru tîmpeniile nașului meu. Și a vorbit, și a vorbit întruna, repetîndu-se. Nu știu în ce moment am încetat s-o mai ascult, dar mă prefăceam că sînt atentă.

M-am revăzut în ea peste treizeci de ani, încercînd să evit ca fiica mea să comită aceleași greșeli. Relatarea ei mi-a trezit admirația. Cum a putut îndrăzni mama mea să forțeze o relație sexuală cu Enric? Era aceeași hotărîre cu care avea pretenția acum să mă salveze pe mine de la o presupusă greșeală. Nu puteam s-o iert că mi-a furat scrisorile, eram indignată, dar deodată, o bucurie nestăpînită mi-a umplut inima. Era adevărat, nu-l crezusem cînd mi-a spus, dar era adevărat. Oriol îmi scrisese.

Și m-am întrebat dacă hotărîrea mamei de a părăsi Barcelona, de a-și lăsa în urmă trecutul a fost realmente din pricina mea sau ca să nu-l mai vadă pe Enric alături de Alicia. Am terminat vinul și am trecut la lichioruri de desert pînă cînd au început să închidă restaurantul. Apoi ne-am întrecut cu paharele. Deodată, am început să simt pentru ea o ciudată camaraderie.

– Povestește-mi din nou, îi spuneam ea, cînd alcoolul făcea deja să mi se împleticească limba. Explică-mi, cum ți-ai tras-o cu Enric?

Ea, care băuse tot atît de mult ca și mine, rîdea, se strîmba pudic și se scuza spunînd că în acele momente e foarte nervoasă, iar eu, ca o ticăloasă, îi ceream să-mi povestească din nou, insistam pe un ton glumeț asupra amănuntelor. Apoi a izbucnit în plîns și, îmbrățișînd-o,

mi-a venit și mie să plîng. Între suspine, am înjurat-o cu voce tare pentru că mi-a furat scrisorile de la Oriol. Ea a reacționat, spunîndu-mi printre sughițuri că mi le-ar mai fura de o mie de ori și că nu va îngădui ca eu să sufăr cum a suferit ea, și că m-ar îndepărta de un bărbat de aceeași teapă cu proverbialul cîine al grădinarului care nici nu lasă pe altul să mănînce, nici el nu e în stare să o facă[1].

– Într-adevăr te-ai culcat cu el? am întrebat-o din nou.

Nu mă puteam împăca cu acest gînd. Nu din partea mamei mele. Pentru mine, ea nu este femeie, ea este mama, și mamele nu fac lucruri dintr-astea. Dar ea nu-mi răspundea, revenea la cît de minunat e Mike. Și așa, ne-am fi petrecut toată noaptea cu alcoolul în chip de moderator al șuetei noastre sau, mai bine zis, al perechii noastre de monologuri, dacă nu l-aș fi văzut acolo.

Stătea într-un colț, cu paharul în mînă, solitar precum moartea. Bărbatul cu părul alb, ochi albaștri spălăciți și îmbrăcăminte de culoare închisă. Bătrînul cu pumnal. Acolo. Și cînd l-am descoperit privindu-mă, m-am înfiorat.

– Corbule! i-am spus cu un curaj etilic, țintindu-l cu degetul. Dar mă îndoiesc că m-a auzit în zarva din local. Nu mă mai urmări!

S-a mărginit să mă privească. Pentru un moment, am crezut că o să zîmbească, dar n-a făcut-o.

– Du-te! l-am luat din nou la rost.

Mama a vrut să știe ce se întîmplă și, cînd urma să-i povestesc, bărbatul plecase deja. Am cerut un taxi la tejghea și pînă cînd nu am văzut oprindu-se mașina în fața barului, nu am îndrăznit să ies în stradă.

---

[1] Aluzie la una dintre cele mai cunoscute comedii ale lui Lope de Vega (1562–1635), *Cîinele grădinarului*

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Patul nostru, enorm, era orientat spre sud, către muntele Montjuïc, și acolo s-a prăbușit María del Mar în lenjerie de corp. Efortul de a-și scoate rochia, chiar cu ajutorul meu, a fost prea mare pentru ea. După cîteva clipe, sforăia ușor.

Eu mi-am spus că bătrînii țin mai puțin la băutură. Și apoi m-am gîndit că probabil ei beau mai mult. M-am întins lîngă ea și mi-am dat seama că măsuța pentru televizor, singurul obstacol între pat și fereastra largă, era atît de joasă încît nu mă împiedica, fiind întinsă în pat, să am o vedere panoramică asupra portului și muntelui.

Primele lumini ale zorilor încercau să treacă prin norii plumburii, luptînd cu întunericul. Dar nu puteau. Felinarele de pe chei erau încă aprinse, oglindindu-și sclipirile în apele negre, iar sus, cele de pe Montjuïc, străbăteau aleile și crestele muntelui. Cenușiul opac al vegetației, încă învăluite în noapte, marca hotarul cu cenușiul albăstrui al ceții de pe cer, prevestind un răsărit de soare ce dorea să apară fără să reușească.

Prezența bărbatului în negru mi-a trezit starea de alarmă, iar toropeala pricinuită de alcool părea să se fi destrămat. Doamne, Dumnezeule, cîte surprize! Enric și María del Mar. Ce poveste de necrezut! Cît trebuie să fi suferit ea! Dormea lîngă mine, ghemuită în poziție fetală,

de parcă ar fi încercat să se ferească de următoarea lovitură pe care i-o rezerva viața. I-am ridicat părul vopsit în castaniu-deschis, încercare zadarnică de a imita culoarea și strălucirea lui din tinerețe, și am sărutat-o pe frunte.

Nu am mai putut aștepta și am despachetat tabloul cu Fecioara; am simțit-o mai misterioasă ca oricînd și am comparat inelele de rubin, cel de pe degetul meu și cel pictat, amîndouă strălucind frumos, dar sinistru. Apoi mi-am aruncat privirea spre acel răsărit de soare șovăitor, care nu se putea încă înfrunta cu noaptea. Luminile din port, devenit acum un lac de negre mistere, orașul, fermecător, dar trist, plin de vrajă și enigmatic, adormit la picioarele mele. La fel ca tabloul. Ultimul meu gînd înainte de a închide ochii a mers către acel bătrîn sinistru. De ce această teamă ciudată? M-am gîndit că îl cunoșteam dinainte. Dar, de cînd? De ce îmi era în continuare teamă de el, dacă mi-a luat apărarea cînd am ieșit din librăria Del Grial?

Artur Boix m-a sunat a doua zi. Și-a cerut scuze pentru că se lăsase cuprins de emoții, dar dacă pe mine m-a durut povestea cu nașul meu, poate că aș putea înțelege ce a însemnat pentru el pierderea tatălui și a unchiului său. Recunosc că și eu m-am aprins la ultima noastră întîlnire și că întrevederea se terminase în coadă de pește.

M-a invitat la cină și eu i-am spus că nu iau masa de seară singură cu nici un alt bărbat, decît cu logodnicul meu, și că, pe deasupra, mama mea este în oraș. După o ezitare a răspuns că ar fi încîntat s-o invite pe doamna Wilson, pe domnul Wilson și pe toată familia; remarcam zîmbetul lui prin telefon. A adăugat că e un tip corect și că are intenții bune.

– Dacă e așa, prefer să vin singură, am răspuns, rîzînd. Adevărul e că îmi plac tipii cu simțul umorului și Artur are așa ceva. Dar va fi un prînz, cînd o să plece mama.

– N-o să-ți pară rău. Am multe să-ți povestesc.

María del Mar a mai stat încă trei zile la Barcelona. Zile pe care a trebuit să i le dedic în exclusivitate; am făcut o plimbare nostalgică prin oraș: pe unde am locuit, casa bunicilor, străzile cele mai iubite… Am fost să bem ciocolată în lăptăriile unde mergeam înainte, am explorat restaurantele ei preferate, îmi povestea istorioare de cînd era ea mică, adolescentă, măritată de curînd. Cîte o poveste cunoscută, altele niciodată auzite înainte, am rîs ca proastele și acea camaraderie născută între noi două creștea tot timpul. Am luat chiar și cina cu Luis și cu Oriol. Atunci ne-a înmînat un cadou nebănuit:

– Aveți aici radiografia panoului cu Fecioara, spuse ea, oferindu-ne un plic enorm al cărui conținut nu voise să mi-l dezvăluie pînă în acel moment. Prietena ta Sharon a făcut-o și eu v-o înmînez, urîndu-vă din toată inima să găsiți comoara lui Enric.

María del Mar avea ochii în lacrimi, dar mă îndoiesc ca verii să fi observat, priveau plicul hipnotizați. L-am deschis cu grijă, căutînd inscripția ascunsă la picioarele Fecioarei.

Și era acolo, dar nu am putut să citesc decît: „Se află într-o“.

– „Comoara se află într-o peșteră marină“, declamă Oriol, decepționat.

– Asta o știam deja, nu aduce alte informații, spuse Luis.

Bine-crescuți, am mulțumit pentru cadou și m-am gîndit că nu acela e indiciul așteptat, că va trebui să căutăm mai mult.

După cum mă așteptam, mama nu a vrut să o vadă pe Alicia și nici nu și-a schimbat părerea, pe care mi-a repetat-o de o sută de ori, despre băiatul cu ochi albaștri. Trebuia să-l uit, trebuia să mă întorc la Mike.

Dar a știut să păstreze măsura cuvenită și să plece cînd începusem deja să fiu sătulă de ea și nerăbdătoare să reiau căutarea întreruptă a comorii. Trebuie să recunosc că m-am simțit bine în compania ei și că acele zile au fost foarte utile, dar imediat ce am dus-o la avion, am revenit la hotel, mi-am făcut bagajele și m-am întors acasă la Alicia.

TREIZECI

– Ai chef să vezi o galeră? întrebă deodată Oriol.

– O galeră? am repetat, mirată. Întrebarea mă luase prin surprindere. Îmi aminteam că galera era un tip de navă și că apărea în înscrisurile citite.

– Da, o galeră, ambarcațiunea al cărei căpitan a fost călugărul sergent din Ordinul Templierilor, Arnau d'Estopinyá, mă lămuri Oriol, văzînd că ezit.

– Știu bine ce este o galeră, am răspuns eu, ofensată.

– Vrei să vezi una sau nu? îmi zîmbea; dinții lui albi erau o lumină, iar ochii lui albaștri, migdalați, un mister. Acest băiat, mă rog, acest bărbat, continua să mă farmece.

Este o enormă corabie de lemn și se întinde de-a lungul uneia dintre aripile fostului arsenal al Barcelonei, astăzi Muzeul Maritim, unde se presupune că a fost construit originalul, în urmă cu peste patru secole, un edificiu vechi, cu arce mari susținînd un acoperiș de olane.

În afară de curiozitatea mea de a cunoaște aspectul corabiei lui Arnau d'Estopinyá, vizita prezenta pentru mine un interes în plus: era pentru prima dată în viața mea că ieșeam singură cu Oriol. Mă rog, dacă a merge să vezi galere putea fi considerat „a ieși“. Mi-am spus că pentru o femeie logodită, cum era cazul meu, această „ieșire culturală“ nu e o trădare, nici măcar o îndrăzneală.

Mi-am privit inelul de logodnă și m-am mirat să văd, încă o dată, vechiul rubin al templierilor strălucind mult mai tare, înăuntrul lui, decît splendidul diamant recent șlefuit.

O galeră este precum o șalupă gigantică cu bordul relativ jos, pentru ca vîslele lungi să poată intra ușor în apă. Nici o legătură cu imaginile acelor nave cu puntea înaltă, încărcate cu tunuri sau cu tipicele caravele ale lui Columb. Era înțesată de vîsle. Mi s-au părut sute.

– Era o navă tipic mediteraneană gîndită pentru război, îmi explică Oriol, cînd i-am comentat impresiile mele, arătînd spre lemnărie. Ăsta este modelul exact în mărime naturală al celei construite aici pentru Ioan de Austria[1], fratele vitreg al lui Filip al II-lea, împăratul, și care a participat în faimoasa bătălie de la Lepanto din 7 octombrie 1571. Acolo, o flotă aliată, spaniolă, venețiană și papală, a reușit să provoace înfrîngerea definitivă a turcilor. Aceiași care, de cînd i-au alungat, cu trei secole în urmă, pe templierii noștri de pe Pămîntul Sfînt, nu făcuseră altceva decît să se întindă în Mediterana, cucerind Ciprul, Creta și amenințînd Italia, în special regatul de Napoli și marile insule italice, posesiuni, în acea vreme, ale coroanei spaniole. În mod ciudat, în această bătălie au participat și galere ale Ordinului Ospitalierilor, cei mai mari rivali ai Cavalerilor Sărmani ai lui Hristos și moștenitori ai unei bune părți din avuțiile lor. Trei secole mai tîrziu, Ordinul Ospitalier încă mai ființa sub numele de Ordin de Malta, care, surghiunit de pe Pămîntul Sfînt din pricina înaintării turcilor și apoi din Cipru, Rhodos și Creta, și-a stabilit cartierul general în insula Malta, aparținînd pînă atunci coroanei Aragonului și pe care Carol I le-a cedat-o.

---

[1] Ioan de Austria (1545–1578), fiul natural al regelui Carol I al Spaniei (1516–1556). S-a distins în războiul împotriva musulmanilor, în special în bătălia de la Lepanto (1571), pe care a condus-o. A cucerit Tunisul și Bizerta, a fost guvernator general al Flandrei din 1576.

Și mă privi surîzător.

– În Spania se spune că noi eram în fruntea flotei, dar dacă vizitezi Museo Navale din Veneția, vei vedea că venețienii dau asigurări că ei erau comandanții, deși sînt convins că papa[1] credea că el o comanda. Halal aliați!

Am rîs discret la ironie, abătîndu-mi privirea de la acei ochi albaștri care mă răscoleau. Privindu-i fix, am simțit pe buze gustul de sare, amintirea gurii lui și plăcerea primului meu sărut. Dar el nu părea că îmi împărtășește tulburarea și își continuă nestingherit perorația.

– Istoria depinde de cine o scrie, dar adevărul e că Veneția a adus mult mai multe corăbii decît tot imperiul spaniol, socotind în acesta nu numai Catalonia, Valencia și Mallorca, ci și Napoli și Sicilia.

M-am gîndit că Oriol era atît de entuziasmat vizitînd trecutul, încît șansele unei femei actuale, de pildă eu însămi, de a-i atrage atenția mai mult decît senzualele rotunjimi ale unei galere, erau reduse. Stătea acolo, extaziat, contemplînd corabia.

– Modelul navei s-a schimbat foarte puțin în șase sute de ani, îmi povestea el. În Bizanț, pe la anul o mie, deja avea niște forme asemănătoare acesteia, reprezentînd culmea celor mai bune tehnici de luptă navală din Antichitate. Era moștenitoarea directă a tirenienelor[2] romane și, înainte, a ambarcațiunilor grecești și feniciene. Putem spune că acest tip de navă a fost stăpînă peste Mediterana timp de două mii de ani. Era gîndită pentru viteză și se lansa asupra navelor dușmane ca să le scufunde, înfigîndu-le pintenul din față în bordaj, deși în Evul Mediu, pintenul se folosea în special ca punte de abordaj asupra celeilalte. Asta pe care o vezi aici avea montate tunuri

[1] Este vorba despre papa Pius al V-lea (1566–1572).

[2] Etrusce. De fapt numele provine de la Marea Tireniană, parte a Mediteranei Occidentale, între Italia, Corsica, Sardinia și Sicilia.

care se instalau în majoritatea lor la proră și vreunul la pupă și pe laturi, dar artileria încă nu era foarte puternică. Cînd tunurile s-au perfecționat, au dispărut galerele ca nave de război; firește, dacă dușmanul putea fi scufundat cu lovituri de tun, de ce să îți riști propria navă?

Galera lui Arnau d'Estopinyá era una dintre cele numite *bastarde,* pentru că se mișcau cu pînze și cu rame. Putea să întindă două mari vele latine și, de amîndouă bordurile, avea instalate cîte treizeci și șase de bănci cu cîte trei vîslași fiecare. Asta pe care o vezi aici era puțin mai mare, mai lată, dar puțin mai scurtă; avea treizeci de bănci și fiecare vîslă era mișcată de patru condamnați la galere. Vîslele se foloseau doar în luptă, cînd erau grăbiți sau nu era vînt. Imaginează-ți! Șaptezeci și două de vîsle lovind în același timp marea! Aveau nevoie de o tobă care să marcheze ritmul pentru ca toți să tragă deodată.

Ochii îi străluceau de entuziasm. Oriol vedea atunci nava lui d'Estopinyá, chila ei despicînd marea, lansîndu-se cu toată viteza împotriva galerei inamice.

– Pe apă, era cea mai rapidă din vremea ei, adăugă el.

Și așa, Oriol continua să mă instruiască. Eu îl urmăream cu îndoită atenție; firește că povestea lui prezenta interes, dar trebuie să mărturisesc că persoana lui era aceea care făcea relatarea fascinantă.

Am străbătut nava de la un capăt la celălalt, mergînd pe puntea de la nivelul chilei. Din acest loc, se vedea doar lemnăria cocii, din care, pe anumite tronsoane, lipseau scîndurile, pentru ca vizitatorii să poată observa măruntaiele navei și instrumentele depozitate în fiecare zonă. Ajungînd la pupă, m-am minunat de castelul navei care, văzut de pe această punte, se înălța foarte sus, maiestuos, cu multe ornamentații baroce.

– Nici una dintre aceste ornamentații nu împodobea *Na Santa Coloma.* Cea pe care o vezi aici era nava-amiral

comandată de Ioan de Austria, fratele împăratului coroanei germano-spaniole. Al doilea om în stat al celei mai bogate țări din lume. Singurul ornament al galerei lui Arnau d'Estopinyá trebuie să fi fost crucea labată sau cea patriarhală[1] a templierilor, pictată la pupă și pe scuturile care îi protejau pe condamnați și pe arbaletieri.

Am urcat mai multe rînduri de trepte pînă am ajuns pe o platformă aflată deasupra primelor bănci cu vîslași și la aceeași înălțime cu așa-numita tendă, puntea de comandă a navei. Acolo călătoreau ofițerii galerei, împreună cu pilotul și cu timonierul. Nu se amestecau nici cu ocnașii care trăgeau la rame, nici cu mai-marii acestora, nici cu vătafii care îi făceau să îndeplinească ordinele.

De acolo se vedea toată zona vîslelor și, la capăt, pintenul de la proră. Deodată, cu siguranță programate automat, pe un ecran plasat deasupra capetelor noastre, au început să fie proiectate imaginile unei casete video cu ocnași vîslind; părea că aceștia stăteau chiar pe băncile navei reale.

Atunci s-a întîmplat din nou; mi-am dat seama imediat. „Inelul, am gîndit în sinea mea. Iarăși, inelul."

Și deodată, imaginile și sunetele înregistrate pe peliculă au fost întrecute de viziunile care, venind dinlăuntrul meu, depășeau de o mie de ori chiar și realitatea.

Auzeam loviturile în tobă marcînd ritmul de vîslire și clipocitul vîslelor în apă, mirosea a duhoare acră, pătrunzătoare, a sudoare și a scîrna ocnașilor care, acoperiți cu zdrențe și înlănțuiți de bancă, își făceau nevoile pe ei. Simțeam briza, vedeam albastrul cerului și al mării, spuma albă pe creasta valurilor. Ziua era senină, dar marea era agitată și făcea să salte corabia.

[1] Denumire derivată de la patriarhul Ierusalimului; este o cruce cu traversă dublă, așa-numita cruce de Lorena sau a templierilor.

În față, era o altă galeră purtînd la capetele catargelor culoarea verde a Islamului, în vreme ce pe ale noastre flutura flamura de luptă a templierilor pe mare: stindardul negru cu cap de mort de culoare albă.

Vătafii își făceau rondul pe culoarul din mijloc, amenințîndu-i cu vîna de bou pe cei care nu trăgeau cu destulă rîvnă la lopeți și un bărbat cățărat pe arborele principal strigă ceva. Am auzit o voce, poate a mea, ordonînd să se lanseze catapultele și începu să se audă de la proră sunetul vibrant al lemnăriei arcuite care își recăpăta forma firească.

Îmi simțeam inima gata să-mi sară din piept și am cuprins, încordat, mînerul spadei mele de la cingătoare; știam că moartea îi va ajunge în curînd pe mulți, poate chiar și pe mine.

Vasul dușman a luat-o la fugă vîslind, în vreme ce își cobora pînzele, așa cum o făcuserăm și noi cu puțin timp înainte. Dar eu eram convins că o să-i ajungem din urmă.

– *Passa boga!*[1] am strigat.

Și ordinul a fost transmis în gura mare de către mai-marii peste ocnași de-a lungul parapetului pînă la tobă, care, de la proră, marca ritmul de vîslire. Vinele de bou începură să curgă pe spinările ocnașilor care nu reușeau să-și adapteze viteza la cadența maximă. Toată adunătura aceea de ocnași, în cor, începu să icnească de efort de fiecare dată cînd vîslele se scufundau în mare și nava accelera. Strigăte de durere însoțeau șfichiuitura biciului. Putoarea trupurilor, mai intensă acum, ajungea pînă la mine, odată cu aerul venit de la proră, și am observat ceea ce mai simțisem, de multe ori, în miasme, în momente de cumpănă asemănătoare. Acea duhoare suplimentară, voalată și perfidă: mirosul de frică.

---

[1] În catalană, „Treceți la vîsle!“

Distanța față de prada noastră scădea, dar și aceea era o navă rapidă, și pietrele pe care le lansau mașinăriile noastre de război nu reușeau să o lovească. Culoarul, la prora vasului *Na Santa Coloma,* era înțesat de arbaletieri așteptînd să-i aibă pe sarazini în bătaia armelor. Unul aruncă o dardă[1] și reuși să o înfigă în lemnăria de la pupa dușmanului, dar de la acea distanță, riscul de a greși era mare și am poruncit să se stăpînească pentru a nu irosi săgețile.

Atunci, maurii au dezvelit tenda galerei lor și marinarul cățărat pe arbore strigă: „Naftă!“ Dîre de fum se desenară pe cer, în vreme ce urcioare cu combustibil arzînd începură să cadă în jurul navei noastre.

Soldații se acoperiră cu platoșe, puțin folositoare împotriva focului, dar adunătura de ocnași vîslea fără a avea nimic care să-i apere și, acolo, între băncile optsprezece și nouăsprezece de la tribord, un urcior căzu chiar peste unul dintre acei nefericiți, transformîndu-l pe nenorocit într-un bulgăre de foc lichid care-i stropea pe tovarășii lui. Urlau înspăimîntați și cînd au lăsat vîslele, nava a virat spre babord.

Timonierul încerca să corecteze direcția, strigătele celor pîrjoliți te făceau să te cutremuri; dar nu era momentul pentru teamă sau milă.

– Aruncați uscături în cuptor, am poruncit.

Nu era pentru prima dată cînd foloseam această stratagemă. În timp ce mai-marii peste ocnași și soldații încercau să stingă focul cu găleți cu apă, marinarii urcau din cală saci cu frunze uscate și smoală pe care le aruncară în vatra care, fiind sub cerul liber, pe banca douăzeci și trei unde nu erau vîslași, se păstra cu jăratic. După

---

[1] Armă din dotarea cavalerilor, o vargă cu vîrf de fier care se azvîrlea cu mîna.

puțin timp, o coloană de fum negru se ridică deasupra corabiei.

– Opriți-vă! am strigat. Vîslele în apă!

Ordinul se transmise de-a lungul culoarului și nava se opri, deviată din urmărire și balansîndu-se. Focul era de-acum controlat, cînd străjerul strigă că sarazinii își slăbesc vîslirea și nava lor virează. Pentru o clipă, dîrele de fum ale proiectilelor lor se opriră și, stînd față în față, reluară tragerile, acum de pe culoarul de la proră. Mai-marii peste ocnași scoaseră iute lanțurile răniților și muribunzilor din sala ramelor și vîslași voluntari, așa-numiții *bonavoglies*[1], care nu aveau nevoie de fiare, le-au luat locul. Galera noastră, acoperită de o fumăraie deasă pe care marinarii aveau sarcina să o alimenteze, părea rănită de moarte, dar în realitate era gata de luptă.

Nava inamică venea înspre tribordul nostru, lansînd asupra noastră foc și săgeți; voiau să profite de zăpăceală ca să ne aducă stricăciuni. Niciodată n-ar fi îndrăznit să abordeze o galeră precum *Na Santa Coloma,* dacă echipajul acesteia n-ar fi fost redus. Oamenii mei se mișcau prin fum ca și cum s-ar fi întîmplat ceva grav și săgețile maure ajungeau în lemnărie și la ocnașii din primele bănci, care începură să strige.

Eram la vreo două sute de metri, cînd am poruncit:

– Aruncați cu săgeți! *Passa boga!*

Ordinele goniră spre proră, toba începu să se audă, ca și loviturile de bici și jeluirile. Un nor de săgeți zbură spre inamicul nostru și după cîteva clipe se auziră strigătele de pe cealaltă galeră, care au crescut și mai mult atunci cînd avurăm norocul să nimerim cu una din pietrele noastre pe puntea lor.

Sarazinii nu-și dădură seama de înșelăciune pînă cînd, nava noastră năpustindu-se înainte, fumul din vatra care

[1] În italiană, „binevoitori“

încetase să mai fie alimentată, începu să rămînă în urmă. Atunci au comis a doua lor greșeală. Voind să evite ciocnirea, au virat la babordul lor ca să se eschiveze, dar grație forței vîslașilor noștri, care se odihniseră în vreme ce ai lor trăgeau la rame, și datorită puterii noastre mai mari, am reușit ca pintenul, trecînd peste scînduri și țăndări, să se înfigă în flancul de la tribordul lor, aproape de tendă. În acest timp, arbaletierii noștri, încercînd să nu-i nimerească pe ocnașii lor, cu siguranță sclavi creștini, avură vreme să lanseze asupra luptătorilor și ofițerilor un al doilea val de săgeți, acum mai precis tras, distanța fiind mai mică.

La comanda de abordaj, ai noștri, experți în astfel de lupte, alergară pe pinten, strigînd: „În numele lui Hristos și al Fecioarei“, și săriră cu ușurință pe cealaltă corabie. În ciuda pierderilor din pricina săgeților și a loviturilor de sabie ale maurilor, fără să ținem seama de trupa îngrămădită în mare parte la proră, atacarăm cu ferocitate tenda de la pupă unde, în cîteva clipe, ofițerii și străjerii fură măcelăriți. Cînd toți ai noștri erau la bord și au început să înainteze pe culoar spre proră, printre băncile ocnașilor lor care ne aclamau, am știut că am învins.

Din pieptul meu, umflat de bucurie, mîndru, scăpă un strigăt de victorie.

Atunci mi-am dat seama că mă aflu din nou în muzeu, să tot fi trecut doar cîteva secunde; Oriol vorbea:

– ...Tipul de navă cu bordul înalt precum caravelele lui Columb se folosea și pe vremea lui Arnau. Dar erau vase de mărfuri și comerciale. Navigau doar cu pînze și coca lor mai adîncă permitea transportul greutăților mari. Modelul cel mai obișnuit era așa-numita navetistă, pescadorul, caravela și toată familia navelor mai mici numite „nave cu vîsle“, iar în ceea ce privește galerele,

putem găsi peste douăsprezece tipuri diferite, de la *uxers* la *sagetias, rampís, londrós*[1]...

M-am prins de balustradă și, așezîndu-mă pe jos, mi-am dus mîna la piept. Inima îmi bătea să mi-l spargă, îmi lipsea aerul.

– Ce-i cu tine? spuse Oriol, întrerupîndu-și alarmat disertația.

– Mi s-a întîmplat din nou, am șoptit, recăpătîndu-mi respirația. Inelul ăsta!

---

[1] Denumiri ale unor tipuri de galere

TREIZECI ȘI UNU

După această neliniștitoare experiență, așteptam înțelegere din partea lui Oriol. Credeam în sensibilitatea lui și în cunoștințele lui despre ceea ce inelul ăsta ciudat putea face cu oamenii; nimic nu prevestea faptul că va fi chiar el protagonistul următoarei mele tresăriri de spaimă.

Am zăbovit la arsenal cît timp am avut nevoie că să-i povestesc cele întîmplate și, cînd Oriol s-a asigurat că mă simt mai mult sau mai puțin bine, poate cu intenția de a-mi ridica moralul, mi-a spus că vrea să-mi arate un loc foarte special. Am traversat un bulevard și, după ce am intrat într-o zonă cu case foarte vechi, am depășit cîteva străzi și m-a condus într-un bărulеț mic, mic de tot. Într-adevăr, era special; pe pereții slinoși atîrnau polițe pline cu sticle acoperite cu un jeg de zeci de ani și niște picturi deprimante, la fel de năclăite, pe care de abia se mai deslușeau niște femei fumînd, privindu-te cu o nesfîrșită scîrbă pe chip. Tăieturile din ziare puse în rame confirmau faptul că ăla era un loc ieșit din comun. Se auzea o muzică franțuzească părînd să iasă dintr-un radio vechi, în carcasă de lemn lustruit, precum cele de dinainte de tranzistoare.

– Acest bar se numește Pastis, mă informă el, după ce a cerut băutura aceea, care este ca un lichior de anason căruia i se adaugă apă și care mie nu mi-a plăcut.

Presupun că Oriol avea intenția să mă îmbărbăteze cu acea poșircă, dar mi-am spus că noi n-am apucat-o pe drumul cel bun. Doar gîndindu-mă la impresia încercată la arsenal, mi se făcea pielea de găină și, fără să vreau, privirea îmi aluneca spre inelul cu însîngerata piatră-mascul, căutînd poate în transparențele ei fantoma bătrînului templier care părea că sălășluiește în ea.

– Ador legenda acestui loc, adăugă Oriol, distrăgîndu-mi atenția de la mohorîtele mele presupuneri. Își plimba privirea prin speluncă și ochii lui aveau același aer nostalgic ca mai înainte la muzeu, rememorînd marile bătălii ale corăbiilor de lemn și pe eroii înecați în Mediterana, anunțîndu-mi acum o poveste care, după cum arată localul, nu putea fi decît tot veche.

Așa era Oriol, îi plăcea să trăiască în trecut. O fi retrăind oare și valurile, și furtuna, și sărutul?

– L-a deschis în anul ’47 Quimet, un boem, pictor amator, la întoarcerea de la Paris, unde emigrase din Africa la sfîrșitul celui de al Doilea Război Mondial, ca *pied noir*[1]. S-a dus acolo în căutarea succesului, așa cum o făcuseră înaintea lui Picasso și Juan Gris[2]. Pe atunci, Parisul încă mai era capitala artelor, iar New York-ul doar aspira la asta. A plecat cu el și Carme, o femeie voinică din Alicante, care arăta bine și avea și o fire foarte plăcută; se spunea că e vara lui. Ea îl iubea cu pasiune și era convinsă de talentul artistic al tînărului. Carme lucra, în baruri, ca menajeră, făcea orice numai să scoată un ban din care să poată trăi amîndoi. Dar tablourile despre greața existențialistă[3] pe care le picta Quimet nu se vindeau.

---

[1] Denumire dată francezilor de origine europeană instalați în Africa de Nord, mai ales în Algeria, pînă la independența acestei țări, în anul 1962. În traducere literală din franceză, picior-negru

[2] Juan Gris (1887–1927), pictor spaniol instalat la Paris din 1906, alăturat curentului cubist

[3]Aluzie la romanul *Greața* (1938) al lui Jean-Paul Sartre (1905–1980)

Cine și-ar fi atîrnat în salon niște imagini atît de deprimante și atît de sărace ca artă?

Am sorbit din acel lichid albicios pe care Oriol îl ceruse, fără să-mi lase timp să aleg altceva, și am privit pînzele înnegrite de fumul de tutun. Femei cu privirea goală în fața unor pahare la fel de goale, bărbați fumînd. Figuri feminine, cu siguranță prostituate, așteptînd pe stradă. Nu mi-a scăpat faptul că zona în care mă adusese Oriol aparținea vechiului cartier chinezesc, bastionul curvelor ieftine din oraș. Am încuviințat din cap. Firește că eu n-aș expune pe pereții mei așa ceva.

– Cu siguranță, Quimet aspira să ajungă un Toulouse-Lautrec în cheia existențialistă a anilor cincizeci la Barcelona și așternea pe pînză imaginile care-l înconjurau, continuă Oriol. Semna cu numele de Pastis. Erau timpurile cînd cultura franceză era admirată, iar cea anglo-saxonă, ignorată. Burghezii își duceau copiii la Liceul Francez.

„Ca mama și Enric“, m-am gîndit.

– Cert este că acel Quimet a strîns un grup de prieteni și admiratori nelipsiți într-un cerc pseudoartistic marginal ca să-i audă cîntînd pe Edith Piaf, Montand, Greco și Jacques Brel, bînd *pastis,* în timp ce discutau despre ultimele tendințe din capitala lumii. Oriol sorbi din paharul lui, privi în jur înainte de a-și aținti privirea într-a mea și a-mi mărturisi: Tatăl meu frecventa acest bar.

I-am susținut privirea; avea Oriol ochii umezi? Dimensiunile mici ale localului mi-au oferit scuza de a mă apropia puțin mai mult de băiatul acela timid și introvertit care evoluase acum spre un bărbat frumos, dar ambiguu. Oare încă îl mai iubeam? O fi simțind el ceva pentru mine? O fi simțit oare vreodată?

Stăteam tăcuți, privindu-ne unul pe celălalt, cu acele vechi balade de *chansonnier* murmurînd cuvinte de amor

în penumbra care mie, cu toată jumătatea de duzină de mușterii care aproape că umpleau locul, mi se părea intimă.

Și mi s-a părut că observ că el se apropia de mine, că buzele noastre se doreau și am tînjit după savoarea gurii lui. M-am văzut oglindită în ochii lui. O copilă de treisprezece ani jinduind după primul sărut din dragoste în timpul unei furtuni de septembrie. O femeie nesăbuită care visa să refacă o idilă pe care distanța și timpul o destrămaseră. Ceva ce ar fi putut fi, dar care a existat doar în lumea paralelă a visurilor mele. Și m-am apropiat cîțiva milimetri mai mult; inima îmi bătea nebunește.

– El a fost cel care m-a adus aici.

– Cine? am întrebat prostește. Era ca și cum m-aș fi trezit deodată, iarăși fără să știu unde mă aflu, așa cum s-a întîmplat la arsenal puțin mai devreme. Doar că acum, responsabil de vrajă nu era inelul, ci el.

– Tatăl meu, Enric, răspunse el.

Oriol era tot acolo, foarte aproape, dar vraja se rupsese. „A făcut-o înadins? Îi era teamă de sărutul pe care ni-l promiteam din priviri? Nu a îndrăznit? E homosexual, cum se spune?“ M-am plimbat cu privirea peste cei patru pereți strîmți ca să-mi ascund zbuciumul.

– El a fost cel care mi-a povestit legenda. Dacă citești articolele de ziar care atîrnă pe acești pereți vei vedea că par istorii diferite, dar pentru mine, singura, cea autentică, este a lui Enric.

– Povestește-mi.

– Quimet era un tip sclipitor, cu charismă, atrăgea oamenii și aici se aduna un grup fidel de clienți și de prieteni. Dar nimeni nu vorbește azi de latura lui întunecată.

– O latură întunecată?

– Da. În afară de faptul că picta, pălăvrăgea, bea, boxa și fuma, altceva nu mai făcea. Mă rog, în afară de…

– De ce?

– De a-i trage niște bătăi scandaloase lui Carme, atunci cînd se îmbăta, și-mi arătă o mică ramă în spatele barului. Uite, în fotografia aia sînt amîndoi.

Am privit îngrozită fotografia alb-negru îngălbenită, unde un bărbat pieptănat spre spate și o femeie, superbă, cu un păr frumos în stilul anilor cincizeci și îmbrăcată cu un șorț alb imaculat, priveau zîmbitori.

– Dar?

– Pentru că îl iubea.

– Asta nu e o scuză.

– Ea l-a întreținut la Paris și a continuat să muncească pentru el aici, în Barcelona.

– Cum de suporta ea ca acel tip nu numai să umble de nebun, dar să o și lovească?

– Pentru că îl iubea.

– Asta nu justifică nimic...

– Era bolnav. Și într-o zi proastă, Quimet a murit, Dumnezeu știe dacă de beție, de ciroză sau de sifilis, mă întrerupse el. Și, de atunci, acest loc și dragostea lui Carme au devenit legendare.

– De ce?

– Carme a hotărît să lase totul așa cum era pe vremea lui Quimet. Fii atentă la sticlele de pe polițe.

– Sînt acoperite cu jeg.

– Pereții n-au mai fost zugrăviți, muzica a continuat să fie cea dintotdeauna și cînd lui Carme, care servea din spatele tejghelei și al șorțului ei foarte alb și scrobit, îi cereai ceva ce nu era un *pastis,* se uita urît și bombănea cu voce joasă. De cum intrai, te primea cu un zîmbet, în timp ce ștergea tejgheaua cu o cîrpă, și-ți propunea: „Ce? Un *pastiset?“,* ca și cum ar fi fost tributul obligatoriu în amintirea sfîntului ei. Mie, fiind copil, îmi permitea răcoritoarele. La început, se simțea lipsa pictorului și

unul dintre prietenii lui, din mișcarea *la nova cançó*[1], chiar i-a dedicat o baladă înregistrată pe disc:

Quimet del bar Pastis ja no et veurem mai mes... și continua spunînd... *peró hi ha un fet que no es enten: cada vegada hi ve mes gent*[2].

Legenda de la barul Pastis ca monument al iubirii lui Carme pentru Quimet îl depășise pe pictorul cu ficatul explodat. Și Carme, care, în ciuda celor suportate din dragoste, era o femeie hotărîtă, a avut grijă întotdeauna să păstreze o atmosferă plăcută, dîndu-i afară din bar, fără multe menajamente, pe indezirabili. Cînd, la începutul anilor optzeci, s-a pensionat, barul Pastis își păstrase popularitatea, iar continuatorii ei au făcut tot posibilul să-i mențină spiritul.

Oriol mai luă o înghițitură de *pastis* și mă privi din nou. Un ușor surîs îi dansa pe buze.

– Ai fi în stare să iubești atît de mult, Cristina?

M-am gîndit cîteva clipe înainte de a afirma.

– Eu cred în dragoste.

– Îl iubești așa pe logodnicul tău? Precum Carme pe Quimet? M-am simțit stingherită de faptul că-l aducea în discuție pe logodnicul meu. Și, răspunzîndu-mi mie însămi, m-am gîndit că, dacă aș fi cinstită, răspunsul ar fi „nu“.

– Nu știu, asta înseamnă să exagerezi, am șoptit.

– Eu nu l-am cunoscut pe Quimet, dar cînd o întrebai pe Carme despre el, îți spunea că a fost un artist; privirea ei se întorcea în trecut, îi apărea un zîmbet pe buze și în vorbele ei se simțea admirația. Ai ajunge tu să apreciezi atît de mult un bărbat? Încît să-l întreții prin munca ta, să-l îngrijești cînd e bolnav și pe deasupra să suporți să te maltrateze?

---

[1] În catalană, „noul cîntec“

[2] În catalană, „Quimet de la barul Pastis, pe tine n-o să te mai vedem...“ „dar e ceva de neînțeles: vine din ce în ce mai multă lume.“

– Nu! m-am scandalizat.

Oriol zîmbi. Se vedea că e satisfăcut.

– Vezi? spuse el cu un aer triumfător. Există moduri diferite de a trăi. Există moduri diferite de a iubi. Există persoane capabile de sacrificiu pentru ființa iubită. Există persoane care-și dau viața.

Am rămas pe gînduri. Ce voia să-mi spună Oriol? Se referea la tatăl lui? Vorbea despre el însuși? Despre amîndoi?

Ieșind din bar, am luat-o pe jos spre Ramblas, am lăsat să-mi cadă mîna stîngă aproape de a lui, poate cu speranța naivă de a se atinge una pe cealaltă sau că în final amîndouă s-ar uni ca atunci cînd eram mici și ne plimbam uneori pe plajă.

Nu observasem prezența acelei fete care, apărînd din spate, îl opri pe Oriol prinzîndu-l de braț.

– Bună, dragule! spuse ea, cu o voce ciudată.

Oriol se întoarse și eu n-am putut să-i văd expresia.

– Bună, Susi! răspunse el.

Susi purta o fustă scurtă din piele roșie și ciorapi negri. Era o fată înaltă și frumoasă care făcea abuz de machiaj și avea niște pantofi cu toc cui peste măsură de înalți.

– De cînd nu te-am mai văzut, Oriol, dragule.

„Ce voce!“ am gîndit în sinea mea.

– Același lucru îl spun și eu, răspunse el și adăugă: Ți-o prezint pe Cristina, o prietenă din copilărie care ne vizitează de la New York.

– Îmi pare bine, spuse ea și, fără să lase brațul lui Oriol, îmi aruncă două dintre acele sărutări care nici nu ating obrazul, făcînd să se audă buzele ca și cum ar fi făcut-o. Eu, încă mai simțind ceva ciudat, am făcut ce se cuvenea. Folosea un parfum tare, dulceag.

– Încîntată, am spus. Dar nu eram deloc. M-a surprins faptul că el se purta atît de familiar cu o asemenea fată. Era de la mahala.

– E o prietenă, o foarte bună prietenă? întrebă Susi, adresîndu-se lui Oriol. Tipa avea un piept impunător.

– E o prietenă la care țin foarte mult, afirmă el, în vreme ce pe față îi apărea un zîmbet șugubăț.

– Aha! exclamă ea. Buzele ei groase și senzuale s-au deschis într-un surîs dînd la iveală niște dinți îngălbeniți de tutun și mă privi. Atunci putem face un trio.

Am rămas năucită pentru cîteva clipe și în sfîrșit, șocată, am început să înțeleg ceea ce nu era de înțeles. Susi era o prostituată care a început să-și vîndă marfa, povestind cît de bine ne-am simți toți trei, detaliind scene, dîndu-ne tot felul de amănunte scabroase fără cea mai mică urmă de pudoare. L-am privit pe Oriol. Mă observa zîmbind, părea că-mi așteaptă decizia. M-am simțit prost, știind că mă înroșisem la față; erau ani buni de cînd nu mă mai pierdeam cu firea în felul ăsta; eu, care mă mîndresc că sînt sigură pe mine și că știu să o scot bine la capăt în orice situație. Dar trebuie să mărturisesc că strălucita avocată, cu răspunsuri prompte și inteligente, nu era pregătită pentru așa ceva; situația mă depășea. Vă imaginați scena?

Dar ce era mai rău urma să se întîmple atunci cînd, trecînd peste surpriză, am putut să aud una dintre imaginile pe care Susi le descria. Atunci s-a făcut lumină în capul meu.

– Tu nu ești femeie! Exclamația a ieșit dinăuntrul meu, fără să pot s-o evit. Ești bărbat!

– În ceea ce privește primul lucru, ai puțină dreptate, drăguță, răspunse Susi fără să-i piară zîmbetul. Acum observam proeminentul măr al lui Adam de pe gîtul ei. Încă nu sînt pe deplin femeie. Dar greșești în cealaltă

privință, nu sînt nici bărbat. Cu țîțele astea? Și le ridică apoi cu mîinile. După cum observasem deja, erau voluminoase.

– Hai, Oriol, să mergem toți trei, insistă ea, privindu-l. Doar cincizeci de euro, douăzeci și cinci, fiecare. Și eu pun patul la bătaie.

Nu-mi venea să cred că scena la care asistam era adevărată. Era ca și cum i s-ar fi întîmplat altcuiva, ca și cum ar avea loc în altă parte. Totul era ireal și atunci, cînd Oriol a vorbit, am simțit că se prăbușește lumea peste mine.

– Ce zici de programul ăsta, Cristina? Ochii albaștri migdalați pe care i-am iubit atît de mult mă priveau și un zîmbet larg lăsa să i se vadă dinții. Mergem?

– Da, să mergem! exclamă Susi, apucîndu-ne pe amîndoi pe după mijloc. Hai, domnișoară; eu știu să ofer plăcere atît bărbaților, cît și femeilor... Cu siguranță că niciodată nu te vei mai putea desfăta cu o asemenea experiență; cu un bărbat și cu mine în același timp.

Doar pentru un moment m-am imaginat între ei doi, doar pentru o clipă am simțit acea excitație morbidă; apoi, m-a apucat oroarea...

TREIZECI ȘI DOI

În noaptea aceea, din camera mea, contemplînd orașul, l-am sunat pe Mike. Nu mai vorbisem cu el de două zile și mi-a reproșat-o. Iar eu i-am acceptat mustrarea; aveam nevoie de dragostea lui, de devotamentul lui, de afecțiunea lui.

– Te iubesc, mi-e dor de tine, îmi spuse el, după ce m-a dojenit. Lasă prostiile alea cu căutat de comori și întoarce-te la mine!

– Și eu te iubesc. Simțeam profund acele cuvinte. Aș da orice să fii acum lîngă mine. Dar trebuie să rămîn pînă la sfîrșitul acestei povești.

Acea conversație, faptul de a ști că Mike continua să mă iubească, au fost ca un balsam pentru rănile mele. Pentru că despre asta era vorba, mă simțeam rănită. Foarte tare. Oare într-adevăr voia Oriol să pună la cale o partidă de sex cu travestitul? Dacă el aparține acestui gen de vicioși și dacă asta urmărește, ca să aibă o cît de mică probabilitate de succes, ar fi trebuit să aștepte să avem o relație împreună. Propunerea lui era absolut jignitoare.

Nu, nu ăsta era scopul lui.

– Nu mă așteptam să mă întîlnesc cu Susi și am improvizat din mers. A fost o glumă, îmi spuse el. Eu traversasem, aproape în fugă, pînă pe Ramblas fără să

răspund la oferta lui nerușinată. El își luase la revedere de la Susi și m-a ajuns din urmă pe bulevard.

– Nu mi-a plăcut deloc, am răspuns.

– Hai, nu te supăra, i-am dat apă la moară ca să văd cum reacționezi... mi s-a părut amuzant.

Explicațiile lui nu m-au convins. Eram foarte mîhnită și, atunci cînd m-am închis la mine în cameră, mi-au dat lacrimile. Oriol mă decepționa.

Unde era băiatul timid de care mă îndrăgostisem de copilă?

În timpul nopții, stînd la fereastră, văzînd luminile orașului și sughițînd încă de repulsie, nu mă puteam împiedica să nu întorc aceste două episoade pe toate fețele. Mai întîi, cel de la bar. Oriol m-a pus în fața unui mod de viață și de gîndire străin mie. Acest devotament al femeii față de bărbat, această supunere voluntară. Ce voia să insinueze? Și apoi, întîlnirea cu Susi. O fi pus-o el la cale? A mințit cînd a spus că a fost din întîmplare? Eram sigură că Oriol conta pe faptul că nu voi refuza propunerea; mi-e greu să găsesc o situație mai puțin potrivită pentru a-i propune unei femei să facă sex. Atunci, de ce a făcut-o? O fi căutat oare refuzul meu ca pe un alibi pentru homosexualitatea lui? Și Susi. Această complicitate, această familiaritate; fără îndoială că se cunoșteau de mult. Care e relația dintre ei? Poate că asta e. Poate că-i unește condiția lor sexuală. Poate că se culcă împreună.

Cînd m-am băgat în pat, n-am putut să adorm. Imaginile psihometrice pe care le-am trăit la arsenal se repetau cînd închideam ochii. Dîrele de fum de naftă aprinsă plutind spre noi, mirosul cumplit al buboaielor omenești adunate pe trupuri timp de luni întregi, duhoarea a carne arsă, urletele celor pîrjoliți și ale celor răniți de arme albe. Mi-era greață. M-am ridicat din pat

să beau apă și am văzut acel inel malefic strălucind însîngerat. Mi l-am scos de pe mînă și l-am lăsat pe noptieră. Voi dormi cu diamantul, pur și transparent, de la logodnicul meu. În noaptea aceea n-aș fi putut îndura o altă cumplită viziune din trecut.

N-am putut adormi nu știu cîte ore și, cînd am făcut-o, am dormit prost. De data asta nu mai puteam arunca vina asupra inelului de rubin, dar am visat din nou. La început, a fost un vis erotic, de-a dreptul stupid, ca atîtea altele care uneori ne asaltează noaptea, dar din pricina felului cum mă simțeam, deznodămîntul lui n-a făcut decît să mă neliniștească și mai mult.

A început într-o manieră foarte dulce, cu Oriol apropiindu-se ca să mă sărute, și eu deschizînd buzele și închizînd ochii ca să-i gust saliva și sarea, așa cum o făcusem, cu atîția ani în urmă, cînd adolescenți fiind, ne-am dat primul sărut.

Observîndu-i mîna sub fustă, am simțit revărsîndu-se o dorință mai presus de orice, dar cînd am întredeschis ochii, am tresărit de spaimă văzînd că acela care îmi mîngîia coapsele era alt bărbat. Am vrut să protestez, m-am desprins din sărutul cu Oriol și atunci am văzut că acest al doilea bărbat, fără să înceteze să mă pipăie pe mine, îl săruta pe el, iar el îi răspundea cu pasiune.

Nu puteam scăpa de această stranie îmbrățișare în trei în care, căutînd iubirea la Oriol, găseam sexul cu un individ care părea a fi amantul prietenului meu. Nu, bărbatul ăla nu era un travestit ca Susi, dar parfumul lui mirosea la fel.

Trezindu-mă, respiram tulburată, simțind un amestec de excitație și neliniște. Cum ar fi continuat visul? Nu vreau să-mi imaginez. Era un amestec ambiguu de oroare și de plăcere.

Și în spatele acestor lucruri era teama mea, Oriol e homosexual? Sau poate că-i plac deopotrivă și bărbații, și femeile?

Acea întrebare mă dădea peste cap și pe deasupra trebuia s-o recunosc: simțeam în continuare ceva, poate chiar mult, pentru el. Se va repeta cu mine povestea pe care a trăit-o mama?

Cred că în dimineața aceea am ajuns să mă simt deprimată. Așezată pe pat, priveam cu teamă inelul de rubin lăsat pe noptieră. Și mă gîndeam deznădăjduită la Oriol. „S-o ia naiba de comoară și să le ia dracu' de povești vechi de durere! am gîndit în sinea mea, o să-i ascult pe mama și pe Mike." Doream să mă simt iubită, nu mi-ar fi displăcut să fiu chiar și răsfățată, și am început să fac planuri de întoarcere.

Dar atunci a sunat telefonul, era Artur, care mă invita la prînz. Am acceptat imediat, cel puțin ăla era un tip curtenitor; în multe privințe, chiar mai atrăgător decît Oriol.

– Nu înțeleg. De ce n-ați reclamat la poliție furtul panourilor? l-am întrebat.

– Cum de știi că n-am făcut-o? Artur mă privea zîmbind. „Da, mi-am spus, e mult mai atrăgător decît Oriol."

– Am sursele mele de informații.

El mă privi cu mult interes.

– A fost Alicia?

– N-am vorbit despre asta cu ea. Cel cu care am vorbit a fost comisarul Castillo. El a cercetat cazul. Nu s-a făcut nici o reclamație a furtului. În realitate, a fost un furt?

– Bineînțeles.

– Atunci, cum sperați să vă recuperați bunurile fără o reclamație?

– Aveam mijloace s-o facem.

– Aceleași pe care i le-ați aplicat prietenului nașului meu?

– Uite ce e, Cristina. Noi avem stilul nostru de muncă și nu vrem ca poliția să-și bage nasul unde nu trebuie.

– Sînteți o mafie, nu-i așa?

Artur clătină din cap supărat, apoi vorbi măsurîndu-și cuvintele, și zîmbetul, acum un pic forțat, îi reveni pe chip.

– Chestia cu mafia e o insultă, draga mea. Făcu o pauză. Sîntem doar negustori care avem propriile reguli în afaceri.

– Care includ și asasinatul...

– Doar dacă este absolut necesar...

Am rămas privindu-i frumosul chip, în vreme ce ezitam dacă să plec sau nu chiar în acel moment. Mi-am simțit buzele strînse și ăsta era un semn că sînt supărată. Fără îndoială, acest bărbat e periculos. Dar pericolul nu mă speria prea tare, mă făcea doar să cumpănesc dacă s-ar fi cuvenit sau nu să-l las iarăși baltă; aroganța lui, faptul că se considera mai presus de lege mă indignau. Presupun că vorbește avocata din mine. El păru să-mi ghicească gîndurile și se grăbi să adauge:

– Să nu crezi că ei sînt mai buni...

– Cine?

– Oriol, Alicia și ceilalți...

– Ce e cu ei?

– Fac parte dintr-o sectă.

– Ce spui?

– Da, așa e, afirmă el cu deplină convingere. Eu, cel puțin, sînt sincer și-mi expun intențiile pe față. Dar ei ți le ascund pe ale lor.

Am rămas tăcută, încercînd să asimilez toate astea și în sfîrșit am spus:

– Povestește-mi imediat ce ai de povestit.

Mi-a explicat că, mînați de romantismul de la sfîrșitul secolului al XIX-lea, cu exaltarea a tot ceea ce era medieval în artele catalane, de la poetică la arhitectură, bunicul Bonaplata, nelipsit din cercurile masonice și rosacruciene[1], și-a întemeiat propriul grup secret, reînviind o versiune foarte *sui generis* a Ordinului Templierilor. Acestui grup îi aparțineau familia mea, Coll, și a lui, Boix. Dar, după ce au trecut cîteva generații, cînd Enric a fost numit maestru al ordinului, tatăl lui Artur și unchiul lui au început să se simtă deranjați de caracterul din ce în ce mai ezoteric și ritual pe care îl căpăta grupul. Nu a fost de ajuns faptul că Enric a obținut schimbarea statutelor ca să fie admise și femeile și că prima doamnă templieră a fost Alicia, o femeie cu o puternică personalitate, căreia îi plăceau pseudovrăjitoriile și legendele ocultiste despre cavalerii Templului lui Solomon, dar unde mai pui și faptul că profita să-și impună punctul de vedere.

– Așa stînd lucrurile, a apărut Arnau d'Estopinyá.

– Arnau d'Estopinyá? am întrebat, surprinsă.

– Da, răspunse el, foarte serios. Arnau d'Estopinyá, templierul.

– Cum adică Arnau d'Estopinyá?! am exclamat. Cum de a apărut? Nu încetam să mă minunez. Nu îl socoteam pe Artur un tip care să creadă în fantome, dar expresia lui era cît se poate de convingătoare. Cui i-a apărut?

– Nașului tău. Mi-am dat seama că negustorului de antichități îi făcea plăcere descumpănirea mea.

– Spui că lui Enric i-a apărut Arnau d'Estopinyá? Gîndurile îmi zburau cu iuțeala vîntului. O fi avînd asta

[1] Societate secretă creată în Germania la începutul secolului al XVII-lea și răspîndită apoi în Franța, Anglia și Austria. Mai tîrziu, a fost pusă în legătură cu masoneria. Obiectivul principal al societății era reînnoirea generală a lumii. Adepții ei se ocupau cu alchimia, astrologia, medicina și alte practici ocultiste.

vreo legătură cu viziunile pe care Alicia le atribuia inelului meu?

– Da. Într-o bună zi, acest om s-a prezentat la nașul tău spunînd că și el e templier și că să fie primit sub „jurisdicția“ noastră cavalerească...

– O clipă, l-am întrerupt. Dar Arnau d’Estopinyá a murit în secolul al XIV-lea!

– Așa crezi tu?

– Bineînțeles.

– Mă rog, atunci o fi altul, răspunse el, enigmatic.

Am clătinat din cap, încuviințînd, fără să-mi pot ascunde uimirea. Începea să mă enerveze gluma asta, mă gîndeam că probabil negustorul de antichități mă lua drept o proastă.

– Ba nu, spuse deodată Artur, așadar, este același Arnau d’Estopinyá de acum șapte sute de ani.

Am rămas tăcută, așteptînd ca el să vorbească din nou; era evident că așa ceva nu era posibil. Artur își bătea joc de mine și am vrut să văd pînă unde era în stare să ajungă cu povestea asta fără noimă.

– În realitate, acel om nu e; dar el chiar crede că e Arnau, bătrînul templier, adăugă el, cu un zîmbet amuzat. Deși asta nu e posibil, nu crezi?

– Trebuie să fie nebun!

– Este. Dar în acel moment, Enric a hotărît să-i acorde audiență în cadrul ordinului și să-i aprobe candidatura. Și tatăl meu a fost în comisia care i-a ascultat povestea și, cu toată suspiciunea, a votat pentru asta.

– Dar, de ce l-au primit dacă era nebun?

– Din pricina comorii.

– Comoara!

– Da. Acel tip era călugăr de-adevăratelea, dar a fost exclus din ordinul lui pentru că era violent, suferea dese tulburări de comportament, ajungînd chiar să-l înjunghie

pe un alt călugăr într-o ceartă în legătură cu postul de televiziune la care să se uite. Dar s-a prezentat proclamîndu-se continuatorul unei stirpe de călugări păstrători ai secretului despre comoara templierilor din regatele de Aragón, Mallorca și Valencia. Purta un inel pe care eu nu l-am văzut niciodată, dar dacă ar fi să cred ce mi s-a povestit, semăna mult cu cel pe care-l porți tu.

Am privit bijuteria care strălucea stinsă, parcă adormită, în lumina din restaurant.

– Crezi că ăsta e? mă întrebă el.

– Da.

– Înseamnă că e foarte important pentru ei.

– Pentru ei?

– Da. Pentru această sectă a Noilor Templieri, cea a lui Oriol și a Aliciei; acest inel reprezintă puterea în cadrul ordinului. După părerea lui Arnau d'Estopinyá, sigiliul provine de la însuși Marele Mestru al ordinului, Guillaume de Beaujeu, care a murit luptînd la Acre și al cărui inel, simbol al autorității templiere, și asemănător unui altuia care-i aparținea papei, a fost luat de unul dintre cavalerii templieri care, grav rănit, a reușit să se îmbarce pe nava lui Arnau și care, la rîndul lui, a sfîrșit prin a i-l încredința lui Arnau d'Estopinyá însuși, atunci cînd templierii aragonezi și catalani au fost prinși de către rege.

Auzind această poveste, care se potrivea perfect cu înscrisurile din pachet, m-am alarmat. Artur și-a continuat relatarea, fără să-mi observe tulburarea.

– La moartea acestuia, petrecută la Poblet, inelul, tripticul și legenda despre comoară au trecut din călugăr în călugăr, de la unul la altul, într-o curioasă succesiune a celor aleși, pînă în ziua de azi.

– Dar tatăl tău și Enric credeau că era mai mult decît o legendă.

– Într-adevăr, și s-au lansat amîndoi în căutarea panourilor în zona mănăstirilor cisterciene de la Poblet și Santes Creus[1]. Dar nașul tău a dat marea lovitură.

– Care anume?

– Fiind maestru al Ordinului Noilor Templieri, nu i-a fost prea greu să-l convingă pe călugărul nebun că acea sectă era moștenitoarea directă a Ordinului Templierilor. Așa că l-a primit pe Arnau ca membru și i-a oferit o pensie pentru restul vieții, pe care i-o plătea din buzunarul propriu. Călugărul era încîntat, i-a jurat supunere eternă lui Enric și i-a înmînat inelul care, credea el, îi revenea nașului tău ca maestru al ordinului. Se pare că omul ăla nu a considerat niciodată bijuteria ca fiind proprietatea lui, el era doar depozitarul.

– Și ce-a făcut la moartea lui Enric?

– Tatăl și unchiul meu au părăsit secta cu cîteva luni înainte ca nașul tău să-i fi asasinat. Cearta cu Enric din pricina tablourilor și dezacordul lor față de puterea crescîndă a Aliciei i-au determinat să facă asta. La moartea lui Enric, Alicia, împotriva oricărei tradiții templiere în legătură cu femeile și grație unui grup de prostănaci pe care-i fascina, a preluat funcția de maestru. Ea a ținut făgăduiala soțului ei, plătindu-i în mod punctual pensia lui Arnau, care, nebun, dar lucid, i-a jurat și ei credință. Unii, în silă, dar pînă la urmă, toți au acceptat calitatea de conducător a acestei femei, pe care eu nu o cunosc, dar care se pare că are o charismă deosebită și care a știut să exploateze foarte bine tradiția ocultistă pe care o ascunde mitul templierilor prin propriile manevre, ca să se facă respectată și admirată de restul fraților din ordin.

– Explică-mi ce înseamnă ocultismul templierilor.

---

[1] În catalană, „Sfintele Cruci". Denumirea unei mănăstiri situate în provincia Tarragona, întemeiată în 1150 de contele Guillermo Ramón de Moncada

– Au fost o mulțime de povești, sfîrșitul tragic al ordinului, acuzațiile de erezie, marile lor bogății, toate astea au înflăcărat imaginația a mii de persoane. Dacă adaugi la asta și istoria citației în fața tribunalului lui Dumnezeu pe care Jacques de Molay, ultimul dintre Marii Maeștri ai ordinului, le-a făcut-o regelui Franței și papei, atunci cînd l-au ars pe rug, și moartea amîndurora înainte de sfîrșitul anului, ai un tablou misterios și neliniștitor. Alții spun că păstrau Sfîntul Graal, Tablele Legii pe care Dumnezeu i le-a înmînat lui Moise, că erau proprietarii acelor *veracruces,* cruci-relicvariu cu așchii din adevărata cruce a lui Hristos, care făceau niște minuni de necrezut...

– Și ce e adevărat din toate astea?

– Vrei părerea mea sinceră?

– Firește.

– Nimic! Totul e o poveste.

– Dar, de crezut, crezi în comoară.

– Asta e altceva. E consemnat în scrisori către regele Iacob al II-lea, care încă se mai păstrează, că atunci cînd templierii au predat Miravet[1], ultima lor fortăreață în Catalonia și cartier general al regatelor de Aragón, Valencia și Mallorca, slujbașii regelui nu au găsit averea la care se așteptau. Doar cărțile găsite, pe vremea aceea un articol de lux, i-au făcut plăcere regelui. Dar fabuloasa avere care se presupunea că ar fi fost tezaurizată în castel se evaporase. Și n-a mai apărut, după cît se știe, niciodată.

---

[1] Azi, municipiu în provincia Tarragona. Orașul își are originea în castelul construit la 1153 de Ramón Berenguer al IV-lea, conte de Barcelona, care l-a cedat Ordinului Templierilor. Aceștia au reconstruit castelul, au repopulat pămînturile și au întemeiat orașul în 1185. În 1308, după decretul de desființare a ordinului, cavalerii templieri sub conducerea lui Berenguer de Sanjust s-au răsculat și au rezistat în castelul asediat îndelung de trupele regelui catalano-aragonez, Iacob al II-lea (1291–1327). După încheierea asediului, a fost predat Ordinului Ospitalierilor.

Acel fapt curios rămase în vînt și, ca și cum tema ar fi fost epuizată, Artur începu să se intereseze de viața mea la New York și să-mi povestească istorioare trăite de el în Big Apple[1]. După o clipă, rîdeam amîndoi.

Artur este un tip subtil și cred că voia doar să pună o sămînță prin această întîlnire; să semene în mine îndoiala în legătură cu amfitrionii mei Bonaplata. Și cu siguranță că avea motivele lui: erau persoane misterioase. „Ce mi-or mai fi ascunzînd încă?“

Și mi-am spus, chiar dacă aceste povești ar fi sau nu adevărate, că Artur reușea să-mi ridice moralul care era la pămînt din vina lui Oriol. Mă privea zîmbitor și nu mai contenea cu laudele la adresa atît a minții, cît și a fizicului meu. În mod normal, nu l-aș fi luat prea mult în seamă pe acest lingușitor, dar respectul pentru persoana mea avea nevoie exact de asta. Părea că vrea să-mi facă curte și la despărțire mi-a sărutat mîna.

– Nu fi de prost gust, l-am oprit eu, în mod secret încîntată. Și i-am aplicat un sărut pe fiecare obraz.

Mai tîrziu i-am telefonat mamei mele.

– Da, e adevărat, îmi confirmă ea. Atît bunicul tău, cît și tatăl lui Enric făceau parte dintr-un fel de club religios. Îmi amintesc că se autodenumeau templieri și ar fi normal ca Oriol, fiind primul lui născut de sex masculin, să urmeze tradiția.

În noaptea aceea, din nou m-am răsucit în pat. Artur putea să aibă dreptate și zîmbetul lui mi-a apărut în întuneric. Ce încurcătură!

[1] Denumire familiară a orașului New York, „Marele Măr“

TREIZECI ȘI TREI

M-am trezit încă de cu zori; era una dintre cele mai scurte nopți din an și nu știam de unde s-a auzit acel strigăt. Apoi mi-am dat seama că eu am fost aceea care a strigat. Mă aflam în acel moment de luciditate în care încă îți mai amintești ce ai visat, iar visul fusese atît de real, atît de impresionant, încît nu mi-a fost teamă că o să-l uit. Am aprins lumina ca să am dovada că sînt trează. Am simțit că inelul îmi ardea degetul și i-am văzut piatra strălucind ca și cum ar fi fost vorba de un ochi însîngerat. Am simțit dorința să mi-l scot, să mă apropii de fereastră și să respir aer proaspăt. Luminile orașului, încă în ceață, mi-au confirmat că sînt trează. Mă rog, trează atît timp cît toate cele trăite nu sînt un vis mai mare, o halucinație a cuiva, a cuiva care era mort de mulți ani și care, așa ca atunci cînd eram mici, făcea din dorința lui de a căuta comori o realitate, deși doar momentană, pentru acei trei mucoși, care eram noi.

Nu mi-am văzut chipul. Doar o ușă la care băteam purtînd o valiză. Știam că în spatele acelei uși mă aștepta sfîrșitul, sosirea mea în port, moartea. Nu aveam cum să supraviețuiesc, era o sinucidere. Dar urma să fac ceea ce trebuia să fac: să îndeplinesc făgăduiala care mă unea cu iubitul meu pînă dincolo de viață. Precum vechii templieri,

precum tinerii nobili tebani ai lui Epaminondas. Pe tovarășul tău nu îl părăsești și, dacă e ucis, îl răzbuni. Asta jurasem și asta voi duce la îndeplinire. E ceea ce făcuse din tebanii acelor vremuri, strălucitoare și scurte ca o stea căzătoare, grecii cei mai puternici, eroii cei mai străluciți din istorie. Așa au fost și templierii înainte de decăderea lor. Eu eram din acea stirpe de paladini și acela era ultimul turnir. Mi s-a strîns inima gîndindu-mă la prietenul meu asasinat și la fiul pe care nu-l voi mai vedea niciodată, în vreme ce camera de supraveghere îmi observa așteptarea răbdătoare. Am simțit un nod în gît, ochii mi s-au umplut de lacrimi și am început să murmur o rugăciune pentru ei.

Cînd s-a deschis ușa, mă așteptau doi indivizi pe care nu-i cunoșteam, în costum și cravată. Unul din ei rămase la distanță, pe cînd celălalt, care deschisese ușa fără să scoată o vorbă, mă împinse cu spatele de ea, obligîndu-mă să las valiza. M-a percheziționat. O dată, de două ori, de trei ori. Mi-a verificat portofelul, stiloul și cheile. Cînd s-au asigurat că nu am arme, au controlat valiza.

– Totul e în regulă, puteți trece, spuse cel mai în vîrstă. Și îmi luă valiza și o porni în fața mea.

– Un moment, am spus, apucînd-o. Asta e a mea și așa va fi pînă se încheie tranzacția.

Individul mă privi în ochi și probabil că văzu în ei hotărîrea mea de a nu ceda.

– E totuna, îi spuse el, ridicînd din umeri, celuilalt tip care se și năpustise asupra mea. Lasă-i nenorocita aia de valiză. Nu e nici un pericol.

Salonul era mare și era decorat cu piese valoroase și într-un stil eclectic. Pe o frumoasă canapea Chippendale era așezat Iacob Boix, cel mai tînăr dintre frați, iar în spatele unui impunător birou în stil Empire, Arturo.

Amîndoi s-au ridicat cînd m-au văzut intrînd și Iacob, zîmbind pe sub mustăcioara lui înspicată, îmi întinse mîna, spunînd:

– Bine ai venit, Enric.

Nu i-am luat-o și am răspuns:

– Să terminăm povestea asta cît mai repede cu putință.

Lui Iacob i-a pierit zîmbetul, în vreme ce fratele lui, serios, îmi arătă un fotoliu.

– Ia loc, te rog. În ciuda politeții, nu era o invitație.

I-am dat ascultare, ținînd valiza la picioare. Iacob se așeză la dreapta mea pe canapea, iar cel mai în vîrstă, îndărătul mobilei napoleoniene. În spatele lui, pe perete, am putut să văd atîrnate celelalte două piese ale tripticului; panourile cu Sfîntul Ioan Botezătorul și Sfîntul Gheorghe. Mi-am oprit privirea asupra lor cîteva clipe. Eram sigur, astea erau. Cei doi indivizi au rămas în picioare; i-am observat cu o curiozitate plină de ranchiună: ei trebuie să fi fost asasinii materiali ai iubitului meu Manuel. Unul se așeză la stînga mea, iar celălalt în față, blocînd ieșirea.

– Te-ai asigurat că nu are un microfon? îl întrebă Arturo pe pungașul din ușă.

– Nici microfoane, nici arme. Cu toată siguranța. Și apoi, cu un surîs strîmb, spuse: L-am căutat pînă și la boașe.

– Înainte de a încheia tranzacția, vrem să-ți spunem ceva, zise Arturo încrucișîndu-și privirea cu fratele lui. Noi n-am vrut să se întîmple așa. Ne pare rău că iubitul tău a murit; a devenit isteric, a opus rezistență și cele întîmplate au fost un accident. Ne bucurăm că tu ești mult mai chibzuit și știi să închei o înțelegere ca un cavaler. Un cavaler templier, adăugă el cu o anume ironie.

– Mi-ai amenințat familia. Simțeam cum mi se urcă sîngele la cap. Îl uram, îl detestam cu toată puterea pe

acel individ. Asta nu are nimic cavaleresc, este un fapt josnic, nedemn.

– Vreau să știi că nu avem nimic împotriva alor tăi, a ta sau a familiei tale. Nici împotriva puștiului ăluia nu aveam nimic, făcu el o pauză. Doar că tu n-ai fost rezonabil; vina pentru cele întîmplate, tu o porți. Ți-am dat șansă după șansă. Sîntem oameni de afaceri și asta e afacerea noastră. Nu puteam s-o lăsăm să ne scape din pricina încăpățînării tale. Îmi pare rău.

Făcu o pauză ca să deschidă un sertar. Și scoase mai multe teancuri de bancnote albastre.

– Fratele meu și cu mine am hotărît să mai adăugăm la cifră încă o jumătate de milion de pesete. Prețul asupra căruia ne-am înțeles dublează deja valoarea unui panou gotic de la începutul secolului al XIV-lea. Nu avem de ce s-o facem, dar este modul nostru de a spune că regretăm povestea cu prietenul tău și de a încheia socotelile.

„A încheia socotelile, am gîndit eu și mi s-au întors mațele pe dos de indignare. O jumătate de milion de pesete și cred ei că am încheiat socotelile.“ Mîinile îmi tremurau și mi le țineam una cu cealaltă.

– Bine, e momentul să ne arăți marfa, spuse Iacob. Sîntem nerăbdători să vedem acea frumoasă Fecioară.

Am deschis valiza și am scos tabloul, sprijinindu-l cu grijă pe genunchi. Toți ochii se îndreptară spre imagine, iar eu nu le-am lăsat timp să descopere că e fals; am sfîșiat hîrtia bristol care-i acoperea reversul și am scos din scobitură pistolul ascuns acolo. Îmi tremura mîna cu care îl țineam și m-am ridicat în picioare, timp în care pictura a căzut pe jos.

Mă gîndisem să-l ucid mai întîi pe Arturo și apoi pe Iacob. Calculasem că am exact timpul necesar, înainte ca ambele gărzi de corp să mă lichideze. Dar în ultimul moment, poate teama, poate instinctul de supraviețuire

sau amîndouă în același timp m-au făcut să-mi schimb planul.

Primul glonț a fost în burta asasinului plătit din dreapta mea. În mod ciudat, auzind detunătura, mi-am recăpătat calmul, și nimerindu-l cu al doilea glonț în mijlocul feței, am putut să-l înfrunt liniștit pe ucigașul din fața mea. Omul avea deja revolverul în mînă. Tatăl meu mă dusese de mic să practic tirul olimpic, și olimpică a fost împușcătura care i-a străpuns țeasta. Îmi mai rămîneau cinci gloanțe. Mai mult decît suficient ca să termin treaba. L-am înfruntat pe Arturo, care împrăștiase bancnotele pe masă într-o frenetică strădanie de a folosi o armă pe care tocmai o scosese din sertar. I-am descărcat două gloanțe în piept.

Și Iacob stătea acolo cu gura căscată. Făcuse pe el în fotoliul Chippendale. Ce pagubă!

– Te rog, Enric, implora el bîlbîindu-se.

– Nu voiai să vezi Fecioara? am făcut eu o pauză.

– Te rog… bîiguia el.

– Ai văzut-o? Avea ochii holbați. Își privea moartea în ochii mei și își mișca gura fără să spună nimic. Păi, acum, o să-l vezi pe Satana, am dat eu sentința.

Și apăsînd pe trăgaci, m-am simțit atît de bine, cum nu mă mai simțisem niciodată înainte. Și peste cîteva secunde, atît de rău, cum nu mă mai simțisem vreodată. Nu puteam crede că mai sînt încă în viață și, prăbușindu-mă pe canapea, am început să plîng.

TREIZECI ȘI PATRU

Am mai spus și înainte că nu sînt deloc fricoasă. Deși mama crede că sînt mai degrabă temerară. Adevărul e că intru cîteodată în situații complicate… mă rog, primejdioase. Și cînd mă trezesc acolo, îmi dau seama că n-ar trebui să fiu în acel loc și în acel moment. Trebuie să recunosc că de data asta m-am băgat în gura lupului, mi-a fost frică și a fost un moment cînd am început să mă rog să ies cu bine dintr-un asemenea bucluc.

M-am mai văzut de cîteva ori cu Artur Boix, era amuzant, seducător și aducea mereu noi amănunte despre familia Bonaplata și activitățile lor secrete.

A mărturisit că el organizase atacul la ieșirea din librărie și că nu acceptă refuzul lui Oriol de a negocia împărțirea comorii. A jurat că bătăușii lui, sub nici un motiv, nu mi-ar fi făcut vreun rău, că încă mai e furios pe tîmpiții ăia fiindcă au luat-o la fugă, dar că parte din vină o poartă el, pentru că nu a prevăzut posibila reacție a acelui tip care mă urmărea.

Asta l-a făcut să declare că Noii Templieri sînt o sectă periculoasă, niște fanatici, niște fantoșe scoase din minți. Eu, neștiind încă felul în care funcționa ordinul, doar din simpatie pentru Enric și Oriol, am afirmat că el exagerează din interes și că-i consideră răi din oportunism.

Faptul că le-am luat apărarea templierilor se pare că l-a iritat și mi-a spus că celebrau ceremonii secrete despre care știau doar inițiații și, ca dovadă, m-au ținut în afara întregii povești, cu toate că sînt parte interesată, că locuiesc la ei și că, mai mult decît atît, inelul pe care-l port îmi dă nu numai dreptul să aparțin ordinului, dar și autoritatea rangului. El insista, iar eu, puțin supărată de posibilitatea ca nu numai Alicia, ci și ca Oriol să mă fi ținut înadins în ignoranță, am început să ridiculizez toată povestea.

Frumosul zîmbet dispăru de pe chipul lui Artur și își luă o moacă de copil bosumflat. Adevărul e că Artur înceta să mai fie foarte atrăgător, ca să fie doar frumos cînd strîngea din buze. Atunci mi-a spus:

– Nu vei îndrăzni să te prezinți la unul dintre capitulii[1] lor de taină.

Am răspuns că a merge acolo unde nu ai fost invitat dovedește proastă creștere. Iar el a răspuns că puteam să merg și să observ fără să fiu văzută, și eu, că asta nu e bine, și el, că mi-e frică. A adăugat că știe cum se poate intra și ieși fără să fii văzut și că totul e doar o chestiune de a avea ceea ce e necesar să ai ca să o faci.

L-am întrebat dacă el îndrăznește să vină cu mine și a spus că da, dar numai pînă la ușă, fiindcă din motive evidente trebuie să înțeleg că, dacă vom fi descoperiți, eu eram o prietenă și purtam inelul de maximă autoritate templieră, și de aceea voi fi în siguranță, pe cînd tratamentul pe care acei oameni, într-o asemenea împrejurare, i l-ar aplica lui ar fi mai degrabă agresiv.

– Adevărul e că, deși nu recunoști, mie îmi dai crezare, iar în ei nu ai încredere, adăugă el.

Nu știu dacă asta era a treia sau a patra provocare pe care mi-o lansa, zîmbetul lui ironic îl făcea și mai

[1] Adunare a canonicilor, călugărilor, clericilor catolici, precum și corpul canonicilor unei catedrale catolice

atrăgător; această tușă sarcastică era precum gustul acru în înghețata de lămîie. O făcea mai apetisantă. Și atunci i-am spus:

– Bineînțeles că îndrăznesc! Am făcut o pauză, sfidîndu-l cu privirea. Deși curajul tău nu merge mai departe de a-mi deschide ușa ca să intru, eu tot voi îndrăzni.

Mă manipula, o știam. Ce avea de gînd trimițîndu-mă la biserică la douăsprezece noaptea? Fără îndoială, voia ca eu să observ presupusele ritualuri templiere, credibilitatea lui să crească, iar cea a Aliciei și a lui Oriol să scadă. L-am întrebat direct. Mi-a spus că vrea să mă aibă de partea lui în povestea cu comoara. Și că, dacă mă descopereau, nu-i pasă ca ei să afle că el m-a adus, că dorește să se știe o dată pentru totdeauna că el îi pîndește și că a venit vremea negocierii. De drept, lui îi revine o bună parte din acea avuție și că pentru toți cel mai bun lucru era să se ajungă la un acord. „Mă rog, am gîndit în sinea mea, asta s-o crezi tu."

Era noaptea de Sînziene[1], noaptea cea mai scurtă, cea a solstițiului de vară, veghea vrăjitoarelor, cea a întunericului magic, a umbrelor luminoase. Noaptea Sfîntului Ioan Botezătorul, patronul decapitat al templierilor; în noaptea aceea, după cum spunea Artur, secta urma să se întrunească într-o veche biserică gotică aproape de piața Cataloniei. Mi-a spus că liturghia catolică celebrează întotdeauna morțile sfinților ei și nașterea doar a unuia singur: cea a Botezătorului, și că această dată se situează în calendar exact la punctul opus Crăciunului, sărbătoarea nașterii lui Isus la solstițiul de iarnă. Datele nu au fost alese la întîmplare, ci coincid cu sărbătorile populare

---

[1] Am preferat această denumire pur romînească pentru „Sărbătoarea Sfîntului Ioan", pentru coincidența datei sărbătoririi – 24 iunie –, dar mai ales pentru semnificația precreștină a ritualurilor populare prezente în cele două celebrări.

ale solstițiilor care poartă cu ele riturile păgîne și ezoterice precreștine. Iar cavalerii templieri de la Ierusalim participau pe deplin la ele.

Simțeam orașul vibrînd cu o energie excepțional de intensă, era o noapte de chermeză și nimeni nu-și făcea griji pentru a doua zi; va fi o zi de sărbătoare, oricum ar fi ea și oricare ar fi starea la care se ajunge. În văzduh explodau focuri de artificii, iar pe străzi, aglomerate ca în timpul zilei, grupuri de tineri aruncau cu petarde rîzînd și alergînd. Era o noapte cu focuri, cu șampanie și cu acea prăjitură de consistență tare, acoperită cu zahăr glazurat și cu fructe glasate și semințe de pin numită turtă.

Artur mi-a dat un plan al templului și mi-a explicat alcătuirea lui interioară. În biserica Sfînta Anna, credincioșii pătrund prin ceea ce astăzi este intrarea principală, situată în extremitatea din dreapta a transeptului și al cărui portic este jalonat de cinci arce gotice sprijinite pe tot atîtea colonete. O statuie a Fecioarei se află în fața acestui acces care dă în piațeta Ramón Amadeu[1]. Cea de a doua intrare este situată la capătul crucii latine care formează planul original al templului, o cruce, în prezent destul de lipsită de contur din pricina capelelor laterale care au fost adăugate. Această intrare face legătura cu claustrul, o frumoasă construcție cu parter și un etaj cu arce gotice acoperind galeria care înconjoară o grădină pătrată. În claustru se pătrunde și din piațetă, deși această intrare se închide cu un grilaj de fier, deschis pentru public doar în ocazii bine stabilite.

Niște edificii înalte, moderne, înconjoară biserica și piața, închizîndu-le într-o zonă atemporală, ascunsă și nostalgică a unor vremuri trecute, mult mai prospere. Și piața Ramón Amadeu este închisă pe timp de noapte cu două

[1] Sculptor spaniol (1745–1821), născut la Barcelona, autor de imagini religioase pentru diferite biserici

gratii metalice; una, amplasată la o poartă ce se deschide în mijlocul unei case de locuit, veche de cîteva sute de ani și care dă în strada Sfînta Ana, și alta, mult mai modernă, care iese în pasajul Rivadeneyra, care la rîndul lui dă în piața Cataloniei.

Este un loc ascuns, cu o apărare aparent excesivă, dar de înțeles, odată cunoscută istoria dificultăților economice și a violențelor suferite de acest venerabil lăcaș, mai întîi mănăstire a Ordinului Sfîntului Mormînt, apoi biserică a colegiului canonicilor și, în sfîrșit, parohie. Toate terenurile pe care se înalță casele care o înconjoară au fost la vremea lor proprietate a mănăstirii și s-au vîndut pe rînd, după cum o cerea nevoia de fonduri a fiecărei perioade și după ce s-a procedat la fel cu întinse posesiuni în Catalonia, Mallorca și Valencia. Biserica a fost închisă de către francezi în timpul invaziei napoleoniene[1] și a suferit mai multe atacuri înainte și după aceasta. Puțină lume știe că într-o parte a ceea ce este astăzi piața, la începutul secolului al XX-lea, se înălța o stilizată biserică neogotică cu două pinacluri înalte, extindere a bisericii actuale, și care s-a păstrat în picioare doar douăzeci și doi de ani, pînă cînd a fost incendiată și dinamitată în timpul celei de a Doua Republici[2].

Nu a scăpat de foc nici vechiul edificiu care, deși a suferit prăbușirea cîtorva acoperișuri, s-a salvat de la dinamitare, cu siguranță grație condiției lui de monument național. Mai puțin noroc au avut parohul și mai multe persoane avînd legături cu biserica, asasinate în acele vremuri zbuciumate.

---

[1] În anul 1808

[2] Proclamată la 14 aprilie 1931, perioadă de lupte între extremiști de stînga și de dreapta, care au dus la izbucnirea Războiului Civil, desfășurat între 1936 și 1939.

BISERICA SFÎNTA ANA

Piața Ramón Amadeu

Strada Sfînta Ana

Porticul Îngerului Păzitor

1. Prezbiteriul
2. Capela Sacramentului
3. Capela Sfîntului Mormînt sau *dels perdons*
4. Sacristia
5. Birouri
6. Capela Preacuratei
7. Nava transversală
8. Capela Fecioarei din Montserrat
9. Nava centrală
10. Capela Sfîntului Daniel
11. Sala Capitulară / Capela Îngerului Păzitor
12. Claustrul
13. Grădini
14. Străduță către strada Rivadeneyra
15. Intrarea în claustru din piața Ramón Amadeu
16. Intrarea principală din piața Ramón Amadeu
17. Intrarea din strada Sfînta Ana către piața Ramón Amadeu
18. Curți interioare
19. Clădirea unei bănci
20. Casă de locuit

Templul mai are o a treia cale de acces, folosită doar de personalul religios și care începe în pasajul Rivadeneyra, unde se află casa parohială, și se desfășoară pe lîngă aceasta, despărțind-o de clădirea vecină și deschizîndu-se în claustru. Este închisă cu niște grilaje, servește drept parcaj pentru mașina parohului, și o poartă, tot zăbrelită, o mărginește cu o latură a claustrului.

Sala capitulară, numită înainte capela Îngerului Păzitor, era locul unde se adunau Noii Templieri ca să-și oficieze ceremoniile și comunică atît cu naosul bisericii, cît și cu claustrul. Ăsta era obiectivul meu.

Dar există și un al patrulea acces, pe care aproape că nu-l cunoaște nimeni. În spatele altarului principal și situate în brațul scurt al crucii, există două capele, și prin cea din dreapta, cea a Sacramentului, se ajunge în sacristie. Și aceasta are în capăt două birouri mici. Unul din acestea are o ușă cu geamuri care dă, în partea din spate, către un patio, înconjurat de zidurile bisericii și de masivul edificiu bancar, precum și de o casă de locuit înaltă, cu mai multe etaje, care ascund complet construcția medievală pe această latură. Patioul este împărțit în două printr-un zid care delimitează zona aparținînd bisericii de cea a băncii. În zid, există o poartă mare scoasă din uz. În zona instituției, o ușă metalică solidă comunică cu o străduță formată între edificiul bancar și imobilul de locuințe și care dă într-o largă zonă pietonală din Porticul Îngerului. Pe aici se presupunea că ar fi trebuit eu să intru.

Taxiul ne-a lăsat în partea de răsărit a pieței Cataloniei și am mers pe jos cei cîțiva metri care ne despărțeau de acea misterioasă intrare.

Pe drum, Artur recapitula cu mine alcătuirea interioară a templului și mi-a dat cheile de la poarta mare

care desparte patioul de intrarea din spate a sacristiei. Mi-a spus că el mă va aștepta în străduță. Eu, în acel moment, nu prea eram în apele mele și doar amorul propriu m-a împiedicat să nu dau îndărăt. Și dacă o să mă trezesc închisă în acel vechi lăcaș? Printre amănuntele drăguțe pe care mi le povestise negustorul de antichități se număra și acela că locul fusese cîndva un vechi cimitir. I-am mulțumit pentru gestul lui cavaleresc de a mă aștepta afară, dar i-am cerut cheia de la ușa metalică dînd spre stradă. El m-a privit cu un zîmbet cinic-acrișor și m-a întrebat:

– Frică?

– Prudență, am răspuns eu, deși în această situație era greu să le deosebești una de cealaltă.

– Îți urez noroc. Continua să zîmbească și, mîngîindu-mi obrazul, și-a apropiat buzele de ale mele și m-a sărutat pe gură, cu tot cu limbă. Nu mă așteptam la acest gest tandru, dar l-am acceptat. Adevărul e că nu i-am dat prea multă atenție, în acel moment grijile mele erau altele.

– Bucură-te de această experiență, draga mea, adăugă el. Iar eu m-am întrebat dacă acel tip vanitos se referă la aventura pe care urma s-o trăiesc sau la sărutul lui.

TREIZECI ȘI CINCI

Cînd poarta s-a închis în spatele meu, am avut impresia că mă aflu în alt loc și în alt timp. Or fi fost închipuirile mele, dar percepeam o vibrație stranie în inelul meu cu piatră de rubin. Mulțimea de lumini a acelei nopți mi-a permis să găsesc, fără să fie nevoie să folosesc lanterna, ușa care despărțea patioul clădirii băncii de cel al bisericii. Zidul era mic de înălțime și nu ascundea pereții exteriori ai templului și acolo, pe un contrafort de piatră, mi s-a părut că văd în penumbră un relief sculptat care m-a făcut să tresar. L-am luminat doar o clipă; era o cruce. Era măcinată de timp și avea traversă dublă; era identică aceleia pe care o văzusem la cîrja lui Hristos înviat din morți și ieșind din Sfîntul Mormînt de pe panoul lui Luis… Dar atunci, încă nu știu de ce, stingînd lumina, am privit în sus și am văzut profilîndu-se pe cerul plin de stele o altă cruce de piatră împodobind un acoperiș de olane. Aceea era la fel cu cea de pe inelul meu; l-am privit și acesta i-a răspuns lanternei cu o strălucire roșie. Mi s-a părut ca un semafor atrăgînd atenția asupra unei primejdii. M-am înfiorat, în vreme ce mă gîndeam că erau prea multe coincidențe și atunci am observat o mișcare în patio. Acolo era cineva! Inima a început să-mi bată mai tare, în vreme ce spatele meu căuta zidul ocrotitor și mîna ținea strîns

lanterna. Am aruncat o clipire într-acolo și niște ochi au strălucit precum farurile.

„O pisică, mi-am spus în sinea mea, o pisică nenorocită care era să mă sperie de moarte.“

Nu sînt nici superstițioasă, nici fricoasă, dar aș fi jurat că blestemata aia de pisică era neagră și mi-am amintit de poveștile cu vrăjitoare care se prefac în motani negri. Ce naiba căutam eu în noaptea vrăjitoarelor să intru într-o biserică-cimitir, plină de țicniți care se cred templieri și care practică ocultismul? Mi-am dus mîna la piept ca să-mi stăpînesc puțin inima care o cam luase razna. Am respirat adînc și, cînd am simțit că mi-am recăpătat calmul, am vîrît cheia, o bucată de metal atît de mare încît părea un ciocan, în broască. Mi-a fost greu s-o învîrtesc, precum și să deschid poarta mare. Scîrțîitul balamalelor m-a făcut să sar în sus. Era din cale-afară și indica o cale de acces nefolosită.

„Fir-ar să fie! mi-am reproșat. Nici n-am intrat bine și sînt cu nervii la pămînt.“

Am cîntărit posibilitatea de a mă întoarce în stradă, dar mi-am dat seama că mă temeam mai mult să înfrunt zîmbetul cinic al frumosului Artur decît pe toți templierii îmbrăcați în tunici și cu glugi în genul Ku Klux Klan-ului, așa cum mi-i imaginam eu atunci, și care se presupunea că se aflau în clădire. Pe deasupra, curiozitatea mea era atît de ațîțată, încît nu mi-aș fi iertat niciodată fuga. Așadar, nu rămînea decît o singură cale pe care să o aleg.

De unde o fi făcut Artur rost de chei? Mi-am amintit ce mi-a spus în legătură cu felul în care cumpăra oamenii.

Am hotărît să las ușa crăpată. Pe de o parte, ca să nu fac și mai mult zgomot și pentru că nu doream piedici, dacă ar fi trebuit să ies în fugă. Mă aflam într-un patio strîmt, în care erau îngrămădite pietre sculptate, poate rămășițe ale vreunui vechi edificiu. Mai era o ușă, avînd partea de sus

cu geamuri și era protejată cu gratii. Era mult mai modernă decît prima și s-a deschis fără greutate cu o cheie mică. Acolo era biroul indicat pe plan și mi-am continuat drumul printr-o sală mare cu dulapuri de-a lungul pereților și care, presupuneam eu, erau pentru păstrarea obiectelor de cult. Era sacristia. Încă o ușă și mă aflam deja într-o capelă care, conform planului, ar fi cea a Sacramentului. Încet, folosind lanterna doar cîteva secunde ca să mă orientez, am pășit spre ceea ce trebuia să fie unul dintre brațele navei transversale, la stînga mea era o structură de lemn care, conform hărții mele, indica vestibulul de acces din piața Ramón Amadeu, și luînd-o la dreapta, am ajuns în transept. Acolo, am rămas cîteva momente în întuneric ca să pot distinge interiorul bisericii. Nu era nici o lumină în afara unei flăcări care marca poziția altarului principal la dreapta mea, în prezbiteriu. M-am orientat cu ușurință. În direcția opusă, la stînga mea, era cel mai mare spațiu al templului, nava centrală, iar la capătul acesteia, la baza crucii formînd planul edificiului, ieșirea spre claustru. Acolo, la dreapta, se presupune că se află capela în care se adunau templierii. Mi s-a părut că se observă în zonă o anume iluminație și că se aud șoapte. Nu era nici o îndoială: acolo era cineva.

M-am uitat de-a lungul navei ca să văd așezarea băncilor și să-mi orientez pașii. Apoi am înaintat în întuneric avînd grijă să nu mă împiedic și, ajungînd în capăt, am văzut originea luminii. La dreapta mea, în capătul unui scurt culoar, era o ușă de lemn rotunjită în partea de sus într-un arc, formînd o cruce pe mijloc, lăsînd între brațele crucii și marginea ușii patru zone cu geam fumuriu, dar translucid, apărat de cîteva spirale de fier forjat făcute cu artă. Vocile veneau de acolo, era sala capitulară. Se celebra slujba, dar nu puteam înțelege ce se spune. Mi-am lipit urechea de ușă, făcînd un efort. Nu vorbeau nici în

catalană, nici în spaniolă, și am conchis că nu putea fi decît latina. Doream să-i spionez și m-am gîndit că, dacă aș deschide ușa, aș apărea prin partea laterală a oratoriului, aproape de altar, și că imediat, toată asistența m-ar vedea. Ideea nu mi s-a părut prea atrăgătoare, așa că m-am hotărît să-i observ, fără să fiu văzută, prin intrarea din claustru, la care presupuneam eu că ei ar sta cu spatele. M-am întors în corpul principal al bisericii, găsindu-mă în micul vestibul de lemn care face legătura dintre templu și claustru. Nici una dintre uși nu era închisă cu cheia, am traversat fără probleme pînă în patio și am văzut prin grădina centrală iluminația orașului reflectată pe cer și strălucirea unor artificii peste profilul unui palmier și al unui portocal; mi-am amintit în ce noapte sîntem. Se puteau distinge, fără să folosești lanterna, umbrele, mai dese, ale coloanelor subțiri care, ridicîndu-se în arce gotice, mărgineau claustrul. Am văzut la dreapta mea ușa crăpată a sălii capitulare, cu cîte două ferestre ogivale de fiecare parte; erau vitralii și prezentau o mulțime de culori în nuanțe palide. M-am îndreptat spre acea ușă și atunci am simțit o mișcare în întunericul din spatele meu. Primul instinct m-a făcut să mă sprijin de perete. Inima îmi bătea din nou cu putere. Altă pisică? Am ridicat lanterna într-acolo și nu am văzut nimic; m-am apropiat de coloanele care înconjurau claustrul, luminînd culoarul lateral din dreapta și tot n-am văzut nimic. M-am răsucit ca să cercetez și în cealaltă parte, cînd cu coada ochiului am crezut că văd, prin vegetație, o umbră care-și căuta adăpost în spatele stîlpilor din partea opusă a patioului. Acolo era cineva! Inima îmi bătea din ce în ce mai tare și mi-am dat seama că eram moartă de frică. Ce dracu' căutam eu în acea biserică-cimitir la miezul nopții de Sînziene? Am blestemat acel stupid orgoliu care mă adusese în acel loc

în acel moment. Am hotărît să nu aprind lanterna, ferindu-mă astfel de oricine ar fi fost năluca, și m-am furișat căutînd o ascunzătoare în spatele coloanelor. Umbra se mișca în același timp! Cine m-a pus să mă bag în povestea asta? mi-am spus. Am înaintat de-a lungul a cîteva coloane și fantoma mă urmărea în paralel. Am fost pe punctul de a o lua la sănătoasa și aș fi făcut-o, dacă aș fi știut încotro s-o apuc. Așa că am rămas nemișcată observînd cu ochii larg deschiși întunericul de pe latura în care percepusem ultima mișcare și, gîtuită de emoție, am încercat să respir adînc și să mă calmez. Aș fi dat orice, numai să fiu altundeva în acea clipă, așa încît am hotărît să intru în oratoriu. Ce importanță avea dacă aș fi fost descoperită? În realitate, ăsta era exact lucrul pe care ar fi trebuit să-l fac de la început, să merg de-a dreptul și să-i întreb pe Alicia și pe Oriol dacă era adevărată povestea cu secta lor neotemplieră.

M-am apropiat cu grijă de ușa crăpată și am întredeschis-o cîțiva centimetri ca să privesc înăuntru. Un grup de persoane îmbrăcate în mantii albe și gri stăteau cu spatele la mine, privind spre altar. Nu am avut timp să văd mai mult. Cineva m-a apucat din spate și am simțit înțepătura rece a unei lame de cuțit pe gîtul meu. Am auzit zgomotul lanternei căzînd pe jos și, cuprinsă de o teroare mută, m-am zbătut ca să-i văd fața atacatorului meu.

Dumnezeule! Cît pe ce să-mi dau duhul! Acea expresie de nebun furios! Acea barbă albă rară. Era bărbatul din aeroport! Da, cel care mă urmărea.

Nu stă în firea mea să ridic prea mult glasul, dar de data asta mi-a ieșit un țipăt de groază, sfîșietor, ascuțit, rușinos… nu-mi amintesc ca vreodată în viața mea să fi răcnit în felul ăsta.

Toți s-au întors îngroziți și bărbatul acela, cu pumnalul lui în gîtul meu, m-a împins înăuntrul capelei. Mi-e greu să-mi imaginez că s-ar putea prezenta cineva unui grup de persoane într-o manieră mai spectaculoasă decît asta, dar, ca să fiu sinceră, în acel moment aveam alte griji și puțin îmi păsa că mă făceam de rîs. Am rămas așa cîteva secunde, ca și cum ar fi fost vorba de o imagine de film înghețată, privindu-ne, eu, pe ei, și ei, pe mine.

În sfîrșit, de undeva din spate, Alicia, înveșmîntată cu o mantie albă purtînd aceeași cruce cu brațe duble, în roșu, pe care o văzusem sculptată în piatră, vorbi.

– Bine ai venit, Cristina. Zîmbea. Te așteptam, și se adresă bărbatului: Vă mulțumesc pentru sîrguință, călugăre Arnau. Puteți să-i dați drumul domnișoarei.

A venit spre mine și m-a sărutat pe amîndoi obrajii.

– Fraților, spuse ea, adresîndu-se grupului de vreo cincizeci de persoane care umpleau capela, v-o prezint pe Cristina Wilson, purtătoarea inelului maestrului și membru cu drepturi depline al ordinului nostru.

Cîțiva făcură un gest de salut din cap. Am observat că toți aveau pe umărul drept crucea roșie cu traversă dublă. L-am văzut pe Oriol care era îmbrăcat, sub mantia albă, cu costum și cravată, la fel ca toți ceilalți bărbați. Zîmbea amuzat. Am putut să-l recunosc și pe bătrînul librar arțăgos de la Del Grial care, încruntat, mă privea cu o mutră puțin prietenoasă, și pe Marimón, istețul de notar, zîmbind părintește.

– Mă rog, adăugă Alicia. Va fi primită în această comunitate numai dacă ea o dorește și dacă urmează ritualurile noastre de inițiere.

– Încîntată să vă cunosc. Îmi pare rău că v-am întrerupt, am îngăimat precum o studentă care greșește aula în universitate. Continuați, vă rog.

Alicia m-a luat sub protecția ei și m-a condus în prima bancă, unde se așeza ea, a făcut un gest către sacerdot și acesta și-a continuă slujba în latină. „Arnau, mă gîndeam, Arnau d'Estopinyá. De cînd Artur mi-a istorisit povestea, bănuiam acest lucru, dar acum era sigur. Bărbatul din aeroport și fostul călugăr, cel care se credea Arnau d'Estopinyá, erau unul și același nebun."

TREIZECI ȘI ȘASE

El nu voia, dar eu am insistat atît de mult, încît pînă la urmă a acceptat. Eu primisem înainte două invitații la chermeză, dar nu din partea lui. Una a fost de la Luis, care mi-a propus să mergem la o petrecere aproape de Cadaqués, într-o spectaculoasă vilă pe coasta abruptă a mării. Mi-a fost foarte ușor să-i adresez un afectuos nu. Mai greu a fost cu Artur. Petrecerea lui era într-o casă mare în Sarriá; smoching sau costum de culoare închisă pentru domni și rochie lungă pentru doamne. Trebuie să mărturisesc că mă simțeam atrasă de acel tip, chiar știind că e un nerușinat. Mai bine zis, un delincvent dintr-aceia care se poartă cu mănuși, și poate că tocmai asta îl făcea să fie atît de seducător.

Dar invitația pe care o doream eu nu a venit, așa că i-am spus lui Artur că vom vedea pe parcurs și că depindea de dispoziția cu care voi ieși din bîrlogul templier. Iar el a fost atît de amabil sau era atît de interesat, de mine sau de toată afacerea, încît mi-a acceptat răspunsul ambiguu. În realitate, eu încă mai trăiam cu speranța secretă de a merge la chermeză cu Oriol.

La sfîrșitul slujbei, Alicia a încheiat ceremonia cu un scurt discurs. Îmi închipui că orice subiect ocult sau ezoteric îl discutaseră înainte. Toți și-au împăturit cu grijă mantiile și au ieșit pe poarta care dă în strada Sfînta Ana.

Călugărul Arnau mi-a cerut cheile cu care intrasem, iar Alicia mi-a spus zîmbind:

– Acum, vom da totul uitării.

La ieșire, l-am văzut pe Artur privind de la o anumită distanță și i-am făcut un semn cum că totul e în ordine. M-am lipit de Oriol și am început să-i pun întrebări în legătură cu planurile lui pentru noaptea aceea. Mi-a spus că se întoarce acasă la mama lui ca să-și schimbe hainele și că apoi va merge la o chermeză cu niște prieteni. Și fiindcă nu-și arăta intenția să mă invite, am hotărît să am eu inițiativa și i-am cerut să mă ia cu el. Nu părea ca ideea să-l entuziasmeze și Alicia, căreia nu-i scăpase nici un cuvînt din conversație, a intervenit ca să spună că ăsta era cel mai neînsemnat lucru la care te puteai aștepta de la ospitalitatea familiei Bonaplata. În sfîrșit, el a acceptat, dar am știut că nu puteam spera ca el să-mi deschidă, politicos, portiera mașinii.

La întoarcere, Oriol a fost tăcut, iar Alicia, amabilă. Eu mă simțeam stînjenită de scena pe care o jucasem în biserică, dar Alicia a luat-o cu toată naturalețea.

– Bărbatul care te-a descoperit în claustru este Arnau d’Estopinyá, îmi confirmă ea.

– Da, totul se leagă cu istoria pe care mi-a povestit-o Artur. Omul ăla m-a urmărit de cînd am ajuns la Barcelona.

– Da, draga mea, răspunse Alicia. Te-a urmărit și te-a protejat. Amintește-ți de plecarea de la librăria Del Grial. El v-a salvat de acoliții prietenului tău Artur.

– La biserică ai spus că mă așteptai…

– Era probabil ca acel bărbat să-ți propună să faci ce-ai făcut. Știam că urma să vă vedeți și bănuiam că el are cheile de la intrarea din străduță.

– Și de ce n-ați schimbat broaștele?

– Am crezut că poate pe prietenul tău îl interesează vreuna din piesele vechi din biserică. Alicia zîmbea. Dacă ar fi căzut în ispită, acum ar fi fost la pușcărie.

Am tăcut, gînditoare. Acea femeie părea să controleze tot. Îi pregătiseră o cursă dușmanului lor. M-am bucurat că Artur a fost destul de deștept ca să nu se lase prins în ea.

În drum spre petrecere și fiind numai noi doi în mașină, i-am cerut scuze lui Oriol pentru apariția mea intempestivă în biserică și el a rîs, spunînd că nu-l surprinde nimic, că așa sînt eu. A spus că mama lui probabil că prevăzuse acest lucru și că, știind de relația mea cu Artur, a păstrat secretul asupra adunărilor templiere sperînd ca el să dea cărțile pe față. M-am simțit deranjată. Se părea că toată lumea mă manipula. Așa că am contraatacat, ironizîndu-l pentru costum, cravată și mantie.

– Așa e tradiția, mă asigură el fără să-și piardă zîmbetul. Așa au vrut bunicii noștri să se facă totul.

– Cum e posibil ca o persoană atît de nonconformistă ca tine să se preteze la jocul ăsta?

A păstrat tăcerea cîteva clipe, apoi spuse:

– E în onoarea tatălui meu.

Și am rămas tăcuți; era un argument categoric. Traficul era intens, nu știam unde mă ducea, dar eram cu el și asta era suficient.

– Vreau să știi că n-am nici un fel de relație cu Artur. Nu știu de ce am simțit nevoia să i-o spun. A insistat că el poate vinde mai bine decît oricine piesele comorii, că el are tot atîta drept ca și noi și că vrea să ajungă la un acord...

– Este comoara tatălui meu, mi-o tăie Oriol, fără drept de apel. Dacă el n-a vrut acorduri, nici eu nu le pot accepta.

M-a surprins răspunsul lui categoric, tonul lui spunea: „Ești cu mine sau împotriva mea“. Începeam să am o imagine mai clară a situației și mi-am amintit cuvintele lui Artur spunînd că există o datorie de sînge. Am suspinat gîndindu-mă că acea poveste cu comoara s-ar putea termina foarte prost. Speram doar ca tragedia să nu atingă familiile Bonaplata și Boix, așa cum se întîmplase cu ani în urmă.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

Era o pădure deasă de pini care ajungea pînă pe plajă și solul era acoperit cu nisip foarte fin, tapisat pe porțiuni cu acele arborilor. Cînd am ajuns, un foc de tabără ardea pe nisip, înspre mare, cîțiva metri mai departe de vegetație. Pe niște mese portabile se aflau sticle cu coca-cola, băuturi alcoolice și pahare de carton, dar nu erau scaune și asistența stătea pe jos. Or fi fost poate vreo șaizeci de persoane și toți l-au salutat pe Oriol, fără îndoială un personaj cunoscut în acel clan. Lumea bea, pălăvrăgea și Oriol a început o conversație cu un grup cu coafură *rasta* despre programul de acțiune al unei case nelocuite pe care ei se pare că o luaseră cu japca; aceste invazii purtau numele de *okupar*. El discuta cu emfază și părea să fie liderul. Îmi venea greu să cred că era aceeași persoană care, cu cîteva ore înainte, purta costum, cravată și o mantie albă cu o cruce roșie patriarhală de cavaler templier. Necunoscînd pe nimeni și, cum nu aveam cu ce să mă îndeletnicesc, ascultam dezbaterea, deși mă interesa foarte puțin și nu aveam nimic de spus. Doar dacă i-aș fi dat drumul avocatei care trăiește înăuntrul meu și aș fi ieșit în evidență informîndu-i că *okupar* este un delict. De parcă n-ar fi știut-o! „Ce țeapă am mai luat! am gîndit în sinea mea. Dacă asta e ideea pe care o are Oriol despre o chermeză, m-am aranjat.“

Atunci a fost momentul cînd o fată, care participa la conversație lîngă mine, mi-a pasat o țigară, care părea să fi parcurs un drum lung. Răsucită de mînă, cu un capăt fumegînd și celălalt fără filtru, avea un aspect mizerabil, bălos. Mi-am compus un zîmbet amabil ca să spun:

– Nu, mulțumesc.

M-am uitat la fată. Era imposibil să treacă de controlul de siguranță a zborurilor dintr-un aeroport decent. Purta nenumărați cercei terminați cu ghimpi într-o singură ureche, *piercings* în sprîncene, nas și bărbie, și am presupus că ascundea încă și mai multe incrustații metalice presărate prin alte părți tainice; să fim serioși, trecînd pe sub porțile de control chiar cum a adus-o maică-sa pe lume, tot ar fi făcut să sune toate alarmele. Dar și ea se uita la mine. A fost o scrutare de sus în jos, cu mîinile în șolduri și trăgînd din țigara cu marijuana pe care, într-un uimitor echilibru, o ținea în vîrful buzelor. Cînd a terminat, mă catalogase deja și, fără să-mi întoarcă zîmbetul politicos, mi-a trîntit-o:

– Și tu, păpușico, ce hram porți?

Oriol nu se învrednicise să mă informeze cu cine urma să ne întîlnim, nici cum să mă îmbrac, nici nimic, și mi-am dat seama că aceea care făcea acolo notă discordantă eram eu, nu opozanta mea neașteptată, care probabil că mă vedea așa cum aș fi văzut-o eu pe ea dacă s-ar fi prezentat cu această înfățișare la petrecerea de ziua mea în apartamentul meu din Manhattan cu vedere, chiar și de departe, către Central Park.

De fapt, pe *prietenul* meu încetase să-l mai intereseze conversația lui inteligentă, ca să ne observe. O făcea cu un zîmbet deloc ascuns și mi s-a părut că se desfată cu ceea ce, cu siguranță că așa credea el, era o pedeapsă meritată pentru felul în care îi impusesem compania mea în noaptea aceea. Dar trebuie să recunosc că, și dacă aș fi fost avertizată și

oricît de mult aș fi scotocit prin geamantane, tot nu m-aș fi putut camufla în acel mediu.

– Mă rog, eu… am răspuns, stînjenită. Sînt în vizită la Barcelona.

– O turistă! exclamă ea, în timp ce Oriol îi lua țigara cu marijuana din mînă ca să tragă și el un fum. Ce mama mă-sii face aici o nenorocită de turistă?

Eu sînt destul de agresivă dacă e nevoie sau dacă sînt provocată, dar în acel moment m-am simțit intimidată, îl priveam pe Oriol știind că nu-mi va sări în ajutor și mi-ar fi plăcut să mă evapor. Dar atunci, de dincolo de focul de tabără, au început să se audă bătăile în tobele *bongós*[1] pe care le-au acompaniat într-o clipă altele și apoi altele, pînă cînd am încetat s-o mai interesez pe adversara mea, care, recuperîndu-și țigara din mîinile lui Oriol, a binevoit să se ocupe de altceva. A încetat și inteligenta polemică despre ministerul de ajutor social al guvernului *okupa* din acea casă, înainte pustie, iar acum locuită în exces, din incapacitatea conferențiarilor de a face să ajungă la urechile celorlalți acea utopie. Lumea s-a așezat și, spre surprinderea mea, au apărut și mai multe instrumente de percuție. Aproape fiecare avea cîte unul și băteau cu palmele într-un ritm tot mai accelerat care, puțin cîte puțin, a atins o cadență frenetică.

Zgomotul valurilor se pierdea în acel vacarm și focul de tabără își înălța flăcările formînd o coroană de scîntei care, pentru cîteva clipe, se jucau de-a luceferii. Steluțe căzătoare, focuri întețite de rășina de pin. Era frumos și mi se părea că sînt într-o altă civilizație, în altă lume. O fată cu părul strîns în mai multe codițe, în maiou și o fustă lungă strîmtă se ridică și, ca în transă, începu să-și miște brațele și șoldurile în ritmul înnebunitor pe care mulțimea îl marca la unison. Silueta ei se profila pe flăcările din

[1] Tobe folosite de negrii africani la sărbătorile lor

spate, precum o preoteasă a unui cult păgîn sau o sirenă unduitoare care-i atrăgea pe navigatorii nopții lîngă foc. Mi-a amintit-o pe prietena mea Jennifer la petrecerile noastre de la New York. Și ca ea, această fată, dînd ritmic din fese, făcu petrecerea să ajungă la apogeu. Se întîmplă la fel ca la New York, mi-am spus eu cu o mirare prostească, doar că aici de o manieră primitivă, fără lumină electrică. Cei care nu cîntau dansau, și noaptea deveni un ritual voodoo. Am observat că împărtășesc și eu acea frenezie a mulțimii și cum se mișca trupul meu odată cu celelalte. În acel moment, aerul a vibrat cu un sunet ascuțit, care pătrundea, străpungîndu-te pe dinăuntru, și dacă ritmul percuției făcea să mi se miște picioarele, acel sunet mi-a mișcat sufletul.

– Este o *gralla*[1], îmi spuse Oriol înainte să trag de el, să-l scot la dans.

N-avea importanță dacă instrumentul era o *gralla* sau altceva, atmosfera era molipsitoare, eram înflăcărată, mi-am aruncat pantofii cît colo, mă simțeam o ființă primitivă și m-am alăturat dansului cu entuziasm.

Nu știu cît timp am dansat. Picioarele mele goale se afundau în nisipul fin, pe care-l simțeam rece, frînîndu-le și masîndu-le în același timp. Chipurile străluceau în lumina și căldura focului, și un cer înstelat, tivit din cînd în cînd cu luminițele multicolore ale artificiilor din depărtare, ne învăluia cu bunăvoință și cu un aer de sărbătoare.

Oriol nu a fost un partener de dans fidel și se mișca de la unii la alții; dansa cînd cu bărbați, cînd cu femei, cînd cu o persoană, cînd în grup. Era o formă de a intra în legătură cu toată lumea. Îl observam cu atenție, era evident că nu avea un partener fix, fie el bărbat sau femeie, sau cel puțin nu în acel grup, deși bănuiam că prietenul meu

[1] În catalană, „flajeolet“, instrument muzical de lemn sau de metal, asemănător flautului

se mișca în același timp în mai multe triburi și că frecventa oameni foarte diferiți. Flăcările focului de tabără se făcuseră mai mici, bătăile în tobă se linișteau și atunci l-am văzut pe Oriol apucîndu-l de mînă pe un băiat în timp ce îi șoptea ceva la ureche. Puștiul i-a zîmbit, iar mie mi-a trecut un fier roșu prin inimă. Cu toată șampania, băută în pahar de plastic, și cu euforia ritmică, nu pierdeam nici un amănunt din ceea ce se petrecea acolo și am văzut mai multe perechi, unele de același sex, pătrunzînd în pădurea de pini, cu prosoape de plajă care fără îndoială aveau rolul de cearșafuri pe patul nupțial de nisip și ace de pin.

„Ce-i cu tine? Proasto! mă cenzuram eu cu jumătate de glas. Tu ești logodită cu Mike. Îl iubești. Ce-mi pasă mie dacă Oriol e fericit cu un bărbat?“

Dar nu am putut evita să nu simt un nod în gît și ochii mi s-au umplut de lacrimi cînd i-am văzut îndreptîndu-se în pădure ținîndu-se de mînă. Adio celor mai dragi amintiri ale mele: marea, furtuna, primul sărut, gustul sărat și dulce al gurii lui...

„Cîtă dreptate are mama! am șoptit din nou. Ea a înțeles totul de la început.“

Dar atunci s-au întors și, încă mînă în mînă, au luat-o la fugă spre focul de tabără și au sărit peste el. Au căzut pe margine, aproape în afara lui, ridicînd un jet de scîntei. Apoi, departe de flăcări, și-au bătut palmele făcînd o piruetă și rîzînd. I-au urmat apoi alte perechi. Oriol a sărit atît cu bărbați, cît și cu femei. O făceau întotdeauna în aceeași direcție, dinspre pădure spre plajă. Am înțeles logica acestui lucru, focul încă mai ardea și dacă două persoane, sărind peste el din direcții opuse, s-ar fi ciocnit în mijlocul grămezii de lemne, nu numai că s-ar fi lovit, dar s-ar fi expus unor grave arsuri. Pe deasupra, era evident că în cazul în care cineva s-ar fi pîrlit, direcția de fugă era spre mare.

În acel moment, Oriol, după ce mă lăsase singură aproape toată noaptea, a venit spre mine.

– Focul înseamnă purificare, reînnoire, să arzi ceea ce este vechi ca să o iei de la capăt. Înseamnă să arunci toată nenorocirea, mi-a povestit el, zîmbindu-mi. Și cînd sari peste foc cu cineva în noaptea magică de Sînziene, faci pace cu acea persoană, arzi toate neînțelegerile, cauți să-ți îmbunătățești prietenia sau iubirea. O să vezi că în foc se aruncă și obiecte; reprezintă lucrurile de care vrei să te eliberezi, cele care sînt de prisos în viața ta.

– Vei sări și cu mine? l-am întrebat.

– Nu știu sigur, îmi făcu el cu ochiul. Vrăjitoarele înregistrează într-un catastif tot ce se iartă, tot ce se cere sărind peste foc în noaptea de Sînziene. E un legămînt pentru totdeauna.

– Ți-e teamă să faci vreun legămînt cu mine? Sau poate că e ceva ce trebuie să-ți iert?

– Asta nu se spune niciodată înainte. Dacă o faci, nu se împlinește.

Mi-am căutat pantofii, întrebîndu-mă cum vor ieși eliberați din acel foc și, fericită, mi-am spus că merită riscul. Ne-am apucat de mîini și ne-am dus înspre pădurea de pini unde se forma coada perechilor. Doar cîteva tobe *bongós* continuau să răsune, acum mai încet și pe un ton stins. Am respirat adînc și strîngînd mîna caldă a lui Oriol am simțit că trăiesc momentul unic, extraordinar al vieții mele. Beată de fericire, îmi simțeam inima bătînd cu putere: totul îmi copleșea simțurile, mirosul de fum și de rășină arsă, noaptea senină înstelată, muzica. Îmi amintesc acea săritură aproape cu aceeași emoție ca și primul sărut. Mîna mare a lui Oriol mi-o acoperea pe a mea, înconjurînd-o suav, dar ferm.

Am zburat pe deasupra flăcărilor; eu am căzut puțin mai în spate decît el, pe jăratic, dar n-am rămas acolo nici

o jumătate de secundă, atît din elanul cursei, cît și din pricina smuciturii lui.

Am rămas cu dorința de a-l întreba ce anume ceruse și de a-l săruta așa cum făceau unii după ce săreau. Dar el s-a întors să stea de vorbă cu cineva.

Încă mai continuau săriturile peste foc, cînd o fată s-a apropiat și a aruncat un mănunchi de hîrtii, apoi un băiat a aruncat ceea părea a fi o cutie de lemn. După aceea, odalisca aia care a început dansul și-a scos maioul ca să-l arunce în foc, lăsînd descoperiți niște sîni mari, fermi. Nu știu dacă ăsta era obiceiul tribului sau o pornire de moment, fapt e că gestul a avut succes și mai multe femei i-au urmat exemplul, rămînînd goale de la talie în sus, dar fără să ofere rezultate atît de spectaculoase.

Și unii băieți și-au ars maiourile și am văzut cum Oriol face același lucru cu niște hîrtii. Firește că am fost intrigată.

Cînd a încetat arderea tuturor lucrurilor care se presupunea că sînt negative, tobele *bongós* își întețiră din nou ritmul și toți cei care aveau pretenția că ar fi muzicanți s-au concentrat să organizeze cea mai mare hărmălaie posibilă în încercarea de a reuși aceeași cadență. Dansul s-a însuflețit și fata care ieșise în evidență în prima parte a serii se remarcă din nou, de data asta scuturîndu-și sînii. Avea un tatuaj mare care-i acoperea umărul și o parte din spate. Oriol, așezat pe nisip departe de zarvă, privea flăcările și siluetele dansatorilor ce se profilau în lumina focului. M-am așezat lîngă el pe nisip.

– Ce ai ars?

M-a privit ușor surprins, ca și cum ar fi uitat de prezența mea, ca și cum ar fi ignorat-o pe a lui însuși în acel loc. În strălucirea ochilor lui, cu lumina flăcărilor înăuntrul lor, am putut vedea umezeala lacrimilor.

– Nu se poate spune, îmi zîmbi timid.

– Ba se poate spune. L-am apucat de mînă. Înainte de a sări nu se putea, acum, da. O durere împărtășită cîntărește mai puțin. Îți amintești că ne povesteam tot cînd eram mici?

– Era o scrisoare, mărturisi el după o tăcere.

– Ce scrisoare? bănuiam răspunsul.

– Scrisoarea de la tatăl meu, cea cu moștenirea.

– Dar, cum ai putut s-o arzi? am întrebat îngrijorată. Ultima scrisoare de la tatăl tău! O să te căiești.

– Mă căiesc deja.

– Dar, de ce?

– Pentru că voiam să uit. Sau cel puțin să nu-mi amintesc atît de des, cu atîta durere. El a fost tragedia copilăriei mele. Simt că m-a părăsit.

Mi-a venit în minte imaginea de cînd eram mici și tatăl lui sosea în sat. Oriol ieșea în fugă să-l sărute, apoi îl apuca de mînă și, trăgînd de ea în semn că-i aparține, îl ducea de colo pînă colo. Privea în sus cu acel zîmbet satisfăcut: „Ăsta el tatăl meu“, părea el să spună. Îl admira.

– O fi avut motivele lui, l-am consolat. Știai doar că nu iubea pe nimeni ca pe tine. N-a vrut să te părăsească.

Oriol n-a răspuns și și-a dus la buze o țigară cu marijuana. Eu am rămas lîngă el, tăcută, și i-am luat-o ca să trag și eu un fum.

– Știi? l-am întrebat după o clipă. El nu a spus nimic.

– Ții minte scrisorile? am insistat puțin mai tîrziu.

– Care scrisori? răspunse el, nedumerit.

– Ale noastre! m-am enervat eu un pic. „Cum care scrisori? Ce scrisori ar putea exista pe lumea asta care să fie mai importante decît alea?“ Cele pe care ți le-am scris eu și cele pe care mi le-ai scris tu.

– Da?

– Acum știu de ce nu le-am primit niciodată.

El rămase tăcut din nou. Dar eu, nu. I-am povestit despre dragostea mamei mele pentru tatăl lui și că mama se temea să-și amintească de acele vremuri, că experiența ei s-ar repeta cu mine și că de aceea a vrut să evite ca noi să ne iubim, de aceea a interceptat corespondența, de aceea a păstrat-o, de aceea n-am primit-o niciodată. Nu am menționat convingerea Maríei del Mar în homosexualitatea lui.

– A fost mare păcat, spuse în sfîrșit Oriol. Am pus mult suflet în ceea ce-ți scriam, mai ales atunci cînd a murit tatăl meu. Țin bine minte. Eram foarte singur și insistam disperat cu scrisorile, deși nu aveam nici un răspuns de la tine. Îmi făceam iluzii că măcar le citești, aveam nevoie să comunic cu tine. Mi-ar fi plăcut atît de mult să pălăvrăgim împreună! Dar n-aveam nici măcar numărul tău de telefon!

M-am apropiat mai mult de el și i-am spus:

– Poate că vom putea odată să ne povestim tot ce ne-am scris și s-a pierdut...

În acel moment, dansatoarea cu corp superb, acum strălucind de sudoare, s-a apropiat, așezîndu-se de cealaltă parte a lui Oriol. A tras un fum din aceeași țigară, din care acum nu mai rămăsese decît un chiștoc, și a început să-i șoptească la ureche. Părea că îl mușca de ea. Pufnea în rîs, iar el îi ținea isonul din cînd în cînd. În sfîrșit, se ridică luîndu-l pe Oriol de mînă. Am tresărit. Tipa aia voia ca el s-o însoțească în pădure. S-au hîrjonit și au glumit, și pînă la sfîrșit, fără să-i dea drumul, l-a dus cu ea.

Nu vă puteți imagina supărarea mea. Cu cîteva momente mai înainte eram disperată gîndindu-mă că e homosexual și, acum, eram din nou, pentru că pleca împreună cu fata aia sculpturală. „Ar trebui să mă bucur, am gîndit în sinea mea, nu este *gay*. Dar, ce-mi pasă mie? N-ar trebui să mă intereseze absolut deloc. Eu sînt

logodită și o să mă mărit cum mă întorc în Statele Unite cu Mike, un om minunat care-l depășește cu mult pe oricare tip de aici.“

Dar cînd l-am văzut întorcîndu-se după cîteva minute, fără să fi avut timp ca să se întîmple ceva, aducînd o chitară, inima îmi tresări de fericire. Cît de mult m-am bucurat că tipa aia n-a avut cîștig de cauză! Mi-am spus că stricata aia cu siguranță că va găsi acolo, în pădurea de pini întunecată, vreun taur care să-i potolească nimfomania. Cîteodată sînt afurisită.

Oriol s-a așezat pe nisip la un metru de mine și a început să ciupească încet cîteva acorduri. Deodată îmi veni în minte întrebarea: „Oare o fi homosexual? Bineînțeles, trebuie să fie, doar așa se explică faptul că un bărbat îi poate rezista unei tipe ca asta. Și apoi m-am întrebat: Oare oi fi eu idioată?“

Încă se mai auzeau cîteva tobițe de cealaltă parte a focului de tabără, dar nu mai dansa nimeni și, după arderea obiectelor, entuziasmul începuse să scadă încetul cu încetul. Percuția era delicată, meditativă, intimă. Atunci Oriol a început să ciupească strunele chitarei, după aceea a cîntat o piesă clasică pe care nu am recunoscut-o și a continuat cu un melancolic *Cant dels ocells*[1], plin de simțire. Apoi a început să cînte, parcă numai pentru noi doi, acompaniindu-se cu acorduri.

Quan surts per fer el viatge a Itaca...[2]. I-am putut vedea lacrimile în ochi și am știut că acela nu era un cîntec oarecare. Nu era unul dintre cele pe care Enric le-a auzit înainte de a muri? Am ascultat cu atenție.

Cînta delicat, cînta încet, intim și solitar, iar cîteva persoane s-au apropiat formînd un cerc în jurul lui. Era un

---

[1] În catalană, „Cîntecul păsărilor“
[2] În catalană, „Cîte spaime ca să faci o călătorie spre Itaca...“

respect din partea ascultătorilor și am observat că mai era cîte unul complice al unui secret pe care eu nu-l cunoșteam.

Cînd a terminat, l-au aplaudat și l-au bisat, dar el a refuzat să cînte în continuare; am avut impresia că regretă că publicul îi întrerupsese intimitatea și a insistat să-i dea altuia chitara. A ajuns în mîinile fetei care se legase de mine la începutul nopții. Lipsindu-i mîinile ca să se ocupe de amîndouă treburile, îi pasă altcuiva băloasa ei țigară cu marijuana și intonă un cîntec, mult mai deocheat, despre casa unei anume Inés care cerea să i se facă tot ce ar dori cineva să-i facă sau ceva în genul ăsta. Un băiat o acompania cu tobele *bongós*. Am identificat-o pe interpretă cu protagonista cîntecului. De aceeași teapă.

Am profitat că Oriol încetase să mai fie centrul petrecerii ca să-i șoptesc la ureche:

– Te gîndeai la Enric cînd cîntai.

– Tatăl meu adora cîntecul ăsta. L-a ascultat înainte de a muri.

– De unde știi?

– Era pe pick-up cînd a fost găsit. Cu siguranță că l-a ascultat. Ai înțeles cuvintele?

– Da, bineînțeles, se referă la Ulise și la călătoria lui de întoarcere de la Troia. A navigat ani întregi ca să revină în insula lui, Itaca.

– Așa e, cuvintele se bazează pe poemul grecului Constantin Kavafis – și încet, ca și cum și-ar fi amintit, începu să recite:

> Atunci cînd spre Itaca vei porni-o, dorește-ți drumul cît mai lung să fie, dar nu-ți scurta defel călătoria, cît mai mulți ani e bine să dureze. Cînd în insula ta vei acosta, bătrîn, bogat, cu tot ce-ai adunat în lungul drum, să nu speri bogăție Itaca să-ți ofere. Acest frumos periplu ți-a dăruit Itaca. Săracă de-ți va părea, nu te-a

înșelat. Cu-atîta experiență, poți înțelege acum, cînd ești
și tu înțelept, Itacele ce înseamnă[1].

Nu se uita la mine, avea privirea ațintită în roșul strălucitor al jăraticului și își luă un răgaz de meditație înainte de a continua să vorbească.

– Ne ducem viața dorind să atingem ceva, urmărind visuri, crezînd că, atunci cînd le vom avea, vom obține fericirea. Dar nu e așa. Existența constă în călătorie, nu în sfîrșitul ei. Nu are importanță cît de frumos, cît de important, cît de spiritual este lucrul la care aspirăm. Ultima oprire este întotdeauna moartea. Dacă nu știm să fim fericiți, să fim mai buni, să fim cine vrem să fim pe acest parcurs, nici nu vom găsi toate astea în final. Ăsta e motivul pentru care trebuie să ne bucurăm de clipă. Viața este plină de comori pe care oamenii le urmăresc, sînt lucruri despre care cred că le-ar aduce fericirea, dar de obicei nu sînt decît miraje și, uneori, împlinindu-se dorința mult rîvnită, nu găsești decît neantul în mîinile tale.

– Insinuezi că tatăl tău ne păcălește cu acea comoară? Că ne face să jucăm același joc pe care-l jucam de copii, doar că acum sîntem oameni mari?

– Nu știu, spuse el oftînd. Dar știu că în filosofia lui, adevărata comoară era călătoria, emoția căutării, tensiunea dorinței, nu relaxarea adusă de sațietate. Credea în trăirea momentului, în acel *carpe diem* latinesc. Îmi amintesc că atunci cînd ne jucam de-a comorile, la sfîrșit găseam doar cîteva cofeturi. Importantă era emoția, clipele trăite în căutare.

Îmi simțeam pleoapele grele, vorbirea mea era înceată, iar mintea, toropită; eram pe punctul de a adormi.

---

[1] Traducerea acestor versuri aparține Elenei Lazăr și sînt reproduse din volumul *Poeme* de Constantin Kavafis, ediție bilingvă, Editura Omonia, București, 2003.

A fost o noapte plină de emoții extraordinare și acum, deodată, aveam o cădere. Intrarea mea clandestină în biserica Sfînta Ana, capturarea mea de către Arnau d'Estopinyá, prezentarea mea în fața templierilor, dansul primitiv, săritura peste foc și neliniștea mea din pricina persoanelor cu care Oriol mergea în pădure. Prea mult pentru o singură noapte de veghe. Asta era *carpe diem?* Poate că era *carpe* noapte.

Oriol încetase să mai vorbească și se ocupa de cîntăreață. Iar eu, așezată pe nisip și acoperită cu unul dintre prosoapele de plajă pe care el le-a scos din mașină, încercam să mă feresc de răcoarea nopții și să evit să adorm. Nu vedeam limbile ceasului, dar să tot fi fost în jur de ora șase. Cineva a arătat orizontul deasupra mării. O linie albastră-cenușie se desena între negrul și albastrul marin. Mai mulți toboșari se însuflețiră și începură să lovească din nou tobele, încercînd să obțină un ritm coerent. Atunci cînd a început să se crape de ziuă, cu tonuri luminoase și în clipele nesfîrșite în care lumina părea că nu mai crește, ci chiar slăbește în intensitate, ca și cum marea ar fi înghițit-o ca să-și limpezească propriile culori, toți cei care aveau ceva care scotea sunete atunci cînd era lovit îl băteau într-un vacarm impresionant de entuziasm exaltat. Apoi un punct auriu a strălucit pe linia dintre marea adormită și cerul fără nori. Hărmălaia a crescut și mai mult pentru o clipă și toți au început să scoată strigăte salutînd astrul. Am făcut-o și eu. Erau oameni primitivi adorîndu-și zeul, iar eu eram unul dintre ei. Puțin cîte puțin, creînd o linie de lumină aurie la orizont, venind spre noi, crescînd peste valurile blînde, soarele, care rănea deja chiar ochii mijiți, se înălță pînă se desprinse de mare. În acel moment, un băiat și o fată, goi, intrară, țopăind și strigînd, în apă. Și i-au urmat alții, iar apoi și mai mulți. Am văzut că Oriol își scotea hainele și eu, trezită complet din

toropeala din urmă cu cîteva minute, m-am gîndit că prietenul meu nu era deloc prost dotat.

– Vii? spuse el.

Niciodată înainte nu mă expusesem goală în public și de puține ori topless, dar n-am mai așteptat o a doua invitație. Am aruncat prosopul cît colo, mi-am pus fără prea multă grijă hainele peste el și, cu două inele drept unică îmbrăcăminte, am alergat spre mare de mînă cu Oriol.

Apa, în contrast cu temperatura nopții, era călduță și se putea merge metri și metri fără să te acopere, numai să nu fi dat peste vreo groapă neașteptată. Toată lumea a intrat în apă în pielea goală, bălăcindu-se și rîzînd.

Odată terminată baia, mulți au rămas să doarmă pe plajă, dar noi am hotărît să ne întoarcem la Barcelona. Dar cînd să mă îmbrac, nu mi-am găsit pantofii. Eram în căutarea lor, cînd am auzit în spatele meu:

– Și tu, blonduțo, ce-ai ars pe rug?

M-am întors și am constatat că era acea Inés, aia cu incrustațiile metalice. Se ștergea cu un prosop și o simplă aruncătură de ochi mi-a confirmat bănuielile de la începutul nopții. Avea atîrnători în sfîrcuri, în buric și cu siguranță că păstra și altele în locuri mai ascunse.

„Ăsteia i-a cășunat pe mine“, mi-am spus, neștiind dacă să-i răspund sau nu. Eram obosită de peste noapte și nu foarte binedispusă. Am vrut să fiu amabilă și am răspuns:

– Nimic.

– Greșești, răspunse ea, zîmbind. Ai ars niște pantofi luxoși.

– Poftim? m-am gîndit că face o glumă.

– Lecția din noaptea asta este că poți străbate lumea și fără niște pantofi de două sute de euro. Parșiva aia se arăta triumfătoare. I-am aruncat în foc cînd ai intrat în apă.

– Îți bați joc de mine.

– Nu, blonduțo. O să vezi că în picioarele goale mergi mai bine.

Eram sigură că glumea. Dar m-am apropiat de foc, care încă mai ardea puțin, și în partea unde-mi lăsasem hainele, acolo erau pantofii mei, în jăratic, unul pîrlit și celălalt făcut scrum, mirosind a piele arsă. Chiar și văzîndu-l, mi-era greu să cred.

Tipa aia rîdea, presupun că-și comenta fapta vitejească împreună cu cei din gașca ei. Trebuie să recunosc că avea dreptate. Poți să mergi și fără pantofi. Poți chiar să fugi. Nu-mi amintesc amănuntele, doar că supărarea m-a făcut să trec peste orice limită, convenție socială, oboseală sau prudență. Ea nu se aștepta la așa ceva din partea „blonduței“, stătea cu spatele vorbind cu colegele ei, încă dezbrăcată, și eu, apucînd-o de codițe, am pus-o la pămînt. Ținînd-o bine de păr și făcînd-o tîrfă nenorocită, am tîrît-o prin nisip cu toate puterile, în vreme ce ea încerca să reacționeze. Nu știu ce s-ar fi întîmplat mai tîrziu dacă Oriol nu m-ar fi ținut pe mine, și mai mulți, pe ea. Aveam poftă s-o arunc în foc, lîngă pantofii mei, sau măcar să-i smulg dintr-o singură mișcare cerceii din sfîrcuri, dar odată depășit primul impuls, l-am lăsat pe Oriol să mă scoată din încăierare. *Metalica* își revenise și înjura de mama focului, privindu-mă cu dorința nebună de a-mi sparge mutra, dar, din fericire, pentru moment, o țineam sub control.

Oriol a făcut drumul la Barcelona rîzînd. Eu pipăiam cu degetele de la picioare cauciucul de pe podeaua mașinii, făcînd bilanțul situației. O troglodită. M-am comportat mai rău decît trogloditii.

– O să poți trece prin viață fără pantofi de două sute de euro? mă luă el la rost, amuzat.

M-am alăturat rîsetelor lui. Aventura era mult mai de preț. *Carpe diem.*

TREIZECI ȘI OPT

M-a trezit țîrîitul monoton al telefonului meu mobil. „Trebuie să schimb muzicuța asta“, mi-am spus eu. Mă săturasem deja de ea, dar, în acel moment, deja n-o mai suportam. Cine o fi sunînd la ora asta? N-or fi putut aștepta să mă trezesc? Era Artur Boix ca să mă întrebe cum am petrecut noaptea trecută. Noapte? Dar pentru mine, încă mai este. Bineînțeles că m-am culcat tîrziu! Atît de tîrziu, încît acum e prea devreme. Nu, templierii s-au purtat bine cu mine. Stabilisem să luăm masa împreună? Nu, nici vorbă. E deja ora unu? Îmi pare rău, dar vreau să dorm, sună-mă cînd o să fiu trează. N-am fost amabilă, mi-am amintit că fusesem la chermeză fără telefonul meu mobil recent achiziționat și că Artur probabil că m-a sunat ca să știe dacă sînt bine. Mi-au venit în minte răsăritul de soare, bălăceala în mare și Oriol în pielea goală. Am ațipit. Nu cred că am reușit să adorm, pentru că blestematul de telefon a sunat din nou. Cum de nu m-am gîndit să-l închid? De data asta, era Luis. Era entuziasmat.

– O am! strigă el.

– Ce?

– Cheia, cheia ca să continuăm.

– Ce să continuăm?

– Azi-noapte, deodată, mi-a venit inspirația! exclamă el, fericit. Am văzut totul limpede. Scrisoarea lui Enric o explică.

Am rămas tăcută, încercînd să asimilez asta, dar Luis nu era dispus să-mi dea răgazul necesar ca eu să-mi vin în fire.

– Sînt la Cadaqués și vin direct acasă la Oriol. Ești acolo?

– Da.

– Atunci, anunță-l, și pe curînd.

Am ridicat jaluzeaua și am văzut Barcelona scăldată de-acum în soarele după-amiezii și mi s-a părut că simt orașul mai adormit decît într-o obișnuită zi de sărbătoare. Poate că era reflexul propriei stări. Am făcut un duș și, cînd am coborît, era deja trecut de ora trei după-masă. „Dacă n-ar fi din pricina lui Luis, încă aș mai dormi“, mi-am spus în sinea mea și nu-i eram recunoscătoare pentru serviciul de ceas deșteptător.

> Dragă Luis:
>
> Îți amintești cînd ne jucam cu Oriol și cu Cristina de-a căutatul comorilor și eu ascundeam semne în grădina casei de pe bulevardul Tibidabo? E același joc. Doar că acum e de-adevăratelea.
>
> Să fii fericit împreună cu Cristina și cu Oriol.
>
> Unchiul tău,
>
> Enric

Doar atît. Scrisoarea către Luis spunea doar asta. A citit-o cu voce tare și ne-a pasat-o ca să ne convingem cu propriii ochi cît de bine știa să citească. Și cum nu puteam face altfel, mai întîi eu și, apoi, Oriol am verificat în amănunt și în tăcere. Asta era tot. Așezați la masa din grădină, poate cu intenția de a o evita pe Alicia, pentru că, de mici, grădina era teritoriul nostru, am rămas tăcuți privindu-l pe Luis, care la rîndul lui ne contempla

cu chipul radios al cuiva care știa sau care credea că știe mai mult.

– Nu e clar? întrebă el.

Eu nu vedeam nimic clar și se părea că nici Oriol; ne-am privit în tăcere ridicînd din umeri.

– Semnele, el ne ascundea semne în grădină, explică el în sfîrșit. Și care era locul lui preferat?

– Piatra din ghizd! am exclamat toți deodată.

La doar cîțiva metri de locul unde stăteam, era o zonă lipsită de copaci și, în mijlocul ei, un puț care a avut misiunea lui la sfîrșitul secolului al XIX-lea, cînd apa curentă nu ajungea în zonă. Noi l-am văzut întotdeauna cu funcția lui decorativă, dar era posesorul unei caracteristici magice: una dintre pietrele ghizdului ornamental, una mică, la nivelul solului, se mișca lăsînd o scobitură, avînd rolul principal în multe dintre jocurile noastre de-a căutatul comorii și a cărei existență o cunoștea doar un singur adult: Enric.

– Crezi că a lăsat vreun semn acolo? Doar ce-a spus-o și mi-am dat seama că era evident și redundant.

– Bineînțeles! Așa spune în scrisoare, nu?

Deci, așa, a trebuit să accept; chiar asta spunea, dacă voiai să o citești astfel.

– Mergem? propuse Oriol și doar la menționarea cuvîntului a merge, am simțit un gol în stomac de emoție. Ca atunci cînd eram mică.

Am sărit în picioare și am ajuns la puț fugind ca niște copii mici. Pe atunci, toți voiam să mișcăm piatra și, fără îndoială, reamintindu-și, Luis a lăsat să se înțeleagă clar că de data asta lui îi revine meritul. N-a fost nici o dispută și, cu grijă, a început să deplaseze piatra în afară, ajutîndu-se de o gaură care fusese întotdeauna acolo. Inima îmi bătea înnebunită și la capătul unei clipe cît o veșnicie, și cu o încetineală enervantă, scoase piatra. A vîrît mîna și

ne-a privit, mai întîi pe mine, apoi pe celălalt, dăruindu-ne cîte un zîmbet. L-aș fi ucis cu mîna mea; multă lume nu se schimbă, iar el încă mai era grăsunul nesuferit care se bucura că e în centrul atenției.

– Aici e ceva, spuse el în sfîrșit.

Și scoase un ambalaj de plastic. L-a desfăcut cu grijă și a apărut un pistol. Era și un bilet. „De data asta, nu e de joacă. Folosiți-l, dacă e nevoie.“

Asta mi-a făcut pielea de găină și am avut un presentiment sinistru pe care n-am vrut să-l împărtășesc. Asta trebuie să fie arma pe care o căuta comisarul Castillo. Acel revolver omorîse patru persoane, era cel din visul meu. Și Enric sugera că ar mai putea ucide din nou.

Dar arma nu aducea nici un indiciu în legătură cu comoara.

– Mai e ceva? am întrebat, nerăbdătoare.

A trebuit să suportăm aceeași ceremonie de căutare și, în sfîrșit, Luis, cu mîna în scobitură, spuse:

– Da.

– Păi, scoate-l naibii odată! am izbucnit eu.

Luis mă privi cu reproș, dar îl scoase. Era un alt ambalaj, mult mai mic. Conținea o hîrtie care zicea:

TU QUI LEGIS ORA PRO ME.

– E în latină, ne lămuri Oriol. Spune așa: „Tu, care citești asta, roagă-te pentru mine“.

– Așa cum e de datoria unui cavaler templier cult, am șoptit eu.

Ne-am privit unii pe alții. Am găsit pe chipurile prietenilor mei uimire și îngrijorare. Enric ne cerea să ne rugăm pentru el. Și ne-am rugat, eu cu lacrimi în ochi. Mi-l imaginam ascunzînd pistolul, poate cu mustrări de conștiință, știind că urma să moară și că păcatele lui erau atît de multe, dacă el credea în ele, încît avea nevoie de

rugăciunile noastre. Ce trebuie să fi simțit cînd ne-a lăsat această rugăminte postumă? Poate o nesfîrșită singurătate și teamă; pentru ceea ce făcuse, pentru ceea ce urma să facă și pentru cele ce aveau să vină după aceea. Dar, de ce? Ce l-a făcut să se sinucidă?

– Vă propun să mergem la slujbă, spuse Oriol, punînd capăt lugubrelor mele supoziții.

Cînd am intrat în biserică, încă mai strălucea soarele, dar clădirile care o înconjoară îl împiedicau să ajungă pînă la ea.

Am cercetat la lumina zilei locul din care ieșisem în noaptea dinainte fără nici un chef să-l contemplu. Piațeta are un aspect liniștit. A avut o cruce de hotar în fața intrării prin care se pătrunde de pe esplanadă în claustru. Din ea a rămas doar un trunchi lung de piatră; poate că și-o fi pierdut partea superioară într-una din acele răzmerițe anticlericale atît de frecvente în Barcelona la sfîrșitul veacului al XIX-lea și începutul celui de al XX-lea, poate într-un act de vandalism. Păcat! Mi-ar fi plăcut să aflu cum avea brațele. Crucea imprimată pe foaia de hîrtie ce anunța orarul slujbelor avea patru, ca și aceea cioplită în piatră în diferite locuri din biserică. Aceeași pe care o purtau pe mantiile lor Noii Templieri.

– Cavalerii Sărmani ai lui Hristos foloseau două modele de cruci, m-a informat Oriol atunci cînd i-am comentat. Crucea cu patru brațe se numește patriarhală, după patriarhul Ierusalimului, ca și cea de Lorena[1], de Calatrava[2] și e posibil să aibă încă vreo două nume în plus. În afară de aceasta, templierii foloseau și formatul

---

[1] Cruce cu două brațe sau cu traversă dublă

[2] Ordin religios și militar spaniol întemeiat în anul 1158 de Sfîntul Raimundo, abatele mănăstirii Fitero, ca să apere de mauri localitatea Calatrava, cucerită de la aceștia în anul 1147.

de sigiliu, cu toate brațele egale și capetele în formă de labă. Ca pe inelul tău.

– Și cum de poartă biserica asta cruci ale templierilor?

– Pentru că această cruce patriarhală a fost foarte disputată. O purtau atît cavalerii Ordinului Sfîntului Mormînt, cît și templierii, cîtva timp și Ospitalierii și, bineînțeles, cei de Calatrava. Și se știe că biserica Sfînta Ana a fost sediul din Barcelona al ordinului cavalerilor Sfîntului Mormînt. În ziua de azi, acest ordin folosește ca semn distinctiv o cruce roșie înconjurată de patru cruci mai mici, simbolizînd cele cinci răni ale lui Hristos. Și această biserică e în continuare cartierul lor general oficial în Catalonia.

– Și neoficial?

– Știi tu, răspunse Oriol, făcîndu-mi, complice, cu ochiul.

Era mult timp de cînd n-am mai urmărit un serviciu religios cu atîta intensitate. Rugămintea din biletul lui Enric mi-a zdrobit inima. Și pistolul mi-a produs o adîncă tristețe, lugubră, îmi readucea amintirea dureroasă a trăirii asasinării fraților Boix. Cum a putut cineva precum Enric, un iubitor pătimaș al vieții, să omoare și să se sinucidă? Probabil că era peste măsură de disperat. Foarte singur. Și cum a putut să-l părăsească pe Oriol? Am petrecut o bună parte din slujbă plîngînd în tăcere, în timp ce mă rugam pentru sufletul lui. Din cînd în cînd, îi observam pe prietenii mei. Oriol părea tot atît de concentrat ca și mine, iar Luis se amuza privind în jur, dar fără îndoială, din cînd în cînd, se străduia să-și facă rugăciunile cît putea el mai bine. Mă rog, dacă și le mai amintea.

Mie slujba religioasă mi-a făcut bine. La sfîrșitul ei mă simțeam mult mai împăcată; niște suspine adînci și urme ale plînsetului meu îmi urcau din piept, dar eram

destinsă, aproape fericită. Îmi făcusem datoria față de Enric, rugîndu-mă și iar rugîndu-mă, și mi-am făgăduit să o fac periodic. Speram să-i fi ajutat sufletului său, la fel cum ceremonia și rugăciunea ajutaseră spiritului meu.

Oriol ne-a făcut un semn și ne-a condus spre ușa care dădea în claustru. La dreapta, era culoarul care ducea la intrarea din biserică în sala capitulară, unde aveau loc ceremoniile templiere și, amintindu-mi aventura și întîlnirea cu Arnau d'Estopinyá, am simțit un fior.

– Biletul de la tatăl meu nu era doar o rugăminte pentru sufletul lui, ne-a spus Oriol cu voce joasă. Sînt sigur că rugăciunile noastre i-au căzut foarte bine, dar cred că biletul era și o pistă.

– O pistă? întrebă Luis aproape pe un ton exclamativ.

Eu încercam să gîndesc cît puteam mai repede.

– Cum știi asta?

– Priviți la stînga voastră.

Și am privit. Acolo, pe perete, era o statuie culcată. Era a unui anume Miguel de Borea, amiralul general al galerelor spaniole, mort de multe secole. Mi-am amintit ce-mi spusese Artur: acea biserică era și cimitir. Ne-am apropiat. Oriol arătă pe jos o lespede cu inscripția:

TU QUI LEGIS ORA PRO ME.

Luis și cu mine am rămas muți de uimire.

– Cînd ți-ai dat seama? întrebă Luis, după o clipă.

– Imediat. Avea pe chip un zîmbet șugubăț. Vin la biserica asta de mic copil. Cunosc toate amănuntele.

Nu i-am spus nimic. Răgușisem rugîndu-mă și plîngînd din pricina acelui bilet și acum reiese că e doar încă o verigă a jocului. Și insensibilul de Oriol își bătuse joc de sentimentele mele. Apoi mi-am spus că nu a fost rău că m-am rugat și m-am gîndit că și Oriol o făcuse. Dar îmi rămînea dator.

– Și ce-o să facem acum? întrebă Luis.

– Pentru moment, să ieșim în claustru. Dacă mă prinde preotul vorbind pe șoptite în biserica lui, o să se supere, așa cum făcea cînd eram mic.

Am mers să vorbim despre următorul pas într-o lăptărie de pe strada Sfînta Ana.

Luis și cu mine am hotărît că va trebui să ridicăm lespedea ca să vedem ce e înăuntru. Un mort, răspundea Oriol. Și altceva? răspundeam noi doi, trebuie să vedem ce altceva mai e. Oriol spunea că asta e profanare de morminte și că pentru a le deschide există un procedeu etic, legal și religios. Luis îi răspundea că, din moment ce el ocupă locuințe proprietate a altora, nu trebuie să-și facă griji pentru intrarea într-un asemenea lăcaș; proprietarul lui nu va face reclamație. Și Oriol răspundea că proprietarul, nu, dar preotul, da.

– Atunci, s-o facem noaptea, cînd nu este el, insista Luis.

Oriol insista că el nu putea să-l înșele pe preot, care este unul dintre ai lui.

– Păi, dacă e unul dintre ai tăi, să ne ajute, i-am spus noi. Și a rămas stabilit așa.

Cînd am fost să-l vedem, preotul a sărit în sus:

– Vreți să deschideți mormîntul amiralului? Nici să nu vă treacă prin cap, i-a spus el lui Oriol. Asta a vrut să facă și tatăl tău, iar eu l-am împiedicat. Și, pe deasupra, sub statuie nu e nimic, a fost expusă temporar, pentru mulți ani, la Muzeul Maritim.

– A vrut tatăl meu să deschidă acest mormînt? a întrebat Oriol.

– Asta am spus; avea pretenția să pună ceva înăuntru. Eu nu l-am lăsat.

– Și ce a făcut?

– Mi l-a dat mie, ca să vi-l înmînez cînd o să vreți și voi să-l deschideți.

După cîteva minute, aveam în mîini un teanc de hîrtii în același stil și cu aceleași peceți de ceară, precum cel de la librăria Del Grial.

Ne-am privit radioși. Piesa care lipsea!

TREIZECI ȘI NOUĂ

Sîntem din nou copii. În realitate, cînd îmi amintesc acele zile, îmi dau seama că ne întorceam încontinuu la copilărie.

Luis a condus mașina pînă la apartamentul lui, în vreme ce noi stăteam înflăcărați la taifas. Acolo, am rupt pecețile de ceară identice cu cele de la primul pachet cu documente și am găsit același scris și același tip de hîrtie. Oriol a insistat să începem să citim ultimele fraze ale primului document și Luis așa a făcut, iar cuvintele bătrînului călugăr Arnau d'Estopinyá reveniră pe buzele lui:

> Dar mie, călugării Jimeno și Ramón îmi rezervau o onoare foarte specială. Voiau să protejeze ceea ce fiecare domeniu avea mai de preț. Odată adunat totul la Miravet, dacă situația s-ar fi înrăutățit, aș fi plecat spre Peñíscola cu acea comoară, ca să o îmbarc pe *Na Santa Coloma,* o navă pe care nici o galeră regală nu era în stare să o ajungă din urmă, și să o ascund într-un loc sigur, pentru cît timp vor dura vremurile tulburi. Am făcut legămînt, pe mîntuirea sufletului meu, să nu îngădui nimănui care nu este un bun templier să posede vreodată asemenea giuvaiere. Și Ramón Saguardia mi-a dăruit inelul lui, cel cu crucea labată în rubin, ca aducere-aminte a legămîntului și a misiunii mele. Eu eram mișcat de încrederea pe care acei înalți călugări mi-o arătau și mi-am petrecut zilele de așteptare, pînă la

sosirea comorii, în post și rugăciune către Domnul Nostru, ca să fiu demn de o lucrare atît de mare.

Mi-aș da viața, aș da totul, numai să izbîndesc în strădluința mea.

Luis făcu o pauză și, luînd prima foaie din cel de al doilea pachet, continuă:

În ziua de 5 noiembrie, călugărul Jimeno de Lenda s-a întîlnit cu regele nostru ca să-i ceară sprijinul și acesta l-a asigurat că el credea în nevinovăția noastră, dar nu va hotărî dacă să ne ajute înainte de a discuta în consiliu. Însă Iacob al II-lea i-a reproșat maestrului nostru că ne înzestram castelele; fără îndoială că ne supraveghea.

Acea întîlnire cu monarhul nu l-a liniștit pe călugărul Jimeno și a dispus ca locțiitorul și prietenul lui, călugărul Saguardia, să-și amîne întoarcerea la domeniul lui din Masdeu, în Roussillon, și să rămînă la cartierul general de la Miravet. Maestrul a rămas pe lîngă monarh ca să intervină pentru ordin, avînd din nou o întrevedere cu el în 19 noiembrie la Teruel. În vreme ce la Miravet noi eram neliniștiți, călugărului Saguardia i-au ajuns vești cum că regele îi ceruse dominicanului Juan de Lotger, inchizitor general, să vină și că acesta dorea să fim întemnițați. Imediat, i-a trimis o notă superiorului său. „Credem că Domnia Voastră, domnule, și oricare alt călugăr ce se află la curte trece printr-o mare primejdie.“ Dar călugărului Jimeno nu-i păsa de siguranța propriei persoane, singura lui grijă era să salveze congregația noastră și a hotărît, nețînînd seamă de prudență, să rămînă în continuare aproape de monarh.

După prima mesă din ziua următoare și cu binecuvîntarea călugărului Saguardia, am plecat spre Peñíscola cu o numeroasă escortă, mergeam cu cea mai mare iuțeală cu care puteau înainta carele și nu m-am simțit în siguranță pînă cînd nu am avut sub picioare scîndurile solide ale galerei mele și pînă cînd toată comoara nu s-a aflat în ea. I-am cerut comandorului din Peñíscola, Pere de Sant Just, o gardă specială pentru noapte și în zorii zilei următoare am plecat. După alte cîteva zile, mă

> întorceam cu o corabie cu pînze. Eram mulțumit că am putut să îndeplinesc cu bine misiunea dată de maestru, dar trist, pentru că a trebuit să-i sacrific pe ocnașii mei sarazini, cei care m-au ajutat să ascund comoara. Unii dintre mauri fuseseră sclavii noștri timp de ani de zile și să-i decapităm ne-a pricinuit o mare durere.

– Așteaptă un moment! i-am cerut eu lui Luis.

Mai trecusem și înainte prin așa ceva și aveam experiență. M-am închis în baie și m-am așezat pe toaletă. Dumnezeule, mi se întîmpla din nou! Visul cu decapitații. Plaja, marea agitată, norii fugind pe cer și călugării retezîndu-le capetele acelor nenorociți în lanțuri. Ce cumplit! Și Arnau d'Estopinyá povestea totul cu naturalețe, fără să-i dea prea multă importanță. Am respirat adînc încercînd să-mi liniștesc spiritul. Nu puteam să mă obișnuiesc cu asta, era imposibil. Am privit inelul, vinovat de zbuciumul meu, strălucind palid, liniștit. Nu mă mira faptul că Arnau d'Estopinyá, nu cel din secolul al XIV-lea care a dictat înscrisurile, ci cel de azi, dementul care se credea celălalt, și-a pierdut mințile. Dar n-o fi fost chiar atît de nebun dacă a fost în stare să renunțe la acel inel cu cruce de sînge și să i-l dea lui Enric în schimbul unei pensii. Iar pe Enric acel inel pervers l-o fi împins oare la asasinat și la sinucidere? L-am privit din nou. Era acolo, netulburat, cu un aspect nevinovat, era chiar frumos, cu steaua în șase colțuri strălucind înăuntrul lui. Mi-am amintit atunci avertismentele pe care mi le-a făcut Alicia în legătură cu el, conchizînd că ea avea dreptate: Marte, violența și sîngele porunceau din acel rubin-mascul.

Cînd am revenit, Luis pregătea cafeaua, comentînd cu Oriol că Arnau trebuie să se fi crezut milostiv decapitîndu-i doar pe vîslași, deoarece în Islam exista credința comună că descăpățînații nu puteau ajunge în paradis. Probabil că se credea spiritual, pentru că imediat după

aceea a făcut un comentariu hazliu, cu tipica lui trăsătură impertinentă, despre vizitele mele la baie. Oriol îmi zîmbea, mijindu-și ochii migdalați, de parcă ar fi întreținut glumele vărului său.

– Încă te mai doare degetul? întrebă el, arătînd spre mîna mea. Și am înțeles că zîmbetul lui nu-l susținea pe Luis, ci pe mine; el știa de inel și îmi intuia necazurile.

Luis reluă lectura și am auzit din nou vocea lui Arnau d'Estopinyá străbătînd secolele:

> La întoarcerea mea am aflat că maestrul nostru, în ciuda pericolului, a hotărît să-l urmeze pe rege pînă la Valencia ca să intervină în continuare în favoarea ordinului. Și acolo, în mănăstirea noastră din capitală, a fost locul unde monarhul, cu toate vorbele lui bune de dinainte, l-a întemnițat în ziua de 5 decembrie. Don Iacob nu s-a oprit aici; două zile mai tîrziu, i-a capturat pe toți călugării de la Burriana, a luat apoi castelul de la Chirivet, care nu a opus rezistență, și a urcat înspre nord către fortăreața de la Peñíscola. Înșelăciunile regelui aragonez, ca și cele ale mizerabilului de rege al Franței, au făcut ca mulți frați ai noștri să fie luați prin surprindere sau fără voința de a rezista. Cînd am aflat că vin spre noi, am fost pe punctul de a ridica din nou ancora corăbiei mele către sud. Nu era sezonul de navigație și era lipsă de ocnași, dar *Na Santa Coloma,* credincioasă numelui[1] ei, știa să navigheze la perfecție cu pînze, iar echipajul îmi era credincios.
>
> Dar această fugă presupunea să nu mai puteau acosta în nici un port catalan, valencian sau din regatul Mallorcăi. Poate că pe nici un pămînt creștin. Va trebui să supraviețuiesc jefuind ca un pirat în regatul Granadei, la Tremercén sau în Tunis, pentru că niciodată nu aș fi făcut-o ca un corsar în slujba maurilor. Și așa, am așteptat ca Ordinul Templierilor să-și recapete libertatea și onoarea. Dar dacă, așa cum umblau zvonurile, papa Clement al V-lea sprijinea acțiunea monarhilor, dacă

---

[1] În catalană, „Porumbelul Sfînt“ sau, prin extensie, „Duhul Sfînt“

m-aș fi arătat ca un răzvrătit, m-ar fi pedepsit cu excomunicarea, soarta mea și a oamenilor mei ar fi fost aceea de a ataca navele sarazine pînă ne-am fi găsit moartea în luptă, decapitați de mîinile maurilor, sau, și mai rău, spînzurați în ștreang creștin. Dar eu nu mă temeam de acest lucru, un pirat cu galera și cu știința mea ar fi dobîndit mari bogății și puțini s-ar fi încumetat să-i țină piept. Mi-am dat seama că nu voi putea niciodată să-i părăsesc pe frații mei într-un asemenea moment de restriște.

Și ce pot eu să vă mai povestesc? Am vorbit cu călugărul Pere de Sant Just, comandor al cetății Peñíscola, care mi-a spus că e foarte bătrîn și că se hotărîse să-i predea regelui fortăreața. Atunci i-am cerut îngăduința de a călători, împreună cu cei care ar fi dorit să mă urmeze, la fortăreața din Miravet, unde cu siguranță că fratele călugăr Ramón Saguardia îi va ține piept acelui rege trădător. Cu binecuvîntarea lui, trei sergenți, un cavaler și șapte mireni, unii marinari, alții soldați, am plecat în galop. Deși știam că înainte cu zece zile regele Iacob dictase ordin de încarcerare pentru noi toți și de confiscare a bunurilor ordinului, eram înveșmîntați cu mîndrie în mantiile noastre, festonate cu crucea roșie a templierilor, și nu ne ascundeam armele. Nimeni, nici soldații, nici milițiile locale nu au cutezat să ne oprească la nici unul dintre controalele de pe drum.

După două zile, în 12 decembrie 1307, prin luarea fără să opună rezistență a cetății Peñíscola, cu fortărețele și domeniile din împrejurimi, toate proprietățile ordinului nostru din regatul Valenciei au fost sechestrate, iar toți călugării, întemnițați.

După cum mă așteptam, călugărul Saguardia a respins ordinul regal de a preda castelul de la Miravet și, atunci cînd am sosit noi, asediul începuse. Nici milițiile din Tortosa și din satele apropiate care, urmînd instrucțiunile regale puneau la punct ultimele detalii ale încercuirii, nu au îndrăznit să ne oprească.

Călugărul Saguardia ne-a primit cu bucurie, mi-a dat o îmbrățișare și s-a arătat ușurat că îmi îndeplinisem misiunea. A vrut ca eu să păstrez inelul, a spus că nimeni nu trebuie să știe de ce îl port și în acel moment, cu toate că îmi pierdusem pentru totdeauna draga mea corabie,

m-am simțit fericit și am știut că mă aflu acolo unde trebuia să fiu. Luptînd alături de frații mei. Acolo se refugiaseră și comandorii de Zaragoza, Grañena și Gebut și toți ne-am pregătit pentru un îndelungat asediu.

La sfîrșitul anului, a sosit vestea că Masdeu, domeniul încredințat călugărului Ramón Saguardia, împreună cu celelalte proprietăți templiere din Roussillon, Sardinia, Montpellier și Mallorca fuseseră confiscate de regele Iacob al II-lea de Mallorca, unchiul regelui nostru Iacob al II-lea. Nu a avut loc o rezistență și, cu toate că toți călugării au fost întemnițați, regimul lor era de o relativă libertate.

La începutul anului 1308, doar două castele mai rezistau în Catalonia, Miravet și Ascó; în Aragón, fortăreața Monzón și mai multe castele încă mai făceau față. Unul dintre ele, Libros, a fost în stare să înfrunte eroic asediul timp de șase luni cu un singur templier, călugărul Pere Rovira, ajutat de un grup de mireni credincioși.

Regele a trimis o scrisoare în 20 ianuarie somîndu-ne să dăm ascultare poruncilor papei și călugărul Saguardia a cerut să poarte tratative, dar monarhul nu i-a răspuns. Apoi Iacob al II-lea le-a amenințat cu spînzurătoarea, confiscarea bunurilor și alte represalii pe familiile soldaților care ne apărau. Călugărul Berenguer de Sant Just, comandor al cetății Miravet, a propus să fie lăsați la vatră soldații în slujba lui, plătindu-le ce li se cuvenea la acea dată; Saguardia a fost de acord și a negociat cu ofițerii regelui plecarea acestei trupe fără pagube și ofense la adresa persoanelor și bunurilor lor. Nu voiam ca acei nevinovați și toți ai lor să sufere pentru devotamentul arătat față de ordinul nostru. Și trist, mi-am luat rămas-bun de la ultimii mei marinari.

Atunci călugărul Saguardia i-a cerut regelui să trimită soli la Roma care să ne apere cauza în fața Sfîntului Pontif. Iacob al II-lea a răspuns ordonînd să se construiască mașinării de asediu și să se înceapă lovirea cu pietre a castelului nostru. A adus întăriri de la Barcelona și a cerut ajutorul unchiului său, regele Mallorcăi.

Și așa s-a desfășurat asediul cu încercări zadarnice de negociere, cu trădări, împuținîndu-se proviziile și crescînd zi de zi presiunea regelui asupra noastră. Nu a

slujit la nimic să-i amintim monarhului serviciile aduse lui și strămoșilor lui, recucerindu-le regatele și că i-am rămas credincioși tatălui său atunci cînd papa l-a excomunicat și a trimis o cruciadă împotriva lui. În octombrie, am reușit ca asediatorii noștri să încuviințeze plecarea, fără pagube și cu respect, a cavalerilor tineri și a altora, novici, care încă nu făcuseră jurămintele ecleziastice. S-au putut întoarce fără opreliști la familiile lor.

Călugărul Saguardia nu avea încredere în rege, dar încă mai credea în papă. Comunitatea noastră se ruga întruna pentru ca Pontiful să vadă lumina nevinovăției noastre și să revină de partea noastră. Cu sprijinul lui Clement al V-lea, acel brav templier se vedea în stare să-l învingă pe însuși regele Aragonului. Călugărul Sant Just și ceilalți comandori credeau că răul venea de la însuși papa și voiau ca noi să acceptăm condițiile negociate cu monarhul.

În sfîrșit, părerea majorității s-a impus și, cu durere în suflet, locțiitorul Saguardia, după mai bine de un an de rezistență, a fost nevoit să predea, la 12 decembrie, cetățile Miravet și Ascó. Pe atunci, încă mai rezistau Monzón și Chalamera, care s-au mai împotrivit cîteva luni.

Pentru început, pușcăria noastră a fost ușoară, eu eram închis cu alți patru călugări: un cavaler, un capelan și doi sergenți, pe domeniul de la Peñíscola, pe care eu îl cerusem ca destinație a recluziunii, ca să pot vedea marea. *Na Santa Coloma* nu mai era acolo, o duseseră la Barcelona.

După două luni, îmi veni și mie rîndul să fiu interogat de Inchiziție. Aveau un chestionar cu întrebări precum aceea dacă scuipasem crucea, dacă m-am lepădat de Hristos Dumnezeul Nostru, dacă îi sărutasem pe frații mei la noadă și în alte locuri rușinoase, dacă mă dedasem la acte spurcate cu alți călugări și alte asemenea necuviințe.

Ce să vă mai povestesc? Cu toate că aveam cunoștință de asemenea întrebări, nu m-am putut împiedica să nu fiu indignat. Eu care îi văzusem pe tovarășii mei murind în abordajul navelor sarazine, eu

care fusesem de față la felul cum egiptenii au făcut să se prăbușească zidurile de la Acre, eu care cunoșteam sute de frați templieri morți în apărarea adevăratei credințe și care aveam pe trup cicatricele ce dovedeau sîngele vărsat pentru Domnul Nostru Isus Hristos; eu trebuia să răspund la întrebările murdare ale acelor dominicani, acei clerici care niciodată nu și-au văzut sîngele, decît poate atunci cînd, dintr-un accident, se răneau cu instrumentele folosite ca să-i pună la cazne pe alți creștini.

Noi, călugării care i-am rezistat regelui, am negociat cu el respectul pentru persoanele noastre. Cu toate acestea, acest monarh trădător și-a călcat din nou cuvîntul, nu numai că eram supravegheați mai mult decît cei care s-au predat de bunăvoie, dar în vara următoare ne-au legat pe toți în lanțuri.

Ce să vă mai spun? Dacă nu ai trăit așa ceva, nu poți să știi ce simte cineva împovărat luni de zile de fiare fără să se poată mișca, cu pielea sfîșiată de metal și membrele umflîndu-i-se. Trebuie să înduri aceste lucruri. Episcopii s-au reunit la Tarragona și i-au cerut regelui să ne elibereze din cătușe, dar inchizitorii dominicani au solicitat, dimpotrivă, încă și mai multă asprime față de noi.

Ne-au dus la Tarragona pentru un nou conciliu în care episcopii i-au cerut din nou regelui să mai slăbească asprimea cu care eram tratați, dar după puțin timp a sosit o scrisoare a papei solicitînd să ni se aplice caznele.

Am fost duși la Lleida și am fost supus la cazne într-o dimineață de noiembrie cu ceață deasă.

De data asta, n-am mai întrerupt lectura lui Luis. De data trecută eram sigură că trăirea torturii va apărea în relatarea lui Arnau. M-am mărginit să închid ochii, să respir adînc și, stăpînindu-mi amețeala, să ascult cu atenție.

Știam că trebuia să rezistăm și să nu cedăm în fața durerii, așa cum au făcut unii dintre frații noștri francezi.

Luis citea mai departe relatarea, fără să-și dea seama cît eram de copleșită.

Au fost ore nesfîrșite în care călăii luau două pauze de odihnă pe zi, în așa fel încît fiecare călugăr avea parte de trei rînduri de cazne. Inchizitorii m-au întrebat aceleași obscenități de prima dată, doar că acum se aflau acolo și ofițerii regelui care voiau să știe unde am ascuns comorile pe care ei nu le găseau. Monarh mincinos, tîlhar și asasin! Nici unul dintre noi nu a mărturisit că ar fi nesocotit regulile, lepădîndu-se de Hristos Domnul Nostru, că l-ar fi adorat pe Necuratul sau că ar fi preacurvit cu frații noștri. Și nici nu am recunoscut să fi ascuns vreo comoară. Mai degrabă aș fi murit, decît să fi îngăduit ca acel rege nedemn, acel papă laș și crud, și acei inchizitori demni de dispreț să pună stăpînire pe ce era al nostru.

Nici unul dintre călugării catalani, aragonezi sau valencieni nu a cedat la supliciu și toți ne-am susținut nevinovăția. Unii au murit în urma unor asemenea asprimi, alții au rămas ologi, iar Iacob al II-lea, monarhul prefăcut, ca să le facă pe plac celor care ne susțineau, a trimis atunci doftori și leacuri. Fățarnicul!

Aproape un an mai tîrziu, ne-au regrupat pe toți la Barberá și conciliul de la Tarragona ne-a declarat nevinovați.

Dar Ordinul Templierilor nu mai exista; cu luni înainte, Clement al V-lea promulgase bula *Vox in excelso*[1], desființînd pentru totdeauna ordinul nostru, care adusese atîta faimă creștinătății. Pe deasupra, a interzis, sub pedeapsa cu excomunicarea, ca „cineva să se dea drept templier". Nici templieri nu ne mai puteam numi!

Regele ne-a acordat o pensie după funcția noastră, mie, ca sergent, îmi reveneau paisprezece dinari[2]. Trebuia să locuim în case administrate de clerici care nu fuseseră templieri și să ne păstrăm legămintele de castitate, sărăcie și supunere. Puteam renunța la cel de al patrulea legămînt, acela de a lupta împotriva păgînilor. De fapt, nici nu mai aveam mijloacele cu care să o facem.

Au trecut cinci ani de cînd am pășit pentru ultima dată pe puntea navei *Na Santa Coloma* și în tot acest

[1] În latină, „Cuvîntul de Sus"
[2] În secolul al XIV-lea, monedă de argint și aramă

timp de cumplită penitență închideam ochii și vedeam pînzele umflate ale corabiei mele, cu crucea ei roșie în mijloc, luminate de soarele dimineții, în drum spre Almería, Granada, Tunis sau Tremacén ca să-i abordăm sau să-i scufundăm pe sarazini. Această viziune mă urmărea la rugăciunile de utrenie, cînd mîncam, cînd mă plimbam, în orice clipă. Cînd mi-am recăpătat libertatea, mi-a trecut prin cap să fug cu niște călugări, să fac rost de o galeră și să mă întorc să lupt cu păgînii; visam la aceasta și îmi petreceam timpul făcînd planuri cu alți frați. Unii nu se îmbarcaseră niciodată înainte. Dar toți doream să fim din nou de folos, să ne recăpătăm demnitatea. Eram liberi. Dar, pînă la urmă, nu am făcut nimic. Erau himere de om bătrîn. Trecusem de-acum de patruzeci și cinci de ani și aveam trupul împuținat de tortură și de închisoare. Mă simțeam un laș și ideea de a mă ruga pînă la capătul zilelor mele devenea din ce în ce mai dulce. Un călugăr m-a învățat rudimentele artei de a picta și pensia mi-era de ajuns pentru lemn, stuc, clei și vopsele. Mă gîndeam că așa, desenîndu-i sfinții, pentru ca poporul să se poată ruga la ei, lucrarea mea umilă și lipsită de grație va putea sluji mai bine Domnului.

În tot acest timp, ne ajungeau vești că papa și regele Iacob al II-lea se băteau, precum vulturii, pe rămășițele patrimoniului nostru. Regele reușise ca în bula *Ad providam Christi*[1] din acel an, prin care Pontiful le încredința călugărilor Ospitalieri bunurile ordinului, să fie excluse în mod expres regatele hispanice. Și apoi a obținut de la papă crearea ordinului de Montesa[2] care îi va fi credincios lui și care moștenea proprietățile templierilor din regatul Valenciei. În sfîrșit, a acceptat predarea celorlalte bunuri rămase în Catalonia și Aragón călugărilor Spitalului, dar tot el a rămas cu cît a putut mai mult, avînd scuza cheltuielilor pe care i le pricinuisem. Și-a însușit bani și odoare pînă într-acolo, încît în unele biserici nu se putea celebra mesa din lipsă de obiecte liturgice. Tot în vistieria lui au trecut și veniturile

---

[1] În latină, „Întru grija lui Hristos“
[2] Ordin cavaleresc militar, creat în 1317 de către regele Iacob al II-lea al Aragonului

de pe urma proprietăților noastre, pe care el le-a administrat timp de zece ani, cît a durat disputa lui cu papa, pe lîngă alte cîteva castele strategice. Și în sfîrșit, a făcut în așa fel încît călugării Sfîntului Ioan Ospitalierul să fie cei care să ne plătească pensiile pînă la moartea noastră.

Nu am putut folosi în public numele templierilor, dar nici unuia dintre noi nu i-a venit în gînd să se alăture altui ordin.

Aproape la doi ani după eliberarea noastră, a venit vestea din Franța. Acel rege mîrșav, Filip, numit cel Frumos, îi trimisese, în mare grabă, pe rug pe maestrul Templului, Jacques de Molay, și pe doi dintre subordonații lui. Bătrînul și-a recăpătat în sfîrșit demnitatea pierdută, în temniță și sub cazne, și a proclamat puritatea și integritatea morală a ordinului, acuzîndu-i pe rege și pe papă. A murit în flăcări, strigînd nevinovăția proprie și pe a noastră. Se spune că acolo, la locul supliciului, i-a chemat pe regele francez și pe Pontif în fața judecății lui Dumnezeu. Și amîndoi au pierit în mod ciudat în același an.

Regele Iacob a trăit mult mai mult și s-a dus să moară acum un an la mănăstirea de Santes Creus, aproape de aceasta din Poblet. Se povestește că și-a dat duhul cînd se lăsa întunericul și se aprindeau opaițele. În registrul mortuar se spune *Circa horam pulsacionis cymbali latronis*[1]. Nu înțeleg bine limba latină, dar aceea este ora penumbrei. Cea numită a tîlharului.

Și astfel cu justiția finală, justiția lui Dumnezeu, se sfîrșește relatarea mea. Și eu aștept să mă înfățișez curînd Lui și mă rog să aibă milă. Și Îl mai implor să îngăduie ca în viitor, Ordinul Templierilor să revină într-un fel sau altul ca să lupte pentru lumină, pentru bine.

Și ce să vă mai spun? La capătul drumului meu, după orgolii, îngîmfări, victorii și înfrîngeri, suferințe și pasiuni, am descoperit că secretul pe care l-am păstrat se află la Dumnezeu. Este ascuns în pămîntul pe care au călcat sfinții și în divinitatea Fecioarei. Fie ca Domnul Dumnezeul Nostru să-mi ierte păcatele și să Se milostivească de sufletul meu.

---

[1] În latină, „În preajma orei cînd bat cimbalele tîlharilor.“

PATRUZECI

Ne-am privit în tăcere; pe mine, povestea mă emoționase. În sfîrșit, Oriol a vorbit și a făcut-o ca un expert în istorie.

– Relatarea pare autentică. E ca și cum un adevărat călugăr templier ne-ar fi oferit mărturia lui, dar într-un limbaj modern. Se folosesc chiar și formele de interogație adresate cititorului pe care Ramón Muntaner, căpetenia catalanilor și cronicarul epopeii almogavarilor în Turcia și Grecia, contemporan cu Arnau, le utiliza. Acele formule: „Ce pot să vă mai spun?“ sau „Și ce să vă mai spun?“

Poate că textul este o copie a unor scrieri mai vechi traduse, poate că a așternut cineva pe hîrtie o tradiție orală. Eu înclin pentru prima variantă, există amănunte prea precise. Cunosc foarte bine această epocă istorică și totul s-a petrecut exact cum povestește Arnau. Și deși îl zugrăvește pe Iacob al II-lea ca pe un ticălos, adevărul e că a fost un rege foarte abil. În loc să-l înfrunte pe papă, așa cum o făcuseră tatăl și străbunicul lui, l-a manipulat foarte bine, reușind ca acesta să-i atribuie Corsica și Sardinia. S-a prefăcut că poartă război împotriva fratelui său la stăruințele lui Clement al V-lea dar, cînd a cîștigat, s-a retras, lăsîndu-l să domnească mai departe în Sicilia, unde, în mod sigur, Iacob al II-lea fusese mai înainte rege. Astfel, insula a rămas în continuare în mîinile familiei

și departe de coroana franceză. Cu el, puterea casei de Barcelona și de Aragón s-a consolidat definitiv în Mediterana. Papa nu a putut păstra nici una dintre posesiunile templierilor din Aragón și Valencia; în schimb, Iacob al II-lea a tras toate foloasele! O apărare logică față de rivalul său francez, care a dobîndit o avere de pe urma templierilor. Banii erau și încă mai sînt elementul strategic fundamental, indispensabil pentru dotarea armatelor.

Și în sfîrșit, cu toate că Arnau îi descrie pe camarazii lui ca pe niște eroi rezistînd la tortură, este cert faptul că în Aragón s-a torturat, dar numai pentru a se salva aparențele și a-i face pe plac papei, care se plîngea încontinuu că aici călăii nu și-au dat toată silința. Tortură a fost, să nu ne lăsăm înșelați, dar la anumite suplicii se poate rezista, la altele, nu. Regele Iacob al II-lea era convins că totul nu e decît o născocire a lui Filip cel Frumos, care îl ținea sechestrat pe Sfîntul Părinte, dar chiar și așa, dorea să se aibă bine cu papa. În schimb, în Franța, s-au aplicat cele mai cumplite forme de tortură, reușindu-se ca mulți să mărturisească tot ceea ce le cerea regele. „Dacă vreți să mărturisesc că L-am ucis pe Hristos, o voi face, a spus un cavaler templier francez, dar nu pot să mai îndur."

– Toată povestea asta e foarte frumoasă, a intervenit Luis. Dar nu oferă nici un indiciu.

– Poate că există unul, răspunse Oriol, gînditor.

– Ultima frază, nu-i așa? am întrebat.

Luis luă din nou documentele și căută ultima pagină.

– „Secretul pe care l-am păstrat se află la Dumnezeu. Este ascuns în pămîntul pe care au călcat sfinții și în divinitatea Fecioarei", citi el.

– Pămîntul pe care au călcat sfinții! exclamă el. Sub picioarele sfinților și ale Fecioarei am găsit inscripțiile ascunse.

– Da, afirmă vărul lui.

– Oriol, am intervenit; aveam o idee. Nu am expus tablourile în întregime la razele X.

– Bineînțeles că am făcut-o, răspunse el. Ai văzut radiografiile.

– Să le mai vedem o dată.

Oriol ne arătă radiografiile celor trei tablouri. Picturile se distingeau cu greutate și eu l-am întrebat:

– E adevărat că o zonă a tabloului cu cît e mai opacă la razele X, cu atît apare mai albă?

– Da.

– Și dacă se vede complet albă, nu înseamnă că un metal ne împiedică să vedem?

Oriol zîmbi.

– Acum înțeleg unde bați.

– Ce e? întrebă Luis, nerăbdător.

– Simplu, am răspuns eu, radioasă. Există o parte din panoul din mijloc, pe care razele X nu au străbătut-o. Vezi o zonă complet albă pe radiografie?

– Coroana Fecioarei! exclamă Luis.

– Da, interveni Oriol. În text se spune: „Divinitatea Fecioarei“. Ăsta trebuie să fie un indiciu. Ar fi trebuit să spună: „Sfințenia Fecioarei“, odată ce Fecioara este ființă omenească, nu divină. Iar în iconografia creștină sfințenia e reprezentată printr-un cerc aurit în jurul capului, pe care îl numim aureolă sau nimb. Cînd a apărut pe radiografie, nu l-am remarcat, îl găseam normal. În anumite picturi din epocă, în special italiene, și în anumite icoane grecești, aureola nu este din stuc cu margine aurită, ci din metal; cositor aurit pe care mai întîi se gravau desene florale sau o inscripție.

Oriol s-a dus după o cutie cu scule, în vreme ce noi contemplam coroana Fecioarei de pe tablou. Cu siguranță, putea foarte bine să fie o piesă de cositor.

– Am fost un prost, spuse Oriol. Dacă în loc să folosim razele X, cum indica tatăl meu în testament, am fi utilizat infraroșii, am fi văzut dacă există și un desen sau o inscripție sub metal. Dar n-o să așteptăm ziua de mîine ca să folosim reflectografia...

Nimeni n-a vrut să aștepte. Am răsturnat tabloul pe o masă și cu o lamă subțire Oriol începu să verifice aureola de jur împrejur. După o clipă, ridică o margine. Era adevărat! Era făcută dintr-un metal fin și cam elastic! Cu foarte mare grijă a desprins coroana, care a ieșit ca o piesă întreagă. Și dedesubt, la o simplă vedere, se putea citi: „Illa Sanct Pau“[1].

– Insula San Pablo! am exclamat. Comoara e într-o grotă marină în insula San Pablo!

– Insula San Pablo? întrebă Luis. N-am auzit niciodată vorbindu-se de ea.

– E adevărat, confirmă Oriol. Nici eu.

Zîmbetul mi-a înghețat pe buze.

San Pablo. O insulă necunoscută! Probabil că e foarte mică sau foarte îndepărtată. Am căutat-o, eu, în tot felul de hărți și de atlase, iar tovarășii mei, întrebînd pe oricine ar fi putut ști, de la proprietari de vapoare pînă la geografi. Cînd ne-am adunat pe seară, nimeni nu avea nici un indiciu despre locul unde s-ar afla o asemenea insulă.

– N-am încetat să mă gîndesc la ea toată ziua, spuse Luis. Nu și-o fi schimbat numele? Nu or fi numit templierii insulele, dată fiind condiția lor religioasă, cu nume de sfinți?

– Este foarte posibil, conveni Oriol.

– Pe hartă apar San Pietro și San Antioco[2] în Sardinia, am recitat eu, privindu-mi notițele. Mai departe, în Italia

---

[1] Insula Sfîntul Pavel, combinație de latină și catalană. Numele Sfîntului Pavel este „Pablo“ în spaniolă și „Pau“, în catalană.
[2] În italiană, Sfîntul Petru și Sfîntul Antioh

e o altă insulă San Pietro într-un mic arhipelag din marea Tireniană numit insulele Lipari, iar în golful Tarento, e una San Antico. Apoi, ar trebui să mergem în marea Adriatică sau Ionică în căutarea altor sfinți.

– Nu, e prea departe, afirmă Oriol.

– Am căutat după nume și în indicele unui atlas, fără să găsesc nici o insulă cu denumirea de San Pablo, Sant Pau, Sant Pol, Saint Paul, Santo Paolo[1], nici măcar folosind aceleași nume, dar fără sfînt, am încheiat eu, eficientă.

– Trebuie să fie relativ apropiată de Peñíscola, spuse Oriol.

– De ce? am vrut noi să știm.

– Datele menționate în relatare dau indiciul, explică istoricul nostru. Arnau d'Estopinyá menționează întrevederea călugărului Jimeno de Lenda cu regele Iacob al II-lea în Teruel la 19 noiembrie, ca moment în care s-a luat hotărîrea de a ascunde comorile. Asta e o dată foarte tîrzie pentru o galeră. Acest tip de ambarcațiune opera doar din mai pînă în octombrie. Erau nave foarte rapide, dar cu pescaj mic și nu erau pregătite pentru o mare turbulentă și foarte agitată. În plus, ofereau un acoperămînt redus pentru echipaj; ocnașii trăiau pe punte și aproape goi. Ăsta a fost un element decisiv în bătălia de la Lepanto, aproape trei sute de ani mai tîrziu. Flota aliată creștină s-a năpustit asupra galerelor turcești în golful Lepanto, unde se refugiaseră ca să petreacă iarna. Era începutul lui octombrie și parte din echipajul otoman se întorsese deja acasă.

Un căpitan de galeră experimentat precum Arnau nu ar fi riscat nava și încărcătura plecînd foarte departe în acea perioadă a anului. În plus, la 5 decembrie, cînd regele l-a întemnițat pe maestru, Arnau revenise de mult, așadar, a stat pe mare doar vreo zece zile cu totul. Eu aș limita căutarea pe o rază de două zile de călătorie cu

---

[1] Sfîntul Pavel

galera de la Peñíscola; această zonă include țărmurile care îi erau mai familiare lui Arnau. Priviți...

Se duse spre harta Mediteranei pe care o aveam întinsă pe masă și, luînd un compas, puse un vîrf în Peñíscola și îl lărgi în așa fel încît celălalt braț al instrumentului să ajungă la Capul d'Agde[1] și trasă un cerc înăuntrul căruia intrau insulele Baleare și ajungea la sud pînă la Mojácar[2].

– Nu cred să se fi apropiat de Capul d'Agde. O navă templieră în teritoriu francez s-ar fi aflat în primejdie, iar dinspre nord veneau frigul și furtunile. Și un marinar încercat ca el, bun cunoscător al navei sale, niciodată n-ar fi riscat să străbată, în acel anotimp, o zonă de Tramontana[3]. Cred că s-a dus spre răsărit sau spre miazăzi. Asta include insulele Columbretes[4], foarte aproape de Peñíscola, Balearele și toată coastă meridională, dar nu dincolo de Guardamar, poate pînă la Capul Palos[5]. Începînd din acel punct, era zona maură.

– Nu există o insulă cu nume de sfînt în Columbretes, nici în Baleare, nici pe coasta valenciană sau murciană, am afirmat eu. Dar, sînt niște insulițe înainte de a ajunge la Capul Gata[6]: San Pedro, San Andrés și San Juan.

– Prea departe, și nu apare sfîntul nostru, spuse Oriol.

– Există un sat pe coasta catalană numit Sant Pol, iar în Alicante, Santa Pola[7], comentă Luis.

– În fața localității Santa Pola există o insulă care e o bună candidată, le-am adus eu la cunoștință. Dar nu are

---

[1] Promontoriu pe coasta Golfului Lyon, în sudul Franței
[2] Localitate pe coasta Mediteranei în sud-estul Spaniei
[3] Vînt din nord-vest, asemănător mistralului, și care bate în sudul Franței.
[4] Grup de insule mici de origine vulcanică, în Golful Valenciei, în dreptul localității Castellón de la Plana, în apropierea căreia se află Peñíscola.
[5] Cap în sud-estul Spaniei, în provincia Murcia
[6] Capul Gata, cu care se termină masivul muntos cu același nume în Golful Almería, în sudul Spaniei.
[7] Denumirile în catalană pentru Sfîntul Paul (Pavel), Sfînta Paula

nume de sfînt: apare pe hartă ca Noua Tabarca sau insula Plana.

– Știu ceva despre asta, spuse Oriol. Carol al III-lea, în secolul al XVIII-lea, sătul de faptul că insula era o bază permanentă a piraților, a făcut să se construiască un sat fortificat și l-a repopulat cu creștini eliberați, de ascendență genoveză, captivi la algerieni, originari din insula Tabarca, o veche posesiune spaniolă în nordul Africii unde practicau pescuitul de corali. De aici vine acest nume.

– Așadar, insula a fost un cuib de pirați. Pirați sarazini, nu? am întrebat. Ce se întîmpla în insulă cînd nu era creștină?

– Cronicile musulmane din regatul Murciei, căruia îi aparținea această zonă înainte de Reconquistă, povestesc că nu era locuită, dar că avea un port bun de care profitau pirații, dușmani ai Islamului.

– Între aceștia se afla și Arnau d'Estopinyá?

– Cu siguranță, afirmă Oriol. Regele Murciei, la mijlocul secolului al XIII-lea, îi era vasal regelui Castiliei, pînă cînd o revoltă a mahomedanilor l-a făcut pe Iacob I, bunicul lui Iacob al II-lea, să intervină ca să-i ajute pe castilieni. Zona a fost anexată definitiv de coroana aragoneză grație unui tratat cu Castilia de la începutul secolului al XIV-lea, cu vreo doi ani înainte de căderea templierilor. Este sigur faptul că Arnau cunoștea bine insula, fie pentru a apăra de aici pămînturile creștine, fie pentru a-i ataca și prăda pe musulmani.

Am stabilit ca Oriol să revadă istoria insulelor și să caute una care s-ar fi putut numi Sant Pau, San Pol ori San Pablo. Prima candidată era insula Noua Tabarca.

În dimineața următoare m-a sunat pe mobil.

– Ia notă, îmi spuse el, dar fără să aștepte ca eu să-mi iau un creion. Istoricii Mas i Miralles și Llobregat Conesa cred că numele de Santa Pola este pre-arab și că

înainte trebuie să fi fost Sant Pol, deoarece arabii schimbau toponimele la feminin. Ei îl scriau *Shant Bul,* a cărui pronunție e cea mai asemănătoare cu Sant Pol. Numele sfîntului vine de la presupusa debarcare a acestuia în Portus Ilicitanus, denumirea romană a localității Santa Pola, în anul 63 d.Hr., ca să evanghelizeze Spania. Din pricina vecinătății, insula a început să fie numită San Pablo și, după alți istorici, zona locuită a insulei Tabarca a apărut pentru mult timp în registrele parohiale ca satul San Pablo.

Inima mi-a tresărit.

– Acum avem indiciul, am șoptit.

PATRUZECI ȘI UNU

Am văzut-o pe înserat. Soarele lumina insula, care se alungea, aproape în paralel cu orizontul senin, și plutea pe apele de un albastru-închis. Zidurile se ridică în partea ei dreaptă, deasupra mării, strîngînd între ele localitatea unde cel mai mare edificiu este o biserică avînd aspect de fortăreață. Toate construcțiile, ziduri și acoperișuri, străluceau în lumina roșiatică a asfințitului, într-un contrast de umbre conferind volume cubiste caselor din sat care, din perspectiva noastră, părea scos dintr-o poveste cu pirați. Insula este de cîteva ori mai lungă decît lată și se strîmtează spre centrul ei, unde se află un port care privește spre nord, spre continent. În partea ei dreaptă apăreau distanțate și cenușii două turnuri, dintre care unul s-a dovedit a fi un far.

Eram pe coama muntelui din Santa Pola și Luis ne-a condus pînă la far; priveliștea era impresionantă și insula, scăldată în lumină, contrasta cu plaja în umbră pe care o vedeam la picioarele prăpastiei cu care se termina brusc muntele înspre mare. Dacă te apropiai de margine, te apuca amețeala.

– Insula comorii, am gîndit cu voce tare. Ce frumoasă e!

Locul mirosea a pini și, deodată, ieșit din partea de jos a țărmului abrupt, s-a ridicat, tăcut, un fluture cu aripi rigide, multicolore, gigantice, care a trecut plutind în aer

pe deasupra capetelor noastre. Era o fată zburînd cu parapanta, o urmă un băiat și apoi altul. Ieșeau din umbrele de jos, pentru ca soarele la asfințit să-i lumineze din plin. Era frumos.

Luis a explicat că briza mării, lovindu-se de munte, crea un curent de aer aproape vertical și că de aceea erau în stare să se ridice destul de mult deasupra stîncilor. Nu știu motivul pentru care i-am identificat pe acei ucenici de îngeri cu noi trei. Ei, atîrnați de abis cu aripi fragile de pînză, iar noi, plutind într-o aventură făcută din vorbe vechi și istorii îndepărtate. Ți-era frică să-i privești. Intuiam eu oare primejdia din peripețiile noastre? M-a apucat dorința să-l îmbrățișez pe Oriol care, la fel ca și Luis, contempla priveliștea în tăcere. Stăteam între cei doi și îi strîngeam de talie; nu voiam să fac nici o discriminare. Ei m-au apucat de umeri și am simțit trupurile lor calde și acea camaraderie ca atunci cînd, fiind copii, ne aveam bine. Mi-am amintit cuvintele poetului Kavafis din *Itaca* și am știut că trebuie să trăiesc acel moment de iluzie, de speranță; trebuie să mă bucur de fiecare clipă a zilelor ce vor veni. Mi-am îndreptat atenția asupra frumuseții peisajului și a căldurii sentimentelor mele față de prietenii mei și, după ce mi-am umplut plămînii cu aer într-o încercare zadarnică de a ține minte tot, de a păstra pentru totdeauna: lumina, prietenia, emoția, culoarea mării, strălucirea zidurilor din insulă… am oftat.

– Oare ce ne hărăzește aventura asta? am spus eu.

Băieții nu au răspuns. Poate că se întrebau același lucru.

Am văzut-o apropiindu-se de la prora ambarcațiunii care făcea traseul de la Santa Pola la Noua Tabarca. Ziua era limpede, marea, calmă, iar soarele, încă jos, reverbera peste ape, în așa fel încît insula părea că se află în

mijlocul unui lac de lumină. În partea aceea, niște colți de stîncă precedau insula și apoi satul apărea cățărat între ziduri, și imediat, silueta imensă a bisericii ieșind în evidență peste toate. Cele patru ferestre baroce mari, situate mai sus de acoperișul oricărei alte clădiri, mi-au amintit de ambrazurile unei brigantine gata să-și arate tunurile. Pescărușii zburau deasupra capetelor noastre și în apele diafane am văzut plutind o meduză de culoarea purpurei, aproape tot atît de mare cît o minge de fotbal.

Pe vapor, nu foarte plin la acea oră, călătoreau turiști care urmau să-și petreacă ziua și, în onoarea lor, la sosirea în port, marinarii au aruncat pîine în apă pentru ca niște pești frumoși, argintii și lacomi să apară cu sutele, bulucindu-se în jurul mîncării.

– Nu te opri pentru pești, îmi spuse Oriol. O să ne săturăm să-i tot vedem.

Am coborît pe mal și, îndreptîndu-ne spre sat, am traversat o poartă deschisă în zidul gros din piatră de calcar gălbuie și roasă de timp. Mă simțeam ca atunci cînd eram mică și vizitam atracția piraților în vreunul din parcurile din Florida. În interiorul acelei porți erau două firide, una dedicată Fecioarei, iar cealaltă avînd mai multe imagini sacre și flori de plastic. Ne-am lăsat lucrurile la hotel și ne-am grăbit să dăm o raită în inspecție. Insula nu le era necunoscută celor doi veri, fiindcă o vizitaseră de mai multe ori, copii fiind, împreună cu familiile lor.

Noua Tabarca își onorează cel de al doilea nume de insula Plana. În realitate, sînt două insule, care în total se întind cam pe o mie trei sute de metri, cu cîte o cîmpie centrală pe fiecare din ele și care se ridică la o medie de șapte sau opt sute de metri peste nivelul mării. Cea mai mică, situată la vest, este cea mai înaltă și cea care, înconjurată de ziduri, cuprinde satul. Zidurile sînt construite în majoritatea tronsoanelor chiar deasupra stîncilor ascuțite

care coboară de-a dreptul în mare. Mai jos, în partea de mijloc, istmul adăpostește o plajă la sud, și portul, la nord, privind spre continent. Aici, prietenii mei au apreciat schimbările: o zonă urbanizată cu rampe și mai multe restaurante cu fața spre plajă. În cealaltă parte a insulei celei mai mari e un turn de apărare, o construcție contemporană cu satul, dar cu temelie romană, un far, și în capătul cel mai îndepărtat, cimitirul. Tot acolo se află și rămășițele unei vechi ferme, dar tot ce crește cu succes în zonă în ziua de azi, în afară de buruieni, sînt niște nopali. Am căzut de acord că, date fiind înălțarea bruscă din mare a insulei și forma capricioasă pe care o iau stîncile, existența grotelor este garantată.

Explorarea noastră, din apă, a început după-amiaza. Ne-am echipat cu niște ochelari simpli de scufundare, un tub și niște papuci închiși de plajă, care nu îngreunează înotul, permit mersul pe mal și împiedică înțepăturile aricilor de mare și tăieturile, atunci cînd îți sprijini picioarele de stîncile scufundate. Totul la fel ca atunci cînd eram copii, doar că pe vremea aceea foloseam sandale de plastic. Înfățișarea noastră era asemănătoare cu aceea a atîtor turiști care vin să se bucure de fundul mării care înconjoară insula.

Am ieșit din sat prin poarta care se deschide în zidul din vest și am dat peste un pinten, aproape legat de o insuliță, numit al Carierei de Piatră, destul de jos ca să ascundă peșteri, și pe care am hotărît să nu-l explorăm. După-amiază, așa cum se întîmplă în general în această epocă din an, s-a ridicat *lleberig*-ul[1], vîntul de sud-vest care a făcut să se agite marea în partea sudică. Cu toate astea, în nordul insulei, apele erau în continuare ca în palmă și acolo, sub întinderea zidurilor, care se înălțau pe verticală deasupra capetelor noastre, am început să înotăm.

[1] Denumirea în catalană a vîntului din sud-vest

Eram înflăcărați, cu o dispoziție excelentă și din cînd în cînd băieții se luau la întrecere, lăsîndu-mă în urmă. Oriol, mai înalt și mai subțire, cîștiga, cu toate că Luis, care-și păstrase ceva din robustețe, părea să fie mai musculos decît vărul lui. La un moment dat, nefiind ei atenți, privind un banc de salpe cărora le scînteiau în soare spinările argintii cu dungi aurii, am înotat ca din pușcă, pentru ca, de cum am luat distanță, să fac haz de încetineala lor. Mă simțeam ca atunci cînd eram mică și doar văzîndu-le trupurile bine dezvoltate de bărbați îmi dădeam seama de trecerea timpului.

Am parcurs vreo trei sute de metri înspre răsărit, pînă cînd am ajuns în port, și am observat vreo două locuri unde zidurile aveau spărturi la nivelul mării și care poate că fuseseră vechi peșteri îngropate și pe care am hotărît să le cercetăm ulterior mai amănunțit. Despărțită de-acum de fortăreață, am descoperit o mică grotă fără prea multe posibilități și, după ce am cercetat-o, aflîndu-ne în apropierea portului, am continuat traseul înotînd pînă în spatele digului.

Următorul tronson începea cu o insuliță și un țărm accidentat cu plăci de piatră înaintînd în mare și un taluz de trei sau patru metri despărțind linia de coastă de terenul plat de deasupra. Un tronson mai încolo, am găsit un arc scufundat care separă recifele de un bazin mare de piatră, cu apă caldă, deschis către țărm. Insula ne oferea acolo un frumos peisaj submarin format din roci pline de viață, anemone verzi și galbene, stele de mare roșii, arici, corali… care deodată se deschideau în avalanșă pe un fond albastru-închis sau către întinse cîmpuri cu posidonia[1] oceanică verde, denumită pe insulă, în mod greșit, și

---

[1] Plantă marină din Mediterana, formînd vaste întinderi de cîmpuri submarine care adăpostesc și hrănesc numeroase specii de pești. Este amenințată de poluare și de invazia algelor „ucigașe“.

algă, deși sînt plante complete cu rădăcină, tulpină, frunze și fruct. Crește pe nisipul alb, la mică distanță de suprafață și, acolo, între frunzele ei, pasc liniștiți nenumărați pești. Cîrduri de *obladas*[1], salpe, dorade și *sargos*[2] argintii. Și de asemenea, pești verzi și multicolori, care se apropiau uneori, cîte unul, privindu-mă curios prin sticla ochelarilor personali. Marea era liniștită și soarele se filtra de la suprafață, estompînd la o adîncime mai mare culorile roșii și galbene, dar păstrîndu-le aproape de suprafață, unde înotam noi. A fost o după-amiază foarte plăcută și, cu toate că nu am găsit nici urmă de alte peșteri, cînd am ajuns la așa-numita Stîncă de Schimbare a Gărzii, la capătul vestic al insulei, am hotărît să încheiem explorarea pentru acea zi; sufletele noastre continuau să debordeze de fericire.

Înainte de cină, într-un bar, am intrat în vorbă cu un bătrîn pescar originar din insulă, al cărui nume, Pianelo, scotea în evidență istoria locului. Ne-a vorbit despre Cova del llop marí[3], situată, de fapt, la cîțiva metri de locul în care ne aflam, sub fortificațiile din sudul acelui port-cetate. Ne-a povestit legendele grotei, loc în care se refugia ultima focă solitară în prima treime a secolului al XX-lea; istorii cu pirați, contrabandiști, pescari și cu fecioare sechestrate care se lamentează urlînd în lungile nopți de iarnă cu vînt. Peștera, la nivelul mării, pătrunde cîțiva metri în interiorul insulei și Luis a propus să ne îndreptăm spre ea imediat a doua zi de dimineață. Oriol era de părere să ne continuăm explorarea sistematică, să începem cu Stînca de Schimbare a Gărzii, să înaintăm de-a lungul coastei, din sud spre vest, pînă cînd ajungeam la incinta

[1] Specie de pești mediteraneeni
[2] Altă specie de pești mediteraneeni
[3] În catalană, „Peștera lupului de mare“

fortificată, unde aveam să găsim *cova.* A fost rîndul meu să decid. Propunerea lui Oriol a avut cîștig de cauză.

Îmi amintesc de acea cină cu o deosebită afecțiune, îmi simțeam trupul obosit și îndurerat de efort, dar am mîncat și am băut bine, am rîs mult, în ciuda sau grație glumelor și insinuărilor cu caracter sexual pe care mi le arunca Luis. Iar se cocoșea, se arăta amuzant de agresiv și părea că-l nemulțumește pe Oriol ca posibil rival la a-mi face curte. Părea să aibă o idee foarte clară asupra orientării sexuale a vărului său. Prea clară.

Eu îl priveam pe Oriol, îi așteptam comentariile, reacția la prostiile vărului său, zîmbetul pe care-l afișa încontinuu privindu-mă cînd pe mine, cînd pe Luis, rîsul, uneori zgomotos care-i punea în evidență dinții albi. E adevărat că gesturile lui, în anumite ocazii, puteau fi interpretate ca fiind afectate, dar eu nu mă puteam împiedica să nu simt în stomac ceva foarte special atunci cînd privirile noastre se întîlneau zăbovind, simțind o plăcere, în explorarea ochilor celuilalt.

Am hotărît să facem o plimbare înainte de a ne culca și Luis a spus că trebuie să urce o clipă în cameră.

M-am trezit pășind cu Oriol spre ușă și am trecut hotărîtă pragul, scuzîndu-mi gîndul răutăcios de a nu-l aștepta pe tovarășul nostru cu un:

– Insula e mică, o să ne găsească el.

PATRUZECI ȘI DOI

Am mers pînă la zidul din nord, plimbîndu-ne pe străduțe mărginite cu garduri de piatră tăinuind grădini ascunse peste zidurile cărora evadau caprifoi și iasomii parfumate, pe care lumina felinarelor le arăta în culori de scorțișoară, liliachii și albe pe fond verde. Florile de rochița-rîndunicii se deschideau în piațeta bisericii și un palmier își profila silueta exotică pe cerul înstelat. Era o noapte caldă de început de iulie și insula, odată ce turiștii o părăsiseră cu ultimul vapor, se arăta intimă, primitoare, singuratică.

L-am apucat pe Oriol de mînă și inima îmi bătea cu putere din pricina îndrăznelii și a plăcerii mele de a mi-o simți cuprinsă de a lui, mare, caldă. Am mers în tăcere pînă la rondul de pe culmea zidurilor.

În fața noastră, se întindea golful cu ape negre brăzdate de vreo barcă de pescuit și încadrat de luminile de pe țărm. Santa Pola în față, la dreapta, farul încununînd muntele, și mai în depărtare, orașul Alicante.

Ne-am așezat pe balustrada rondului cu care se termină fortificațiile, la cîțiva metri mai sus de locul unde valurile lovesc blînd peretele cu un clipocit continuu și domol.

Și după cîteva minute de tăcere, cu vocea scăzută, el începu să vorbească, deodată, continuînd poate conversația noastră din noaptea de Sînziene.

– Încă mă mai doare moartea tatălui meu, abandonul lui.

– Sînt sigură că nu a vrut să te abandoneze. Poate că avea un angajament de onoare – Oriol mă privi întrebător. Poate vreo făgăduială făcută unui prieten – nu mă gîndeam să-i povestesc acea viziune din care am aflat că tatăl lui era hotărît să moară ca să-și răzbune amantul, cel puțin nu pentru moment.

– Știi tu, am continuat eu, la tăcerea lui, jurămîntul templierilor, cel al legiunii sacre tebane de care mi-ai povestit...

Îmi aminteam ceea ce chiar Oriol îmi spusese. „Nu e frumos să iubești pe cineva atît de mult încît să-ți dai viața?“

– Povestea aia nu s-a terminat, îmi spuse el după o clipă, meditativ, poate ghicindu-mi gîndul. Între noi și familia Boix încă mai poate curge sînge.

M-am înfiorat. Erau aceleași cuvinte ca ale lui Artur.

– Observă această pace, frumusețea momentului, continuă el. O simt ca pe liniștea de dinaintea furtunii. Artur Boix nu va renunța la comoară. Nu știu cum, dar sînt sigur că ne supraveghează.

Mîna lui continuă să o cuprindă pe a mea și, pronunțînd acele cuvinte, a strîns-o cu și mai multă putere. Am tăcut și, pe neașteptate, el spuse:

– Legămîntul, cel al cavalerilor templieri. Ai jura cu mine?

Propunerea lui mă lăsă stupefiată și gînditoare. Din punct de vedere istoric, era un pact între persoane de același sex. O fi insinuînd Oriol că ăsta e și cazul nostru? Nu știam dacă doream să-i răspund sau nu, sau cel puțin nu în cuvinte, și am hotărît să risc, așa cum o doream: cu un sărut. Și cu inima palpitînd, am început să-mi apropii gura de a lui, voiam să mai simt încă o dată gustul mării, al adolescenței.

– Așadar, aici erați!

Din sutele de ocazii în care l-am urît pe Luis, fără îndoială că asta le-a întrecut pe toate. E talentul lui să deranjeze și pe care este în stare să-l exercite chiar și atunci cînd nu și-o propune. Era acolo, la capătul rondului, apropiindu-se de noi, dar încă departe ca să aprecieze poziția noastră în umbră.

Distanța față de Oriol, care se micșora cu cîteva secunde în urmă, s-a mărit brusc și i-am lăsat mîna. Nu credeam ca Luis să-și fi dat seama de ceva și nu voiam să-i dau apă la moară pentru glumele lui necugetate.

După ce puțin mai tîrziu ne-am retras în camerele noastre, eu încă mai simțeam căldura mîinii lui Oriol într-a mea și mai tînjeam după acel sărut neîmplinit. Oftam din pricina asta, sprijinită de pervazul ferestrei care dădea spre sud, spre întinsa mare, contemplînd luminile îndepărtate ale vreunui vapor, cînd am auzit cîteva ciocănituri discrete în ușă. Inima mi-a sărit din piept.

Mi-am spus că e Oriol, că și el a simțit la fel ca mine și că apariția vărului lui l-a deranjat la fel ca și pe mine. M-am dus alergînd la ușă și, cînd am deschis-o, m-am aflat în față cu Luis. Zîmbea pe jumătate șugubăț, pe jumătate seducător.

– Îți țin o clipă de urît? se oferi el.

– Să te ia naiba! Cretinule! i-am aruncat eu, închizînd ușa cu toată puterea ca să i-o trîntesc în nas. Chiar o fi crezut tîmpitul ăsta propriile bancuri?

Indignare, frustrare, zbucium, nu știu cum să exprim tot ce simțeam în acel moment, dar mînia se risipi curînd. Eram tulburată, doream acel sărut și eram sigură că Oriol l-ar fi acceptat cu încîntare. Mi-o spunea ceva din interior. Nu, nu puteam să mă împac cu acest eșec. Mi-am privit inelele. Diamantul sclipea nevinovat, pur, amintindu-mi

de obligația față de Mike, iar cel roșu rubiniu strălucea acum ironic, plin de pasiune. Mi-am scos amîndouă inelele, le-am pus pe noptieră și le-am acoperit mînioasă cu perna. Nu voiam să le văd.

M-am gîndit la mama și la povestea ei cu Enric. Cel puțin, ea a avut curajul să încerce. A ieșit prost, dar nu a fost vina ei. Oi fi eu o lașă?

Am deschis ușa și am ieșit cu grijă pe culoar, nu era nici urmă de Luis, și m-am oprit în fața ușii lui Oriol cu nodurile degetelor ridicate ca să ciocănesc. Și în această postură am rămas nemișcată, ca năucită. Ce-i voi spune? „Îți țin o clipă de urît, așa cum mi-a propus vărul lui mie? Îmi datorezi un sărut?“ Mi-am dat seama că asta era ceea ce María del Mar încercase să împiedice în ultimii paisprezece ani. Brusc, mi s-a făcut frică. Ce-o să creadă Oriol? O fi într-adevăr *gay* și o să mă respingă? Sau, chiar și mai rău, mă va accepta cum o făcuse Enric cu mama? Dar Mike?

Mi-e rușine să mărturisesc că am bătut în retragere spre camera mea. M-am gîndit la mama. Era nevoie de curaj ca să faci așa ceva! Mai ales dacă simți ceva pentru cealaltă persoană și te temi să nu strici totul. În acea noapte am plîns în pernă din pricina lașității mele, cu cele două inele închise în sertarul noptierei.

A doua zi se anunța strălucitoare și fără nori, cu o mare liniștită și, deschizînd fereastra, proasta mea dispoziție de peste noapte își luă zborul prin ea. Am hotărît să mă bucur de această zi și după un mic dejun copios, plin de rîsete, nu lipsite de priviri încărcate cu intenții, toți trei debordam de veselie.

Dimineața a fost continuarea după-amiezii de neuitat din ziua anterioară. Un soare care îți mîngîia pielea chiar și sub apă, luminînd cîmpurile de posidonia verde pe

nisipurile albe în contrast cu pereții de piatră coborînd aproape vertical în adîncurile cu fundul invizibil, cu sute de pești plutind la adîncimi diferite, în surprinzătoare transparențe de albastru din ce în ce mai închis. Și gustul de sare în gură amintindu-mi de savoarea primului sărut. Era o Mediterană prietenoasă și afectuoasă care mă purta îndărăt, în frumoasele zile de vară ale copilăriei mele.

În afară de plăcerea mării, explorarea porțiunii dintre extremitatea estică a insulei Tabarca și plajă nu a adus nici o descoperire. Dar în zona de la sud-vest, sub niște enorme stînci pe care sînt așezate zidurile satului, ne aștepta o surpriză. Acolo unde speram să găsim Cova del llop marí, nu am găsit o grotă, ci două, despărțite printr-un golfuleț. Erau asemănătoare, cu toate că una era mai adîncă decît cealaltă. Se intra înot și fundul era mai jos în primii metri, ca să se ridice apoi deasupra nivelului apei, oferind un sol stîncos acoperit pe anumite porțiuni cu pietre. În amîndouă se ajungea repede la o zonă unde niște stînci mari închideau capătul peșterii. Eram pregătiți cu lanterne, dar explorarea grotelor nu a oferit nici un rezultat care să ne dea speranțe.

În zilele următoare am cercetat conștiincios toate peșterile, chiar săpînd cu unelte pe fundul de nisip sau de pietricele de deasupra suprafeței mării. Buna noastră dispoziție suferea o deteriorare progresivă pe măsură ce se pierdeau speranțele de a găsi ceva, rîsetele încetară și puțin cîte puțin, pe lîngă descurajare, a apărut oboseala, dezamăgirea. Rezistam, dar în sfîrșit am ajuns la dureroasa concluzie că acela e sfîrșitul aventurii noastre.

PATRUZECI ȘI TREI

La întoarcere, Oriol a vrut să oprească în Peñíscola, ca să vizităm baza maritimă a templierilor, de unde Arnau d'Estopinyá pornea să-i pedepsească pe păgîni.

– Poate vom găsi vreo pistă, a argumentat el, ca să ne convingă.

Adevărul e că n-aveam chef de vizite turistice, eram cu moralul la pămînt. Basmul cu comori și cu pirați s-a spulberat odată cu un ultim tur al insulei, fără ca nimic nou să ne atragă atenția în nici una dintre peșterile găsite înainte și pe care le-am explorat din nou la milimetru. Nici un indiciu care să ne permită să presupunem că Arnau ar fi ascuns aici legendara lui comoară. Nici nu am putut stabili locul vreunei alte grote necercetate încă. Am fost meticuloși, ne-am oprit la fiecare crăpătură, am mișcat pietrele din loc, am săpat în nisip. Și, nimic. Era ca atunci cînd, copii fiind, ne jucam cu baloane mari și frumoase de săpun, dintr-acelea care formează un curcubeu pe suprafața lor și care, spărgîndu-se dintr-odată, ne lăsau cu o expresie de dezamăgire pe chipul ud.

– Aici n-am găsit nimic, spuse Luis, abătut. Să ne întoarcem cît mai curînd la Barcelona.

Eu eram de acord, dar, încă o dată, l-am susținut pe Oriol. Avea el întotdeauna dreptate sau voiam eu să-i fac pe plac? Răspunsul era evident.

Am străbătut zona veche a satului și fortăreața. Oriol emana o surprinzătoare energie și bună dispoziție, în vreme ce Luis și cu mine de abia ne tîram picioarele de cît de deprimați eram. Am văzut castelul papei Luna[1], schismaticul, instalat aici la vreo două sute de ani după Arnau al nostru și după bătrînul comandor Pere de Sant Just, care a predat fortăreața, portul și satul trupelor lui Iacob al II-lea, fără să opună nici o rezistență, la 12 decembrie 1307. S-a construit mult de atunci, după vremea templierilor, dar încă se mai pot identifica elemente arhitectonice din secolul al XIII-lea, aceleași pietre pe care le-a văzut Arnau d'Estopinyá, dacă o fi existat vreodată un asemenea personaj.

Apoi, Oriol a propus să privim ansamblul monumental de pe plajă, iar Luis, prost dispus, și eu, obosită, l-am urmat. Acolo, la malul mării, văzînd fortăreața în depărtare, Oriol a spus:

– Cred că am găsit peștera.

– Ceee? am răspuns noi într-un glas.

– O avem. Zîmbea satisfăcut, văzîndu-ne chipurile.

– Dar n-am găsit nimic! am exclamat eu.

– Ba da. Am găsit. Zîmbi și mai tare. Era încîntat.

– Am găsit, ce? După tonul agresiv al lui Luis, gîndul lui era vădit: vărul lui își bătea joc de noi.

– O pistă. O pistă importantă.

– Ce pistă?

– Pietrele.

– Hai, Oriol! Luis începuse să se supere. Am văzut milioane de pietre. Am mîinile zdrelite de cît le-am mișcat din loc.

---

[1] Este vorba despre cardinalul aragonez Pedro de Luna, ales papă la Avignon în 1394 cu numele de Benedict al XIII-lea, pe cînd la Roma era papă Bonifaciu al IX-lea. În 1417, se instalează în castelul fortificat de la Peñíscola, continuînd să se considere papă.

– Da, dar puține din granit sau marmură.

– Granit sau marmură? am întrebat, încercînd să obțin mai multe informații.

– Pietre rotunjite. Ca niște bolovani de trei-patru kilograme.

– Am văzut munți de pietre rotunjite, am răspuns.

– Dar trebuie să fie de granit sau marmură, repetă Oriol.

– N-am observat. E bine? sări Luis cu gura. Unde vrei să ajungi?

– Pietre rotunjite de granit sau de marmură într-o insulă unde nu există acest tip de rocă. Asta vă spune ceva?

– Că nu se potrivește, am răspuns. Că nu are nici o noimă.

– Le-or fi adus curenții, se aventură Luis.

– Tu crezi că niște curenți coboară pietre pe fundul mării și le ridică din nou?

– Poate.

– Nu. Aceste pietre au fost aduse de mîna omului și astupă intrarea unei peșteri scufundate.

Luis și cu mine ne-am privit uluiți.

– Da, și au o formă rotunjită pentru că au fost proiectile, continuă Oriol. Proiectile de catapultă care serveau și ca lest pentru galere.

Și rămase tăcut, observîndu-ne.

– Hai, dă-i drumul odată! se impacientă Luis.

– Bine. Ascultați-mi teoria. În partea de sud a insulei, înspre răsărit, în fața unui mal abrupt și scufundată la un metru și jumătate de suprafața mării la reflux, e o grămadă de bolovani foarte asemănători între ei. Sînt de mărime apropiată și aparțin unor minerale care nu se găsesc în Tabarca. În acea zonă se află doar roci metamorfice de culoare verzui-închis și cîteva, în ocru; în insulă

s-a extras în trecut acest mineral. Mi-au atras atenția la primul nostru tur și am verificat în cele următoare. Pietrele la care mă refer eu au fost aduse de oameni. Cine ar aduce acești bolovani atît de asemănători ca formă și cu o compoziție atît de diferită? E logic să te gîndești că nu au fost cărați *ex professo,* ci mai degrabă cineva care îi folosea în mod obișnuit a hotărît să se debaraseze de ei dintr-o nevoie precisă. Am ajuns la concluzia că trebuie să fi fost o galeră; îi foloseau ca lest și ca proiectile.

– Explică-mi cum e cu proiectilele, a vrut să știe Luis.

– Galerele aveau un echipament reglementat, depinzînd de mărimea lor. Inventarele scrise care au ajuns pînă la noi sînt foarte riguroase, atîtea vîsle, timone de schimb, coifuri, platoșe, lănci, arbalete, arcuri, săgeți, mașinării de război și... proiectile pentru acestea. La sfîrșitul secolului al XIII-lea, galerele venețiene erau echipate deja cu artilerie, dar cel mai probabil este că pe *Na Santa Coloma* a lui Arnau d'Estopinyá încă se mai foloseau bătrînele catapulte. Și acestea lansau pietre rotunjite, ca să spargă navele inamice, și urcioare cu naftă aprinsă, ca să le incendieze. Dar nu contează, chiar dacă Arnau folosea artileria, în acea epocă, tunurile trăgeau cu pietre. Simplu ca bună ziua.

Dacă vrei să ascunzi o peșteră care se deschide aproape de suprafața mării într-un mic sifon, cum trebuie să fie în acest caz, miști niște pietre mari, ca să le împiedici pe cele mai mici să o ia spre fundul mării, și acoperi totul cu proiectile care îți servesc drept lest în cală. În felul ăsta, ascunzi intrarea în peșteră, dar poți s-o deschizi oricînd dînd la o parte acești bolovani cu o mărime ușor de mînuit. Cum vi se pare?

– De necrezut! am exclamat, impresionată. Așadar, încă ar mai putea exista comoara?

– Sigur că da.

– Și cum de-ai așteptat atîta timp ca să ne spui asta? Deși vocea lui Luis lăsa să se ghicească înflăcărarea, acesta părea plin de resentimente.

– Pentru că mă tem de Boix și de oamenii lui. Am fost atent tot timpul călătoriei și nu am văzut nimic și pe nimeni ciudat, dar sînt sigur că sîntem supravegheați. Artur Boix n-o să se dea bătut și m-am gîndit că ar fi mai bine ca ei să creadă că ne retragem dezamăgiți. Mă miră faptul că nu am observat nimic, dar sînt convins că știe tot ce facem. Mi-e teamă chiar că am microfoane în mașină și, de aceea, am vrut să vorbim aici, pe plajă, și o să vă rog să nu mai discutăm despre asta nici în automobil, nici acasă.

– Dar mai devreme sau mai tîrziu va trebui să ne întoarcem la Tabarca, am afirmat eu.

– Mai devreme, răspunse Oriol. De vreo două zile mă gîndesc la pasul următor. Și planul este ăsta: mîine vom continua să ducem o viață normală, prefăcîndu-ne că ne-am reluat activitățile zilnice. Poimîine, tu, Cristina, vei închiria o mașină și vei pleca în chip de turistă pe Costa Brava. Iar tu, Luis, pleci la Madrid în călătorie de afaceri. Ne vom asigura că derutăm pe oricine ar putea să ne urmărească. Bagajele voastre trebuie să fie cît mai reduse cu putință, un sac de mînă sau cam așa ceva. Eu voi merge, făcînd mai multe ocoluri, la Salou, unde un prieten îmi va împrumuta un iaht de patruzeci de picioare[1], echipat cu o barcă pneumatică cu motor, și cu ea mă voi îndrepta spre Valencia. Acolo o voi lua pe Cristina din portul de agrement. Îți sugerez să lași mașina închiriată parcată cu cheile ascunse înăuntru, aproape de gara unuia dintre satele pe care le vizitezi; te dai jos la Barcelona, faci legătura cu calea ferată a aeroportului și chiar acolo cumperi un bilet pentru Valencia, folosind

[1] Unitate de măsură a lungimii, care în Spania este egală cu 28 de centimetri. În consecință, iahtul măsoară peste 11 metri lungime.

cartea de îmbarcare în ultimul minut, așa că nimeni nu va ști care îți este destinația pînă o să fie prea tîrziu ca să te urmărească. Pe Luis îl voi lua din portul Altea. Propun să folosești aceeași tactică a Cristinei de două ori, o dată pentru zborul de la Barcelona la Madrid, și a doua oară, de la Madrid la Alicante. Dacă vă urmărește cineva și, doar în caz de urgență, sunați-mă pe telefonul mobil ca să ne modificăm planurile. Dacă nu sunați, înseamnă că totul merge bine. Pe iaht, va fi echipament de scufundare ca să ne ușureze munca sub apă.

– Nu exagerezi cu atîtea precauții? am întrebat.

Oriol își aținti asupra mea ochii migdalați albaștri ca marea. Era o privire adîncă și am simțit că mă înfior. Cum putea bărbatul ăsta să mă tulbure chiar și numai cu privirea?

– Tu îl cunoști doar.

El știa că așa e și am răspuns doar cu o ușoară înclinare a capului.

– Nu. Nu-l cunoști, continuă el. Nu-l cunoști cu adevărat. Este deștept, este crud, este un delincvent, crede că noi, familia Bonaplata, avem o datorie față de ei și vrea să-și ia revanșa. Nu va renunța, nu se va da bătut.

Mi-au revenit în minte cuvintele lui Artur în legătură cu datoria de sînge, dar am rămas tăcută în continuare.

– E un tip periculos, foarte periculos și e de prisos orice strădanie să-l ții departe, continuă Oriol.

Artur Boix, acel om periculos după părerea lui Oriol, îmi făcea curte. Și era un bărbat bine făcut și foarte ispititor. Poate nu pentru mine, care eram logodită, acolo, la New York, dar cu siguranță pentru aproape toate femeile. Și el o știa.

Observasem asta încă de la întîlnirile anterioare. Își scotea la bătaie toată frumusețea, aerul monden și

educația aleasă pentru ca elogiile lui să-ți cadă și mai bine. Cu el, te simțeai ca o regină.

Și așa a fost prima parte a prînzului la care m-a invitat chiar a doua zi după întoarcerea noastră de la Tabarca. De parcă m-ar fi așteptat. Fără să-l menționăm, amîndoi ne aminteam acel sărut de rămas-bun pe care mi l-a dat și pe care eu l-am acceptat, surprinsă, înainte de a intra, pe furiș și pe ușa din spate, în biserica Sfînta Ana.

Trebuie să mărturisesc că la desert simțeam deja o anume atracție față de el. Acest tip este un seducător profesionist. Nu dă bine să spun asta și la acea oră trebuiau să-mi fie foarte clare sentimentele, dar de la sosirea mea la Barcelona nu am putut evita să nu mă las purtată de evenimente, trăind cu toată intensitatea ciudata viață care mă aștepta aici, fără să-mi lase timp să mă gîndesc prea mult.

Eu eram o femeie logodită și serioasă, doar că împrejurările mă puseseră față în față cu prima și, pentru multă vreme, singura mea iubire, deși lipsisem atîta timp. Și mă tulbura să fiu în preajma lui Oriol. Nu numai că totul era destul de complicat, dar acum îmi dădea tîrcoale și acest alt seducător, în stare să apese pe toate butoanele ca să trezească afecțiunea unei femei. Astea erau gîndurile care mă munceau atunci cînd Artur a întins mîna căutînd-o pe a mea și, prinzînd-o, mi-a sărutat-o. Asta a pus capăt meditației mele. Am închis ochii, am oftat și mi-am spus: dacă, în ultima vreme, capacitatea mea de a-mi stăpîni sentimentele se dereglase, mai puteam încă să aștept cîteva zile în plus ca să se îndrepte totul.

– Cum merge căutarea comorii la Tabarca? Acea întrebare neașteptată m-a alarmat. Curtezanul meu avea un interes pecuniar.

– De unde știi că am fost la Tabarca?

– Știu. Zîmbea. Am grijă de afacerile mele. Parte din această comoară îmi aparține.

– Ne-ai supravegheat?

Artur ridică din umeri și-mi trimise unul dintre fascinantele lui zîmbete. Ca un copil pe care-l prinzi cu o șmecherie măruntă.

– Atunci, știi bine că n-am găsit nici cea mai neînsemnată urmă, am mințit eu.

– Așa se pare. Dar sînt decepționat, eu îmi pusesem toate speranțele în tine.

– În mine?

– Da, firește. Sîntem asociați. Mi-a luat din nou mîna. Și putem fi mai mult decît atît, dacă ai vrea. Mie îmi revin două treimi din comoară, ca moștenitor legitim al celor două panouri pe care Enric le-a furat de la familia mea. Cealaltă treime este a voastră, dar încăpățînatul ăla de Oriol n-a vrut niciodată să negocieze cu mine. E la fel ca tatăl lui.

L-am observat ca să văd dacă afirma asta cu rea intenție, dar nici în tonul, nici în gestul lui nu am simțit vreo ironie.

– Hai să ajungem la un acord tu și cu mine, spuse el. Dacă facem echipă împreună, sînt dispus să-ți cedez din partea ce mi se cuvine. Le-aș da ceva și celorlalți doi, numai să mă lase în pace.

– Asta e foarte bine, am răspuns. Dar nu e nimic de negociat. Comoara nu există. Luasem hotărîrea să-l mint, Artur îmi plăcea, dar nu voiam să-l trădez pe Oriol. Poate că negustorul de antichități avea dreptate, poate că ar trebui să ajungem la un acord. Va trebui să vorbim despre asta.

– Și acum, ce-ai de gînd să faci? mă întrebă el.

– O să profit de ocazie ca să vizitez cîteva zile Costa Brava. Plec mîine.

– Singură?

– Da.

– Te însoțesc.

L-am observat din nou. Voia să mă seducă sau bănuia că aceea nu era adevărata mea destinație?

– Nu, Artur. O să te văd la întoarcerea mea.

Cînd am ieșit din restaurant, m-a invitat să merg la el acasă. Mărturisesc că am șovăit cîteva secunde înainte de a refuza. Aveam două motive serioase. Ceilalți doi bărbați. Dar intrasem într-o mare încurcătură.

PATRUZECI ȘI PATRU

De data asta, insula ne-a apărut dinspre răsărit. Navigam din portul Altea, de unde l-am luat pe Luis, și în ale cărui ape protectoare petrecuserăm prima noapte. Era un iaht mare, cu un pat lat sub proră, pe care cei doi veri, galanți, mi l-au cedat. Un pat enorm. Ei au dormit în anticameră, un salon mare care cuprindea bucătăria și două paturi pliante. Oriol ne-a trezit în zori și, cu o îndemînare care m-a surprins, chiar și după ce am aflat că are brevet de comandant de navă, a făcut toate manevrele precise ca să ridice ancora și peste cîteva minute navigam spre sud.

Cînd am zărit în depărtare culoarea ei pămîntie, luminată de soarele venind din spatele nostru, inima a început să-mi bată mai tare. Acolo era, din nou, insula comorii. Și acum, vom reuși!

Am aruncat ancora pe latura din sud-est, sonarul iahtului arăta șapte metri adîncime, iar țărmul era la vreo douăzeci și cinci. Acolo, în față, se găsea locul unde proiectilele de catapultă de pe galera lui Arnau ascundeau comoara.

– Va fi mai bine să folosim costume, ciorapi și mănuși de neopren. Ne vor proteja de lovituri, de zgîrieturi și de frig, ne informă Oriol. Labele, dimpotrivă, vor fi neplăcute pentru picioare. Vom folosi sandale de plastic peste

ciorapii de neopren, pentru o mai bună protecție împotriva stîncilor.

Am început munca entuziasmați. Marea era ca-n palmă, iar patul de roci, așa cum a spus Oriol, rotunjite și de mărimi asemănătoare, se întindea la picioarele unei stînci ridicate aproape vertical cam cinci metri deasupra mării. Primul lucru pe care Luis și cu mine l-am făcut, după ce am sărit din iaht și am ajuns înot pe mal, a fost să constatăm compoziția diferită a acelor bucăți de piatră și care, într-adevăr, erau unele de granit și bazalt, altele păreau de marmură sau cuarț, dar erau și unele din rocă vulcanică verzuie sau din calcar ocru, originare din acea parte a insulei. Chiar dacă nu ne-am îndoit de spusele lui Oriol, ne-a umplut de satisfacție să ne convingem că așa era.

Aveam niște vecini simpatici, uneori zgomotoși; pe țărmul abrupt, destul de sus, peste capetele noastre, își aveau cuiburile niște furtunari cu pieptul alb care veneau și se duceau într-un neîncetat zbor de pescuit.

La reflux, bolovanii erau la vreo cincizeci de centimetri adîncime, iar la flux, la aproape un metru. Am început să îndepărtăm rocile către un povîrniș situat la mică distanță spre largul mării; depozitîndu-le acolo, ne asiguram că valurile mici nu le vor aduce înapoi în același loc. Granița dintre fundul cu bolovani rotunjiți și zona cu o adîncime mai mare era formată de un mic recif de roci mai mari care, așa cum bănuiam, putuseră foarte bine să fie transportate de mîna omului.

La început, ne-am așezat la marginea recifului și era ușor să aruncăm pietrele de cealaltă parte, în special atunci cînd apa era mică și nu era nevoie să respirăm prin tub, dar cînd a trebuit să mișcăm pietrele la o distanță mai mare, era foarte incomod să pășești pe acei bolovani și am hotărît să facem un lanț. Unul lua piatra, o trecea celuilalt, iar al treilea o arunca pe deasupra barierei. În curînd,

brațele și șalele noastre au început să se resimtă și ne-am dat seama că munca asta ne va lua cîteva zile. Luam pauze dese, iar în timpul refluxului, ne odihneam cîteva ore.

Oriol era într-o veșnică alertă și ne-a molipsit și pe noi, ceilalți, cu neliniștea lui.

– Nu cred că pe Artur poți să-l înșeli atît de ușor, repeta el. Ar putea apărea în orice clipă. Și dacă o face, lucrurile ar putea lua o întorsătură urîtă.

Așa că priveam cu suspiciune orice ambarcațiune care s-ar fi apropiat, dar, din fericire, zona aceea nu era una de ancorare autorizată. Toată lumea mergea la plaja din sud, situată cam la patru sute de metri la vest de locul unde ne aflam noi, trecînd de o insulă mică și de o insuliță. De acolo, cu ajutorul unei bărci pneumatice sau, cîteodată, înot, turiștii se apropie de restaurantele de pe plajă sau de sat.

Precum o nevastă necredincioasă soțului ei, mă simțeam vinovată că nu i-am povestit lui Oriol întîlnirea mea cu negustorul de antichități la întoarcerea noastră la Barcelona. „Absurd, mă gîndeam eu. Nu e nimic serios cu nici unul din ei și, dacă ar fi să mă simt vinovată față de cineva, acela ar fi Mike.“

La amiază, am mutat iahtul pînă în zona plajei și, precum trei turiști oarecare, am coborît barca pneumatică și am fost să mîncăm o gustoasă specialitate a insulei Tabarca într-unul din restaurante.

– Nu trebuie să dăm uitării plăcerile, să nu lăsăm ca munca excesivă să ne strice aventura, îi atrăgea atenția Luis lui Oriol la masă, atunci cînd s-a iscat controversa din pricina cererii unui al doilea urcior cu *sangría*. Amintește-ți filozofia tatălui tău. Trebuie să te bucuri de viață pe drum. Cînd ajungi, nu mai e loc pentru multă

desfătare. Obiectivul este aventura; comoara, doar o chestiune de noroc.

– Ai dreptate, recunoscu Oriol. Dar sînt neliniștit din pricina lui Artur, mi-e teamă să nu se prezinte pe neașteptate și nu voi fi liniștit pînă nu vom putea intra în peștera aia.

Ca spectatoare, mi se părea mai mult decît curioasă schimbarea rolurilor între cei doi veri. *Okupa,* rebelul împotriva sistemului, era preocupat de obiective materiale, iar capitalistul, prozaicul, sclavul banilor se îndeletnicea cu trăirea clipei, cînd avea o avere la îndemînă. Om trăi și om vedea.

În zorii celei de a treia zile a început să sufle *mestral*-ul[1], vîntul din nord-vest, dar cum eram acostați în sud-est, corpul insulei ne apăra și am putut să ne continuăm munca fără prea multe inconveniente. Rămăsese destupată o intrare în stîncă, prezentînd o trecere spre centrul insulei, la vreo șaizeci de centimetri sub nivelul apei la reflux. Dar încă mai rămîneau multe pietre de îndepărtat. Trecîndu-ne bolovanii din mînă în mînă, făceam cu rîndul și ne schimbam între noi ca să evităm oboseala pricinuită de aceeași poziție, dar după ce făcusem să coboare nivelul fundului, munca era și mai dificilă și trebuia să ne spetim, tot timpul, cu tub și ochelari.

În acea după-amiază am muncit mai mult ca niciodată, tunelul se deschidea puțin cîte puțin înaintea ochilor noștri și, cu toată extenuarea, emoția ne-a făcut să îndepărtăm în continuare pietrele de la intrare. Între timp, vîntul își schimbase direcția devenind un *llevant* care, bătînd dinspre răsărit, ridica valuri ce se spărgeau de stînca de la suprafață. În sfîrșit, nu am avut încotro și am folosit

[1] Vînt rece și uscat care bate din nord pe coastele Mediteranei.

vesta, butelia cu aer și o lanternă ca să vedem înăuntrul cavității.

Cînd soarele s-a ascuns, tunelul părea de-acum accesibil, dar am hotărît să intrăm în dimineața următoare. Eram prea obosiți ca să ne încheiem aventura în noaptea aceea și valurile izbeau cu prea multă forță în stîncă. Era primejdios cu atît mai mult, cu cît eram sleiți de puteri.

– Se spune că *llevant*-ul suflă de obicei vreme de trei zile, ne informă Oriol. Iar timpul se va strica și mai tare. Vom avea o noapte agitată. Ar fi mai prudent să ne refugiem în port.

Nu am vrut. Să avem comoara la îndemînă și să o abandonăm era prea mult pentru noi.

Se anunțau valuri cu o forță de două-trei noduri, incomode, dar nu periculoase. Oriol a hotărît să îndepărteze iahtul de țărm încă zece metri și am ancorat la o adîncime de unsprezece metri. Am luat o doză dublă de medicamente împotriva răului de mare și dușul a însemnat o adevărată provocare. Apa se ducea dintr-o parte în alta după cum se clătina vasul; trebuia să mă iau după ea și era o victorie să o fac să-mi nimerească trupul. Am rezolvat cina cu niște sandviciuri, fără să mai stăm prea mult de vorbă. Marea te secătuiește și, cu atît mai mult, dacă e agitată. Dacă în nopțile anterioare cădeam răpuși pe paturile pliante, cu atît mai abitir acum.

Dar nu mă puteam împiedica să nu mă gîndesc că ziua următoare avea să fie ziua cea mare, ziua mult visată. Ziua comorii. Am adormit rugîndu-mă să se potolească vîntul, să scadă valurile și să putem intra. Dar eram neliniștită. Era emoția sau o presimțire? Ceva urma să se întîmple.

În timpul nopții, s-a auzit o lovitură puternică. Somnul meu probabil că era superficial, neliniștit, și m-am sculat dintr-o săritură. Am căutat lumina ca să mă orientez și

am constatat că se mișca totul și mai mult decît atunci cînd m-am culcat. Ce se întîmpla? Ne loviserăm de ceva? Înainte de a ne fi culcat, am verificat ancora și, după smuciturile pe care le simțeam, nu credeam să se fi desprins, nu puteam fi în derivă. Nu se auzea nimic în anticameră și m-am gîndit că trebuie să cercetez ce se întîmplă. Am tras în lături ușița glisantă care mă despărțea de salonaș și, aprinzînd lumina, am dat peste Luis întins pe jos, încercînd să-și dea seama unde se află. Căzuse din pat la o legănare a vasului și în expresia lui somnoroasă și buimacă l-am văzut pe grăsunul din copilăria mea. Nici măcar hohotele mele de rîs nu au reușit să-l trezească pe Oriol.

PATRUZECI ȘI CINCI

Vîntul *llevant* continua să sufle, cu toate că își schimbase ușor direcția spre sud și a adus zori de zi fără cețuri, cu un soare care a apărut aproape pe neașteptate, ridicîndu-se deasupra orizontului, între mare și cer.

Am privit spre insulă, valurile loveau neobosite țărmul stîncos, nu erau foarte mari, dar periculoase, și mi-am spus, decepționată, că în acele condiții nu vom putea ajunge la peșteră. Furtunarii de pe stînca ieșită la suprafață se treziseră deja și zburau contra vîntului, luîndu-se la întrecere cu pescărușii în căutarea hranei.

M-a uimit să văd turiști în acea parte a insulei la o oră atît de matinală. În zilele cît am lucrat acolo, cu toate că începuse de-acum sezonul, nu am văzut pe nimeni; ne aflam într-un loc departe de sat și de plajă și, de aceea, puțin frecventat. Dar n-am acordat prea multă importanță acestui fapt.

M-am dus la baie și, în timp ce stăteam pe toaletă, m-am hotărît să iau o altă pastilă împotriva amețelii și să mă întorc în pat. Nu știu din ce motiv mi-a venit să mă uit din nou afară. Două iahturi de o mărime asemănătoare cu ambarcațiunea noastră veneau direct spre noi, cu o viteză care le făcea să sară peste valuri. Nu mi-am dat seama ce se întîmplă pînă nu l-am recunoscut pe unul dintre membrii echipajului: era Artur.

– Ne atacă! le-am strigat celor doi care dormeau. E Artur!

Verii au reacționat cu întîrziere, iar ceilalți soseau în mare grabă. Făceau manevrele cu îndemînare și iahtul lui Artur lovi, nu prea tare, în pupa noastră.

Deodată, Oriol păru să înțeleagă ce se întîmpla și, ridicîndu-se dintr-o săritură, ca și cum ar fi trăit totul în vis de mai multe ori înainte, fără a se opri ca să se gîndească, fără nici o ezitare, apucă o cange și, ieșind pe punte, începu s-o folosească precum o măciucă, pentru ca să împiedice abordajul oamenilor negustorului de antichități. I-a tras unuia în cap cu atîta sete, încît bărbatul căzu în apă. Dar el stătea la pupă și nu a putut să împiedice ca vreo doi indivizi de pe celălalt iaht să nu sară la prora noastră. Eram pierduți.

– Chemați poliția! ceru Oriol.

M-am repezit la radio, dar Luis, care îl lăsase singur pe vărul lui în încăierare, mă trase de braț, făcîndu-mă să cobor de pe punte.

– Las-o baltă! îmi spuse el. Dacă vine poliția, rămînem fără comoară. E mai bine să negociem cu ei.

– Să negociem? am repetat eu, surprinsă. Cum poți…? N-am terminat fraza, unul dintre bătăușii lui Artur dăduse ocol cabinei pe la tribord și îl hărțuia pe Oriol din spate.

– În spate!

L-am avertizat, iar el se întoarse iute făcînd roată cu cangea, dar tipul se aruncase deja asupra lui și a putut să pareze lovitura cu brațele. Artur și celălalt bărbat săreau chiar în spatele lui Oriol care, întorcîndu-se și văzîndu-l acolo pe dușmanul lui, fără să ezite nici o clipă, îi trase un pumn în gură. M-a surprins. *Okupa* părea să cunoască artele marțiale. Pentru un pacifist, Oriol făcea totul cît se poate de bine. Ceilalți doi indivizi, aproape tot atît de

înalți ca și el, dar mult mai robuști, îl apucară strîns, în vreme ce-i recomandau să se calmeze, arzîndu-i cîțiva pumni în stomac. Lovitura încasată de negustorul de antichități nu fusese foarte puternică, dar el își duse mîna la buze ca să vadă dacă nu sîngerează. Cum nu era cazul, Artur își recăpătă manierele elegante și-mi adresă un zîmbet:

– Costa Brava e mai la nord, îmi spuse el. Știai, draga mea?

– Da, dragul meu, am răspuns eu pe același ton cinic. Schimbare de planuri.

A schițat o ușoară înclinare din cap, acceptînd cu bună-creștere explicația unei doamne.

– Domnule Casajoana, îi spuse lui Luis. Văd că sînteți un om de cuvînt și că vă respectați angajamentele.

„Luis! M-am gîndit eu. Luis e în cîrdășie cu Artur. Cum e posibil?“

– Acordurile sînt pe cale de a fi onorate, răspunse acesta. Acum e rîndul dumneavoastră și trebuie să negociați, așa cum am stabilit, cu prietenii mei pînă cînd vom ajunge la o înțelegere convenabilă pentru toată lumea.

– Am mai încercat asta și înainte, fără succes. Credeți că acum vor fi mai receptivi? Artur zîmbea răutăcios. Își savura victoria.

– Da. Sînt sigur că o să vă asculte, afirmă Luis, aruncîndu-mi o privire rugătoare.

– Dar, cum ai putut face asta? i-am reproșat eu. De ce ne-ai trădat?

– Sînt de părere că și domnul Boix are dreptul la o parte din comoară, afirmă el, ridicîndu-și bărbia într-un gest care se voia demn.

– Ai recunoscut asta față de el? am vrut eu să știu. În numele tuturor?

– Și mi-a vîndut și partea lui, ne lămuri Artur. Acum cîteva luni, prietenul dumneavoastră, care investise în firme de internet, a pierdut mulți bani, bani care nu erau doar ai lui; era strîmtorat, am negociat și eu i-am cumpărat partea lui din comoară. Astăzi și-a ținut făgăduiala.

– Dar, cum ai putut...?

– Trebuia s-o fac! Luis era tulburat. Mă amenința cu moartea!

Intonația pe care a folosit-o mi-a amintit de acel grăsun plîngăcios din copilăria noastră. „Dumnezeule! mi-am spus eu, dacă se pune acum pe smiorcăială, îi sparg mutra!“

– Și acum ne va omorî pe toți, interveni Oriol. Nu-ți dai seama, prostule? Nu înțelegi că, deși am ajunge la o învoială, el nu-și va putea revinde niciodată piesele liniștit avînd trei martori care-l pot denunța?

– Te crezi foarte deștept. Artur se înfrunta cu Oriol, pe care continuau să-l țină strîns de brațe cei doi indivizi cu înfățișare de bandiți. Credeai că mă păcălești, că va rămîne nepedepsită crima degeneratului tău tată, că vei pune stăpînire pe tot... Și pe deasupra, mai îndrăznești să mă și lovești... Ridică pumnul drept și-l izbi în gură pe Oriol, care nu se putea apăra. S-a auzit o bufnitură înfundată și ceva care se spărgea. Am sărit să mă pun între ei, dar Artur m-a împins în lături.

– Dă-te la o parte! urlă el. Asta e între noi doi...

Ca avocată, nu voi sfătui niciodată pe cineva să caute o asemenea situație și, cu atît mai puțin, să o provoace, dar dacă o femeie ezită între doi bărbați, nu există un mod mai bun pentru a-și lămuri sentimentele decît acela de a-i vedea pe pretendenții ei înfruntîndu-se... pe bune. Inima ta ia imediat o hotărîre. Să-l văd pe Oriol ținut strîns între acei doi bătăuși, buzele lui acoperite de sînge și pe Artur agresîndu-l triumfător, chiar dacă recunoșteam că Oriol

începuse primul, m-au făcut să simt o mare tandrețe pentru băiatul cu ochi migdalați și ură pentru opozantul lui. Așa că inima mea, cum era de prevăzut, s-a hotărît pentru Oriol și, pînă una-alta, am amortizat taxa cursului de autoapărare pe care nu-l folosisem niciodată din lipsa unui agresor. A fost ceva instinctiv. Mi-a reușit cea mai precisă lovitură de picior în josul pîntecelui său. A fost o izbitură seacă, urmată de un gîfîit și un strigăt care nu mai contenea să-i iasă lui Artur din gîtlej. A căzut în genunchi apărîndu-și cu mîinile, cu toate că era prea tîrziu, părțile rușinoase și apoi se făcu ghem pe jos. Trebuie să recunosc că și asta era în stare să o facă elegant și cu stil.

Oriol profită de derută și, degajîndu-se de tipul care-l ținea de brațul drept, îi aplică o lovitură de cot în figură. Individul căzu pe spate, în vreme ce prietenul meu îi trăgea pumni celuilalt, care, în încercarea lui de a se feri, îi dădu și el drumul. Oriol n-a mai stat pe gînduri nici o clipă și, fără să mai zăbovească, sări peste bord. Imediat am știut ce urma să facă și am intrat în panică. Oriol înota, fără nici un fel de echipament sau de protecție, spre intrarea în peștera pe care valurile o loveau fără încetare. Era o sinucidere. Nu știam ce se află de cealaltă parte. Se putea ca peștera să fie astupată de o prăbușire sau să fie inundată, sau el, epuizat de încăierare și înotînd în acea mare agitată, să nu aibă puterea să treacă de sifon, sau ca valurile să-l strivească de stînci sau multe de alte lucruri. Ar fi o minune dacă ar scăpa cu viață din povestea asta.

De la conversația noastră din sat, noaptea, în prima noastră călătorie, pe care vărul lui o întrerupsese, nu încetasem să mă gîndesc la făgăduiala templierilor, pe care Oriol mi-a propus să ne-o facem unul celuilalt, și așteptam poate momentul potrivit pentru a o pecetlui cu un sărut, cel ratat din pricina lui Luis. Făgăduiala legiunii sacre din Teba, cea a cavalerilor templieri care jurau să

nu-și părăsească partenerul, sacrificîndu-și viața pentru el. Cea care l-a făcut pe Enric să ucidă patru oameni ca să-și răzbune amantul.

Simțeam în mine aceeași emoție, aceeași forță care m-a făcut să-mi apăr prietenul lovindu-l pe Artur între picioare, fără să-mi pese de consecințe. Și în acel moment, văzîndu-l luptîndu-se cu valurile pe băiețelul deșirat și timid pe care l-am iubit atît de mult, căruia i-am dat primul meu sărut, i-am strigat din adîncul sufletului:

– Îți făgăduiesc.

În noaptea dinainte, sfîrșită de oboseală, mă prăvălisem în pat fără să îndeplinesc o regulă de bază pentru echipamentele de scufundare. Să le demontezi și să le cureți. Acolo erau costumul și ciorapii mei de neopren așezați peste plumbi și vesta cu butelia prinsă și cu detentorul montat. Închisesem doar robinetul de aer. Profitînd de zăpăceală și de faptul că toți erau atenți la Oriol, m-am repezit la echipament și, deschizînd robinetul, am constatat că rămăsese ceva mai mult de o sută de atmosfere. Suficient ca să ne salvăm amîndoi. Am încălțat ciorapii, mi-am pus ochelarii și tubul la gît și, sprijinind vesta și butelia de unul dintre paturi, am reușit să mi le pun. Nu era timp pentru costum și plumbi. În acel moment, am auzit prima împușcătură, apoi alta. Inima a început să-mi bată mai tare. Îl vor ucide! Mizerabilii! Trăgeau într-un om lipsit de apărare care se lupta cu valurile.

– Încetați, proștilor! l-am auzit strigînd pe Artur și m-am bucurat că nu-l lovisem mai tare. Nu faceți zgomot! Fir-ar să fie! Nu vedeți că nu poate scăpa? Insula e plină de oameni.

Nu mi-a plăcut deloc siguranța pe care o arăta că eram prinși în capcană și cu atît mai puțin faptul că singurul lucru care-l îngrijora era zgomotul împușcăturilor. Dar asta nu schimba nimic. Nu schimba făgăduiala mea.

Și fiind pe punctul de a sări în apă, am privit linia țărmului și, într-adevăr, acolo erau mai mulți oameni decît văzusem pînă atunci, care se uitau spre noi.

Atunci am simțit că mă ținea cineva strîns din spate, întrebîndu-mă pe un ton ironic, cu voce tare, ca să audă toată lumea:

– Și tu, frumoaso, unde te duci? Era unul dintre bătăuși.

M-am zbătut ca să scap, dar mă ținea din spate în așa fel, încît mi-am dat seama că nu voi putea scăpa de el. Disperată, am încercat să-l lovesc, dînd din mîini și din picioare. A fost în zadar, mă strîngea cu și mai multă putere.

De mică nu-mi dădea pace acest gînd: Luis mă plăcea. Mai mult decît că mă plăcea, era îndrăgostit de mine. Și asta îl făcea să fie nesuferit cu mine, sîcîindu-mă ca să-și dovedească lui însuși că nu era vorba despre asta, că nu era dragoste, ci ură. Poate că în acel moment, el simțea pentru mine ceea ce simțisem eu cu cîteva secunde înainte pentru vărul lui și care mă făcuse să-i trag una cu piciorul lui Artur; adevărul e că l-am văzut apărînd din dreapta mea ridicînd unul dintre flotoarele care protejează vasele de loviturile laterale. Și cu ăla s-a năpustit asupra individului care mă ținea: o teribilă lovitură de flotor, care a răsunat ca o imensă cavitate.

– Sari, șefa! mi-a poruncit el, în vreme ce mă ajuta cu echipamentul. Mi-am pus ochelarii și în clipa următoare declanșam în vestă flotabilitatea maximă, în timp ce mă aruncam în apă.

Înotînd, am simțit o ciudată fericire. Grație lui, grație lui Luis, a ceea ce făcuse. Grație demnității lui recăpătate. Nu știam dacă acțiunea lui ne va servi la ceva, poate că eram toți condamnați la moarte, dar grăsunul a avut momentul lui de glorie. Și acest generos și eroic gest îl

izbăvea de păcate. Oriol și cu mine vom trece prin momente grele. Dar, acum, cu siguranță că pentru Luis va fi și mai rău. El era singurul dintre noi pe care pirații ăia îl aveau la îndemînă ca să-și verse năduful.

PATRUZECI ȘI ȘASE

Am înotat și am tot înotat. Este extenuant să înoți cu echipament fără labe și a trebuit să dau drumul la aerul din vestă ca să pot să-mi folosesc mai bine brațele. Pentru o clipă, mi s-a părut că-l văd pe Oriol săltat de valuri cîțiva metri mai departe, trebuie că se afla chiar în fața stîncii ieșite la suprafață. Nu l-am mai văzut. Pe cînd mă apropiam, studiam cadența valurilor, mai violente decît în noaptea dinainte. Trebuia să profit de forța unui val și să mă scufund înainte ca ea să mă tragă înapoi. Adîncimea era mică, dedesubt forța valurilor slăbea mult și poate că voi reuși să înfrunt tunelul cu succes. Am scos tot aerul din vestă, am dat drumul tubului, mi-am pus detentorul și am respirat o gură liniștitoare de aer din butelie. Funcționa! M-am scufundat exact cînd a trecut creasta unui val, făcînd o mișcare din șolduri ca să cobor. Dedesubt, totul era răscolit. În ciuda fundului stîncos, smocuri de frunze moarte de posidonia și mii de alte particule în suspensie se amestecau cu spuma și cu bulbucii pe care îi scoteam eu. M-am trezit înșfăcată de curentul produs de răsturnarea valurilor și mă mișcam înainte și înapoi fără să pot vedea aproape nimic. M-am gîndit la Oriol. El nu dispunea de aer și nici de vizibilitate. „Dacă n-o fi putut trece!“ mi-am spus.

Am înotat cu disperare în jos și înainte, cu o mînă la frunte ca să mă apăr de lovituri și pipăind rocile de pe fund. Am continuat să înot bras și am văzut contururile intrării în peșteră. În mod ciudat, acela a fost momentul cînd, pentru prima dată în ziua aceea, mi-a fost într-adevăr frică. Și dacă Oriol n-o fi fost în stare să intre în grotă? Sau, și mai rău, dacă dau înăuntru peste cadavrul lui? Pentru o clipă, mi-am imaginat trupul lui blocînd trecerea, plutind sub tavanul tunelului. M-am înfiorat. Dar nu mai era cale de întoarcere și am înfruntat întunericul. „Fir-ar să fie! mi-am spus, am uitat să iau o lanternă!“ Dar asta nu m-a oprit. Am simțit imediat curentul dinăuntrul tunelului, care mă împingea cînd înainte, cînd îndărăt, dar avansam cu eforturi încă și mai mari, iar refluxul dădea semne că măcar pe undeva e o pungă de aer.

Îmi rămăsese de parcurs mai puțin de un metru cînd am rămas agățată de ceva. Inima a început să-mi bată mai tare. Nu mai puteam înainta. M-am împins cu mîinile de fundul tunelului către îndărăt și tot n-am putut să mă mișc. Eram îngrozită și am intrat în panică. Mă zbăteam disperată fără să reușesc să fac ceva. Ați suferit vreodată de claustrofobie? E oribil. Aș fi dat orice ca să ies din acel mormînt întunecos, rece și umed. Eram prinsă într-o capcană, nu mă puteam mișca și cu brațele atingeam pereții laterali la doar vreo treizeci de centimetri. Ce zbucium! Am depus un efort disperat să înaintez. Nimic. Același lucru, îndărăt. Simțeam că mă sufoc, deși aveam aer, și am început să mă rog, după o altă smucitură isterică și zadarnică. Mi-am amintit de sfatul dat scufundătorilor: să nu intri niciodată într-un loc închis, sub apă, fără un antrenament special. Iar eu nu-l aveam.

Aveam doar jurămîntul, pe care tocmai îl făcusem cu cîteva minute în urmă, mai bine să mor decît să abandonez un om. Și mă voi ține de cuvînt. Tocmai mă țineam

de cuvînt. Voi muri de una dintre cele mai oribile morți; prinsă în întuneric cu minutele numărate. Acest gînd m-a făcut să mă străduiesc cu disperare încă o dată. Am sfîrșit prin a gîfîi, fără să înaintez un centimetru, în același loc al acelui mormînt sumbru, scoțînd nenumărați bulbuci care ieșeau răpindu-mi secunde de viață.

Cît timp îmi mai rămînea? Poate o jumătate de oră de aer? Începusem deja să mor. Pe măsură ce se va consuma, voi observa că-mi va fi greu să trag aer. Și pe urmă, nu va mai fi aer deloc.

Mi-am promis ca, atunci cînd se va întîmpla asta, să nu mă zbat, ci să dau deoparte muștiucul și să respir adînc... apă.

E ciudat. Această idee de a înfrunta moartea cu demnitate, de a-mi accepta soarta, m-a ajutat să mă liniștesc. Respirația. Dacă m-aș calma, aș folosi mai puțin aer. Puțin cîte puțin, am ajuns să mă controlez. Eram prinsă. Mai bine zis, agățată cu echipamentul. Fără el, cu siguranță că aș fi putut trece. Puteam să dau drumul la curele, să iau o gură adîncă de aer și să înot înainte, cu siguranță că ieșirea de la celălalt capăt al sifonului trebuie să fie aproape. Dacă nu, nimeni n-ar fi putut intra și, cu atît mai puțin, fără echipament. Iar în secolul al XIII-lea se intra în apnee. Atunci mi-am amintit că în noaptea dinainte am muncit pînă am rămas fără lumină. Foloseam lanterne. Unde am pus-o pe a mea înaintea de a ne întoarce pe iaht? Poate că, totuși, o am la mine... În buzunarul vestei! Am pipăit-o și acolo, la dreapta, am simțit ceva tare. Lumină! Primul lucru la care m-am uitat a fost indicatorul de presiune. Șaizeci de atmosfere! Îmi mai rămîneau încă niște clipe de viață! Următorul pas a fost să constat care e situația mea. Acolo, înconjurată de stînci, vizibilitatea era mai bună decît afară și am descoperit că,

exact la cîțiva centimetri mai încolo de capul meu, tavanul tunelului se ridica și am crezut chiar că văd, pentru o clipă, ceva lumină la celălalt capăt. Problema era că poate nu îndepărtaserăm toate pietrele din culoar și că butelia mea de aer s-a înțepenit într-o scobitură din tavan. Propria flotabilitate mă împiedica să cobor cei cîțiva centimetri necesari ca să ies. Mi-am făcut un plan. L-am repetat în gînd o dată, de două, de trei ori, revăzînd posibilele complicații, pînă cînd m-am hotărît să acționez. Am desfăcut toate cataramele vestei, mi-am pus lanterna aprinsă în chilot, am inspirat adînc și, dînd drumul la muștiuc, am înotat înainte și în jos. Vesta s-a desprins relativ ușor. Mai puțin de doi metri și am văzut suprafața apei de cealaltă parte, chiar deasupra mea. N-am vrut să-mi las echipamentul, încă îmi mai putea salva viața, așa că atunci cînd am avut spațiu de manevră, m-am răsucit pe jumătate, am intrat pe culoar și, trăgînd în jos, mi-am scos vesta. Totul a durat un timp care mi s-a părut foarte lung, dar în sfîrșit am găsit furtunașul ca s-o umflu și, cu o mînă în sus ca să evit să mă lovesc la cap, am ieșit la suprafață, care era surprinzător de aproape. Eram salvată! Pentru moment.

Era un loc neobișnuit. Mă aflam într-o peșteră cu un tavan relativ înalt care părea că se ridică și coboară după cum o făcea nivelul apei împinse de curentul din tunel. Acest curent era rezultatul efectului de sifon care transmitea creșterea nivelului apei din exterior, din pricina valurilor, de-a lungul canalului prin care intrasem. Dintr-un anumit loc de pe tavan se proiecta slab o rază de soare, dar care mi-a produs o bucurie greu de explicat. De o parte a acelui lăcușor secret făcut din creșteri și descreșteri ale apei am văzut o zonă în care stînca se înălța treptat și m-am cățărat acolo trăgînd de vestă.

L-am văzut imediat. Era întins, cu fața în sus, într-un loc unde nu ajungea apa în creștere. Inima îmi sărea în piept de bucurie. Era în viață! Inert, dar dacă a ajuns pînă în locul acela, înseamnă că e în viață. Am îndreptat lanterna spre el, dar nu a reacționat. Îți făcea milă. În afară de buza de jos însîngerată, mai avea nenumărate zdrelituri pe tot corpul. M-a surprins faptul că putuse să ajungă pînă aici. Era îmbrăcat doar cu șortul pe care îl folosea ca să doarmă, cu un crac sfîșiat. Am îngenuncheat lîngă el și l-am mîngîiat pe frunte.

– Oriol, i-am spus eu încet. Nu a avut nici o reacție. Mi-a fost teamă că nu mai respiră.

– Oriol, am ridicat eu tonul vocii.

Nu știu dacă a fost frigul care mă pătrunsese încetul cu încetul sau teama, dar am început să tremur ca o frunză. El nu reacționa. Să fi murit de prea mult efort? I-am căutat pulsul la carotidă și nu am putut să-l găsesc.

– Oriol! l-am strigat.

Atunci a fost pentru a doua oară că am intrat în panică. Am încercat să-i fac respirație gură la gură și am simțit încă o dată gustul mării pe buzele lui. Ca în ziua furtunii. Doar că acum avea și gust de sînge.

Dar respira. Respira! Ce ușurare! Îi mulțumeam lui Dumnezeu cînd l-am îmbrățișat și, așezîndu-mă deasupra lui și avînd grijă să nu-i împiedic respirația, am vrut să-i dau din căldura mea și să iau dintr-a lui.

Și din nou i-am căutat gustul buzelor.

Poate că mîngîierile mele au fost cele care i-au dat puteri, pentru că, puțin timp mai tîrziu, deschidea ochii; acei ochi care-mi plăceau atîta și pe care mai mult îi ghiceam în penumbră decît îi vedeam. N-am spus nimic și, lipită de el și evitînd să-l frec ca să nu-i zgîrii rănile, am așteptat.

– Cristina! spuse el în sfîrșit.

– Da. Eu sînt.

A privit din nou în jurul lui și, înțelegînd imediat situația, a exclamat:

– Dar, ce faci aici?!

– Sînt cu tine.

– Dar, cum ai intrat?

– Prin tunel, ca și tine. L-am mîngîiat, îndepărtîndu-i părul de pe frunte.

– Ești nebună?

– Ești tu nebun?

– Îmi făgăduisem că eu voi fi, și nu Artur, cel care va găsi comoara tatălui meu.

– Iar eu am jurat, precum tinerii nobili tebani din legiunea sacră, precum cavalerii templieri, să nu-mi părăsesc tovarășul.

– Ai jurat? a slăbit puțin îmbrățișarea, încercînd să mă privească în ochi.

– Am făcut legămîntul cînd te-am văzut sărind de pe iaht.

El nu a răspuns și am rămas un moment tăcuți; am presupus că evaluează situația.

– Îți mulțumesc, Cristina, spuse în sfîrșit. Vocea lui era plină de emoție. Oricum o să ne omoare. Dar va fi frumos să murim așa.

Nu m-am putut împiedica să nu-l sărut din nou. De data asta, a răspuns. Din nou sarea, marea înfuriată, buzele lui, chiar și o grotă și frigul, ca și prima dată. Deși acum, gustul sîngelui, sinistru semn prevestitor, marca diferența. Mie nu-mi păsa și m-am lăsat purtată de amintirea a ceea ce fusese și de absența a ceea ce ar fi putut fi și nu va mai fi niciodată. Visurile mele de adolescentă, că vom pleca amîndoi ținîndu-ne de mînă să descoperim lumea, acele scrisori trimise încărcate cu poeme de dragoste, dar care nu au ajuns și nu vor ajunge

niciodată. Nimic din toate astea nu se va mai putea întîmpla. Oriol avea dreptate. Artur ne va ucide.

Și deodată, mi-a venit în gînd comoara. Comoara! Uitasem de ea complet și era firesc. Eu nu am intrat în peșteră pentru vreo comoară. Am intrat pentru el!

Nici Oriol nu părea să fie foarte grăbit să caute acele bogății. Adevărul e că atunci cînd știi că vei muri sau că posibilitățile de supraviețuire sînt reduse, sistemul tău de valori se schimbă. De ce am fi vrut el și cu mine o comoară? Prietenia noastră, afecțiunea noastră, minutele care ne mai rămîneau erau singurele lucruri care puteau valora ceva înăuntrul acelei peșteri. Mă rog. Poate că Oriol încă mai avea nevoie să găsească acea comoară. Dar pentru tatăl lui. Asta într-adevăr avea o valoare.

Și am stat așa nu știu cît timp, dar mie mi s-a părut puțin, mîngîindu-ne și sărutîndu-ne suav, dar cu intensitatea celui care știe că o face pentru ultima dată. Fiind într-un loc uscat, gesturile noastre tandre m-au făcut să-mi treacă puțin frigul. Și atunci s-a întîmplat pe neașteptate. Am început să simt o apăsare cunoscută în josul pîntecelui.

– Oriol! am exclamat surprinsă.

Nu a spus nimic, dar apăsarea continua să crească.

– Oriol! am repetat eu, acum într-adins, și îndepărtîndu-mă de el doar cît să încerc să-i văd ochii. Situația, în tot tragismul ei, nu înceta să fie amuzantă.

– După cum vezi, spuse el, mi-am recăpătat puterile.

„Nu credeam să ai acest gen de puteri“, am gîndit în sinea mea.

– Ești sigur? am vrut eu să știu.

– Ce anume?

– Că asta e în onoarea mea.

– Absolut sigur.

Și aici s-a încheiat dialogul. L-am pecetluit cu un sărut, uitînd de buza lui însîngerată, de zdreliturile de pe trupurile noastre, de comori, chiar și de moartea care ne aștepta în afara acelui cuib al dragostei. Nici măcar nu ne dădeam seama de pietrele de pe jos. Frig? Mi-a trecut atunci cînd mi-am scos hainele ude.

Ne-am iubit cu o pasiune nemăsurată. Nu-mi amintesc nimic asemănător în viața mea nici înainte, nici după aceea și, dacă mai aveam vreo îndoială asupra gusturilor sexuale ale lui Oriol, în acea dimineață s-a risipit. Era evident că nu făcea cu mine o excepție din pricina stării de urgență în care ne aflam și nici nu era atunci prima dată cînd se culca cu o femeie. Știa ce să facă în fiecare clipă, se descurca în stilul unui amant expert.

Am făcut-o cu disperare. Cu pasiunea acumulată în paisprezece ani de așteptare. Ca și cum ar fi fost prima dată. Ca și cum ar fi fost ultima. Fără nici o grijă, fără nici o precauție. Nu exista ziua de mîine.

Eu nu sînt așa. Și această furie de reproducere nu o am foarte des. Mai degrabă rar. Oi fi eu atît de ciudată? Oare situațiile critice m-or face să dau pe dinafară? Ca în seara de 11 septembrie la mine acasă cu Mike? Sau este reacția proprie speciei noastre, a oricărei specii de animal, ca atunci cînd simte mirosul morții să încerce să genereze viață, să perpetueze rasa? Poate că e doar o încercare a mea de a lupta cu frica, de a o îndepărta pentru cîteva secunde refugiindu-mă în iubire, în pasiune.

Și am rămas acolo, trup lîngă trup, îmbrățișați, palpitînd în vreme ce focul se stingea, iar noi deveneam conștienți de nenumăratele noastre zdrelituri. Am căutat pe buzele lui încă o dată gustul mării, al copilăriei devenind adolescență, al primului sărut. Am simțit cîteva clipe de fericire intensă urmată de o durere și mai mare. Pieptul meu a inspirat de două ori scurt, a fost aproape un

sughiț, și m-am străduit să evit plînsul. Da, era îngrozitor să mori, dar era și mai rău să mori fără să fi trăit. Niciodată nu mă voi mai putea bucura de această dragoste. Era teribil de nedrept să descopăr că povestea noastră are un viitor în momentul în care noi nu-l mai aveam. Dar mi-am promis să profit de fiecare secundă care mai rămăsese.

PATRUZECI ȘI ȘAPTE

Au trecut cîteva minute fără să ne dăm drumul din îmbrățișare și apoi am făcut-o încetul cu încetul.

– Trebuie să vedem dacă peștera nu are o altă ieșire, îmi șopti Oriol la ureche.

Ne-am ridicat și am cercetat grota. Laguna dinăuntru își continua mișcarea de du-te-vino; valurile de afară nu încetaseră. Venea pînă la noi zgomotul lor neobosit.

Stăteam pe o platformă relativ netedă, dar presărată cu pietricele, și raza de soare care intra printr-o crăpătură, la vreo trei metri deasupra capetelor noastre, coborîse, rotindu-se de la stînga la dreapta pe peretele stîncos dinspre uscat.

Și era acolo, la un metru de locul iluminat, pictată pe perete: o cruce roșie labată. Precum cea de pe inelul meu.

– Privește! i-am arătat-o lui Oriol.

– Este pusă în așa fel ca soarele de la amiază să cadă pe ea, a comentat el după ce a observat-o. Peștera asta e o ascunzătoare perfectă.

Atunci, acea rază de speranță s-a stins și am privit speriați spre fantă.

– Sînt furtunarii care își fac cuiburile în crăpătură, mă informă Oriol observîndu-i. Aici au un bun refugiu. Un fîlfîit de aripi veni să-i întărească vorbele.

Apoi adăugă, îmbrățișîndu-mă pe după umeri:

– Nu-ți face griji. Nu vor îndrăzni să intre, nu pe marea asta. Vor aștepta să ieșim.

Mă privi în ochi. Acum chiar că puteam vedea albastrul din ei.

– Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău că te-am vîrît în povestea asta.

– Nu tu ai făcut-o, am răspuns eu. Sînt majoră și pe deplin răspunzătoare de orice mi s-ar putea întîmpla.

M-am lipit strîns de el și trupurile noastre goale primiră căldură, o nouă energie. A fost o altă lungă îmbrățișare fără grabă și, cînd ne-am dat drumul, ne-am recăpătat interesul pentru posibila noastră ieșire. Fanta pe unde intra lumina se afla deasupra apei pe un perete aproape neted, era inaccesibilă și mică. Era cu neputință să ieșim pe acolo. La stînga cornișei pe care ne aflam, grota era astupată de blocuri mari de piatră. De nemișcat. Privind spre dreapta, pe drumul pe care îl va urma raza de soare, peștera continua cu un fund din bolovani care intra în apă și după cîțiva metri ieșea din nou pe uscat. Urmînd acea cale, la înălțimea de un metru și jumătate de la suprafața apei, se deschidea o cornișă paralelă, mai adîncă. Era întuneric și am îndreptat lanterna într-acolo. Era un sipet!

– Comoara! am exclamat fără un entuziasm prea mare.

Oriol nu a spus nimic și, fără să ne oprim să cercetăm lădița găsită, am continuat în acea direcție căutînd o ieșire. Peretele de stîncă se îngusta și solul urca pînă cînd rămînea un pasaj scurt, închis cu stînci mari. Nu se putea merge mai departe.

– Asta e tot, suspină el. Nu există cale de scăpare.

– Noi, comoara și moartea, am spus gînditoare.

– Cel puțin vom muri bogați, a vrut el să glumească.

– Nu vrei s-o vezi?

– Da, bineînțeles.

Am îndreptat raza lanternei către ladă. Era un sipet de dimensiuni mijlocii, de lemn întărit cu benzi de metal nituite și care se afla într-o stare de conservare surprinzător de bună.

– Nu are închizători și nici lacăt, a comentat Oriol.

– Nu are nevoie de ele.

A pus mîna pe capac și l-a ridicat fără greutate.

Lumina lanternei ne-a permis să vedem… pietre. Dar obișnuite. O grămadă de pietre, pietre banale, bolovani… dintr-aceia care erau cu milioanele în acea parte a insulei.

Oriol începu să le scoată aruncîndu-le pe jos; parcă înnebunise.

– Nu e nici o comoară! Nu e nici o comoară! striga el pe măsură ce ajungea la fundul lăzii fără să găsească altceva decît bucăți de piatră.

S-a întors privindu-mă cu un zîmbet fericit. Avea ceva în mînă.

– Sîntem salvați! exclamă el. Nu e nici o comoară!

– Artur, am spus eu, ca prostită. N-o să ne mai omoare?

– Acum, nu! Pentru ce? Artur e un tip rațional, un om de afaceri. Nu, n-o va face, n-o să se expună pentru nimic. Poate că i-ar plăcea să o facă, dar pentru el, ăsta era un joc al probabilităților și al recompenselor. Dacă nu are un beneficiu, nu-și asumă riscul.

Eu nu eram atît de sigură. Pentru negustorul de antichități asta era mai mult decît o afacere; mi-am amintit cuvintele lui în legătură cu datoria de sînge, dar n-am vrut să-l descurajez pe prietenul meu.

– Ce ai în mînă? l-am întrebat.

– Pare un bilet. Un bilet protejat cu un plastic.

Era de la Enric și zicea așa:

Dragii mei. Sper și sînt încredințat că într-o zi veți citi acest bilet. Ați găsit comoara! Acum sînteți prea mari pentru recompense în bomboane și batoane de ciocolată, dar sper că nu veți fi nici atît de tineri, nici atît

de bătrîni încît să nu vă bucurați de această experiență. Dacă ați ajuns pînă aici, ați trăit zile pe care nu le veți uita niciodată. Aceasta este comoara vieții. Să știți să trăiți ce vă mai rămîne din ea.

Vă iubește, Enric.

Am rămas tăcuți, gînditori. Totul a fost un joc, o glumă. La fel ca atunci cînd eram copii, dar în stil mare.

– *Carpe diem,* am șoptit.

Binecuvîntat era jocul care ne salva viața. Acum puteam să mă gîndesc la ce va fi dincolo de acei pereți de stîncă, dincolo de mare și de ocean. Nu eram încă foarte sigură de reacția lui Artur, dar supraviețuirea noastră era mai mult decît posibilă. Și totul a început să se schimbe. Mi-am dat seama că, în afară de ciorapii de neopren, eram complet goală și am simțit o pudoare pe care înainte o uitasem. Mi-am căutat pijamaua cu lanterna și m-am îndreptat către ea ca să mă acopăr. Mă simțeam vinovată. Eu am fost aceea care inițiasem apropierea de Oriol, poate că îl forțasem. Eu, purtînd pe mînă inelul de logodnă. Asta era rău, foarte rău. Una era să dorești acest lucru, și alta, să-l faci. Poate că Oriol a citit înfățișarea mea vinovată, fapt e că m-a prins de braț, m-a tras la pieptul lui și m-a sărutat. M-am lăsat purtată și am făcut din nou dragoste. Era foarte clar: îi plăcea asta. A fost bine, dar nu ca mai înainte; de data asta, chiar am simțit pietrele.

Am rămas așezați unul lîngă altul, atingîndu-ne și, cînd a trecut a doua înflăcărare, am început să simt frigul.

– Au fost niște amănunte foarte ciudate. Oriol începu să vorbească, pe măsură ce îi veneau ideile. Dar eram atît de orbit de aventură, încît nu voiam să văd. Mesaje vechi ascunse sub o pictură. Ce prostie! Asta e ca în romane,

puțin original și deloc realist. Astăzi, în secolul al XXI-lea, avem mijloacele să scoatem la lumină desene respinse și acoperite apoi cu alte picturi. Dar în secolul al XIII-lea, nimănui nu i-ar fi trecut prin minte să ascundă un mesaj în felul ăsta, dacă nu se voia să rămînă ascuns pentru totdeauna – în vocea lui se auzea decepția.

„Sîntem niște ființe ciudate, m-am gîndit eu. Cu cîteva minute mai devreme săream în sus de fericire aflînd că totul e o invenție, că ne-am salvat viețile, și acum, Oriol, odată uitată frica, se plînge."

– Dar panourile tripticului sînt autentice. Nu-i așa?

– Desigur, sînt, dar tatăl meu, care a fost un mare restaurator, le-a manipulat. A făcut inscripțiile cu atîta stil, încît ne-a păcălit pe toți cei care le-am văzut. A făcut de asemenea o treabă grozavă scriind însemnările.

– Sînt false?

– Înșelăciunea cu panourile mă face să presupun că da. Și deși sînt amănunte uimitor de realiste și tot ce e descris acolo coincide exact cu istoria, la fel de bine a putut să inventeze totul.

– Crezi că Arnau d'Estopinyá este un personaj fictiv? acum și eu mă simțeam decepționată. Și inelul? De unde a apărut inelul?

– Nu știu de unde a apărut inelul. Dar Arnau, chiar a existat; numele lui apare în documentele domeniului templier de la Peñíscola și în rapoartele Inchiziției. Ce nu pot preciza este ce anume e adevărat din această poveste și ce e invenție a tatălui meu.

– Dar Enric era convins că exista o comoară. A ucis pentru ea.

– Nu cred că a ucis pentru bani. Poate a făcut-o din pricina eticii lui personale, a propriului cod al onoarei. Sigur că umbla pe urmele unei comori, dar totul indică faptul că nu a fost în stare s-o găsească și în locul ei a

regizat unul dintre jocurile lui, cel postum. A tăcut un moment, ca să exclame:

– Ar fi trebuit să-mi dau seama!

– Ce anume?

– Tatăl meu ne-a adus de mai multe ori pe insula asta, îi plăcea să exploreze fundul mării. El o cunoștea bine, făcea scufundări și în apnee, și cu butelia. Prea multe coincidențe.

– Și acum, ce mai contează asta? Soarele lumina de-acum crucea de pe perete și asta mi-a permis să o văd bine fără lanternă. I-am zîmbit. El îmi întoarse zîmbetul. Vom trăi. Îți dai seama?

Simțeam o sete cumplită și ăsta era un semn clar că va trebui să ieșim din acel loc ireal, din acea grotă a miracolelor, înainte de a ne pierde și mai mult puterile. Afară, judecînd după fluctuațiile lacului dinăuntru, marea continua să fie agitată. Oriol voia să iasă primul, în apnee și fără echipament, dar eu l-am convins să aștepte încă o jumătate de oră după ieșirea mea. Artur mă va crede mai mult pe mine și va primi vestea mai puțin rău, dacă eu voi fi aceea care i-o comunic. Speram ca rănite să nu-l mai doară prea tare și să nu fie prea ranchiunos.

Ieșirea mea a fost ușoară. Am coborît amîndoi, cu vesta golită de aer, pînă la nivelul tunelului subteran, respirînd fiecare printr-unul din muștiucuri și, cînd eram practic afară, mi-a pasat vesta. I-am lăsat lui lanterna; începînd din acel loc, lumina exterioară marca drumul.

Respiram bine și am înotat spre fund și spre largul mării ca să evit valurile și lovitura lor de țărmul stîncos. Cînd m-am simțit la o distanță rezonabilă și resacul de pe fund a slăbit, am umflat vesta și am ieșit la suprafață ținîndu-mă de ea. Am început să respir aerul de afară prin tub, în vreme ce mă orientam. Acolo, la cîțiva metri, erau

iahturile. Înotam într-un ritm relaxat, întrebîndu-mă cum avea să mă primească Artur.

A primit vestea rău, foarte rău. Dar își recăpătase manierele elegante și a știut să se comporte cu o politețe forțată. Pe cine nu-l trataseră deloc bine a fost Luis. Eroul meu din ultimul moment a plătit pentru furia acelor oameni. Avea fața plină de vînătăi, dar cel puțin era în viață, a zîmbit fericit cînd m-a văzut și, mult mai mult, cînd a înțeles semnificația salvatoare a veștii pe care o aduceam.

Oriol a ghicit bine. Artur, ascunzîndu-și admirabil neplăcerea, a sfîrșit prin a crede cele povestite de mine. A acceptat să trimită doi oameni în echipament de scufundare într-o barcă pneumatică cu motor, care rămăsese prinsă cu o parîmă de unul dintre iahturi, ca să nu se lovească de peretele de stîncă. Oriol a avut grijă să lase biletul de la tatăl lui acolo unde îl găsise și a fost luat fără probleme.

Prin forța lucrurilor, am devenit invitații lui Artur pînă cînd oamenii lui s-au întors din peșteră, după ce au cercetat-o piatră cu piatră. Asta a durat aproape o jumătate din dimineața zilei următoare.

A fost un timp folosit din plin. Oriol era dispus acum să negocieze și s-a arătat foarte convingător în fața unui Artur dezamăgit. A spus că recunoaște că există o datorie ce nu poate fi plătită între familiile Boix și Bonaplata, dar că acea datorie va trebui lăsată pe seama morților. Era rîndul lor să răspundă în fața lui Dumnezeu. Cei care puteau să lichideze socotelile materiale erau cei vii, iar el, Oriol Bonaplata, recunoștea că tatăl lui furase cele două panouri laterale ale tripticului. Era dispus să le cumpere, ca amintire, pentru un preț care să includă și datoria pe care vărul lui o avea față de negustorul de antichități. Panoul din mijloc fusese întotdeauna proprietatea lui Enric, acum este a mea și, în legătură cu asta, nu va

accepta nici un fel de discuție. Mie nu mi-a scăpat faptul că în cifra pe care o discutau exista un suprapreț important pentru ca Artur să renunțe la orice răzbunare. A fost o negociere dură care nu s-a încheiat pînă în dimineața următoare. Odată conceput acordul sub forma unui document privat, m-a impresionat cît de puțină importanță părea să acorde Oriol banilor și generozitatea pe care a dovedit-o față de vărul lui.

În timpul călătoriei de întoarcere nu știam ce să fac și cum să procedez cu Oriol; amîndoi ne comportam ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat în grotă. Chiar am ajuns să mă îndoiesc pentru o clipă dacă totul a fost vis sau realitate și doar durerea mea de spate și vînătăile produse de pietre erau martori a celor întîmplate acolo.

Am comentat întîmplător că la sosirea la Barcelona va trebui să încep să-mi fac bagajele pentru întoarcerea mea la New York. Și am observat reacția lui Oriol. Nu a spus nimic, părea distrat, ca și cum ar fi avut lucruri mai importante la care să se gîndească. Eu așteptam din partea lui cel puțin o sugestie amabilă, o invitație să mai rămîn cîteva zile. Nu a făcut-o și asta mi-a rănit vanitatea. Sau ceva mai mult. Am ajuns la concluzia că toate cele întîmplate între noi îl lăsau rece, chiar mai mult, că voia să uite incidentul.

Cît despre Luis, Oriol nu a vrut să audă scuze. A spus că s-au împăcat. Acum panoul cu Sfîntul Gheorghe era tot al lui și nu avea importanță că prețul fusese scump sau foarte scump; pentru asta exista cealaltă moștenire pe care i-o lăsase tatăl lui. Și l-a îmbrățișat.

PATRUZECI ȘI OPT

În ziua următoare, mi-am dat seama că se terminase totul. Oriol a dispărut cu o seară înainte fără să spună noapte bună; poate că se temea să nu-l urmăresc pînă în dormitor. Am coborît devreme la micul dejun cu speranța de a-l vedea, dar Alicia mi-a spus că el se trezise mai devreme și că plecase. M-am simțit decepționată. A trebuit să fac conversație cu ea și să răspund la o mulțime de întrebări care rămăseseră nelămurite din cele povestite de noi în timpul cinei din ajun; femeia era avidă de informații. Bineînțeles că i-am ascuns cele petrecute între noi în peșteră. Dar ea avea renume de vrăjitoare și părea să fi ghicit. Poate că era și deprimarea cu care dădeam explicații. A venit un moment cînd aproape că mi-au dat lacrimile și m-am scuzat, spunînd că mă doare capul. Nu am păcălit-o. Atît de puțin contam eu pentru Oriol, încît nici măcar nu era acolo ca să-și ia rămas-bun de la mine?

Știam că era momentul să-mi fac bagajele. Am deschis dulapul, aproape dorind ca lucrurile mele să fi dispărut. Dar erau acolo și, văzîndu-le, am simțit că se năruie ceva în mine. M-am prăbușit pe pat, plîngînd cu suspine. Era sfîrșitul. Aventura comorii se terminase. Acea dragoste posibilă a murit închisă într-o peșteră marină și doar zdreliturile mele mă împiedicau să cred că visasem. Atunci am observat că, pe măsuță, cineva, poate în timpul

nopții, lăsase două discuri vechi de vinil. Unul era *Viatge a Itaca,* iar celălalt, Jacques Brel. Am tresărit. Dumnezeule! Erau discurile pe care le asculta Enric atunci cînd a murit! Cine le-a lăsat acolo? Oriol sau Alicia?

O fi fost Oriol. Era un mesaj pentru mine. Învățăturile călătoriei, experiența căutării. Despre asta era vorba. Nu învățasem lecția. Țelul era drumul în sine. Obiectivul final era viața. Mi-era greu să asimilez asta pînă la capăt.

Cînd m-am instalat în camera aceea, m-a uimit faptul că, deși exista un echipament modern de muzică, se păstra și un altul pentru discuri de vinil. Era automat, am pus amîndouă discurile, echipamentul funcționa perfect, și m-am întins pe pat ca să ascult. Voiam să-i dau un sens acelei aventuri, o semnificație pe care nu eram în stare să o găsesc.

Am luat în brațe copertele înregistrărilor și, întinzîndu-mă în pat, am închis ochii. Auzeam vîntul și marea în fundal, în vreme ce muzica le acoperea încetul cu încetul. Mi-a venit în minte imaginea cîmpurilor verzi de posidonia pe nisipul alb de la Tabarca și, printre ele, bancurile de scorpii-de-mare cu dungi aurii și argintii înotînd la mică adîncime sub lumina soarelui care le făcea să sclipească. Marea liniștită, dulce, de la început, marea înfuriată din ultimele zile. Și m-am dus în peșteră și l-am găsit încă o dată pe Oriol întins pe jos și totul a luat-o de la început. Despre asta era vorba, nu-i așa? Să trăiești clipa. Și apoi să ți-o amintești. Cîteodată mereu, neîncetat, toată viața. Așa ca prima iubire, furtuna, sarea și primul sărut.

Dar avea oare Constantin Kavafis, poetul înțelept, vreun sfat pentru împrejurările cînd *carpe diem,* trăirea intensă a clipei, făcea apoi să ți se rupă inima? Cred că am încetat să mai plîng cu suspine abia atunci cînd am adormit.

Și am visat din nou.

– Poliția. Vă ascult. Vocea suna energic la telefon.

– Bună ziua, am răspuns. Mă simțeam înțepenit, un nod de emoție mă strîngea de gît, dar eram decis să trăiesc acele clipe cu toată intensitatea.

– Bună ziua. Vă ascult, insistă agentul.

– Îmi voi trage un glonț.

S-a produs o tăcere de uimire și am încercat să-mi imaginez figura uluită a acelei voci tinere.

– Poftim? bîigui polițistul.

– V-am spus că o să mă sinucid.

– Nu vorbiți serios.

– Bineînțeles că da, am zîmbit. Mă amuza descumpănirea lui, băiatul ăsta probabil că a uitat capitolul din manual despre cum se tratează presupușii sinucigași.

– Dar, de ce? De ce vreți să vă omorîți? se auzea neliniștea în vocea lui.

Am scos un cerc de fum din trabucul Davidoff pe care îl fumam. Din fotoliu, prin balconul larg deschis, puteam vedea frunzele de culoare verde-închis ale platanilor din bulevard în acea după-amiază însorită și dulce de primăvară. Era o zi diafană, transparentă și viața înmugurea cu acea vigoare impetuoasă care mă uimea de fiecare dată, an după an.

Jacques Brel cînta șansoneta lui de rămas-bun... *Adieu l'Emile je vais mourir. C'est dur de mourir au printemps tu sais...* [1]

Da, era greu să mori într-o zi ca asta cînd, în bătrînul oraș Barcelona, totul striga plin de viață: porumbeii, briza, arborii de pe bulevard, chiar și oamenii, cei dintotdeauna, care, mișcîndu-se pe stradă, musteau de o energie exuberantă.

Dar aceea era ziua morții mele.

– Am trimis pe lumea cealaltă patru indivizi.

– Ce spuneți?

– Asta spun, că i-am ucis, i-am împușcat.

---

[1] În franceză, „Adio, Emil, eu voi muri. E greu să mori primăvara, știi?“

– Fir-ar să fie! exclamă polițistul și apoi urmă o tăcere pînă cînd spuse: Hai, gata, dumneavoastră vă bateți joc de mine. Nu vă cred.

– Pe cuvînt!

– Păi, atunci spuneți-mi unde s-a întîmplat și cînd, ca să putem verifica.

– Sînt mai multe zile de atunci și acum nu e timp de verificări, o să-mi zbor creierii peste cîteva minute. Și, în plus, dacă vă povestesc tot, după aceea munca dumneavoastră va fi prea plictisitoare.

Nu, dumneavoastră nu vreți să muriți. Tînărul părea să-și fi recăpătat calmul. Ați sunat ca să cereți ajutor, dacă ați fi vrut să vă omorîți, ați fi făcut-o deja.

– Sun pentru ca să nu fie nimeni învinovățit pentru moartea mea – m-am gîndit că poate am sunat pentru că doream o companie, nu voiam să mor singur. Am luat o gură de coniac și privirea mi s-a îndreptat spre tabloul meu preferat al lui Ramón Casas. Un bărbat și o femeie din burghezia catalană de la sfîrșitul secolului al XIX-lea, cu rochie și costum albe de vară, savurau o băutură răcoritoare sub o viță-de-vie. Erau bunicii mei, erau frumoși. Joc de lumini reverberante, umbre, tonuri pastelate estompate, toropeli, o plăcută decadență. Am adăugat: E mai practic decît să scrii biletele.

– Dați-mi numele și adresa dumneavoastră. Să vorbim. Oricît de complicată ar fi situația dumneavoastră, cu siguranță există o soluție.

Am întîrziat să răspund, ascultam pentru ultima oară acel cîntec pe care puteam să-l repet, cuvînt cu cuvînt, pe dinafară.

Je veux qu'on rie
Je veux qu'on danse
Quand c'est qu'on me mettra dans le trou…[1]

---

[1] În franceză, „Vreau să rîdeți / Vreau să dansați / Atunci cînd voi fi dus la groapă…“

– Enric Bonaplata, în bulevardul Gracia, am spus în sfîrșit. Și dacă vă grăbiți și trimiteți un echipaj rapid, în fața Caselor Discordiei[1], vor putea auzi împușcătura. Apoi i-am vorbit dulce:

– Cîți ani ai, tinere?

– Douăzeci.

– Ce culoare au ochii tăi?

– Ce importanță are? De ce întrebați? răspunse el enervat.

– Ca să facem conversație. Nu încercați să localizați apelul? Spune-mi, ce culoare au?

– Verzi.

– Hmmm… Și am mai tras un fum din trabuc înainte de a continua. Mi-am imaginat un băiat frumos cu ochi de pisică. Un supliment adecvat la băutură și trabuc.

– Băiete cu ochii verzi, ai văzut pe cineva murind?

– Nu.

– Păi, acum o să auzi.

– Stați!

– Să ai o viață lungă și fericită, drăguțule. Scuză-mă că întrerup conversația, dar e o mojicie să vorbești cu gura plină.

– Stați! Stați o clipă!

Am pus receptorul telefonului pe o măsuță, lîngă trabucul încă fumegînd. Și am auzit:

C'est dur de mourir en printemps tu sais
Mais je pars aux fleurs la paix dans l'âme…[2]

Eu nu resimțeam împăcarea pe care Brel o cînta în șansoneta lui, în pieptul meu se agitau emoțiile, în mintea

---

[1] În spaniolă, *Manzana de la Discordia.* Ansamblu de cinci case, situat pe bulevardul Gracia, în cartierul Eixample

[2] În franceză, „E greu să mori primăvara, știi? / Dar mă duc printre flori cu sufletul împăcat…“

mea, imaginile unei vieți întregi se luptau care să fie ultima. Dar trebuie să o fac, pentru familia mea, pentru demnitatea mea. Am contemplat tabloul lui Picasso care atîrna pe unul dintre pereți. O fereastră deschisă asupra unei localități mediteraneene, poate Barcelona văzută dintr-un loc înalt; case, palmieri, vegetație... și marea... Tonuri vibrante, explozie de culoare, linii prelungi.

Am sorbit ultima înghițitură de coniac, ținîndu-l în gură cîteva clipe, i-am savurat gustul, i-am respirat efluviile. Apoi mi-am vîrît țeava rece a revolverului între buze, țintind cerul gurii. Am văzut doi băieți, unul mort și un altul care are încă mult timp de trăit: fiul meu Oriol. Dumnezeule, ajută-l să treacă peste asta! Am respirat adînc și am dorit ca ochii mei, privind bulevardul, să se umple pînă la refuz cu lumina și verdeața acelei forțe imparabile: energia vieții; primăvara. Asta va fi ultima imagine.

Detunătura i-a ajuns tînărului agent Castillo prin telefon și l-a făcut să sară de pe scaun. Porumbeii de pe bulevard au pornit în zbor, toți odată, formînd un nor, ca și cum ar fi așteptat împușcătura, iar pietonii au privit alarmați spre acel frumos edificiu modernist cu un balcon larg deschis.

Am deschis ochii și am privit tavanul. Jacques Brel cînta următoarea șansonetă și eu m-am ridicat dintr-o săritură. Iarăși! Se întîmplase iarăși! Destul de tulburată eram eu din pricina lui Oriol pentru ca blestematul de inel să mă facă să retrăiesc din nou povești cu morți! Dintr-un impuls, mi-am scos sigiliul cu cruce de sînge și l-am lăsat pe masă lîngă inelul meu de logodnă. Nu știam care din acestea îmi era mai neplăcut.

Am coborît să o caut pe Alicia, am prevenit-o de ceea ce tocmai mi se întîmplase, iar ea m-a dus în biroul ei. Acolo, cu orașul luminos și însorit la picioarele noastre, i-am povestit totul.

– Te va ajuta să treci peste această viziune, mi-a spus ea, tratîndu-mă cu un coniac. Şi rămase privindu-mă cu atenţie.

– Este, este... am îngăimat la prima sorbitură. Era gustul din visul meu.

– Da. Eu beau acelaşi coniac pe care îl bea şi Enric.

M-am simţit ca un cobai şi m-am ridicat să plec.

– Iartă-mă, se scuză ea. N-am făcut-o dinadins, nu mi-am dat seama, pînă nu ţi-am văzut chipul.

Nu am crezut-o şi am rămas în picioare în faţa uşii, neştiind dacă să ies sau nu. S-a ridicat şi, luîndu-mi mîna în mîna ei caldă şi mare care mi-o amintea pe cea a fiului ei, m-a aşezat într-un fotoliu.

– Îmi pare rău, draga mea. Vocea ei era profundă şi convingătoare. Rămîi cu mine, mă vei ierta dacă îţi povestesc o istorie care te interesează. Meriţi s-o afli.

Am rămas în aşteptare şi puţin încordată la gîndul că va încerca cine ştie ce şmecherie. Şi începu să vorbească domol...

– Cred că ţi-ai dat seama pînă acum că nici lui Enric nu-i plăceau femeile, nici mie, bărbaţii. Ne-am unit de dragul familiilor şi pentru că doream să avem un fiu şi era singurul mod în acele vremuri. Fiecare avea propria viaţă, dar am fost în stare să fim prieteni. Povestea cu Oriol a fost un efort care a meritat osteneala. M-a privit zîmbind. Nu-i aşa?

– Este un băiat minunat, a continuat ea, fără să-mi aştepte răspunsul. Şi dacă te mai îndoieşti încă, el este *hetero*. În sfîrşit, suspină ea resemnată, nimeni nu e perfect. Zîmbi din nou.

– Enric şi cu mine ne povesteam multe lucruri şi el a făcut în aşa fel încît Ordinul Templierilor pe care l-au întemeiat bunicul lui şi străbunicul tău, care au fost şi masoni, să-şi schimbe statutele pentru ca eu să pot fi

admisă. Dar totul s-a complicat cînd a apărut Arnau cu povestea cu panourile tripticului și comoara. Enric era un romantic, iar reînvierea tradiției templiere, una dintre pasiunile lui. Imaginează-ți cum a fost cînd a aflat de comoară. A devenit o obsesie pentru el. Atunci a început disputa cu frații Boix. A făcut în așa fel încît prietenul său Manuel, partenerul lui de atunci, pe care-l iubea la nebunie, să fie și el admis drept cavaler în ordinul nostru. Se uniseră prin jurămîntul templierilor, cel al grecilor tebani ai lui Epaminondas. Mă privea, încercînd să ghicească dacă eu știam despre asta și, cînd i-am făcut un semn că am înțeles, își continuă relatarea.

– Cînd l-au asasinat, era disperat. Mi-l amintesc plîngînd deznădăjduit, chiar aici, în fotoliul pe care stai. Știam că se va întîmpla ceva tragic, dar i-am cerut să stea liniștit. Am fost uluită cînd, după cîteva zile, mi-a spus că ucisese patru oameni și că Manuel era răzbunat. Nașul tău nu era un pistolar. Probabil că a avut noroc. Nu i-am spus nimic, dar m-am gîndit că nimeni nu cunoaște acest episod mai bine decît mine.

Dar poliția a început să strîngă cercul în jurul lui. Multă lume știa că se dușmănea cu rivalii și vechii lui confrați templieri, frații Boix. Se cunoștea și legătura lui cu Manuel, și moartea violentă a acestuia.

A fost o vreme cînd n-am mai avut vești de la el și poliția suna la telefon și au venit chiar aici să-l caute ca să-l interogheze. N-aveau un ordin de arestare, dar era evident că îl bănuiau. Nu mi-a povestit niciodată ce a făcut în acele zile, dar cred că a căutat comoara fără succes. Într-o noapte a venit acasă; a luat cina cu noi, a vorbit puțin cu Oriol și, cînd acesta s-a culcat, am urcat aici să bem un coniac. A vrut să-i dau în cărți. Eu am acceptat, pe vremea aia era ceva ce făceam din amuzament. Dar în noaptea aceea, chiar din primele cărți, s-a conturat

o combinație de moarte. Era acolo scheletul cu coasa privindu-l pe el. Mesajul era foarte limpede, dar eu am spus că semnele sînt contradictorii. El m-a privit fără să mai scoată o vorbă. Am amestecat cărțile, le-a amestecat și el și le-a tăiat. M-am înfiorat cînd, imediat, s-a întîmplat la fel. Hîrca îi zîmbea. Eu eram neliniștită, am strîns cărțile de joc și a treia oară mă rugam să-i cadă orice altceva. Aceeași combinație. Ce încăpățînate sînt cărțile de joc atunci cînd se străduiesc să-ți spună ceva! Nu sînt o persoană plîngăcioasă, dar am strîns acele blestemate de cărți cu lacrimi în ochi. Nu știam ce să spun și am rămas tăcuți. Enric a luat o gură de coniac, mi-a zîmbit și a spus să nu-mi fac griji, cărțile mele aveau dreptate și că foarte curînd el urma să moară. Părea foarte liniștit. Mi-a spus că de mult fusese diagnosticat cu SIDA și că începea să aibă simptome de slăbiciune. În anii aceia nu exista un remediu pentru boală și știința nu putea nici măcar să ofere o anume calitate a vieții. Mi-a spus că poliția era pe urmele lui, ca și mafia contrabandei cu obiecte de artă, căreia îi aparțineau frații Boix, care l-au amenințat chiar cu sechestrarea sau rănirea lui Oriol. M-a asigurat că el nu va muri la închisoare și nici nu se gîndea să trăiască dormind noaptea cu un revolver sub pernă. Și că, dacă nu vor avea pe cine să șantajeze, Oriol nu va mai fi în primejdie. Îmi închipui că atunci a pus la cale și a regizat pentru voi acest ultim joc de-a comoara. A rămas tăcută, gînditoare și, privindu-mă în ochi, spuse:

– Enric era o persoană cu păreri și atitudini de neclintit. A trăit și a murit după propriile reguli și în propriul stil. Cred că se împăcase cu sine însuși.

Alicia a tăcut și, contemplînd cu nostalgie orașul, bău din coniac. Eu am făcut același lucru și, savurîndu-i gustul, m-am gîndit la cele petrecute cu cîteva momente mai înainte.

– Alicia.

– Poftim?

– Cînd Enric dormea aici, folosea camera mea?

– Da.

– Tu ai lăsat discurile alea de vinil pe noptiera mea?

– Da, eu le-am lăsat.

– Căutai să mi se întîmple asta. Nu cred că vocea mea arăta vreo supărare sau altceva decît curiozitate.

Nu spuse nimic și, sorbindu-și coniacul, contemplă din nou orașul. După o clipă, își aținti asupra mea ochii ei migdalați, de un albastru pe care doar ea și Oriol îl au, și întrebă:

– A murit în pace. Nu-i așa? Era o implorare în tonul ei.

– Da, am mințit eu gînditoare, după o pauză.

PATRUZECI ȘI NOUĂ

Nu-mi rămînea nimic de făcut în oraș și melancolia punea stăpînire pe mine. Am intrat în camera mea și am deschis fereastra. Sprijinită de pervaz, am analizat încă o dată situația mea și atunci am înțeles că mi-a mai rămas totuși ceva de făcut înainte de a părăsi Barcelona pentru totdeauna. Pentru totdeauna, fără a mă mai întoarce vreodată, așa cum a încercat mama mea.

Arnau d'Estopinyá. A fost o vreme cînd devenise un obicei pentru mine să scrutez cu teamă oamenii, căutîndu-l. Dar în ultimele zile, călugărul se făcuse nevăzut.

O fi știind Alicia unde să-l găsească!

De data asta, s-au inversat rolurile și m-am postat în așteptarea lui într-un băruleț pe trotuarul opus intrării de la locuința sa. Era o stradă îngustă din vechea Barcelonă, plasată în zona care înainte se numea Cartierul Chinezesc, apoi Districtul al Cincilea, iar acum, Raval. Acolo chiria este ieftină și zona e înțesată cu imigranți. Cabinele telefonice sînt o afacere înfloritoare și o puzderie de oameni, de toate rasele și plini de culoare, vorbind limbi diferite, mulți dintre ei purtînd îmbrăcămintea lor tradițională, umplu străzile. Alicia mi-a spus că el locuiește aici, într-o pensiune sau cameră închiriată și m-am gîndit că suma pe care i-o plătea acestui om nu era prea mare.

L-am văzut cu vreo cincisprezece metri înainte ca el să ajungă acasă. Era îmbrăcat ca întotdeauna, un tricou negru sub un costum de un gri-închis care se pierdea în ceva nedefinit. Mergea țanțoș, marțial, hotărît, și unii păreau că îl evită, coborînd de pe trotuar cînd îl vedeau venind. Își scurtase barba și părul de un alb murdar care, acum, nu avea mai mult de jumătate de centimetru.

Am traversat strada în fugă, dar cînd l-am ajuns, era deja cu spatele, vîrînd cheia în broasca porții.

– Arnau, am spus, sprijinindu-mi mîna de umărul lui.

S-a întors cu o expresie ca de fiară, în vreme ce mîna se îndrepta spre partea laterală pipăind pumnalul. Își aținti ochii de un albastru spălăcit într-ai mei și din nou mi-a fost frică de privirea lui de nebun.

– Călugăre Arnau. Sînt eu, fata cu inelul, m-am grăbit să-i spun. Sînt o prietenă. Chipul lui s-a îmblînzit puțin cînd m-a recunoscut.

– Ce doriți? spuse el cu o voce răgușită și o pronunție rară.

– Să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Am văzut că îmi căuta mîinile din priviri și mi-am amintit că inelul e pentru el simbolul autorității și, neprimind nici un răspuns, i-am spus, avînd grijă să folosesc cuvinte corecte și un ton care mi s-a părut milităros:

– Călugăre sergent d'Estopinyá. Vă invit la masă.

Am văzut că ezită, ochii lui făcură din nou drumul de la ai mei la inel și în sfîrșit acceptă cu un mîrîit.

Era un bar-restaurant de familie cu miros de prăjeală și avînd în meniul zilei gustări cu calmari; în zonă, nu prea aveai de unde alege. Am găsit o masă departe de televizor, de aparatul cu jocuri mecanice și de zgomotul farfuriilor și al lingurilor care se ridica deasupra tejghelei, dar în ciuda acestei relative intimități, nu

reușeam să leg o conversație cu călugărul. Cînd ni s-a adus pîinea, a binecuvîntat masa și, sprijinindu-se în coate, a început să se roage în șoapte ce se puteau auzi. S-a oprit și m-a privit, așteptînd ca eu să fac același lucru, așa că l-am imitat. Cînd și-a terminat rugăciunile, nu mi-a acordat nici o clipă de politețe și a început să mănînce pîine, fără să aștepte să vină primul fel. Eu încercam să stau la taifas, dar singurele lucruri pe care le-am obținut erau niște răspunsuri monosilabice. Arnau nu era o persoană foarte vorbăreață, probabil că nici nu era obișnuit să stea de vorbă cu oamenii, dar se remarca prin lăcomie. Era evident faptul că nu s-a delectat cu mari festinuri în viața lui sau că postea, fie din convingere religioasă, fie din lipsă de mijloace. Și vinul îi era pe plac, așa că avînd speranța că i se va dezlega limba, am cerut încă o sticlă.

Și deodată, terminînd al doilea fel, începu să vorbească, luîndu-mă prin surprindere:

– Eu aparțin unei stirpe de călugări nebuni. Eu știu bine de ce s-a sinucis maestrul Bonaplata.

Am rămas privindu-l. Erau primele două fraze legate pe care bărbatul le-a pronunțat în tot timpul mesei și mi-am dat seama că niciodată înainte nu-l mai auzisem vorbind atît de mult.

– Să nu credeți ce vi se spune. Și călugărul care a vrut ca eu să moștenesc inelul s-a sinucis, ca mulți alții înaintea lui. Toată lumea din congregația mea îl socotea nebun. Cu excepția mea. El mi-a încredințat inelul și au hotărît apoi că și eu sînt dement. Începe cu viziunile. Ați suferit tortura? V-au interogat inchizitorii? Ați văzut prăbușindu-se zidurile de la San Juan de Acre? Ați simțit cînd sarazinii vă înjunghiau cu săbiile? Cîte asasinate v-a făcut inelul să vedeți? Cîte mutilări? Multe vieți, multă durere, asta este ceea ce conține. Și apoi ei vin să

trăiască cu dumneavoastră și nu vă dau pace nici ziua, nici noaptea.

– Cine sînt ei? am vrut să știu.

– Cine? mă întrebă, făcînd ochii mari, puțin surprins că îl întrebam ceva ce eu ar fi trebuit să știu. Spiritele călugărilor; sălășluiesc în inel. Și la fiecare apariție, te pătrunde puțin din ele. Eu de-acum nu mai sînt cel care am fost. Într-o zi, am avut un vis diferit. Mai avusesem și înainte multe viziuni ale călugărului Arnau d'Estopinyá, dar din ziua aceea spiritul lui îndurerat a rămas în mine. Pentru totdeauna. De atunci, eu sînt Arnau.

E un suflet din purgatoriu și suferă pentru crimele pe care le-a comis. Dar asta nu e cea mai mare durere a lui; știe că misiunea lui nu a fost îndeplinită, că încă nu s-a întors comoara la cavalerii templieri.

Mă privea cu ochii scoși din orbite și nu am îndrăznit să-l contrazic.

– Eu sînt Arnau d'Estopinyá, repetă el, ridicînd glasul. Eu sînt ultimul templier. Ultimul, cu adevărat. Și tăcînd, își aținti ochii într-ai mei, așteptînd poate ca eu să-i pun la îndoială afirmația. Am avut mare grijă să nu o fac.

Apoi își îmblînzi tonul, ca să continue cu voce joasă:

– Aveți multă grijă, domnișoară. Inelul e primejdios. În ziua în care în sfîrșit am dat peste Noul Ordin al Templierilor și l-am cunoscut pe maestrul Bonaplata, am știut că-mi găsisem căminul. Și cînd i-am încredințat inelul, am simțit o mare ușurare. Se spune că papa Bonifaciu al VIII-lea purta un inel foarte asemănător cu acesta și că Filip al IV-lea al Franței, cel Frumos, afirma că în el trăiește un diavol.

Regele voia să-l calomnieze pe papa și recurgea la orice ca să-l acuze, dar avea o bună rețea de spioni și își construia infamiile bazîndu-se pe fapte certe. Piatra asta

are ceva care trăiește în ea, în luceafărul ei cu șase colțuri… Nimeni nu poate păstra acest inel fără să sufere…

– Tot dumneavoastră i-ați încredințat domnului Bonaplata niște înscrisuri? l-am întrerupt eu. Nu voiam să mai aud nimic despre inel.

– Nu. Eu i-am povestit maestrului viața călugărului sergent Arnau d'Estopinyá, o parte mi-a istorisit-o predecesorul meu, purtătorul inelului, iar restul l-am trăit eu prin acele viziuni.

Am rămas privindu-l în timp ce își golea paharul de vin. Eu, care aveam deja rețineri față de inel, tocmai începusem să-i prind frică. Îmi păsa prea puțin dacă acest alienat era sau nu posedat de spiritul bătrînului Arnau. Îi consideram deja una și aceeași persoană. Pentru mine, el era călugărul Arnau d'Estopinyá, ultimul dintre adevărații templieri.

– Și tripticul? am întrebat.

– Tripticul, împreună cu inelul și cu tradiția orală despre Arnau, erau moștenirea care, timp de sute de ani, s-a transmis de la un călugăr la altul, și panourile au fost furate în anul 1845, cînd mănăstirea Poblet a fost jefuită și incendiată în răzmerițele anticlericale. Știam că nu au fost distruse de foc, din pricină că au ieșit călugării după tîlhari, deși gloata i-a împiedicat să-i ajungă din urmă. Multe opere de artă au fost arse în zilele alea, dar nu și panourile. Cel care le-a luat era poate cunoscător în istorie.

– De ce m-ați urmărit?

– Maestrul Alicia mi-a poruncit să-i povestesc tot ce faceți. Apoi, cînd am aflat că dumneavoastră purtați inelul, v-am supravegheat ca să vă protejez. Ca atunci cînd v-au atacat.

– Dacă voiați să mă protejați, cum de nu v-am mai văzut în ultimele zile?

– Pentru că dumneavoastră toți ați plecat din oraș. Și pericolul aici se află. De aceea nu v-am urmărit.

– Despre ce îmi vorbiți?

– Se află aici, la Barcelona.

– Ce anume? am insistat eu. Ce pericol?

Nu mi-a răspuns. Avea o privire pierdută și a șoptit cînd a văzut niște bărbați cu înfățișare de maghrebieni la tejgheaua barului.

– Nu vedeți? Se întorc. Era mînie în vocea lui. Într-o zi, o să le iau gîtul cîtorva. Și apoi se închise în mutismul dinainte.

M-am înfiorat. Călugărul vorbea serios.

CINCIZECI

La întoarcerea mea, după-amiază, m-am luptat din nou cu bagajele. Mă deprimau și m-am gîndit că totuși cel mai bun lucru ar fi să le fac naibii odată și să încetez cu grijile. Dar atunci mi-a revenit ceva în minte. Știam că Oriol nu era acasă și m-am apropiat tiptil de ușa camerei lui, despărțită de a mea doar printr-un perete. Am încercat mînerul, nu avea zăvorul pus și, iute, m-am strecurat pe furiș înăuntru.

Mirosea a el. Nu pentru că Oriol ar folosi parfum, nici nu cred să aibă un miros special, dar asta voiam eu să-mi imaginez. Locul acela era impregnat cu prezența lui. I-am privit patul, dulapul, masa de lucru așezată în fața unei ferestre care dădea și ea înspre stradă. Mi-am dat seama că nu puteam rămîne mult timp, nu voiam să mă trezesc surprinsă acolo și am început să cercetez sertarele biroului. Acolo nu m-am putut împiedica să nu-mi bag nasul într-un teanc de fotografii ale lui cu niște prietene, printre ele și fata de pe plajă, și niște prieteni. Mi-am impus să mă controlez. Am continuat cu noptiera, apoi comoda... nu-l găseam. Era în dulap. În sertarul cu lenjerie intimă. Acolo l-am găsit. Revolverul tatălui lui. Cel care le-a făcut de petrecanie fraților Boix, cel pe care îl găsisem în scobitura din ghizdul puțului.

Mi l-am pus la brîu și m-am îndreptat spre podul casei. Acolo, nu mi-a fost greu să găsesc pictura. Aceea care o

imita pe a mea. Am desprins cartonul subțire care acoperea partea din spate și am văzut că interiorul nu era masiv ca la panoul meu, deși grosimea era mai mare și provenea de la niște stinghii laterale care formau bordura tabloului. Erau și pe mijloc, unele întăreau structura, iar altele formau un reazem complicat. Am așezat revolverul în acel lăcaș din lemn și am văzut că se potrivește perfect. Se ținea bine, fără să cadă, chiar și scuturînd tabloul, dar ieșea ușor dacă îl apucai de pat și îl trăgeai cu o oarecare putere. Am repetat gestul, l-am făcut de mai multe ori, reamintindu-mi visul cu asasinarea fraților Boix. Da, era adevărat. Așa s-a întîmplat. Rezolvasem enigma comisarului Castillo, deși el nu o va afla niciodată. Dar amintirea nașului meu din acel vis însîngerat, dovada că totul s-a întîmplat în realitate așa cum am văzut eu, nu m-a făcut să mă simt mai bine. Dimpotrivă. Eram sătulă de acele viziuni înspăimîntătoare. Am hotărît să mă întorc la supărătoarea mea îndeletnicire.

Dar înainte, am sunat la biroul meu din New York și am cerut să-mi reiau slujba în săptămîna următoare. Șeful meu mi-a spus că trebuie să se discute asta în consiliu. Lunga mea vacanță nu a fost deloc pe placul asociaților biroului de avocatură, dar după tonul binevoitor pe care l-a folosit, am intuit că încă mai am serviciu.

Apoi am sunat-o pe María del Mar ca să o anunț că mă întorc. A fost încîntată. Dar cînd i-am spus că m-am gîndit să o rup cu Mike, s-a făcut foc și pară. I-am povestit cele întîmplate cu Oriol și, fără să se mire prea tare, mi-a spus că doar asta nu era un motiv ca să o rup cu un băiat ca Mike și că, în orice caz, un inel nu se returnează prin telefon, mi-a spus să mai aștept puțin și să-mi amîn luarea hotărîrilor pînă la întoarcerea mea, cînd o să vedem ce e de făcut.

Aventura ajunsese la capăt. A fost frumoasă, dar viața mea continua la New York. Cu sau fără Mike. Călătorisem în timp, în spațiu, înăuntrul meu.

Îmi satisfăcusem pofta de Oriol, atîția ani reprimată, rana trecutului fusese închisă și acum rămînea doar o iubire de o vară, împlinită și încheiată. M-am întors la Barcelona, la copilăria mea mediteraneană, curmată la treisprezece ani, și pentru cîteva clipe am recuperat-o și am fost în stare să o îndrept.

Aceste călătorii – fizică, temporală, interioară – îmi schimbaseră felul de a vedea lumea și oamenii ei. Nu, nu mai eram aceeași persoană ca atunci cînd venisem. Acum puteam, acum știam să merg prin viață în picioarele goale.

Era nedrept ca acum, sosind în port, oricît mi s-ar fi părut de pustiu și dezamăgitor sfîrșitul, să mă lamentez că am găsit Itaca săracă. Am învățat pe drum, am profitat de momente. Asta înseamnă viața.

Aici nu mă mai reținea nimic, viitorul meu era la New York.

Cînd Oriol a bătut la ușă, aveam patul acoperit cu haine, două valize deschise se odihneau pe jos și un talmeș-balmeș de lucruri împrăștiate prin toată camera.

– Mi-a spus mama că pleci, zise el.

– Da. Aventura s-a încheiat și trebuie să mă întorc. Știi doar, familia, responsabilitățile...

El mi-a privit mîinile, după conversația cu mama mea purtam din nou inelul de la Mike.

– Unde este inelul tatălui meu?

– L-am lăsat pe noptieră. Mă sperie.

– Mi-a povestit Alicia... mi-o tăie el. Cînd pleci?

– Mîine.

– Îți cumpăr panoul.

L-am privit cu tristețe.

– Panoul nu e de vînzare, este darul cuiva pe care eu l-am iubit mult.

– Pune-i prețul pe care îl dorești.

Insistența lui m-a jignit.

– Îți cunosc generozitatea, Oriol, pe care atît de bine ai dovedit-o scoțîndu-l pe Luis din încurcătură. Simțeam nevoia să plîng. Dar eu n-am nevoie de bani și pot și eu să fiu generoasă. Dacă îl dorești atît de mult, e al tău. Ți-l dăruiesc.

Chipul i s-a luminat într-un zîmbet larg.

– Îți mulțumesc.

– Dacă asta e tot, o să continui cu bagajele. Voiam să plece, doream să mă smiorcăi de una singură.

– De ce nu-ți amîni plecarea?

– De ce? Nu e nimic aici care să mă rețină.

– Nu pot accepta un cadou atît de valoros și, dacă tu nu vrei să-ți vinzi panoul, vei deveni asociata mea și asta te va obliga să mai rămîi cîteva zile.

Privirea lui sigură și tonul, pe care l-am interpretat ca fiind categoric, m-au rănit în amorul propriu, și așa destul de afectat în acel moment. Dar curiozitatea m-a împiedicat să mă arăt ofensată.

– Asociata ta la ce?

– La căutarea comorii templierilor!

L-am scrutat, încercînd să ghicesc dacă își bătea joc de mine. Dar Oriol, înflăcărat, a început să-mi povestească:

– Cînd am rămas singur în peștera de la Tabarca, am început să mă gîndesc și nu am încetat să o fac de atunci încoace. Faptul că tatăl meu a pus niște piste false în triptic nu înseamnă că acesta n-ar fi autentic și nici că istoria comorii n-ar fi adevărată. Și dacă e adevărată, semnele ar trebui să fie la vedere, cu toate că doar un inițiat le-ar putea vedea. Dacă noi nu ne-am dat seama, a fost pentru că ne-am lăsat înșelați căutînd inscripții ascunse sub pictură, fără să recunoaștem semnele adevărate. Azi-noapte

aproape că nu am putut dormi și, dimineață devreme, am luat panoul tău și pe ale mele și le-am dus la cel mai bun atelier de restaurări din oraș. Analizele și consultarea experților mi-au luat aproape toată ziua. Vino!

Și apucîndu-mă de mînă, m-a tras după el pînă în camera lui.

CINCIZECI ȘI UNU

Acolo, deasupra comodei, sprijinite de perete, erau panourile.

– Uită-te la ele, spuse el.

Am văzut ceea ce văzusem întotdeauna. Panoul din stînga, împărțit în două registre, fiecare cam de cincisprezece centimetri la bază pe douăzeci înălțime; sus, sub o arcadă decorativă din stuc pictat, Isus Hristos ieșind din mormînt se arăta triumfător, iar jos, Sfîntul Ioan Botezătorul, precursorul lui Mesia în predicarea mesajului divin, îmbrăcat în piei de miel. Pe panoul din mijloc, încununat de asemenea cu un arc ogival, era Maria, Maica Domnului, iar la picioarele ei, inscripția în latină *Mater* cu litere gotice. Privea drept în față, expresia ei era tristă și ținea Pruncul în poală. Partea metalică a nimbului era desprinsă în continuare și încă se putea citi *Illa Sanct Pol*. Pruncul, cu o expresie mai veselă, binecuvînta cu mîna dreaptă. Al treilea panou îl prezenta în registrul superior, sub un ciudat arc lobat, pe Hristos pe cruce, flancat de Sfîntul Ioan și de Fecioară. Jos, Sfîntul Gheorghe, călcînd peste un balaur ridicol.

– Pentru început, continuă Oriol, azi am verificat frazele de la picioarele sfinților și de sub aureolă; vopseaua lor și cea care le acoperă au componente sintetice. Acești aditivi sînt actuali, deoarece nu existau în Evul Mediu.

Așadar, rămîne dovedit faptul că textele ascunse sînt foarte recente, cu siguranță pictate de tatăl meu. Cu toate astea, inelul de pe mîna Fecioarei, acest element atît de ciudat, este medieval. Tot ceea ce mai apare pe panouri este de asemenea, fără îndoială, de la sfîrșitul secolului al XIII-lea, începutul celui de al XIV-lea.

– Și asta ar confirma faptul că istoria are un temei cert.

– Exact. Este prima pistă autentică. E ceva la vedere, care azi pare normal, dar care sărea imediat în ochi la vremea aceea. Fecioara este o Madonă clasică, nu poartă coroană regală, doar togă, dar are un nimb de sfințenie, și de aceea este cu atît mai deosebit, mai ciudat faptul că poate purta un inel. Cum ți-am spus, podoabele nu erau bine văzute între creștini și doar înalții demnitari ecleziastici le purtau.

– O fi ciudat, dar nu e fals, am conchis eu.

– Bineînțeles. Așadar, avem două elemente care ne-au parvenit din epocă și despre care putem presupune că sînt autentice: tripticul și inelul. Doar prin ele, Arnau d'Estopinyá sau cine o fi fost și-ar fi putut transmite mesajul de-a lungul timpului.

– Și ce-mi spui despre relatarea lui Arnau? Nu crezi că ar putea fi ceva adevărat în ea?

– Absolut sigur! Tradiția orală este fundamentală în anumite culturi și e surprinzător uneori cum istorii foarte vechi se transmit din generație în generație. Fiind vorba în acest caz de un secret vital pentru cei implicați, e foarte posibil ca relatarea autentică să fi ajuns pînă la noi cu puține omisiuni sau adăugiri.

– Dar nu vom putea distinge niciodată între realitate și invenție.

– Ai dreptate; dar eu repun în drepturi intuiția, ceea ce nu e strict rațional, ca izvor al cunoașterii. Nu orice cunoaștere omenească este rodul științei.

Am rămas gîndindu-mă la asta. Mi-am amintit de șocul pe care l-am avut la descoperirea suportului pentru pistol înăuntrul panoului fals din mansardă. Dar Oriol vorbea acum din nou despre pictură:

– Pentru un inițiat, semnul templierilor pe panouri este evident. Cu toate că Fecioara era un motiv obișnuit în picturile din epocă, înrădăcinarea cultului Fecioarei Maria printre templieri și prezența, pe panourile laterale, a sfinților patroni decapitați, înainte de a-și fi pierdut capetele, este o dovadă a faptului că acest mic altar portabil era proprietatea călugărilor militari. În plus, avem cele două cruci pe care le foloseau templierii: cea patriarhală, pe cîrja lui Isus Hristos înviat și crucea-spînzurătoare, pe veșmintele Sfîntului Gheorghe. Acest ultim fapt chiar că e ciudat. Crucea Sfîntului Gheorghe este cea a cruciaților: roșie și subțire, precum cea care apare pe stema Barcelonei. Sfîntul nu e reprezentat niciodată cu o cruce labată.

– Așadar, rămîne demonstrat faptul că panourile sînt autentice și au aparținut templierilor, am spus eu. Și unde ne duce asta?

– Păi, dacă poartă vreun mesaj, trebuie să fie acolo unde îl poate vedea toată lumea. Nu crezi?

– Așa o fi, presupun, am răspuns eu, nu foarte convinsă. Pentru că nu cred să existe vreun semn oarecare pe inel. Suprafața lui e netedă; nu prezintă crestături și nici gravări.

– Bine, așadar, ne rămîn doar povestea lui Arnau, dacă putem crede ceva din ea. Eu n-am vrut să-l întrerup, dar aveam motive să accept veracitatea unei bune părți din relatare. Și mai rămîn picturile, conchise Oriol, observînd panourile cu atenție. Trebuie să le privești cu

ochii unui detectiv de la sfîrșitul secolului al XIII-lea sau începutul celui de al XIV-lea. Ce elemente ar atrage atenția unui copoi din epocă?

– Tu ești medievistul, am spus eu, ridicînd din umeri. Mă tem că observația îți aparține.

– Bine, așadar, în afară de cele arătate mai înainte, mă uimește această inscripție *Mater* la picioarele Fecioarei...

– Și de ce?

– Înseamnă mamă în latinește și este redundantă. Toată lumea știe că Fecioara Maria a fost mama lui Isus. De ce a scris pictorul „mama“, cînd e evident că Fecioara este mama. Inscripțiile pentru identificarea sfinților sînt destul de obișnuite, în special atunci cînd artistul nu era în stare să-i picteze diferențiat; se întîmplă des în stilul romanic. Dar în tripticul nostru toată lumea îi poate recunoaște pe Fecioara Maria, pe Sfîntul Gheorghe, care e îmbrăcat ca un soldat și calcă peste un balaur, și pe Ioan Botezătorul, care e acoperit cu piei și arată un pergament, făcînd aluzie la Vechiul Testament, unde era scrisă profeția despre nașterea lui Isus. Toți sînt inconfundabili, nu există echivoc, nu e nevoie să identifici pe nimeni.

– Poate că artistul a vrut să sublinieze importanța Fecioarei.

– Nu cred. Prezența Fecioarei domina panoul, în plus, în pictura veche, modelele se repetă cu mare frecvență și n-am văzut niciodată o inscripție care să se refere la Fecioară ca „mamă“, se folosește Maria sau Sfînta Maria. Dacă ar fi folosit cuvîntul „mamă“, referindu-se la Fecioară, artistul ar fi scris *Mater Dei,* mama, maica Domnului.

– Care e concluzia ta?

– Că *Mater* nu se referă la *Mater Dei.*

– La cine, atunci?

– Dacă acest cuvînt este pe panoul din mijloc, se referă la cineva care se află pe acel panou. Și dacă nu este mama Pruncului, o fi…

– Mama mamei!

– Da, și mama Fecioarei a fost…

Religia nu a fost una dintre materiile la care să mă fi remarcat, dar răspunsul mi-a venit ca un fulger… poate era memoria mea, poate intuiția:

– Sfînta Ana!

Am rămas privindu-ne cu ochii larg deschiși de uimire.

– Sfînta Ana! am exclamat eu. Biserica Sfînta Ana!

Sfînta Ana. Templul în care se întruneau Neotemplierii lui Enric și ai Aliciei. O avea oare într-adevăr inscripția de pe panou legătură cu acea biserică sau ne înverșunam noi să credem asta? Prea multe coincidențe. Sau o fi o altă pistă falsă pusă de Enric pe triptic? Am exclus această posibilitate. Oriol verificase, de data asta foarte serios, pigmenții utilizați în fiecare parte a picturilor, iar cei ai inscripției erau originali din Evul Mediu.

Intuiția mea îmi spunea că da, că biserica Sfînta Ana era cheia. Deși mă gîndeam că, în lipsa unor piste mai bune, poate că mă agățam de această idee, ca unică speranță de a continua aventura.

– Vom accepta această posibilitate doar ca pe o ipoteză de lucru, conchise Oriol, după o lungă polemică prin care a încercat să pună frîie entuziasmului meu. Și al lui.

Îi reproșam că în urmă cu cîteva minute apăra intuiția, instinctul, ca izvor al cunoașterii, iar acum, făcea caz de limbajul științific. Eu știam că are dreptate, că aveam nevoie de o metodă de lucru, dar dezbaterea este unul dintre punctele mele forte și eram ispitită să iau din nou inițiativa, discutînd cîteva clipe în mod inutil.

Dar, cu acea capacitate pe care multe femei o avem de a purta două conversații în același timp, în vreme ce-l întrețineam pe Oriol într-o controversă pe care o știam

din capul locului sterilă, aruncam priviri tripticului, întrebîndu-mă ce lucru ciudat puteam vedea la el.

– Arcele! am exclamat eu deodată.

Oriol mă privi descumpănit. Ce reprezentau arcele într-un litigiu dintre intuiție și metodă?

– Arcele, am repetat eu, normal ar fi ca arcele capelelor din partea superioară a panourilor laterale să fie egale. Nu crezi? Asta e ceva ciudat.

– Da, într-adevăr, este ciudat, mi-a răspuns el, de cum a fost în stare să prindă firul noii conversații. Și acel arc lobat, cel de pe panoul din dreapta, mi-a atras atenția de prima dată cînd l-am văzut.

– E chiar atît de ciudat?

– Într-adevăr, este, și chiar foarte... Cred că e momentul să vizităm din nou biserica cu hramul Sfintei Ana. Mă vei însoți, nu-i așa?

Am închis ochii timp de cîteva secunde, încercînd să stabilesc în ce moment al vieții mele mă aflam. Oriol și cu mine eram în camera lui, contemplînd panourile, care se presupunea că ascundeau cheile comorii, și alături, într-a mea, mă aștepta un talmeș-balmeș de haine împrăștiate, în curs de a fi așezate în valize, ca să fie expediate, împreună cu subsemnata, înapoi în Big Apple. Și tocmai acum, Oriol s-a găsit să mă întrebe dacă mîine, în ziua călătoriei mele de întoarcere, îl voi însoți ca să deslușească acel mister. Și ce puteam eu să-i răspund?

– Da, am spus.

Și făcînd-o, mi-am dat seama, cum ar spune mama, că tocmai mi-am azvîrlit viitorul pe fereastră. Nici angajamentul luat față de biroul meu de avocatură, nici cel vechi cu Mike nu m-au împiedicat să pronunț acel da, vreau, care mă unea din nou cu aventura. Dar, cine ar fi putut rezista acestei tentații?

CINCIZECI ȘI DOI

Dimineața, soarele strălucea pe cer; promitea să fie una dintre acele zile de vară timpurie, cînd briza Mediteranei binecuvîntează Barcelona cu un aer transparent și o temperatură blîndă. Soarele îmi intra pe fereastră și, întinzîndu-mă sub mîngîierea lui, mi-am amintit de răsăritul de început de lume din dimineața de Sînziene, hărmălaia, baia în mare și toate celelalte... Nu mi-ar părea rău să se mai repete. Orașul zumzăia activ jos, cu albastrul mării și al cerului ca fundal. Și sus, am văzut un avion strălucitor care, deodată, mi s-a părut un tăun negru, amintindu-mi de New York și de „responsabilitățile mele". Mă simțeam de parcă trăgeam chiulul de la școală. Va trebui să profit de asta, mi-am spus eu alergînd la duș și imaginîndu-mi micul dejun cu Oriol, jos, în grădina cu trandafiri. Cafea fierbinte și aromată, croasanți, pîine prăjită, unt, dulceață... și el; îmi lăsa gura apă. *Carpe diem,* am strigat eu ca pe un alibi și un antidot împotriva remușcărilor.

Am intrat prin porticul care se deschide pe latura orientată spre sud a navei transversale, braț scurt al crucii latine care formează planul edificiului. Spre deosebire de vizitele mele anterioare, cînd nici măcar nu am privit arcele, acum acestea erau motiv de atenție sporită.

Ne-am așezat în transept, sub cupolă și deodată a fost foarte clar că biserica oferă doar o posibilitate prin care să prezinte trei capele aliniate, așa cum apăreau ele pe panouri: să privești spre absidă. Într-adevăr; prezbiteriul, în mijloc, este mult mai mare decît capelele laterale, ca și pe panouri. La stînga, se află capela Sfîntului Mormînt, iar la dreapta, capela Sacramentului.

– Amintește-ți panourile, mi-a șoptit Oriol. Sînt trei și, după obiceiul epocii, fiecare prezintă un arc în partea superioară, ca și cum ar fi vorba de un oratoriu. Prima capelă, cea din stînga, a lui Isus Hristos înviat, prezintă un arc semicilindric, ușor ascuțit, tranziție de la romanic la gotic. Arcul nu stă pe nici o mensolă[1], ci se sprijină pe pilon, fără să prezinte discontinuitate.

– La fel ca în capela pe care o vedem aici, în stînga, am comentat înflăcărată. Observă că aceasta coincide cu patronul căruia îi este închinată! Sfîntul Mormînt, în pictură, și Sfîntul Mormînt la locul corespunzător din biserică.

Oriol, încuviințînd din cap și zîmbind, continuă:

– Panoul central posedă un alt arc asemănător, dar care se sprijină pe o mică proeminență și are deasupra un al doilea arc și mai ascuțit.

– Și ele coincid!

– Și în sfîrșit, amintește-ți că panoul din dreapta are un arc ciudat, cu un lob central. Arcele lobate sînt obișnuite la panourile pictate în epocă, în același stil cu ale noastre, dar au mai mulți lobi, nu unul singur, precum cel pictat acolo. Și ce vedem aici, în dreapta?

– Capela Sacramentului, dar înainte sînt cîteva boltițe formate din arce turtite, care se sprijină pe niște mensole, care, la rîndul lor, se reazemă de pereții groși laterali și de un zid central, mai subțire, care le separă.

---

[1] Piesă ornamentală în arhitectură și care susține grinzi, cornișe, arce etc.

– Dar, dacă ai vrea să le desenezi din față, aceste boltițe ar apărea ca niște arce turtite, iar zidul central, ca o coloană. Nu ți se pare?

– Bineînțeles.

– Deci, dacă îi scoți coloana de mijloc, ai ceva foarte asemănător și în biserică, și pe panou. Așadar, nu e vorba de un arc cu un singur lob central, ci de reazemul comun a două arce turtite, pe aceeași mensolă. În plus, amintește-ți că pe panou, stîlpul crucii coincide exact cu locul unde aici este coloana. În realitate, reprezintă acest zid subțire.

– O fi o întîmplare? am întrebat eu ca să-l provoc.

– Nu! Nici vorbă! exclamă el entuziasmat. Întîmplare, nu! Pictorul a făcut-o dinadins. Panourile sînt ca o hartă a acestui templu! Capelele din pictură le reproduc pe cele reale ale bisericii, privind din naos spre absidă. Este aici, Cristina!

Am hotărît să ne înarmăm cu cît mai multe cunoștințe posibil despre biserica Sfînta Ana, ca să putem analiza și cel mai neînsemnat amănunt. Am împărțit munca; eu voi căuta informații în izvoare moderne, iar el, dată fiind profesia lui, va recurge la documente vechi.

Am strîns orice scriere care menționează acest edificiu și istoria lui, de la ghiduri turistice ale orașului pînă la cele mai savante tomuri despre arhitectura catalană gotică. Oriol, dată fiind legătura familiei lui cu templul, cunoștea deja multe lucruri despre acesta și mi-a făcut rost de o bijuterie: o carte de o grosime respectabilă despre biserica Sfînta Ana, publicată recent și cu un tiraj foarte limitat. Acolo s-ar afla tot ceea ce am dori noi să știm. Urmează să devin o autoritate în ceea ce privește biserica!

Zîmbetul ironic pe care prietenul meu mi l-a adresat la auzul afirmației mele exaltate mi-a produs un amestec de admirație și ofensă. „Cît e de frumos și cît e de pedant“, mi-am spus.

Zilele următoare le-am consacrat în întregime lecturii și vizitării de mai multe ori a bisericii unde, destul de des, puteam să-l întîlnesc pe Arnau d'Estopinyá, care uneori nici nu-mi răspundea la salut, alteori o făcea mormăind, dar care nu a cedat niciodată încercărilor mele de a lega cu el o conversație de mai mult de două fraze.

Deși mă tentează, nu vreau să vă plictisesc cu amănunte din cele multe citite despre biserica Sfînta Ana, dar istoria ei documentată pare să înceapă în anul 1141, ca urmare a testamentului regelui aragonez Alfonso I, care și-a donat în întregime regatul Ordinelor militare ale Templierilor, Spitalului și Sfîntului Mormînt. În acel an, un anume canonic Carfillius a venit să negocieze, din partea Ordinului Sfîntului Mormînt, cu moștenitorul coroanei, prin căsătorie, contele de Barcelona, Ramón Berenguer al IV-lea, care a căzut la învoială să facă schimb de bunuri și de venituri cu cele trei ordine, ca să-și recapete regatul.

Așa că Ordinul Sfîntului Mormînt s-a trezit de la o zi la alta cu întinse posesiuni în Catalonia și Aragón, între care era și biserica – din afara cetății – a Sfintei Ana, fără îndoială anterioară acestui moment și unde s-a hotărît să se stabilească mănăstirea care a continuat cu hramul sfintei și care, nu numai că a ajuns să aibă posesiuni în Catalonia, ci și în Mallorca și Valencia. În cursul agitatei și zbuciumatei sale istorii, a trecut de la primele începuturi de splendoare și bogăție la secole de decădere, cînd a încetat să mai fie mănăstire, ca să devină biserică a unui colegiu canonic și, în sfîrșit, parohie. Nenumăratele ei posesiuni au fost vîndute pe rînd, inclusiv terenurile

dimprejur, unde azi se înalță edificiile care înconjoară rămășițele acelei splendori. Biserica a fost jefuită și închisă în timpul invaziei napoleoniene, profanată de grupuri înarmate și închisă pentru public în 1873, în timpul Primei Republici[1], și apoi incendiată și spoliată în 1936, în timpul celei de a Doua Republici. Așa cum îmi povestise Arnau, biserica nouă atunci a fost dinamitată. Singurele rămășițe ale acelui stilizat edificiu neogotic pe care le putem vedea azi sînt niște ziduri care mărginesc una dintre laturile pieței Ramón Amadeu.

Oriol își alterna cercetările cu munca lui și ne adunam noaptea sau atunci cînd ne întîlneam pentru puțin timp, ca să ne comparăm notele.

La prima noastră întîlnire, mi-am exprimat entuziasmul pentru o fotografie care prezenta interiorul bisericii după incendiu: în rămășițele unui altar, fără îndoială ascunsă de la început în spatele acestuia, apărea o uriașă cruce labată.

– Bunicii noștri se întruneau aici, afirmă Oriol, tăios. Și spre deosebire de Ordinul Sfîntului Mormînt, cultul nostru a fost întotdeauna secret.

Ansamblul actual a fost construit de-a lungul secolelor. Există niște documente care atestă că prezbiteriul și nava transversală au fost construite între anii 1169 și 1177, nava centrală și una dintre capele, în secolul al XIII-lea, altele, precum cea a Sfîntului Mormînt și porticul principal, în al XIV-lea, claustrul și sala capitulară, în secolul al XV-lea, iar capela Sacramentului, în secolul al XVI-lea, fiind modificată în al XX-lea.

[1] Proclamată la 11 februarie 1873, după abdicarea regelui Amadeo I, și a durat pînă la 3 ianuarie 1874.

Dar mi-am dat seama curînd că există un anacronism între pictură și construcție. În cazul în care capela Sacramentului nu a fost construită pînă în secolul al XVI-lea, cum putea apărea un oratoriu pe panoul din dreapta? Am confundat biserica? În plus, în pofida coincidenței între Sfîntul Mormînt din tablou și cel din templu, această capelă e din secolul al XIV-lea, de-acum tîrziu pentru pictorul tripticului, și nici una dintre celelalte capele nu coincidea cu panourile în ceea ce privește sfinții patroni. În prezbiteriu, altarul principal este închinat, așa cum se cuvine, patroanei, Sfînta Ana, într-o imagine cu brațele deschise, protectoare a fiicei și a nepotului ei. Ăsta este locul unde trebuie să se afle. Și cu toate că imaginile sînt moderne, logic, după incendiul din secolul trecut, probabil că întotdeauna a fost așa. Altarul principal este închinat patroanei. În afară de asta, capela din dreapta, cea modernă, cea a Sacramentului, nu prezintă nici o crucificare. Dar există o *Pietà*[1] încadrată într-o pictură murală contemporană. Existau puncte de coincidență, dar și multe altele antagonice; mă simțeam descurajată. Ne aflam din nou pe urmele unei piste false.

– Am crezut în fanteziile noastre, Oriol, i-am spus, cînd ne-am întîlnit. Și i-am argumentat toate cele dinainte.

– Edificiile atît de vechi precum acesta nu au fost întotdeauna cum le vezi azi, nici lucrurile nu s-au aflat în același loc, răspunse el. Pe de altă parte, Sfînta Ana nu a fost suficient studiată.

– Crezi că studiile despre biserică sînt greșite?

– Oarecum. În primul rînd, partea cea mai veche a templului nu sînt prezbiteriul și nava transversală. Doar că este primul lucru documentat. Cînd Ordinul Sfîntului Mormînt

---

[1] În italiană, reprezentare pictată sau sculptată a Fecioarei Maria cu Isus Hristos în brațe, mort după răstignire

a luat în stăpînire biserica Sfînta Anna, aceasta exista deja. Dacă n-ar fi existat, ar fi numit-o mănăstirea Sfîntului Mormînt, și nu a Sfintei Ana. De acord pînă aici?

Am confirmat din cap.

– În ce loc s-ar afla vechiul edificiu al mănăstirii Sfintei Ana?

Am ridicat din umeri.

– Vino cu mine!

Am mers la biserică și, ținîndu-mă de mînă, m-a dus pînă în prezbiteriu.

– Vezi ceva curios la ferestre?

În peretele absidei, în spatele altarului principal, se deschide, sus, o fereastră mare cu vitralii gotice și, mai jos, două ferestre înguste cu arc ogival, la aceeași înălțime și asemănătoare cu cele trei ferestre care se deschid pe zidul din dreapta, cel orientat spre sud.

– Văd ferestre pe peretele din dreapta, dar nu și pe cel din stînga.

– Și ce mai vezi?

Înainte de a-i răspunde, am făcut un tur de inspecție.

– În afară de fereastra mare aflată la înălțime, am conchis eu, nici una dintre celelalte ferestre ale prezbiteriului nu dă în exterior, cele două din fund comunică în sacristie, iar cele trei din dreapta, cu capela Sacramentului.

– Și la ce te face să te gîndești?

– Că atunci cînd s-a construit absida, toate ferestrele dădeau în exterior și dacă pe latura din nord, la stînga, nu există ferestre, înseamnă că acolo era un alt edificiu. Poate biserica originală a Sfintei Ana.

– Exact! Ceea ce azi este capela Sfîntului Mormînt a fost vechea biserică, probabil construită în timpul secolului al XI-lea, în stil romanic.

– Și atunci, de ce cercetătorii moderni o situează în secolul al XIV-lea?

– Pentru că nu cunosc bine cele întîmplate și au evaluat construcția după ceea ce se poate vedea azi. Vechiul oratoriu romanic s-a prăbușit la incendiul din anul 1936, ca și multe alte părți din biserică, iar cupola, care a zburat în aer, a transformat-o într-un horn gigantic. Partea reconstruită oferă un arc semicilindric ogival, asemănător cu cel din prezbiteriu și din nava transversală, dar cel primitiv probabil că nu avea un astfel de vîrf ascuțit. Mai mult, am găsit niște planuri ale bisericii semnate în 1859 de un arhitect numit Miguel Garriga[1] și care prezintă o structură a pereților în capela Dels perdons, așa cum se numea ea pe atunci, complet diferită de a celorlalte ziduri din biserică. Erau mai groase și în ele se deschideau firide, conținînd cu siguranță imagini de sfinți.

Și în ceea ce privește partea din dreapta a prezbiteriului, capela cunoscută azi ca a Sacramentului nu exista în secolul al XIII-lea, deoarece ferestrele dau în exterior. Ceea ce s-a construit acolo în secolul al XVI-lea a fost sacristia. În schimb, în epocă existau două oratorii acoperite cu două mici bolți gotice încrucișate și a căror structură o putem vedea azi la intrarea în această capelă și care apar în pictură reprezentate prin acel arc turtit, pe care îl credeam lobat, așezat chiar deasupra crucii, dar care în realitate reprezintă cele două oratorii. Intrarea principală, cu porticul ei, se află imediat alături; este datată din 1300 și, dat fiind faptul că stilul ei gotic pare să coincidă cu cel al oratoriilor, e de presupus că au fost construite în aceeași perioadă.

– Așa că Arnau, dacă îi dăm crezare în continuare, trebuie să fi văzut patru arce, și nu trei, cum apar pe panouri.

[1] Miguel Garriga i Roca (1804–1888), arhitect și urbanist, proiectant al clădirii Teatrului El Liceo, inaugurat în 1847. În 1857, a proiectat o extindere a Barcelonei, numită în catalană, pînă în ziua de azi, Eixample.

– Bineînțeles. Tripticele sînt obișnuite în pictura gotică, iar ansamblurile de patru panouri pur și simplu nu existau. Așa că s-a rezumat la trei. Capela situată la stînga noastră este cea a Sfîntului Mormînt, cu Isus înviat și triumfător, avînd cîrja cu o cruce patriarhală, cea a templierilor, în margine. În mijloc, care, ca dimensiuni, corespunde cu prezbiteriul, o avem pe Fecioară, totuși cuvîntul *Mater* o amintește pe Sfînta Ana. Urmînd aceeași direcție, ar apărea cele două oratorii, care s-au păstrat ca atare pînă la incendiul din 1936. În primul, se afla pe atunci Fecioara Stelei, o sculptură gotică asemănătoare Madonei de pe panoul din mijloc, iar al doilea dădea acces în sacristie. Și ghicește cui îi era închinat acest ultim oratoriu.

Am rămas tăcută, așteptîndu-i răspunsul.

– Lui Isus răstignit! a spus el zîmbind. Exista o cruce mare cu imaginea Lui în mărime naturală.

– Ca și pe panouri! am șoptit eu.

CINCIZECI ȘI TREI

Am ieșit din biserică pentru a putea vorbi în voie și, mergînd pe strada Sfînta Ana în drum spre Ramblas, Oriol îmi povestea mai departe:

– Presupunînd că personajul Arnau a avut într-adevăr vreo legătură cu inelul și cu picturile, așa cum tatăl meu povestește în relatarea lui, despre care am acceptat că se bazează pe tradiția orală, și ținînd seama că o parte a porticului și oratoriile au fost construite în jur de 1300, probabil că el a văzut biserica Sfînta Ana așa cum este ea reprezentată pe triptic. Templierii nu au fost persecutați pînă în anul 1307 și, conform înscrisurilor, Arnau d'Estopinyá a trăit cel puțin pînă în 1328, un an după moartea lui Iacob al II-lea.

– Totul se potrivește, am spus eu, convinsă. Cineva din acele vremuri care cunoștea biserica ar fi putut să o recunoască în picturi.

– Istoria ar fi așa, continuă el: Arnau și-a condus galera spre nord, nu spre sud. Spre deosebire de Ordinul Ospitalierilor, templierii au păstrat întotdeauna relații bune cu confrații lor din Ordinul Sfîntului Mormînt. Era un ordin mult mai mic și nu dădea motive de rivalități, cum se întîmpla cu ioaniții[1]. În afară de asta, cavalerii

[1] Un alt nume al Ordinului Spitalului sau al Ospitalierilor, derivat de la Sfîntul Ioan Botezătorul

Sfîntului Mormînt nu aveau în acea epocă un braț înarmat în Catalonia, erau clerici obișnuiți. Călugării Lenda și Saguardia se înțeleseseră cu comandorul Ordinului Sfîntului Mormînt din Barcelona asupra custodiei comorilor și Arnau d'Estopinyá a debarcat pe o plajă din apropierea orașului, evitînd atît sediul templierilor, situat foarte aproape de arsenal și, fără îndoială, ținut sub supraveghere, cît și portul Can Tunis, instalat pe coasta sudică a muntelui Montjuïc și apărat de un castel bine înzestrat cu trupe ale regelui. A permis ca doar ocnașii lui sarazini să vadă cui preda încărcătura și, apoi, în drumul de întoarcere, i-a căsăpit ca să nu vorbească atunci cînd urmau să sosească la Peñíscola. Avea motive întemeiate să se teamă că agenții Inchiziției sau ai regelui vor interoga echipajul. Călugării Sfîntului Mormînt, în schimb, erau liberi de orice bănuială și au transportat comoara la mănăstirea lor, păstrînd-o în biserică, atunci deja cunoscută sub numele de Sfînta Ana. Mănăstirea se afla în afara cetății Barcelonei, motiv pentru care avea fortificații proprii, dar exact în acea epocă se construia al doilea rînd de ziduri ale orașului, care în final vor adăposti biserica Sfînta Ana în interiorul lor. Nu știu dacă pe atunci zidul proteja și domeniul Ordinului Sfîntului Mormînt, dar e sigur faptul că ori călugării aveau o poartă proprie, deoarece mănăstirea lor urma să se învecineze cu fortificațiile orașului, ori se bucurau de privilegiul de a putea intra fără să se supună taxelor sau controalelor. Asta a permis să se evite explicațiile.

– Sau poate că nu a fost așa, am spus.

– Poate că nu. Poate că au adus-o pe uscat de la castelul de la Miravet. Dar rezultatul final a fost același.

– Bine, de acord. Comoara templieră se află în biserica Sfînta Ana. Și acum, ce facem?

Oriol se scărpină în cap, gîndindu-se. Eram în plină *Ramblas de las Flores* și strălucirea, coloritul acelei

după-amiezi de vară și mulțimea pitorească ne înconjurau. S-a oprit în fața unui chioșc și, luînd un buchet de floricele multicolore, mi l-a dăruit, însoțindu-l de un sărut pe buze. După răceala afișată în ultimele zile, Oriol m-a luat prin surprindere, dar pentru că doream cu ardoare sărutul lui, într-o clipă mi-am recăpătat reflexele și mi-am aruncat brațele de gîtul lui, sărutîndu-ne cu pasiune.

– Va trebui să o căutăm, îmi spuse după ce ne-am desprins din îmbrățișare. Nu crezi? zîmbea și în ochii lui albaștri migdalați am văzut fericirea.

– Va trebui, am afirmat eu.

Și ținîndu-ne de mînă, am hoinărit pe Ramblas în jos, vorbind de una și de alta, rîzînd din nimic, poate doar pentru că trăiam pentru acea clipă de fericire. „Ce contează comoara?“ îmi spunea el. Dar, care comoară? De care comoară vorbim?

Ne-am bucurat de după-amiază, de oraș, de noapte; și zorii ne-au găsit întinși, goi în patul răvășit al lui Oriol, cu fereastra deschisă deasupra unei Barcelone încă în întuneric, tăcute, privind panourile pe care le luminau două veioze.

La capătul unui răstimp de tăcere, fără să respect meditația profundă în care se cufundase Oriol, care părea că încearcă să extragă din tablouri toate secretele doar prin puterea minții, am vrut să rezum cu voce tare propriile idei:

– Știm, așadar, că ansamblul pictural este ca un plan al bisericii, am spus. Acum va trebui să ne găsim drumul pe hartă.

– Da, consimți el, gînditor.

– Va trebui să găsim orice amănunt neobișnuit…

– Dispunerea Pruncului Isus așezat la dreapta Fecioarei, mi-o tăie el. Ți-am mai spus că nu este deloc

uzual. Majoritatea fecioarelor din epoca gotică în regatul Aragonului, atît în pictură, cît și în sculptură, susțin Pruncul în poale în stînga, ca să poată avea grijă de el cu mîna dreaptă. Dar nu și în acest tablou.

– O altă pistă!

– Exact. În plus, Pruncul e reprezentat de obicei făcînd ceva, fie susținînd o carte, fie jucîndu-se cu păsările sau oferindu-i un fruct mamei sale. Dar cel mai adesea apare dînd binecuvîntarea.

– Este ceea ce face în tabloul meu.

– Nu! Privește atent! Nu binecuvîntează. Binecuvîntarea se dă cu degetele arătător și mijlociu de la mîna dreaptă ridicate. Ca pe panoul din stînga, în care Isus Hristos iese din Sfîntul Mormînt.

– Pruncul ridică doar arătătorul.

– Exact, nu binecuvîntează, arată cu degetul.

– Dar, către ce? Arată către cer și ușor spre stînga lui, nimic concret. Și am adăugat, gînditoare: Poate că exprimă promisiunea împărăției cerurilor făcută credinciosului…

– Nici vorbă! Fii atentă! Tocmai am văzut!

Oriol a răsucit panoul cu Sfîntul Mormînt pe niște balamale inexistente, închizîndu-l ca pe un canat de fereastră peste panoul principal.

– Unde este acum degetul Pruncului?

Am privit prin unghiul pe care-l formau acum cele două panouri.

– Arată interiorul mormîntului, al Sfîntului Mormînt.

– În interiorul unui mormînt, în capela de la stînga altarului principal în biserica Sfînta Ana din Barcelona, recită Oriol. Capela călugărilor Sfîntului Mormînt, cea Dels Perdons!

Am rămas pe gînduri. Totul părea foarte căutat, dar avea o logică. Am încercat să-mi amintesc biserica.

– Ești sigur că această comoară este aici? am întrebat în sfîrșit.

Oriol ridică din umeri.

– Este singura alternativă care ne mai rămîne.

– Și cum vom face să ni se permită să săpăm în podeaua bisericii?

– O să vorbesc cu mama, răspunse Oriol. Sînt sigur că ea va fi în stare să-l convingă pe paroh să ne lase să explorăm această capelă. Ea și „confreria“ pe care o prezidează sînt principalii binefăcători ai bisericii. Și tu anulează-ți definitiv întoarcerea. N-o să mă lași singur în povestea asta... Amintește-ți, am jurat să nu ne lăsăm baltă.

Ce întrebare retorică! Să-l las singur? Chiar dacă această binecuvîntată biserică ar fi pe punctul de a i se prăbuși arcele, acoperișurile, bolțile, coloanele, mensolele, bolțarii și celelalte pietre suspendate în aer deasupra capetelor noastre, ultimul lucru pe care l-aș face în acest moment ar fi să abandonez aventura.

CINCIZECI ȘI PATRU

Acele nopți minunate le-am petrecut în camera lui, fiecare dintre noi descifrînd misterele trupului și spiritului celuilalt, fiindcă acelea ale panourilor încetaseră să mai fie o scuză valabilă. În camera mea, încă mai era un haos de bagaje de făcut... sau de desfăcut.

Și am putut să vorbim, de primul sărut, de mare, de scrisorile noastre pierdute... și de cele întîmplate în ultimele zile. Odalisca pe care Oriol a respins-o în noaptea de Sînziene s-a dovedit a fi o studentă a lui de la universitate și el a spus că, tocmai de aceea și pentru că mă avea ca invitată, a considerat că ar fi puțin elegant să meargă să se zbenguie cu ea prin pădure. Susi, travestitul de la ieșirea din barul Pastis, participa la o activitate de asistență promovată de unul dintre grupurile de acțiune socială de care aparține Oriol, cu sediul într-o casă ocupată din cartier. El i-a cîntat în strună la gluma de a forma un trio, pentru că îl amuza să-mi vadă expresia speriată. Rîzînd, m-a asigurat că nu s-ar încurca cu travestiți. Apoi a devenit serios, ca să-mi spună că și dacă i-ar plăcea așa ceva, tot nu s-ar duce cu Susi care avea SIDA, iar scopul acțiunii de asistență era ajutorul dat celor afectați de virus și lipsiți de resurse. O făcea în amintirea tatălui său. M-am scandalizat, întrebînd cum e posibil ca cineva ca Susi să se prostitueze și de ce nu se evită acest lucru, fiind vorba de un

pericol. Oriol a ridicat din umeri, a spus că da, poate am dreptate, dar că, deși are „asta“, Susi continuă să fie o persoană, cu toate drepturile ei, de a fi liber, de a suferi, de a avea nevoie să muncească pentru ca să mănînce și de a iubi, ca să trăiască. Am recunoscut că toate astea sînt adevărate. Dar nu m-a convins, fiecare om este sclavul temerilor sale. Nici explicația lui în legătură cu gluma nu m-a satisfăcut; i-am spus cu plăcere tot ce mi-a venit la gură în legătură cu oribilul lui simț al umorului.

Zilele care s-au scurs cu pregătirile căutărilor în biserică au fost de neuitat. Ne-am bucurat de o Barcelonă splendidă, de vara de curînd venită și de dragoste. Și dragostea era aceea care făcea ca totul să fie minunat. Eu am renunțat să mai folosesc telefonul, deconectîndu-mă complet de Statele Unite. Dar înainte de asta, am sunat, forțînd imposibilul, și am cerut încă o dată un răgaz de la biroul de avocatură. Altă convorbire, ca să-l previn pe Mike că povestea dintre noi intrase într-o criză și că îi trimiteam inelul printr-un serviciu de mesagerie. A fost o lungă conversație în care el nu se dădea bătut.

Și în sfîrșit, am vorbit cu o María del Mar abătută, resemnată în fața destinului implacabil de care muritorul de rînd nu e în stare să scape, oricît de mult ar lupta, ca să-i spun să nu-și facă griji și să nu sufere dacă nu va avea vești de la mine cîteva zile, fiindcă petreceam de minune cu Oriol și că îmi va fi bine. Foarte bine.

Am vizitat frecvent biserica Sfînta Ana, scrutînd chiar și cel mai mic indiciu.

– Biserica are o criptă, mi-a spus Oriol într-o dimineață.

– O criptă? l-am întrebat eu. O capelă subterană?

– Da, sînt sigur, trebuie să aibă. Biserica primitivă a Sfintei Ana probabil că a fost construită la mijlocul

secolului al XI-lea, doar la vreo cincizeci de ani după ce Almanzor[1] a pustiit Barcelona, luînd cu el tot ce era de preț în oraș și mii de sclavi. Incursiunile maurilor încă mai erau frecvente și teama că se va repeta jaful era întemeiată. Ar fi fost normal ca această biserică, situată în afara fortificațiilor orașului, să aibă nu numai ziduri care să o apere, ci și o ascunzătoare pentru obiectele valoroase de cult, în caz de asediu.

– Dar asta e o simplă presupunere.

– Nu, nu este. Am găsit niște documente foarte vechi care menționează cripta Sfîntului Iosif.

– Și unde o fi?

– Sub capela Sfîntului Mormînt, a afirmat el.

– De ce?

– Pentru că este partea cea mai veche și a fost și cea mai venerată. În trecut, oratoriul Sfîntului Mormînt avea la exterior niște cochilii de pelerin[2], sculptate în zidurile de piatră, simbolizînd iertarea ce se acorda în această capelă, asemănătoare aceleia obținute făcînd pelerinajul la Sfîntul Mormînt de la Ierusalim. Imaginează-ți importanța spirituală și economică pe care această indulgență o avea pentru mănăstire. Toate aceste indicii au dispărut. La reconstrucția după incendierea bisericii în anul 1936, cînd vechiul acoperiș al bolții semicilindrice s-a dărîmat, cochiliile și celelalte părți componente ale capelei au dispărut. Dar este mai mult decît probabil că s-a conservat ceea ce putea ascunde subsolul. Nimeni nu știe în ziua de azi de existența criptei, nici unde era situată, dar nici un

[1] Mohamed Almanzor (939–1002), celebru comandant de oști musulman. A ocupat Santiago de Compostela, dar a fost învins de regii de León și Navarra și de contele de Castilia în bătălia de la Calatañazor, în 1002.

[2] Ca semn de recunoaștere și ca dovadă că au ajuns pînă acolo, credincioșii care făceau pelerinajul la Santiago de Compostela pentru iertarea păcatelor, la întoarcere, aveau cusute pe veșminte cochilii ale unei anumite specii de moluscă des întîlnită pe coastele Galiciei.

incendiu sau prăbușire nu au putut s-o afecteze, cel mult să-i ascundă intrarea. Sînt sigur că într-un anumit loc sub aceste dale se ascunde o criptă secretă și pun rămășag că se află exact sub vechea capelă Dels Perdons.

Ajutați de paracliser și folosind niște răngi de fier și o mică macara dintr-acelea pentru construcțiile mărunte, am putut mișca lespedea de pe mormîntul din capelă, care are sculptat pe ea un ecleziast. Rezultatul a fost dezamăgitor. Niște oseminte. Strălucita teorie a lui Oriol s-a prăbușit. El a spus să ridicăm și dalele de pe jos, dar parohul a refuzat. Nici faptul că această confrerie, sub care se ascunde ordinul Noilor Templieri ai Aliciei, a fost un sprijin economic foarte important pentru biserică nu a făcut să se clatine fermitatea preotului. Cu mai mulți ani în urmă, s-a instalat în nava centrală un sistem de încălzire în subsol și au apărut nenumărate rămășite omenești. A fost foarte stînjenitor. Nu, nu va permite săpăturile.

– Dacă a existat o intrare prin această capelă, probabil că a fost astupată la una din reparațiile pe care le-a suferit, își spunea Oriol.

Așa că am încercat același lucru în prezbiteriu.

Pentru asta a trebuit să mișcăm toate scaunele din absidă și am descoperit patru lespezi în părțile laterale ale altarului principal, avînd cruci cu braț dublu și simboluri de cardinali. Se presupunea că sînt mormintele cardinalilor care fuseseră parohi ai bisericii, dar ridicîndu-le pe primele două, cele mai apropiate de capela Sfîntului Mormînt, le-am găsit goale. Cu toate astea, ajungînd la a treia, speranțele noastre au fost încununate, cînd o scară îngustă, cu trepte adînci, care se înfunda în întuneric, se deschidea în fața noastră.

– Intrarea în criptă! am exclamat. Și ochii mei îi căutau pe ai lui Oriol; se citea emoția în ei.

Prietenul meu a aprins o lumînare și s-a pregătit să coboare. Mie asta mi s-a părut un arhaism prostesc. Și i-am spus că s-ar potrivi mai bine o lanternă dintre cele pe care le aveam pregătite.

– Este din pricina oxigenului, mă informă el. Multă lume a murit coborînd în puțuri sau în locuri subterane fără să-și ia o asemenea precauție. Anhidrida carbonică sau alte gaze mai grele decît aerul tind să rămînă în aceste depresiuni și persoanele care intră continuă să respire aer fără oxigen pînă cînd se prăbușesc asfixiate. Se așază flacăra la nivelul taliei și, dacă se stinge, e semn că mai jos nu se poate respira și trebuie să ieși în fuga mare.

M-am gîndit plină de mîndrie că iubitul meu e un tip cu pregătire și am pornit-o în urma lui înarmată cu o lanternă. El a coborît cu fața, sprijinindu-se de pereți și de tavan, dar scara era atît de îngustă și de înclinată, încît eu am hotărît să o fac cu spatele, ținîndu-mă cu mîinile de trepte. N-aveam nici un chef să mă rostogolesc înăuntrul acelui întuneric sinistru.

Era o incintă ceva mai mică decît absida, cu o boltă semicilindrică sprijinită de un perete scund, care dădea încăperii o înălțime maximă de vreo doi metri și jumătate. În fund, era doar un altar de piatră și, mai încolo, pe perete, o cruce patriarhală mare, pictată în roșu. Aceeași pe care și-o împărțeau templierii și călugării Sfîntului Mormînt. Lumînarea lui Oriol continua să ardă și a lăsat-o deasupra altarului pe care se odihneau niște casete.

– Poate că sînt relicvele Sfintei Ana, ale Sfintei Filomena și *lignum crucis*[1], care se păstrau în biserică înainte de război, afirmă prietenul meu. Parohul din acea

[1] În latină, „lemnul crucii“

vreme și mai mulți clerici au fost asasinați. Probabil că secretul s-a pierdut odată cu ei.

– Nu pare că aici ar fi vreo comoară, am spus.

Oriol nu răspunse și începu să exploreze podeaua cu lanterna în căutarea lespezilor. Din cînd în cînd se oprea, citind parcă pe anumite pietre niște semne care mie nu-mi spuneau nimic.

– Probabil că aici sînt îngropați cardinalii, spuse el în sfîrșit, semnalînd niște stele la picioarele lui. Părea decepționat.

Paracliserul și preotul au coborît și ei înarmați cu lanterne și au ajutat la cercetare, fără să se găsească nimic relevant. Lespezile din criptă ocroteau doar oseminte. Acela părea sfîrșitul căutării.

Oriol a propus să ne resemnăm și a cerut permisiunea preotului să continuăm cercetarea criptei noi doi singuri, în timpul nopții, promițîndu-i că totul va fi la locul lui pentru prima slujbă din ziua următoare. Bătrînul sacerdot, dînd drumul unui lung șir de observații, acceptă călcîndu-și pe inimă. Îmi închipui că ajutorul economic pe care Alicia îl aducea templului cîntărea mult în sufletul lui. Oriol m-a invitat afară să mîncăm ceva, dar pe mine nu mă ispitea gîndul; să scotocești sub acele stele funerare nu prea îți deschide apetitul și nu mă simțeam bine. El a insistat; trebuia să ne refacem puterile.

– O cochilie. Ai observat-o? spuse deodată Oriol în restaurant. Era o cochilie de pelerin gravată pe una din pietrele de pe zidul din stînga al criptei; placa este aproape tot atît de mare ca și lespedea și un om ar putea trece prin spărtură.

– Și ce înseamnă asta?

– Amintește-ți că este semnul capelei Dels Perdons, cea a Sfîntului Mormînt. Îi sticleau ochii de entuziasm.

Precum cele din exteriorul oratoriului, dar care au dispărut la restaurarea de după Războiul Civil.

– Și…?

– De ce s-ar sculpta o cochilie de pelerin într-o criptă sub absidă și care teoretic nu are nici o legătură cu capela alăturată, cea Dels Perdons?

– Ca să se atragă atenția că au într-adevăr o legătură? am întrebat, nesigură.

– Păi, bineînțeles! Un zîmbet triumfător îi dansa pe buze. Trebuie să fie intrarea spre o altă criptă, prima, cea mai veche. Cea pe care nu am găsit-o de la suprafață. Probabil că e acolo!

Am terminat cina cît am putut de repede ca să ne întoarcem la biserică prin strada Rivadeneyra, intrînd prin pasajul de lîngă casa parohială, care are acces în claustru. Parohul ne împrumutase cheile de la grilajele din străduță. Traversînd prin fața sălii capitulare, văzînd claustrul atît de întunecat, nu m-am putut împiedica să nu mă înfior amintindu-mi de întîlnirea mea de acolo, acum cîteva zile, cu Arnau d'Estopinyá.

De data asta singuri, cu ajutorul răngilor și după cîteva încercări, dala avînd gravată cochilia de pelerin a început să se miște și nu ne-a fost greu să o desprindem. O răsuflare rîncedă izbucni din deschizătura neagră și Oriol apropie una dintre lumînări, așezînd-o pe jos, la intrarea orificiului și se opri un moment ca să mă privească. A zîmbit, ne-am dat mîinile și un sărut. Îmi simțeam inima bătînd nebunește de emoție și mi-am dat seama că trebuie să mă bucur de acel moment unic. O fi oare legendara comoară a templierilor ascunsă în tenebrele întrezărite prin spărtură? Oriol a făcut gestul amabil al unui bărbat bine-crescut care, în fața unei uși, lasă o doamnă să treacă prima și mi-am dat seama că, în ciuda curiozității mele, nu-mi făcea nici o plăcere să intru

acolo. Am privit lumînarea care ardea fără probleme la picioarele mele, i-am cerut prietenului meu să intrăm ținîndu-ne de mînă și, spunîndu-mi *carpe diem,* mi-am plecat capul ca să intru în scobitura care cobora ca o treaptă. Țineam lumînarea în față și mai jos de talie. Am fost liniștită văzînd că nu se stinge și a trebuit să o ridic deasupra capului ca să pot vedea ce era acolo. Oriol m-a ajutat imediat cu lanterna. Era o cameră mult mai mică decît cea dinainte și prezenta pe tavan arce semicirculare care se sprijineau pe pereți și pe un grup central de trei coloane, despre care apoi Oriol mi-a spus că puteau fi vizigote. Dar, în acel moment, acest amănunt nu avea nici o importanță. Văzînd conținutul catacombei, Oriol a exclamat:

– Comoara!

CINCIZECI ȘI CINCI

M-am înfiorat de emoție. Într-adevăr, ne aflam în partea centrală a unei cripte de dimensiuni reduse, într-un spațiu degajat, dar înconjurat de cufere și, mai încolo, o mulțime de casete stivuite lîngă pereți, răspunzînd cîte una cu o strălucire metalică la lumina lanternei.

Mi-am pus lumînarea pe una dintre lăzi, fixînd capătul cu ceară și l-am întrebat pe Oriol dacă vom deschide vreuna. El a luminat-o pe cea mai apropiată de mine și am tras cu toate puterile de capacul care scîrțîia. Era goală! Oriol deschise alta… goală! Goală, goală, goală… cele șase lăzi erau goale.

– Nu e nimic! i-am spus, neconsolată, lui Oriol, care mă privea mofluz.

– Bănuiesc că totuși este ceva, răspunse el după ce se gîndi cîteva secunde. Lipsesc aurul și argintul, dar cred că totuși cea mai prețioasă comoară pentru templieri e aici în continuare. Uită-te în casete.

Erau multe, frumoase, unele metalice cu smalțuri de culoarea cobaltului, precum cele de Limoges, altele sculptate cu figurine de fildeș sau acoperite cu incrustații, sau din lemn cu stuc în relief și cu picturi asemănătoare celor de pe panoul meu.

– Cu siguranță că astea sînt încă pline, declară prietenul meu.

Am deschis o casetă, sperînd să văd strălucirea aurului și a pietrelor prețioase, dar am dat peste splendoarea dinților unui cap de mort care încă mai avea lipite de os piele uscată și păr.

– Dumnezeule! am exclamat cu teamă. Sînt rămășițe omenești!

Oriol, care deschisese deja alte două lăzi, a ațintit lanterna asupra mea și a spus:

– Sînt relicve. Nu era ușor să faci trafic ilegal pe piața relicvelor. Luă o cutie de lemn cu picturi de sfinți în stil romanic. Pe capac, era o cruce identică, precum cea de pe inelul meu. Amintindu-mi de el, l-am luminat ca să-i observ strălucirea și mi s-a părut că simt în piatra de un roșu sîngeriu o ciudată vibrație.

– Nu e nici o îndoială, am dat peste comoara pierdută a templierilor, spuse Oriol, înainte de a deschide o casetuță.

Acolo au apărut mai multe oase, cîte unul chiar cu piele pergamentoasă lipită.

– În cronicile despre biserică pe care le-am cercetat se spune că, în secolul al XV-lea, Ordinul Sfîntului Mormînt a fost desființat și mănăstirea a devenit biserică a unui colegiu canonic al Ordinului Sfîntului Augustin. Nu o mai locuiau călugări, ci canonici obișnuiți fără jurămîntul de castitate și care au fost, în numeroase ocazii, biciuiți din pricina vieții lor desfrînate și cu cheltuieli greu de înțeles pentru un ordin cerșetor. Livezile, dijmele și pomenile pe care le încasa comunitatea nu ajungeau să acopere nici măcar a suta parte din cît cheltuiau ei fără rost. Citind asta, m-am convins că aici fusese comoara și partea ei monetară delapidată la vreo sută de ani după moartea lui Arnau. Dar pentru templieri, relicvele sfinților erau mult mai de preț decît aurul și argintul și, cu siguranță, că acei canonici ai Sfîntului Augustin care

locuiau aici le țineau la mare respect, chiar le era frică de ele. Era foarte puțin probabil ca ei să facă negoț cu ele.

– Nu mă mir că aveau o reținere. Să ieșim de aici, l-am implorat eu. Ăsta e un cimitir.

Mi-era greață și-mi simțeam stomacul răvășit. Nu mă așteptam la așa ceva. Și deodată, am resimțit o teamă superstițioasă, ca și cum am fi violat un mormînt, ca și cum am merita o pedeapsă pentru asta. Am mai spus că în general nu sînt fricoasă, dar noaptea, acea veche biserică întunecoasă, cripta cu mirosul ei dezgustător și rămășițele defuncților în lăzi mă făceau să simt un intens amestec de primejdie și scîrbă. Trebuia să ies, dar voiam ca Oriol să mă însoțească. Nu mă simțeam în stare să înfrunt din nou, singură, biserica sumbră care ne aștepta sus.

Dar mă înșelam. Sus nu ne aștepta întunericul, ci o lumină în ochi și o voce cunoscută:

– Măi să fie, Cristina, eu te credeam în America. Am recunoscut tonul cinic al lui Artur, care mi-a luat amabil mîna ca să mă ajute să ies din catacomba aceea. Sau pe Costa Brava...

Am numărat unu, doi, trei bătăuși cu lanternă și revolver în mînă. Oriol, care mă urma, s-a văzut și el prins în cursă.

– Credeai că mă păcălești, nu-i așa? i-o trînti Artur pe un ton foarte diferit față de cel folosit ca să-mi vorbească mie, niciodată nu am încredere în cineva care dă un preț exagerat pentru o piesă. Și cu atît mai mult, dacă acela îi cunoaște valoarea de piață. Cum ai putut crede că o să înghit gălușca asta?

– Nu e aur, sînt doar relicve, am declarat eu. Mă gîndeam că am putea să ne salvăm încă o dată, dacă se convingea că valoarea obiectelor de jos nu merita riscul de a ne ucide.

– Nu, draga mea, îmi spuse el. Am auzit destul din conversația voastră. Duzini de casete, de relicvarii din secolele al XII-lea și al XIII-lea. Metal acoperit cu smalțuri de culoarea cobaltului, precum cele de Limoges, lăzi pictate și cu stucaturi, în stil romanic, gotic. Sipete cu figuri sculptate în fildeș. Asta e o avere. Nu o fi fost o comoară pentru un rege din vremea aceea, deși asta erau relicvele pentru călugări, dar pentru un negustor de antichități din secolul al XXI-lea este o bogăție incalculabilă. Există puține obiecte din epoca aceea și au un preț foarte bun.

– Ce o să faci cu relicvele? întrebă Oriol.

– Mortăciunile o să le lăsăm acolo unde se află, răspunse el iute. Și asta te include și pe tine.

Atunci mi-am dat seama că de data asta eram pierduți. Pe cine o fi mituit ca să aibă acces? Sau avea mai multe chei? Nu mai conta, oricine l-ar fi ajutat nu ne va mai ajuta și pe noi acum. Am început să mă gîndesc, cu disperare, cum am putea scăpa din această situație. Mi-am văzut propriul cadavru, alături de cel al lui Oriol, zăcînd în întuneric peste rămășițele pe jumătate putrezite și uscate ale tuturor acelor sfinți, scoase din casete, îngrămădite într-un colț și închise pentru totdeauna în cripta secretă.

– Am bani, dacă asta vrei, oferi Oriol.

– Nu vreau banii tăi. Artur îl privi cu o figură scîrbită, ca și cum l-ar fi jignit în adîncul demnității lui. Nu înțelegi? Asta poate fi cea mai mare descoperire de artă medievală din acest secol. În plus, nu mă ocup cu sechestrarea de persoane.

– Dar cu asasinarea lor? am întrebat indignată. Nu știu cum de m-am putut simți, într-un anumit moment, atrasă de acest om de nimic, îngîmfat și snob…

– Îmi pare rău, draga mea, răspunse el, prefăcîndu-se întristat. Dar, uneori, astea două merg mînă în mînă.

– Artur, trebuie să existe și altă soluție, a negociat Oriol. Ia tot ce vrei, reține-ne undeva pînă nu mai rămîne nimic. Nimeni nu știa că există această criptă, nimic din ce se află aici nu este catalogat, nimeni nu te va putea acuza. Îți promitem, jurăm, pe ce vrei tu, că nu vom spune nimic niciodată. Ia totul.

Negustorul de antichități lăsă să i se piardă privirea în întuneric, spre tavan, prefăcîndu-se că se gîndește.

– Nu. Îmi pare rău, spuse el, după cîteva clipe care au durat o veșnicie. Îmi pare rău cu adevărat, nu pentru tine, ci pentru ea, dar cum vă va trece frica, n-o să duceți lipsă de timp ca să mă denunțați. Niciodată nu mă voi putea bucura în liniște de aceste obiecte de artă. Nu e vorba doar de bani. Cele mai bune piese le voi păstra pentru mine, ca să le contemplu, ca să le pipăi și să le mîngîi, doar pentru plăcerea de a le poseda.

Vorbea încet; în pofida acestei situații, toți simțeam un ciudat respect pentru templu.

Moartea; ne va omorî. L-aș fi implorat, dacă n-aș fi fost convinsă că nu servea la nimic, dar i-am fost recunoscătoare lui Oriol că a încercat și am vrut să cred că o făcea mai mult pentru mine decît pentru el însuși. Poate că aș fi spus ceva, dacă mi-ar fi trecut prin cap ceva rezonabil, dar a început să mă chinuiască frica și priveam cu panică gaura neagră a catacombei din care tocmai ieșiserăm.

– Regret că nu am mult timp de conversație. Vă rog să-mi faceți favoarea să coborîți. Dacă n-o să faceți scene, nimeni n-o să sufere în mod inutil.

Mă gîndeam că nu vor putea să mă vîre acolo, jos, decît moartă deja. Mîna mea o căuta pe a lui Oriol și el mi-a apucat-o cu putere. Întotdeauna o simțisem mare și caldă, dar acum era rece, aproape tot atît de înghețată ca a mea. Trebuia să facem ceva, nu puteam muri fără să încercăm

ceva, eu nu mă simțeam în stare, în acel moment, dar i-am strîns mîna cu vigoare și m-am apropiat de el pînă cînd umerii noștri s-au lovit. Eram sigură că Oriol va reacționa într-un fel sau altul, iar eu, acum paralizată, îl voi urma pînă în ultima secundă de viață.

– Nu vom coborî. Vocea lui se auzea fermă, deși am observat încordarea în ea.

– Înțelege, Bonaplata, răspunse Artur, ca și cum ar fi regretat că Oriol e atît de prost crescut. E doar ca să nu se murdărească biserica.

„Nu e nici o scăpare“, mi-am spus, în vreme ce evaluam situația. Eram speriată, foarte speriată, nu vedeam nici o ieșire din această situație. Lanternele formau un pătrat de lumină cu laturile mobile, după cum bătăușii le îndreptau spre cîte ceva. Iar fețele noastre erau ținta pentru lumina lui Artur.

M-am gîndit că negustorul de antichități voia ca noi să coborîm cu zbirii lui și, în felul ăsta, să nu fie de față la moartea noastră. Poate că încă mai are o urmă de conștiință...

Dar exact atunci cînd credeam că Artur urma să dea ordin să fim asasinați chiar acolo, se auzi un strigăt, venea din naosul bisericii, era unul dintre bătăuși. Lanternele s-au îndreptat într-acolo și au luminat o scenă îngrozitoare. Fără să lase din mînă nici lanterna, nici pistolul, unul dintre oamenii ăia încerca să se opună cuiva care îl apucase din spate de falcă și, într-o clipă, în strălucirea unei lame de oțel, sîngele începu să-i curgă pe gît șiroaie. În spațiul închis, o împușcătură bubui ca o bombă; tipul trăgea în gol, fără să nimerească, în propria moarte care îi trecea în zbor deasupra capului. L-am recunoscut pe atacant, părul lui alb scurt și sclipirea de nebunie din ochii lui. Era Arnau d’Estopinyá și tocmai îi secționase jugulara ucigașului plătit, care căzu la pămînt

într-o baltă de sînge. „Dumnezeule! m-am gîndit. Știe să taie gîtul, ca în visul cu plaja.“ Dar nu era timp de gîndire, ceilalți doi începură să tragă în bătrîn și am observat că Oriol mă lăsa de mînă ca să se arunce asupra unuia din bătăuși încercînd să-i smulgă arma. Am văzut cum Artur căuta ceva în haină. O fi fost alt pistol; eram într-o poziție bună și, aproape fără să mă gîndesc, ca și cum aș fi fost pe arcuri, i-am tras un picior care a nimerit exact acolo unde șlițul pantalonului se unește cu fundul acestuia. Jap! Exact ca la Tabarca. Scoase un urlet, apucîndu-se, încă o dată prea tîrziu, de părțile vătămate. M-am gîndit că simt probabil vreun fel de atracție freudiană pentru acel loc al anatomiei negustorului de antichități. Arnau a încercat să-i ia pistolul victimei sale, dar a căzut, în întuneric, răpus de gloanțe la cîțiva metri de lanterna care acum lumina pe jos. Oriol se lupta, apucînd cu amîndouă mîinile pistolul rivalului său care părea că îl ține bine strîns; lanterna lui căzuse pe dale.

– Fugi, Cristina, îmi strigă el. Fugi acum! Și am putut să văd, cînd în lumină, cînd în penumbră, cum adversarul lui îi trăgea o lovitură de cap în față.

Am ezitat o clipă. Nu puteam să-l las singur! Mi-am amintit de jurămîntul templierilor care ne unea. Dar mi-am dat seama că, dacă reușeam să ies de acolo, nu vor îndrăzni să-l ucidă. Astfel, aproape în întuneric, fiindcă doar unul din bătăuși mai păstra lanterna, am luat-o la fugă spre ușa bisericii care dă în claustru, cu speranța ca, la rîndul lor, cele două grilaje care dau în strada Rivadeneyra să fie deschise. Pe acolo am intrat, dar cînd eram deja pe la mijlocul naosului, mi-am amintit că închisesem zăbrelele, că am lăsat deschisă doar ușa care comunica între biserică și claustru și că Oriol era cel care avea cheile. Pe unde or fi intrat ei? Prin sacristie, cum făcusem eu prima dată? Era tîrziu să mai dau înapoi.

– Să nu iasă afară, spuse Artur cu o voce stinsă, dar distinctă.

Lumina bătăușului îmi căuta trupul și detunătura altei împușcături răsună în lăcașul sfînt. Moartea venea după mine.

– Stai că trag! strigă bărbatul, exact după ce tocmai o făcuse.

Am simțit că părul de pe ceafă mi se face măciucă și, pentru o clipă, m-au lăsat picioarele, dar am continuat să fug spre acea cursă de șoareci care devenise claustrul zăvorît. Mi-am amintit de cineva, care pretindea că se pricepe, spunînd că e foarte greu, chiar și pentru un trăgător de elită, să nimerească pe cineva în mișcare cu un glonț, chiar de la cîțiva metri, în special dacă-și schimbă traiectoria. Și în ciuda a tot ceea ce vor să ne facă să credem în filme, să nimerești ținta, în aceste cazuri, e mai mult o chestiune de noroc decît de îndemînare. Mi-am spus că tenebrele din biserică sînt în favoarea mea și mi-am repetat că atîta vreme cît nu mă prind pe mine, vom rămîne amîndoi în viață. Dar acest gînd plin de speranță a durat doar cîteva secunde. În ciuda întunericului din acel ungher al templului, reușisem să ajung la ușă, cu un avans destul de mare față de urmăritorul meu, cînd, traversînd micul vestibul de lemn și ieșind în claustru, am dat peste un bărbat care m-a prins imediat. Artur avea încă un acolit plasat în întuneric!

Atunci am simțit, depășind chiar și frica, o mare supărare. Ce sfîrșit trist! Am făcut o încercare disperată de a scăpa de cel care pusese mîna pe mine și care îmi astupa gura cu mîna, și atunci am văzut și mai multă lume în penumbra claustrului. A fost momentul în care bărbatul care mă ținea strîns mi-a spus să mă liniștesc, că sînt salvată și că el e de la poliție.

Am căutat peretele ca să mă sprijin și mi-am dat seama că eram lîngă una dintre ferestrele care legau claustrul de sala capitulară, cea a ritualurilor templiere. În ultimă instanță, a trebuit să mă așez pe jos.

Ceea ce s-a întîmplat apoi s-a petrecut foarte repede. Pistolarul care mă urmărea a căzut în brațele aceluiași agent, doar că i s-au alăturat o mulțime de polițiști și o pereche de pistoale erau ațintite spre capul individului.

Din întuneric a apărut și Alicia, împreună cu parohul. Ea fusese aceea care anunțase poliția, care încerca și ea să intre dinspre Poarta Îngerului, prin cele două patiouri din spate și prin accesul din strada Sfînta Ana, care dă în piața Ramón Amadeu, unde se află intrarea principală și cea a claustrului.

Părea că persoana care dă ordinele este Alicia însăși. Întotdeauna m-a uimit autoritatea acestei femei. Căpitanul din fruntea operațiunii i-a cerut de cîteva ori să tacă, dar toți, inclusiv el, sfîrșeau prin a-i urma instrucțiunile. Avea dreptate în fiecare moment, spunînd ce era de făcut.

Oriol era bătut, cu nasul sîngerînd, dar se simțea bine și ne-am îmbrățișat. Ucigașul plătit care a rămas în biserică, dîndu-și seama de situație, și-a azvîrlit arma departe, iar lui Artur nu i-au găsit niciodată pistolul. Mă deprimă gîndul că se află în libertate condiționată și că a petrecut doar o noapte la Comisariat. Procesul încă urmează să se desfășoare.

Cadavrele au rămas așa cum erau, pe culoarul din mijloc al templului, puțin înainte de transept. Nu puteau fi mișcate înainte de sosirea judecătorului de instrucție.

Acolo era și trupul lui Arnau d'Estopinyá, întins cu gura în jos, înconjurat de pumnalul lui plin de sînge, de pistolul pe care i-l smulsese victimei lui și de un telefon mobil. Nu se potrivea cu bătrînul templier. Am aflat mai

tîrziu că i-l dăduse Alicia ca să o anunțe în cazul în care am fi avut probleme. Ea spunea că biserica aceea era precum o casă pentru Arnau și că își petrecea nopți întregi în penitență, rugîndu-se în genunchi, pînă cînd adormea pe jos sau pe una dintre bănci.

Nu a murit pe loc. A mai avut timp să deseneze pe jos, cu propriul sînge, o cruce patriarhală, cea cu patru brațe, aceeași care se afla prezentă peste tot în biserică. Moartea l-a găsit sărutînd-o. Nu mă pot împiedica să spun că totdeauna l-am identificat pe acest bărbat cu Arnau din istorie; pentru mine erau una și aceeași persoană. Iar pentru mine, cele citite de Luis în acele foi de hîrtie pe care, la prima vedere, Enric scrisese acea poveste inventată, auzită, intuită sau toate la un loc, continuă să rămînă istoria adevărată a lui Arnau, posedatul, vechiul, noul, amîndoi, același. De multe ori mă îngrozise privirea lui de nebun, înfățișarea lui de bandit fanatic, dar văzîndu-l zăcînd acolo, într-o baltă de sînge, mi s-au umplut ochii de lacrimi și mi s-a pus un nod de emoție în gît. Era un neadaptat, cineva care nimerise într-un secol greșit, un tip marginalizat, singuratic și violent, dar consecvent în nebunia lui, în credința lui, în idealurile lui. Nu a ezitat nici o clipă să moară pentru credința lui. Poate că nu era prioritatea lui să ne salveze, dar a făcut-o și nu s-a dat în lături să-și ofere singura lui avere de Cavaler Sărman al lui Hristos: viața, pentru a evita ca ultima dintre comorile templierilor să cadă în mîini păcătoase.

Această existență a lui, ca și cea anterioară, cu șapte sute de ani înainte, nu fusese nici dulce, nici frumoasă, nici măcar exemplară, după părerea mea. Au fost vieți dure, marcate de violență și de nenorociri. Dar ultimele lui clipe au fost frumoase pentru un templier. A murit ucigînd pentru credința lui, în luptă cu necredincioșii, salvînd viața tovarășilor lui de arme și apărînd relicvele

martirilor. Ce mai putea cere un Cavaler Sărman al lui Hristos?

Alicia a organizat o înmormîntare demnă de un erou. Capela funerară cu lumînări aprinse a fost instalată în sala capitulară, iar sicriul cu trupul neînsuflețit a fost vegheat tot timpul de patru cavaleri în mantiile lor albe cu crucea roșie patriarhală pe umărul drept. Aceeași pe care el a sărutat-o în clipa morții. Cu titlu postum, Arnau a fost numit cavaler, iar Alicia a dat atingerea de învestitură trupului fără viață. Și eu am fost numită doamnă a templierilor; inelul îmi dădea dreptul, deși eu mă consideram deja ca făcînd parte din ordin din momentul în care, aruncîndu-mă în mare, am jurat să nu-l părăsesc pe Oriol. Dar adevărul e că toate acele ceremonii, pe care cei prezenți le luau atît de mult în serios, nu încetau să-mi pară un caraghioslîc. Singurul lucru autentic acolo era Arnau însuși, trupul lui neînsuflețit; el a fost ultimul dintre adevărații templieri. Și era o ironie a sorții faptul că el, care și-a închinat toată existența acestei utopii, putuse să îmbrace în timpul vieții doar mantia închisă la culoare rezervată sergenților, în vreme ce persoane de proveniență nobilă sau bogate, fără nici un alt merit decît acela de a se fi născut așa, purtau mantia albă de cavaler. O maimuțăreală.

Chiar și așa, am asistat emoționată la ceremonia funerară, alături de Oriol, și acolo mi-a venit acest gînd. Atunci, în acel moment, nava noastră sosea, în sfîrșit, în Itaca. Aventura se încheiase.

CINCIZECI ȘI ȘASE

Voi trece repede peste această parte, pentru că e tristă. Tot atît de tristă ca și distanța care separă realitatea de vise.

În urmă rămîneau zilele celei de a doua copilării ale noastre, zilele de aventură, cadoul postum al lui Enric. De multe ori, prietenii, partenerii, amanții unici în împrejurări excepționale încetează să mai fie persoanele ideale atunci cînd ne facem planuri pentru restul vieții. Eu încă îl mai iubesc, și el, pe mine. Am făcut un efort, dar poate că dragostea nu era atît de mare încît să întindem o punte suficient de lungă peste abisul deosebirilor dintre noi.

Cred că aventura noastră ne apropiase; eu nu mai eram snoaba incapabilă să merg desculță, dacă era nevoie, prin viață. Acceptam că și niște „Susi“, și niște ciumați aveau dreptul să trăiască și să iubească, acceptam că există persoane în stare să dea totul din dragoste, chiar dacă aceea nu eram eu.

Și el s-a schimbat, nu mai era tipul radical, anarhist și contradictoriu. Găsise comoara tatălui său și cu asta termina de plătit o veche datorie. Încă nu știu care din cei doi, tatăl sau fiul, era creditorul, și care debitorul. Dar sînt sigură că, închizînd acest capitol, Oriol a semnat o pace despre care tot nu știu dacă a fost cu ceilalți, cu sine însuși sau cu o amintire.

Din nefericire, aceste schimbări nu au fost suficiente, încă ne mai aflam, el și cu mine, foarte departe unul de celălalt. Viața ne-a făcut să o apucăm pe drumuri diferite și, niciodată, oricît de mult ai încerca, nu e cale de întoarcere; timpul se mișcă doar într-o direcție. Costa Brava, furtuna și sărutul rămîneau îngropate în nisipurile trecutului.

Ce păcat!

Și vă veți întreba ce s-a întîmplat cu comoara. Păi, încă nu știu care este soarta ei finală și, cu siguranță, nici nu mă prea interesează, cel puțin din punct de vedere personal. Nu vreau, sub nici o formă, nici una dintre acele piese. Oricît de artistice, istorice sau valoroase ar putea fi casetele. Și cu atît mai puțin, conținutul lor. Numai ideea de a avea una dintre ele împodobind apartamentul meu din New York îmi dă fiori de groază. Mi-a fost de-ajuns cu celălalt inel, pe cît de macabru, pe atît de frumos, cu rămășițe omenești montate în el.

Se pare că nici Oriol, cu toată pasiunea lui pentru Evul Mediu, nu are ambiția să posede vreuna dintre acele odoare istorice. Vrea doar să le studieze.

El e convins că aventura trăită a fost comoara; ea, și doar ea, era moștenirea lui Enric. Nimic și nimeni pe lume nu va putea să ne-o smulgă. Și eu am aceeași părere ca și el.

Cum spune Kavafis:

> Acest frumos periplu ți-a dăruit Itaca,
> Altceva să-ți mai deie, vezi bine, nu mai are.
> Săracă de-ți va părea,
> Cu-atîta experiență, poți înțelege-acuma,
> Cînd ești și tu înțelept, Itacele ce-nseamnă.[1]

---

[1] Traducerea versurilor aparține Elenei Lazăr și sînt reproduse din volumul *Poeme* de Constantin Kavafis, ediție bilingvă, Editura Omonia, București, 2003.

Dar nu toată lumea gîndește la fel.

Intervenția poliției a făcut ca descoperirea să devină publică și asta a dat frîu liber scandalurilor. Dioceza Barcelonei considera că o asemenea descoperire, făcută în interiorul unei biserici, îi aparține. Dar la vremea lui, lăcașul aparținea mănăstirii Sfînta Ana a Sfîntului Mormînt, al cărui ordin își mai are încă sediul acolo, în Catalonia, și drepturile lui… Dar relicvele și casetele care le conțin aparțineau templierilor desființați de papă, care s-a învoit cu regele Aragonului să cedeze posesiunile acestora, cele puține rămase după spolierea dictată de acesta, Ordinului Sfîntului Ioan Ospitalierul, care continuă să fie activ în zilele noastre sub numele de Ordin de Malta, moștenitorul lor legal.

Dar este vorba despre o comoară artistică și istorică, iar statul spaniol deține proprietatea asupra ei, deși, dat fiind că aparține patrimoniului cultural catalan, și acesta a fost unul dintre transferurile operate de statul central, *la Generalitat*[1] are multe de spus…

Ca să nu mai vorbim despre succesorii autentici și adevărați ai Cavalerilor Sărmani ai lui Hristos… Există sute de grupuri care se autoproclamă ca fiind adevărații moștenitori ai templierilor. Inclusiv cel al Aliciei.

Firește că această comoară îi revine doar uneia dintre provinciile templierilor: cea care reunea regatele de Aragón, Mallorca și Valencia. Și asta limitează numărul posibililor moștenitori ai templierilor. În Valencia, din capriciul lui Iacob al II-lea, ordinul succesor al templierilor a fost cel de Montesa, pe care el l-a întemeiat. Dar regatul Mallorcăi era pe vremea aceea independent de celelalte două regate și se întindea și pe teritorii catalane

[1] În catalană, guvernul autonom al Cataloniei

și provensale, azi în cadrul statului francez. Apoi, grupurile neotempliere franceze s-ar putea considera și ele beneficiare...

Alicia e foarte deșteaptă și nu a vrut să se bage în pretenții la moșteniri templiere de ordin moral... un adevărat viespar. A făcut cererea în numele celor care au descoperit comoara: Oriol și cu mine. Această femeie are, după părerea mea, un interes neliniștitor pentru relicve, chiar mai mare decît cel pentru frumoasele lor containere materiale. Nu vreau, nu mă interesează să aflu de ce...

Ca avocată, sînt foarte curioasă să aflu cum se va termina toată această încurcătură. Deși, dacă sînt convinsă de ceva, este de faptul că Alicia va obține bună parte din ceea ce dorește. Așa cum a făcut-o întotdeauna.

Iar eu mă aflu aici, privindu-mi ca o proastă mîna dezgolită de inele, în vreme ce avionul mă poartă spre New York. Singură. Cine a spus că viața e ușoară?

Inelul meu de logodnă, cu impresionantul lui solitar, i l-am trimis lui Mike atunci cînd povestea mea cu Oriol începuse să se încingă. Celălalt, frumosul inel cu piatră de rubin-mascul, cel al violenței zeului Marte, cel care strălucește înăuntru cu o stea în șase colțuri, cel cu crucea templieră, cel cu os omenesc, cel cu splendoarea însîngerată, cel care conține suflete rătăcite, pe acela i l-am dăruit Aliciei.

Enric spunea în scrisoare că inelul e pentru persoana despre care voi crede că îl merită cel mai mult. Și asta mă includea și pe mine. „Trebuie să fie cineva cu un spirit foarte puternic, spunea în biletul lui, pentru că acest inel are viață și voință proprii.“ În acel moment nu am dat importanță acestei observații, dar, încetul cu încetul, am început să aflu tot ce aduce cu sine inelul. Mie îmi

provoacă teamă. Și aceea care îl merită este Alicia. Mai mult decît oricare altă persoană pe care o cunosc. Ea merită să fie Marele Maestru al Noilor Templieri. Era oricum, și fără inel, dar acum are simbolul istoric al poziției ei. Pe deasupra, ea știe, mai bine decît oricine, cu ce are de-a face și sînt sigură că, dacă cineva este în stare să fie proprietarul lui, acel cineva este Alicia.

Mi-a zîmbit cînd i l-am dat. Atunci nu a spus mulțumesc și nici alte politețuri prostești precum: „Nu, te rog, Enric ți l-a dat ție, păstrează-l, e al tău“. Pur și simplu și l-a pus. Ca și cum i-ar fi aparținut dintotdeauna. Dar m-a sărutat pe amîndoi obrajii și m-a îmbrățișat. Sînt sigură că, de multe ori, Alicia s-a visat pe ea însăși ca vechi templier. Călare pe unul dintre armăsarii ei de luptă, în drum spre cîmpul de bătălie, purtînd coif de oțel, cămașă de zale și stînd bine înfiptă în șa. Iar în spate, o urmează scutierul, tot călare, purtîndu-i armele și mînînd un al treilea cal, cel de rezervă pentru război. Și acel scutier ar fi putut fi oricare dintre noi. Oricare. Nimeni nu e atît de nobil, nimeni nu are atîta autoritate ca ea.

– Îți mulțumesc, îmi spuse, puțin după ce l-a contemplat pe mînă.

Și astfel, inelul aventurii mi-a dispărut de pe mînă, marcînd sfîrșitul celei mai minunate perioade trăite de mine. S-a terminat.

Și acum mă întorc la New York ca să-mi continui, ca avocată strălucită, ascensiunea treaptă cu treaptă, proces după proces. Părinții mei mi-au spus că mă vor aștepta la aeroport și... surpriză! Mă voi întîlni acolo și cu Mike, fericit că depășisem acel șir de ghinioane, cu inelul de la el, fabulosul solitar cu sclipiri pure și cinstite, promisiune a unei vieți de lux fără de sfîrșit alături de odrasla uneia

dintre cele mai bogate familii din Wall Street. Așa stau lucrurile. Sfîrșitul nu e întotdeauna ca în filme; din păcate, realitatea e așa cum e.

Odată găsită comoara, odată ce Arnau a fost îngropat chiar în biserica Sfînta Ana, după acele zile de fericire nebună, a sosit clipa înțelepciunii și a planurilor de viitor.

I-am spus: „Vino“. El mi-a spus: „Rămîi“. I-am spus: „Am o carieră strălucită la New York“. El mi-a răspuns: „Eu, o slujbă la Barcelona“. „Ce ai aici poți găsi oriunde, i-am răspuns, cu siguranță că vei obține ceva mai bun în America“. „Un medievist la New York? A rîs strîmb. Tu, în schimb, chiar poți fi o strălucită avocată la Barcelona“, adăugă el. Am argumentat că în biroul de avocatură în care am lucrat erau cei mai buni avocați din lume, că nicăieri în altă parte nu aș putea învăța atît de mult, nu aș putea ajunge atît de sus. „Vino tu, te rog. Ai curajul să fii soțul soției tale, hai, nu fi *machista*[1], l-am implorat, niciodată nu m-aș fi așteptat la așa ceva de la tine.“

El a răspuns cu lacrimi în ochi. „Nu e asta, Cristina. Tu ai aripi, eu, rădăcini. Eu aparțin acestui loc. Asta e cultura mea. Trăiesc pentru ea. Nu pot pleca. Rămîi și vei ajunge cu mine, la Barcelona, cît de sus vei putea.“

A venit să mă conducă la aeroport și am avut o ultimă repriză de încercări de a ne îndupleca unul pe celălalt. Dar totul s-a terminat cu un:

– Adio, Oriol. O să ne vedem curînd, am mințit eu și încă nu știu de ce. Să-ți găsești fericirea.

– Adio, iubita mea. Zbori cu aripile tale pînă la ambiția ta. Să ajungi acolo unde nimeni n-a ajuns.

---

[1] Partizan al cultului masculinității, al superiorității bărbatului

Ce trist, nu-i așa? Am petrecut călătoria plîngînd. Am terminat toate batistele mele de hîrtie și toate cele de la toaletă.

Și acum umblu prin culoarul de pe JFK, aeroportul internațional din New York. Acolo, după controlul pașapoartelor și vamă, mă așteaptă părinții mei și Mike, fericiți să vadă că oaia rătăcită se întoarce acasă.

Și în urmă rămîne ceea ce a putut fi și ceea ce nu va putea fi niciodată. O mare iubire. Nu un „mic amor". O IUBIRE. Oriol a fost prima și, dacă familia mea ar fi rămas la Barcelona, aproape sigur că ar fi fost și ultima. Dar trebuie să fii rezonabil. Trebuie să fii practic.

Rezonabil? Practic? De ce?

De ce nu-mi pot permite să mai dau o a doua șansă acestei vieți paralele? Inima îmi cerea să mă întorc, rațiunea refuza să mă facă să-mi abandonez cariera la New York. M-am gîndit că aș putea avea succes profesional și la Barcelona. De ce să nu încerc? Să rămîn tot restul vieții cu îndoiala, cu regretul?

Carpe diem. Nu am învățat nimic? Am pierdut în tratativele cu Oriol, de acord, dar uneori acceptarea la timp a unei înfrîngeri, duce la victorie. Trebuia să încerc.

Și așa, am făcut cale întoarsă. Am lăsat bagajele, am lăsat totul. Totul. Și m-am dus la tejghea să cumpăr un bilet pentru următorul avion spre Barcelona.

– Domnișorul Oriol nu este acasă, răspunse camerista.

– Știi cînd se întoarce? am întrebat nervoasă.

– Nu știu, pentru că nu va fi nici azi, nici mîine. A plecat în călătorie fără să spună cînd se întoarce.

Am simțit că pămîntul se clatină sub picioarele mele și aș fi dorit ca blestematul de aeroport să se prăbușească cu tot cu mine. Ce decepție! Barcelona, atît de aglomerată înainte, era acum un deșert, un întreg pustiu. Îi lipsea singurul lucru pe care acum îl doream de la ea. Mă simțeam dezolată, abandonată, fără nici un viitor.

Ce repede se consola Oriol de absența mea! O călătorie. Cu vreo prietenă? Poate cu odalisca de pe plajă? Și eu care veneam să-i fac o surpriză, să-i ofer viața mea, să-i dăruiesc totul, cariera mea profesională, dragostea mea… totul. Ce proastă! Simțeam un nod în gît, rămăsesem mută la telefon.

– Cred că a spus că pleacă la New York, a adăugat femeia la tăcerea mea.

I-am mulțumit cu un firicel de glas și am închis.

„New York, Dumnezeule! New York, îmi spuneam eu, căutînd o bancă să mă așez. Din nou nu mă puteam ține pe picioare. Și el vrea să-mi dăruiască totul!“

Mi-am privit cîteva clipe mîinile, acum lipsite de inele, simbol al unei libertăți care hotărîsem că valorează mult mai mult decît iubirea. Cu un oftat adînc, am închis ochii și dînd capul pe spate în scaun, am simțit că buzele mi se deschideau într-un zîmbet fericit.

Am văzut imaginea navei noastre părăsind portul Itaca, cu pînzele albe umflate de vînt, ca să ne aruncăm împreună în aventura vieții și să îndurăm încercările și muncile pe care zeii ni le vor impune. Îmi răsunau în urechi poemele lui Kavafis și muzica lui Llach. Am văzut marea albastră de la amiază pe Costa Brava și pe cea de la Tabarca; bancurile de salpe lăsînd să sclipească în soare argintul și aurul solzilor, între posidonia verde și nisipul alb, am simțit sarea în gură și mi-am amintit

primul meu sărut și furtuna. Mi l-am amintit pe el, prima mea iubire. Ultima.

Dar o voce inoportună dinăuntrul meu a adăugat:

– Poate...

În noiembrie va apărea

IGNACIO GARCÍA-VALIÑO

Cele două morți ale lui Socrate

Neobula, cea mai dorită hetairă din Milesiana – o celebră casă de toleranță din Atena – și una dintre cele mai influente femei ale vremii este violată de bogatul și puternicul Anito. Acest fapt declanșează un șir de evenimente cumplite, ale căror protagoniști sînt Socrate, Platon, Aristofan, Aspasia și multe alte personaje din Atena secolului al V-lea î.Hr.

Cînd Anito este asasinat, Prodicus din Cheos, sofistul pasionat de logică, se va folosi de cunoștințele sale pentru a dezlega misterul ce plutește în jurul acestei crime.